

İkimiz. Birlikteydik.
Su çizgisinin aynı tarafındaydık.

OLDER

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI
JENNIFER HARTMANN

O, yaşımdan önce kalbimi keşfetmişti.

Hırpalanmış, istismara uğramış ve sevgisiz bir ailenin kurbanı olarak; beni yıldızların altındaki bir gölde, acılarımı boğarken bulduğu andan itibaren yepyeni bir hayatla ışıldamaya başlamıştım.

Şans eseri bir karşılaşma. Dile getirilmemiş bir bağ.

Ben aniden âşık olmuştum, o ise sadece merak ediyordu.

Fakat herkes kaderin fena halde acımasız olabileceğini bilirdi.

O bana Kuyruklu yıldız gibi Halley diyordu.

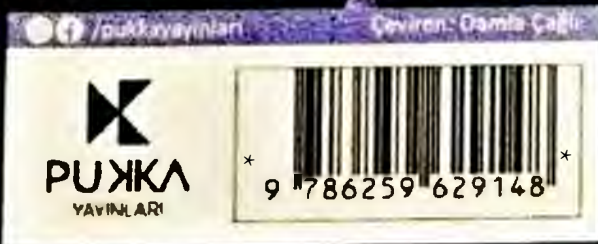
Ben ona Reed diyordum.

Peki ya en yakın arkadaşım?

Ona baba diye sesleniyordum...

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

OLDER

Orijinal Adı: Older

Jennifer Hartmann

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar

Çeviren: Damla Çağlı

Editör: Dila Öz

Son Okuma: Gülsena Karaca

Kapak Tasarımı: Aslıhan Kopuz, ArtSLI

Sayfa Tasarımı: Merve Polat

Kart İllüstrasyon: Aslıhan Özmen

1. Basım: Kasım 2025

ISBN: 978-625-96291-4-8

Sertifika No: 73186

Copyright © 2024 by Jennifer Hartmann

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI

Demirkapı Mah.* 1593 Sk.

Daşkiran Apt. No: 20/A Bağcılar/İstanbul

editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT

Utopia Kağıt Ambalaj Matbaacılık Sanayi Ticaret LTD. ŞTİ.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin Topkapı Center

Blok No: 28 İç Kapı No:161

Zeytinburnu/İstanbul

Sertifika No: 80122

OLDER

JENNIFER HARTMANN

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Çeviren: Damla Çağlı

Megan Lick için...

*Beşinci sınıftaki gülme krizlerimiz ve seninle birlikte
Wonderwall söylediğimiz anlar daima kalbimde...*

TETİKLEYİCİ UYARILARI

Bu kitap, çocuklara yönelik istismar ve ihmal gibi ağır konuları içermektedir. Ayrıca ana karakterler arasında büyük bir yaş farkı bulunmaktadır. Seçtiğim kelimelere her zaman özen göstersem de bu hikâye herkese hitap etmeyebilir. Sevgilerimle.

ÇALMA LİSTESİ

"Wonderwall" – Oasis

"Black" – Pearl Jam

"Until I Fall Away" – Gin Blossoms

"Gramarye" – Remy Zero

"All I Want" – Toad The Wet Sprocket

"Eve" – Neulore

"Talk show Host" – Radiohead

"One Headlight" – The Wallflowers

"Higher Than Reason" – Unbelievable Truth

"Weak And Powerless" – A Perfect Circle

"Would?" – Alice In Chains

"Save Yourself" – Stabbing Westward

"Everlong" – Foo Fighters

"Algiers" – The Afghan Whigs

"Save the Last Dance for Me" – Harry Nilsson

"Dancing In The Dark" – Biz Colletti

"Don't Look Back in Anger" – Oasis

"Until I Wake Up" – Dishwalla

"Name" – The Goo Goo Dolls

"Loosen Your Hold" – South

"Stop Crying Your Heart Out" – Oasis

"Take A Picture" – Filter

"Wonderwail" – Boyce Avenue

GİRİŞ

Halley

DERİ KEMER çıplak sırtıma sertçe inerken lekeli yatağın kenarını sıkıca kavradım.

On kemer darbesi ve akşam yemeği yemeden, erkenden yatmak... İşte cezam buydu.

Peki ya suçum ne miydi?

Sevmek.

Büyük ya da küçük her şeyi olması gerekenden daha fazla seviyordum. Bugün, garaj yolumuzun önünden koşarak geçen; bisküvi rengindeki ve bacağı yaralı tavşanı da sevmiştim. Onu, annem göğsüne bastırıldığı boş cin şişesiyle uyurken tek arabalık garajımıza taşıyacak ve koridordaki dolaptan gizlice aldığım mor yara bandını bacağındaki yaraya yapıştıracak kadar çok sevmiştim.

Babam, işten eve otuz dakika erken gelmişti. Beni bulduğunda o sevginin içine gömülmüş, titreyen tavşanı kollarımda tutuyor ve titreyen bedenini sakinleştirmek için en sevdiğim şarkıyı mırıldanıyordum. Babamın ortalığın dağınıklığını fark ettiğinde kızaran yüzü, garajın her yerine bulaşan kanla aynı tondaydı.

“Eve. Hemen.” Boynundaki mor damarlar patlamak üzereymiş gibi belirginleşmiş, güçlü elleri iki yanında kenetlenmişti. “Beni salonda bekle.”

OLDER

Emrine itaat etmiştim.

Ve şimdi, vücudum her bir kemer darbesiyle sarsılıyordu.

Kızıl-kahve tonlarındaki kemer, üzerime çarpıp derimin üzerinde alevden çizgiler bırakırken babam bana darbelerini yüksek sesle saydırıyordu. Yaşlar gözlerime dolsa da akmalarına müsaade etmedim. Babam duygusallıktan ve zayıflıktan nefret ederdi. Ağlamak, onun sadece daha da öfkelenmesini sağlardı.

Annem bütün bunlar olurken uyumaya devam etti.

Önemi yoktu, zaten onu durdurmazdı. Sırtım ne zaman mavinin tonlarına bürünse, annem de sırtını dönerdi.

Nedeni belki korku, belki de sevgisizlikti.

Babam beni sevmiyordu. Annem de beni yeterince sevmiyordu.

Sanırım ben tam da bu yüzden çok seviyordum. Doldurulması gereken fazlasıyla sevgisiz boşluk vardı.

Cezam bittiğinde lekelenmiş tişörtümü aşağı çektim ve babam kemerini yıpranmış kot pantolonuna geçirirken başımı eğdim. “Özür dilerim baba. Hemen gidip ortalığı toplayacağım.” Ayaklarım onun yanından hızla geçmek ve garaja doğru koşmak için kaşınıyordu ama izin vermesini bekledim.

Babam buz gibi bakışlarını zayıf bedenimin üzerinde gezdirirken titrememe engel olmak için dudaklarımı birbirine bastırdım. “Doğruca yatağa gideceksin, yapacağın şey işte bu.”

“Ama saat daha dört. Hava uyumak için çok parlak ve güneşli, ayrıca-”

Kafama avucuyla sertçe vururken, “Yarın akşamki yemeğinden de mi olmak istiyorsun?” diye sordu. “Sadece sana söyleneni yap, seni çok bilmiş velet.”

“Tamam baba.” Tişörtümün kumaşı, sırtımdaki korkunç yaralara sürtünürken yenilgiyle yanından yavaşça geçip gittim.

Babam ben salondan çıkmadan hemen önce, “Ne var biliyor musun? Sanırım fikrimi değiştirdim,” dedi. “Sana bir tabak yemek getireceğim.”

Midem beklentiyle guruldadı.

Yalan mı söylüyordu?

Babam bana asla nazik davranmazdı.

Belki de ne kadar üzgün olduğumu, korkudan hareketsiz kaldığımı ve dehşete düştüğümü görmüştü. O acımasız kalbinde, insanlığa dair ufak da olsa bir kıvılcım çakmış olmalıydı.

Arkama döndüm, kocaman olmuş gözlerimle babama bakarken kaburgalarımın arasında bir umut ışığı belirdi.

Babam alaycı bir şekilde sırtıtırken kemer tokasını taktı. “Birkaç saat içinde odanın dışına harika bir tavşan bırakacağım. Ben ısmarlıyorum.”

Zihnimin, onun söylediği kelimeleri algılaması bir dakika sürdü.

Ve ne demek istediğini anladığımda, kelimeler beni darmadağın etti.

Korku, midemdeki açlığın önüne geçerken altdudağım titredi. “Aç değilim,” derken aslında yapmak istediğim tek şey kusmaktı.

“Sana ne veririm onu yiyeceksin ve buna minnettar olacaksın. Şimdi odana git.”

Hıçkırıklarımı bastırmaya çalışırken gözlerimden hızla dökülen yaşları görmemesi için ışık hızıyla topuklarımın üzerinde döndüm.

Ama beni yine durdurdu.

“Ah, bu arada Halley? O iğrenç kemirgeni kurtarmak için sakın garaja gizlice girmeye çalışma. Boşuna çabalamış olursun. Ayrıca bana itaat etmemenin sonuçlarına da katlanırsın.”

Ensemde buz gibi bir ürperti dolaştı. “Peki baba,” dedim boğuk bir sesle.

“Eh, değişen bir şey olmazdı. Zor şeyleri yapma konusunda hiçbir zaman iyi olmadın.”

OLDER

O öğleden sonra odamda saklanmış, sert örtülerin altına girmiş ve vücudum yediğim dayağın etkisiyle titreyip top gibi kıvrılmış haldeyken babamın haklı olduğuna karar verdim.

Geç yürümüş, geç konuşmuş, geç öğrenmiş ve hayatımın çoğu kısmında böyle gecikmeler yaşamıştım.

Ne kadar umutsuz, muhtaç ve korkmuş olursam olayım, babamın sevgisini asla kazanamamıştım.

Paramparça olmuş ailemi bir araya getirememiştim.

Küçük bir tavşanı bile kurtaramamıştım.

Babam haklıydı...

Zor şeyleri yapma konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştım.

*Hayat tıpkı fotoğrafçılık gibidir.
Gelişmesi için negatiflere ihtiyacınız vardır.
- Ziad K. Abdelnour*

BÖLÜM 1

Halley

Haziran, 1995

“YOLUNU MU KAYBETTİN?”

Ayaklarım gölün içinde dolaşırken *Soundgarden** tişörtüyle deri ceket giyen adamın bana söylediği ilk şey buydu.

Başımı çevirip sudan sadece birkaç adım uzakta duran yabancıyı inceledim. “Yolumu mu kaybettim?” Ayak parmaklarımı çamurun içine gömerken onu izledim. Benden daha büyüktü. Birkaç metre ilerideki, yüksek sesli *grunge* müziğin yankılandığı ev partisinden gelemeyecek kadar yaşlı olmalıydı. “Yolumu kaybetmiş gibi mi görünüyorum?”

Ay ışığı onu karanlıktan çekip aldı. Uzun boyunu ve yapılı vücudunu, neredeyse siyah gibi görünen, mürekkebi andıran ama onun kadar da koyu olmayan kahverengi saçlarını açığa çıkardı.

İki elini de kot pantolonun cebine sokup başını yana eğerken, “Biraz,” dedi. “Demek istediğim burada tek başına, bir gölün ortasında duruyorsun.”

“Belki de kaybolan sensindir,” diyerek cevap verdim. “Tabii buraya art niyetli olarak gelmediysen. Bilirsin... gölde tek başına oturmuş bir kızı izlemek gibi.” Bakışlarım sanki bir silah arıyormuş

* 1984'te Washington'da kurulan bir müzik grubu.

gibi vücudunda gezindi. Fakat bir erkek zarar vermek istiyorsa, bunun için sadece iki yetenekli ele ve sert bir dile ihtiyacı olabileceğini gayet iyi biliyordum. Hatta bazen daha azı bile yeterli olabiliyordu. Yalnızca tek bir bakış bile beni mahvetmeye yetebilirdi.

Kaşları ima ettiğim şey karşısında çatıldı. “Birini arıyordum.”

“Muhtemelen aradığın kişi ben değilim.”

Adam dönüp dikkatle eve baktı. Söylediklerimin doğru olduğuna karar vermeden önce uzun süre düşündü. “Evet.” Açık pencereden dışarı süzülen derin bas sesini bastıracak kadar yüksek tonda konuşmuştu. “Rahatsız ettiğim için özür dilerim. İyi geceler.”

“Beni rahatsız etmedin.” Tam dönüp giderken sendelediğini fark ettim. Ayaklarım hâlâ sığ suyun içinde ilerlerken ufak bir adım attım. “Belki de yolumu biraz kaybetmişimdir.”

Adam kumların üzerinde yan duran, kalın topuklu ayakkabılarıma şöyle bir göz attıktan sonra bakışlarını, yüzeyi karanlık gökyüzüne karışarak sanki sonsuzluğa uzanıyormuş gibi görünen suya çevirdi. “Burada yaşamıyor musun?”

“Kasabanın diğer tarafında yaşıyorum.” Aslında *yaşamak* abartılı bir ifadeydi ama bunu bilmesine gerek yoktu.

Başını salladı. “Ben, Reed.”

“Halley”. Tıpkı kuyrukluyıldız gibi.”

Gözlerimiz birbirine kilitlendi.

Renklerini anlayamayacağım kadar uzaktaydı ama gecenin karanlığında bile benim içi boş ela gözlerimle kıyaslandığında daha parlak görünüyorlardı.

“Parti berbattı, o yüzden hava almak için buraya geldim,” diye devam ettim. “Senin aradığın kişi muhtemelen Jay Jennings ile birlikte birilerinin vücudundan içki içiyordur.”

* Halley, yaklaşık yetmiş beş yılda bir Dünya’ya uğrayan ve insan ömründe yalnızca bir-iki kez görülebilen en ünlü kuyrukluyıldızdır.

Reed bir eliyle çenesini ovuştururken diğer eli sol cebindeydi. “Umarım bunu yapmıyordur.” Suya doğru bir adım attı. “Sana taksi çağırmamı ya da başka bir şey ister misin?”

“Kimsenin beni bir yere götürmesine ihtiyacım yok.” Tekrar göle dönüp bakmadan önce başımı eğdim. “Tabii eğer bir teknen yoksa.”

“Maalesef elimizde hiç tekne kalmadı.”

“Sanırım yüzebilirim.”

“Nereye yüzeceksin?” Sırtım ona dönük olsa da sesi şimdi daha yakından geliyordu.

“Neresi olursa,” derken omuzlarımı silktim. “Her yer olur.”

“Kötü bir gece mi geçiriyorsun?”

Kötü bir gün. Kötü bir gece. Kötü bir hayat.

“Onun gibi bir şey.” Kendimi yere bırakıp bacaklarımı birbirinin üzerine atmadan önce soğuk su çıplak ayak bileklerime çarptı. “Her neyse, umarım aradığın kişiyi bulursun. Belki de yolunu kaybeden odur ve senin kendisini bulmanı bekliyordur.”

Sesini tekrar duymadan önce kısa süreli bir sessizlik oluştu. “Ne yapıyorsun?”

“Gölde oturuyorum.” Ellerimi çamurun içine daldırdım ve popomun üzerinde dönerken bacaklarımı öne uzattım. Şaşırmış bakışlarına karşılık olarak kaşlarımı çattım. “Ne var?”

Beni izlerken parmaklarını kirli sakallı çenesinin üzerinde dolaştırmaya devam etti. “Bu garip bir karşılaşma.”

Sahte bir gülümsemeyle, “Rica ederim,” dedim.

“Sana hiçbir şey için teşekkür etmemiştim.”

“Bir gün edebilirsin.” Avuçlarımı çamura bastırarak bacaklarımı aşağı yukarı hareket ettirdim. Kırmızı ojeli ayak parmaklarım suyun yüzeyinden belli oluyordu. “Gece yarısı, üzerindeki kıyafetleriyle gölün içine oturmuş, tuhaf bir kıza rastladığım zaman en sevdiğim anılarımdan biridir.”

Kaşlarını öyle çatmıştı ki neredeyse somurtuyor gibi görünüyordu. “Gerçekten mi?”

“Hayır,” derken tekrar gülümsedim. Yukarı doğru kıvrılan dudaklarım alışılmadık olsa da içtendi. Bu gerçekten paha biçilemez bir duyguydu. “Bana katılabilirsin. Birlikte tuhaf olabiliriz.”

“Sanırım bunu pas geçeceğim. Belki bir dahaki sefere.”

“Yalancı.” Yüzümdeki gülümserne silinse de göğsümün içindeki o heyecan azalmayı reddediyordu. O heyecan kaynayarak boğazıma kadar tırmandı ve daha fazla konuşmam için dilimde kıvılcımlar yarattı. “Kaç yaşındasın?”

Su, yıpranmış botlarının uçlarına değene kadar bir adım daha atarken, “Otuz dört,” dedi. “Sen?”

“Yirmi bir.”

Aramızdaki yaş farkı oldukça fazlaydı. Dayanıklı ve tecrübeli şekilde yaş almıştı. Anlatacak bolca hikâyesi, paylaşacak deneyimleri olsa da daha yaşayacak daha çok şeyi var gibiydi.

Aynı zamanda çok da iyi görünüyordu.

Hem de oldukça çarpıcı bir şekilde.

Gölgeler bile onun belirgin elmacıkkemiklerini, güçlü çenesini, dalgalı, ipeksi saçlarını ve kuma otururken belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrılmış dolgun dudaklarını gizlemeye yetmiyordu.

Göz göze geldik.

Reed deriyle kaplı kollarını, kırdığı bacaklarının arasından geçirerek ellerini uyluklarına bastırdı. Benim yarısına kadar suya gömülmüş bedenimle kıyaslandığında onun vücudu kupkuruydu. Ancak havadaki elektriklenme bizi ayıran koşulları gölgede bırakırken inci gibi bembeyaz parlayan yıldız ışıkları, onu yumuşak parıltısıyla sarıyordu.

Gökyüzü, su, toprak.

O.

Reed'in bakışları benimkilerle buluştu ve bir anlığına zamanın durduğunu hissettim. Aramızdaki sessizliğin nefes almasına izin verirken partiden sızan müziğin gürültüsü, uzaktan gelen bir kalp atışını andırıyordu.

"Peki, Kuyruklu Yıldız gibi Halley," diyen Reed'in sesi, yaz esintisinin içindeki tatlı bir esinti gibiydi. "Adının bir hikâyesi var mı?"

Bacaklarıma su damlaları sıçrarken ayak parmaklarımı göle daldırıp çıkarmaya devam ettim. "Annem yıldız gözlemcisiydi, tam bir hayalperestti."

"Gözlemcisiydi mi? Geçmişte mi?"

"Evet, kendisi şu an sadece alkolik."

Çok karanlık. Çok derin.

Söylediklerimi geri alıp ağzımdan çıkan kelimelere engel olabileceğim gibi dilimi ısırardım.

Yüz ifadesi solarken, "Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi.

"Kimi arıyordun?"

Altdudağını dişlerinin arasına alırken ısığa benzer bir ses çıkardı, konuyu aniden değiştirmemi sindirmeye çalışıyordu.

Bu hareketine odaklanmamaya çalışsam da başarılı olamadım.

"Kızımı," dedi.

İtirafı karşısında bembeyaz oldum. Sallanan bacaklarım hareket etmeyi aniden bıraktı. "Kızın mı var?"

"Evet."

"Partiye gelebilecek kadar büyük mü?"

Botlarının tabanları açık kumlarda izler bırakırken karşımda kıpırdandı ve sıkıntıyla iç çekti. "Acımasız hatırlatman için teşekkürler. Kendimi hâlâ sosyal hayatının, Disney filmlerinden ve yattarken dinlediği hikâyelerden ibaret olmadığı gerçeğine alıştırmaya çalışıyorum."

Aman Tanrım.

Bu adam ve ben, bambaşka kulvarlardaydık. İçimden bir ses, onun merak uyandıran cazibesi mantıklı düşünme yetimi gölgede bırakmadan önce bu konuşmadan asil bir şekilde ayrılmam gerektiğini söylüyordu.

Sağ duyum hiç durmadan, bunun ikimiz için de en iyisi olduğu konusunda beni uyarsa da ne yazık ki onu görmezden gelmeyi seçtim.

“Annesi orada olabileceğini söylemişti ama parti onun tarzı değil,” derken çenesini kaşdı. “Sahilde yakılan şenlik ateşlerinden ve *country* müzikten hoşlanıyor. Serserilerle dolu *grunge* partilerinden değil. Evden çıkmış olabileceğini düşünmüştüm.”

“Hayır, burada sadece ben varım.” Ayak parmaklarım içinde tamamen kaybolana kadar onları gölün zeminine gömdüm. “Hayal kırıklığına uğradığın için üzgünüm.”

Hareketsiz kalırken bakışlarını bana çevirdi. Şimdi daha yakın olduğu için gözlerinin soluk yeşil noktalar halinde parladıklarını görebiliyordum. “Hayal kırıklığına uğramadım.”

Gülümsemem geri döndü, bu defa daha az yabancı hissettiriyordu. İçinde bulunduğumuz şu birkaç dakikada, son yıllarda gülümsediğimden daha fazla gülümsemiştim. Üstelik birkaç cümleden fazlasını kurmamıştık. “Pekâlâ. Jay’in evinin arkasında yaşanan garip karşılaşmaların şerefine.” Hayali şampanya kadehimi havaya kaldırdım.

Bana biraz daha yaklaştı, botlarının ucu suya değerken dudakları hafifçe kıvrılmıştı. “Jay’i nereden tanıyorsun?”

“Becky sayesinde.” Herkesin Becky adında tanıdığı biri olurdu. Benim yoktu ama muhtemelen onun vardı. “Becky az önce gitti ve burada ondan başka tanıdığım kimse yok.”

“Arabaya ihtiyacın olmadığına emin misin?”

Başımı yukarı kaldırdığımda göz göze geldik.

Aklından neler geçtiğini merak ederken amacının ne olabileceğini düşündüm. Sonuçta oldukça büyük bir adamdı. Seksle mi ilgiliydi yoksa sadece nazik mi davranıyordu? Birine karşı kibar davranmak, benim için uzak bir kavramdı. Özellikle karşı cins birinden geliyorsa. Bu adamın, beni hiç karşılık beklemeden eve bırakmayı teklif ettiğini düşünmek çok zordu.

Ama belki de... o karşılığı istiyordum.

Beni kendisine bağlayacak, savurulup giden kalbimi demir atıp sabitleyecek bir şey istiyordum.

Bu gizemli yabancının, beni arabasıyla ya da kamyonetiyle eve götürdüğünü; açık pencereden esen ılık bir rüzgârın estiğini ve kokusunun o esintiyle iç içe geçtiğini hayal ettim. Acaba nasıl kokuyordu? *Nane, çamlarla kaplı dağlar ve ucuz parfüm*. Tenindeki sabun ya da saçındaki şampuanı tam olarak anlayamayacağım kadar uzakta duruyordu. Kendimi içgüdüsel olarak öne doğru eğilmiş, o ilgi çekici bilinmezliğin kokusunu almaya çalışırken buldum.

Baştan çıkarıcı o cazibe, kaçış hissi beni ele geçirdi.

Ama başımı iki yana sallayarak teklifini reddettim.

Eğer babam garaj yolumuzda yabancı bir adam görseydi, av tüfeğini kaptığı gibi evden dışarı fırlar ve Reed'in korkudan aklını kaçırmamasına neden olurdu. Hatta muhtemelen onu vururdu. "Yürüyebilirim."

Tekrar kumlara bakarken, "Üniversiteye mi gidiyorsun?" diye sordu.

Belirgin çene hattına ve yutkunduğunda hareket eden boğazına odaklandım. Ardından kelimeleri zihnime yerleşirken kaskatı kesildim ve suyun içinden bileğime yapışmış bir yaprağı aldım. "Henüz değil. Hayatımla ilgili neler yapacağım konusunda hâlâ karar verememiş değilim."

"Anlıyorum. Bunu çözmek benim de zamanımı almıştı."

"Nerede çalışıyorsun?"

“Eskiden ilk yardım uzmanıydım. Ama sonra aniden gittiğim yolu değiştirip *jiu-jitsu** eğitimine başladım ve bunu işim haline getirdim. Savunma sanatları konusunda uzmanlaştım.”

Gözlerim büyüdü.

Bu gerçekten de... etkileyiciydi.

Dağılmış saçları, öylesine üzerine geçirdiği kıyafetleri, olağanüstü ve muhtemelen yeşil renkteki gözleriyle Reed’in hem tıp hem de dövüş sanatları gibi saygın alanlarda iş sahibi olabileceği hiç aklıma gelmezdi. “Buralarda eğitim veriyor musun?”

“Artık vermeye başladım. Bir süre Chaerleston’da yaşadım ve orada kendi stüdyomu açtım. Ardından kızım ve annesi Illinois’ye geri taşındılar. Aradan bir yıl geçtikten sonra işi çalışanlarımdan birine devrettim ve onların peşinden buraya geldim. Kısa süre önce ikinci stüdyomu açtım.” Reed mahcup gülümsemesini gizlemek için dudaklarını birbirine bastırdı. “Kusura bakma. Öğrenmek istediğinden daha fazlasını anlatmış olmalıyım.”

Ona bakakaldım, büyülenmişim. “Hayır hayır. Bu harika. İnsanlara bu şekilde destek olma fikrini sevdim.”

“Evet, bu benim için bir tutku.”

“Bahse girerim kızın seninle gerçekten gurur duyuyordur.”

Botunu etrafındaki taşlara sürterken, “Bunu söylemek zor,” dedi ve derin bir nefes aldı. “Kaşlarını çatması, asık yüzü ve sert alaycılığının arasında bir yerlerde saklanmış bir parça gurur olduğunu umuyorum.” Altdudağını ısırarak bana baktı. “Peki ya sen? Senin büyük planların var mı?”

Hayal kırıklığı dudaklarımı düz bir çizgi haline getirirken o duygu güneye doğru inerek kalbimin tam ortasına oturdu. “Keşke buna verecek büyük bir cevabım olsaydı. Tutkularım darmadağınık halde ve hedefimin ne olacağını belirlemek gerçekten çok zor.

* Japonya kökenli bir Uzak Doğu savaş sanatıdır.

Sanırım en sevdiğim şeyin bir tanımını yok. Herhangi bir kalıba sığmıyor, ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Kaşlarını çatma şekline bakılırsa, anlamıyordu.

Ya da... belki de bu ilgisinin işaretiydi.

Reed öne doğru eğildi. Parmaklarını dudaklarının üzerinde gezdirirken tamamen bana odaklanmış haldeydi. Daha fazlasını anlatmamı bekliyordu. Gözleri, konuşmaya devam etmemi sağlayan bir ışıltıyla parlıyordu.

“Soyut olanı kovalamaktan hoşlanıyorum,” diye açıkladım. “Anı parlamalar, yanıp sönmeler ve arada yaşanan tüm o anlar. Onları sonsuza kadar ölümsüzleştirmek istiyorum. Günlüğüme yazıyorum, çiziyorum ve bazen de resim yapıyorum. Ama bunların hiçbirinde iyi değilim. Kariyer haline getirmeye değmeyecek kadar uzaktayım.” Dudaklarımdan güvensiz bir kahkaha fırladı ve ayağımı aniden sudan çıkartınca ikimizin üzerine de su sıçrattım.

Su damlaları bacaklarımda üzerinde hareket ederken Reed gülümsedi.

Göğsüm, yanaklarım ve ciğerlerim sıcaklıkla doldu. “Üzgünüm. Bu hiç mantıklı değildi.” Yaptığım saçmalığı geri alabilmeyi dilerken yüzümü buruşturdum. “Sanırım sadece anı yaşamayı seviyorum.”

Yavaşça başını sallayıp, “Anlar,” diyerek söylediğimi tekrar etti. Söylediklerimin ne anlama geldiğini sindirmek için bekledi. “Gelip geçicidirler.”

“Evet... kesinlikle.” Fısıltıyla verdiğim cevabım, tıpkı bir hayal gibi ona süzülürken dudaklarımda içten bir gülümseme belirdi. Reed anlamıştı. Başka anlayan olmamıştı çünkü kimse dinlemeye yeltenmemişti. “Hayat, gelip geçen anlardan ibarettir. O anda önemsiz gibi görünen ama daha sonra bir anlam ifade eden şeylerin tamamıdır. İzlediğin filmi atıştırmalık bir şeyler almak için durdursun ya? Öylesine bir sahnedeysen kalırsın ve ekran gülmeni sağlayan; garip yüz ifadesi yapmış birinde donar, arka planda tebessüm

ederek duran bir figüran görünür ya da kuyruğu deli gibi sallanırken bir kelebeği koşarak yakalamaya çalışan köpeği görürsün...”

Çatılan kaşları düzelmedi. Hatta tam aksine, daha da fazla derinleşti. Düşünceli görünüyordu, tamamen dalıp gitmişti.

Tenime çarpan soğuk suya rağmen cildim ısındı. Kıkırdayarak, “Kendimi fazla kaptırdım,” dedim. “İşte böyle anları gerçekten çok seviyorum ama *gerçek hayatta* yaşadıkları zaman. Onları somut hale getirip uzun sürmelerini sağlamayı ve sonsuza dek devam etmelerini o kadar isterdim ki.”

Reed bakışlarıyla beni içine çekerken gözleri o ışıltılı sıcaklıkla parlıyordu. Benim gelip geçici anlar üzerindeki uzun soluklu beyanımı dikkatle süzgeçten geçiriyor gibiydi. “Peki ya gazetecilik?”

Omuzlarımı umutsuzca silktim.

Böyle bir şey asla olmayacaktı. Üniversiteye gitmek için yeteri kadar param yoktu. Ayrıca zor şeyleri yapma konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştım.

Gazeteci olmak da gerçekten çok zor olurdu.

“Eminim fark etmişsindir, düşüncelerimi kelimelere dökmek pek bana göre değil.” Zayıf bir şekilde gülümsedim. “Büyükannem her zaman iş hayatında, girişimcilik üzerinde çalışmamı isterdi ama kalbim asla sayılar ve kotalar gibi şeyler için atmadı.”

“Kalbin ne istediğini zaten biliyor gibi görünüyor. Gelip geçici anları takip et.”

“Keşke o kadar kolay olsaydı.”

“Öyle. İnsanlar her zaman işleri gereksiz yere zorlaştırıp karma-karışık hale getiriyor.”

Su damlalarının sıçradığı kirpiklerimin arasından ona bakarken, “Çünkü hayatın kendisi karmakarışık,” diye cevap verdim.

“Gerçekten mi?” Bakışlarını kaçırmadan konuşmaya devam etti. “Hayat, yaşamak demektir. Eğer tamamen istediğin şekilde yaşamıyorsan, o zaman bütün bunların ne anlamı var ki?”

Kalbim hızla atmaya başladı.

Reed'in çok iyi bildiği, benim ise canlılık ve amaçtan yoksun olan acınası hayatımı düşündüm. Her şeyin içi boştu. Kalbim dışında... Ve içi boş bir dünyada dolu bir kalbe sahip olmak, çaresizce üstesinden gelmeye çalıştığım bir eziyetten ibaretti.

Yanağımı ısıtırken ayaklarımı ileri geri oynattım. Ve nasıl oluyorsa ayak parmaklarımız birbirine değdi.

Çıplak ve ıslak ayak parmaklarım, onun botlarının derisine değdiğinde aramızdaki mesafenin sadece su çizgisiyle sınırlı olduğunu fark ettim. Karşılıklı konuşulan kelimeler ve zamanın donup kaldığı dakikalarda Reed suya, ben de kuma yaklaştım.

Reed'in vücudumda dolaşan bakışları, hafif bronzlaşmış bacaklarımı ve ıslanmış kot eteğimi inceledikten sonra üzerinde bir grubun baskısı olan tişörtüme odaklandı. Ardından tekrar yutkundu ve gözlerini kırpıştırıp gözlerime baktı. "*Gin Blossoms*'i" sever misin?"

Başımı sallarken favori rujum *Copperglow Berry*" ile boyanmış dudaklarımı yaladım. Makyaj, bir metre yetmiş santimlik boyumla birleştiğinde beni olduğumdan daha büyük gösteriyordu. Hedefim de her zaman buydu.

Reed'in görünüşümü beğenmiş olabileceğini düşündüm. Beni, tenimin karıncalanmasına sebep olacak şekilde incelemeye devam ediyordu. Ancak bu bana, babamın sesi içimde her yankılandığında olduğu gibi sırtımdan aşağıya örümcekler yürüyormuş ve beni ağlarına doluyormuş gibi hissettirmiyordu. Göğsümde ışıklarından izler bırakarak süzülen, küçük ateşböceklerini andırıyordu.

Kolumun üstünü ovuştururken *New Miserable Experience* albüm kapağını taşıyan tişörtüme baktım. "*Found Out About You*, en sevdiğim şarkıdır. Sözlerine hiç dikkat ettin mi? Güzel ama aynı zamanda acı verici."

* 1987'de Arizona'da kurulmuş, Amerikan alternatif rock müzik grubudur.

** Revlon markasının gül kurusu rengindeki rujunun adıdır.

“Öyle mi?” Ayaklarını öne doğru uzatarak benimkilere dokundu. “Pek dikkat ettiğim söylenemez.”

Acı verici şeyleri sever misin? Gözlerimdeki hayaletler, seni kendilerine çekiyor mu?

Bunlar kimseye hiçbir faydası olmayan, aptalca düşüncelerdi.

Eğer bir gün hayaletlerimle oturup samimi bir konuşma yapsa, arkasına bakmadan kaçıp giderdi.

Avuçlarının üzerine yaslanıp yüzünü gökyüzüne çevirdi. Yıldızlara bakarken, “Kıyıya gelip benimle oturacak mısınız?” diye sordu.

“Hayır. Sen suya gelip benimle oturacak mısınız?”

Başını iki yana salladı. “Hayır.”

Ayaklarımız hâlâ birbirine değiyordu. Aramızdaki o bağ içten içe kaynayıp adeta bir kibritin çakmasını beklerken kısa süreli bir sessizlik oluştu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Kızın nasıl biri?”

Âdemelması yutkunmasının etkisiyle hareket ederken ışıltıyan gökyüzüne bakmaya devam etti. Hafifçe yukarı doğru kıvrılan dudakları, sevgisinin izleriyle parlıyordu. “Harika biri. Tabii bu konuda objektif olamayabilirim. Eskiden gerçekten çok yakındık. Ama erkekler ve hormonlar tarafından şekillenen bu yeni aşamayı atlatmak epey zordu. Son bir senedir yan yana değildik, bu da işleri pek kolaylaştırmadı. Bazen... O hayatında böyle hassas bir dönemdeyken arkada, kilometrelerce uzağında kalmanın doğru seçim olup olmadığını merak ediyorum.” Bakışlarını bana çevirdi. Sanki sessizce sorduğu bir sorunun cevabını vermemi istiyordu.

Ama ona verecek bir cevabım yoktu. Şüphelerini giderebilecek bir donanıma sahip değildim. Elimde olan tek şey karanlığın içine gizlenmiş hüznünlü bir gülümsemeydi ve bu da onun konuşmaya devam etmesi için yeterli olmuştu.

Gözlerini benden kaçırırken, “Her neyse, annesinin yanında güvende olacağını biliyordum,” dedi. “Birbirimize mektuplar yazdık, telefonda konuştuk. Derslerinde ve sporda oldukça başarılı.”

“Annesiyle boşandınız mı?” diye sordum.

“Hayır, hiç evlenmedik. İşlerin pek iyiye gittiği söylenemez.”

“Üzüldüm.”

“Üzülme. İyi anlaşıyoruz ve ortak ebeveynlik sorumluluğun üstesinden gelmeyi başardık,” dedi. Ayın loş ışığının altında beni inceliyordu. “Erkek arkadaşın var mı?”

Sorusu karşısında midem bulanmaya başladı. Erkekler konusunda payıma düşeni almıştım ama onlardan hiçbiri arkadaşım olmamıştı. Dürüst olmak gerekirse tek bir arkadaşım vardı: *Tara*. İki sokak ötemizde, benimkisinden çok daha sıcak hissettiren, küçük tuğla evlerden birinde yaşıyordu. Annesi kibar ve cana yakın biriydi. Köpeği *Ladybug*, beni her zaman yüzüme kondurduğu öpücükler, mutlu ve hevesli patileriyle karşılardı.

Sanırım üç arkadaşım vardı.

Tara, annesi ve bir de *Ladybug*.

Tişörtümün sırlıslam olmuş ucuyla oynarken başımı iki yana salladım. “Hayır.”

“Neden?”

“İlişkiler gereğinden fazla abartılıyor. Aşk, çöküşe giden yolun yapı taşlarından başka bir şey değil. Tökezleyip içinden çıkamayacağın bir kara deliğe düşmeni sağlayacak basamaktan ibarettir.”

Reed yavaş yavaş doğrulup karşımda tekrar çömelirken ellerini kavuşturdu. “Bu kadar bıkkın olmak için çok gençsin.”

“Öyle miyim?” Gözlerimiz birbirlerinden hiç ayrılmadı. “Keşke bu doğru olsaydı. Ama bıkkınlığın yaşla herhangi bir ilgisi yok. Yaşadığın zorluklarla ilgisi var. Ve bu zorluklar, bir fırtına gibi esip her şeyi göz açıp kapayıncaya kadar mahvedebilir. Beş yaşında, on beş yaşında ya da elli yaşında olup olmadığın fark etmez. O döngüye bir defa kapıldığında da içinden çıkmayı asla başaramazsın.”

Aman Tanrım. Ne kadar iç karartıcıydım.

• (İng.) Uğurböceği.

Kara deliğim, onu yakalamaya ve benimle birlikte dibe çekmeye sadece bir adım uzaktaydı. Konuyu hemen değiştirmem gerekiyordu. “Fıstık ezmesi sever misin?”

Reed başını eğip kahkaha atmaya başlamadan önce gözlerini kırıştırarak bana baktı. “Tabii ki.”

“Ben sevmem. Sanırım yapısı yüzünden. Pürüzsüz, taneli, çıtır ve fazla akışkan. Hiç basit değil.”

“Fıstık ezmesinden, ev partilerinden ve aşktan nefret ediyorsun. Peki nelerden hoşlanıyorsun?”

“Senden hoşlanıyorum.”

Gözlerindeki o ısıltı alevlenirken dudakları kıvrıldı. Dizlerim onun pozisyonuna uyacak şekilde yukarı çekilmişti. Kot pantolonun sert kumaşının, ıslanmış uyluklarıma temas etmesine santimler kalmıştı. Bacaklarını açıp sığ suyun içine doğru uzatabilir ve etrafımı sarabilirdi.

Ama kimse hareket etmiyordu. *Alice in Chains**, metrelerce uzaktan bizim için serenat yaparken sadece su etrafımızda dalgalanarak dans ediyordu.

Reed sert bir sesle, “Beni hoşlanabileceğin kadar iyi tanımıyorsun,” dedi.

“Evet.” Gözlerimi ona çevirip bakışlarına karşılık verdim. “Belki de bu yüzden hoşlanıyorumdur.”

Gözlerinde bir şey parladı. Merak, baştan çıkarma ve tereddüt...

Ellerini açarak her iki dizini de kavradı. Tek ayağı yavaşça bana doğru kayarken gözlerinde aynı duygular parlamaya devam ediyordu. Dizini büktüğünde, botu kalçama biraz daha yaklaştı. Tek bir dokunuşla, buz gibi gölün içinden doğruca ona çekileceğimi ve dolunayın altındaki bu anda sonsuza kadar kaybolacağımı biliyordum.

Fakat o anda Jay’in evinden tiz bir çığlık duyuldu.

* 1987’de kurulmuş bir müzik grubu.

Reed hafifçe su sıçratarak ayağını geri çekti.

İkimiz de verandası yirmi yaşlarındaki gençlerle dolu olan eve doğru baktık. Cam şişe kaldırıma sertçe düşüp paramparça olurken adamın teki kızın birini omzuna attı.

İç çekip bacaklarımı tamamen göğsüme doğru çektim ve kollarımı dizlerimin etrafına kucaklar gibi sardım. Ya da bir tür koruyucu kalkan gibi. Reed'in omzunun üzerinden bakıp ne yapacağına karar vermeye çalışmasını izlerken, "Gidip kızını bulmalısın," dedim. Benimle kalabilir; bu bağı geliştirebilir, onu örerek düğümler ve dikenlerle dolu bir şeye dönüştürebilirdi.

Gölün kenarında oturmuş iki yabancıнын, birbirlerinin geleceğinde yeri yoktu.

İyi hikâyelerin hiçbiri böyle başlamazdı.

Reed yavaşça başını sallarken dikkatini tekrar bana yöneltti. İçinde bulunduğumuz bu anı ele geçirerek sahiplendik ve besledik.

Kısacık bir süreydi.

Gelip geçici bir an.

Ardından Reed gözlerini kırıştırarak ayağa kalktı ve gölün içindeki bedenime bakarken üzerimde yükseldi. Çenemi diz kapaklarıma dayadım, elim iki bacağımın da etrafına dolanmış haldeyken ona bakıyordum.

Reed'in gözleri, bakışlarını benden kaçırmadan önce kararsızlıkla titredi. "İyi geceler, Kuyruklu yıldız gibi Halley."

Hafifçe gülümsedim. "İyi geceler, Reed."

Bir elini yüzünde ve saçlarında dolaştırıp geri dönmeden önce anlık bir tereddüt daha yaşadı.

Tepeyi geçip Jay'in evinin önüne ilerlerken onu izlemeye devam ettim. Gözden uzaktı, ulaşılmazdı.

Sonsuza kadar su hattının en uzak tarafında olacaktı.

BÖLÜM 2

Halley

BİR SAAT SONRA sırtım ana yatak odasındaki turkuaz rengi kanepeye yaslanmış, elim ılık birayla dolu olan plastik bir bardağın etrafını gevşekçe sarmıştı. Karşımdaki hoparlörden *Pearl Jam*'in *Black* şarkısı yankılanıyor; çılgın kahkahalar, birbirine çarpan cam bardaklar ve yandaki odadan gelen, "chug, chug, chug," diye bağırarak kişinin sesi birbirine karışıyordu.

Odayı incelerken bakışlarım yatağın hemen yanında duran ve yüzlerce CD ile dolu olan raflara takıldı.

Etrafımda değer verdiğim kimsenin olmadığına karar verdikten sonra yola çıkmıştım. Artık kimse yoktu. Ne bir koruyucu, ne dostça bir yüz, ne de beni eve götürecek ve birkaç saatliğine de olsa bana geçici teselli sunacak bir adam. Her ne olursa olsun, gece uymak için bir yere ihtiyacım vardı. Bu yüzden Jay'in eskimiş, yırtık kanepesine razı olmak zorunda kalmıştım. İçkiden sızıp kalmış gibi davranıp güneş doğduğunda eve dönebilirdim.

Üşümüştüm, sırlıskılandım ve yalnızdım. Bacaklarımı uzatıp biramı yudumlarken kendimi şarkıya kaptırıp rahatlamaya çalıştım.

Ama artık yalnız değildim.

* Genellikle birinin, alkolü hızlı bir şekilde içtiği sırada yapılan tezahürattır.

Kapının girişinde beliren gölgeyle birlikte tenim farkındalıkla karıncalanmaya başladı. Tanıdıktı... Başımı kaldırıp sağa çevirdim ve nefesim boğazımda tıpkı bir taş gibi tıkanıp kaldı.

Onu görmeyi beklemiyordum.

Bir daha karşılaşmayacağımızı sanmıştım. Hem de sonsuza kadar.

Reed kapı eşiğine yaslanmış, ellerini ceplerine sokmuş ve deri ceketini geniş omzunun üstüne atmıştı. Bana bakarken lambanın ışıyla aydınlanan yüz hatları net bir şekilde görünüyordu.

Bakışlarımız buluşup birbirine kenetlendi. Şaşkınlıktan büyümüş gözlerimi ondan saklayamıyor, farklı bir ritimle atmaya başlayan kalbimi kontrol altına alamıyordum.

Yıkıcı bir çekiciliği vardı.

Yıldızlar ve ay ona adil davranmamıştı. Bu yüzden onlara epey kızgındım.

İnsanlar her zaman, başlangıçta güzel olan şeylerin eninde sonunda aydınlanarak gerçek yüzünün ortaya çıkacağını ve bunun da olumlu düşüncelerin tamamını yok edeceğini söylerdi. Yalnızlığımı ve kalbimdeki yarayı dindirmek için yaşadığım öylesine ilişkilerle ben de kendi payıma düşeni almıştım. O anlarda hissettiğim o sıcak ve tatmin edici duygular, başımı döndürürdü. Ama sonra güneş doğar ve ışık yanıma çırılçıplak halde uzanmış, lekeli örtülere salyalarını akıtan adamın üzerine vururdu. Büyük bir burun, fazla kısa saçlar ve solgun bir ten... Gölgelelerin arasındayken kök salıp yeşeren o bağların tümü, günün doğmasıyla birlikte yanıp kül olurdu. Sıcaklık soğurdu ve tatmin edici anlar da onları sahiplenebileceğim kadar uzun sürmezdi.

Geçiciydi.

Ama Reed yaslandığı kapıdan uzaklaşıp tavandaki pirinç rengi lambanın altından bana doğru yürürken onu en sonunda tam anlamıyla görebiliyordum.

Güçlü ve belirgin kaslar. Ağır, siyah botların taşıdığı uzun bacaklar. Üstleri uzun, yanları kısa; kahverengi olmayan ama siyah da sayılmayacak saçlar... Fazla uzamış ve dağılmış perçemlerini yaklaşıırken gözlerinden uzaklaştırdı. Sağ kolunun üst tarafını saran ve tamamını görmek istediğim, geçmişine dair ipuçları taşıyan bir dövmesi vardı. Kendisini savunma sporlarına ve çocuğuna adanmış bir baba olmasının ötesini anlatan bir şeydi.

Reed deri ceketini yatağa fırlatıp kanepenin önüne, yanıma oturdu. Elinde tuttuğu bira şişesini sıkıca kavıyordu. Omuzlarımız temas ettiğinde kollarımı birbirine bağladım. Benim altın sarısı saçlarım ve onun simsiyah tişörtü tamamen zıt bir görüntü oluşturuyordu. Nihayet kokusunu alabiliyordum. Taze çimenleri, berrak gökyüzünü ve sonbaharda yakılan kamp ateşlerini anımsatıyordu. Aynı zamanda biraz kehribar da vardı.

Tıpkı hayalimdeki gibi baştan çıkarıcıydı.

Beni etkisi altına alan ve hayatımda gördüğüm en güzel soluk yeşil gözlerini üzerimden çekmeden, "Hâlâ yolunu bulamadın mı?" diye sordu.

O gözlerin etkisine kapılıp gitmemek için bakışlarımı dudaklarına indirdim ama bu da pek mantıklı bir seçim sayılmazdı. "Artık buldum," derken dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı çıktı. "Neden sordun? Beni kurtarmak için mi buradasın?"

Reed bira şişesini dudaklarına götürdü ve yavaşça bir yudum aldı. "Seni kurtarmak, tehlikeli bir durumun içinde olduğun anlamına gelir." Sonsuzluğa kadar giden bacaklarını öne doğru uzattı. "Öyle misin?"

"Belki." Omuz silkerken bacaklarına baktım. Erkeklerin çoğunun üzerinde olan o saçma sapan bol pantolonların aksine, bacaklarına tam oturacak kadar dar ve eskitilmiş kumaştan yapılan, koyu gri kot pantolon giymişti. Kırmızı plastik bardağımı tutarken serçeparmağımla açık duran kapıyı işaret ettim ve salonun köşesini gösterirken, "Şurada duran tulum giymiş çocuğu görüyor musun?"

diye sordum. “Az önce yanıma geldi ve *Deliverance*’ sesiyle, “*Nè kadar güzel bir ağzın var,*” dedi. Ardından da gözbebekleri yerinden fırlamaya çalışıyormuş gibi bana göz kırptı.”

“Oldukça rahatsız edici.”

“Farkındayım. Tam zamanında geldin.”

Doğrusunu söylemek gerekirse, tehlikedeydim.

Babam beni evden atmıştı. Durum böyleyken arka bahçede uyumaktansa, yolun üç blok ilerisinde düzenlenen bir partiye gitmek daha cazip gelmişti. Yaz o kadar sıcak geçmişti ki bahçede doğru düzgün çim kalmamıştı, etrafta kurumuş otlardan başka bir şey yoktu. Yirmili yaşlarında olan komşumuz Marnie, verandasında ev arkadaşıyla normalden on oktav yüksekte konuşurken partiden söz etmişti. Ben de o sırada Jay Jennings’in adresini zihnime kaydetmiştim.

Ama bu gerçeği Reed’den sakladım.

Bakışlarımı kapının ilerisine, Berbat Tulumlu’nun bardağına bira dökerken rezil bir iş çıkarıp sıvıyı bardağın kenarından taşırdığı yere çevirdi. “Geri döndüğüme sevindim.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptıştırırken, “Neden yaptın?” diye sordum.

“Neden mi geri döndüm?”

Başımı salladım.

Reed yanıma doğru kayarken omuzlarımız hafifçe birbirine değdi. “Bilmiyorum.” Cevabı tıpkı gözlerindeki ifade gibi anlaşıl mazdı.

“Sanırım buralarda olmamla aynı sebepten.”

Gözleri bedenimde dolaştı ve uyluğumun ortasına kadar çıkmış olan sıırıslıklam kot eteğimde takılı kaldı. “Hâlâ ıslaksın.”

“Gölün içinde oturmanın riskli yan etkilerinden biri. Gelecekte yaşanacak anlık durumlar için bunu aklımın bir köşesine yazdım.”

* 1985’te Los Angeles’ta kurulan bir metal grubu.

Parmağımla havada listeye yazılan bir maddeye tik atar gibi yaparken, "Her zaman yedek kıyafet getir," dedim.

Reed birasından bir yudum daha alırken alçak sesle güldü. Dudaklarının, bira şişesini kavramak için ayrılması beni bir anlığına büyüledi. O yüzden kendi bardağımdan zayıfça bir yudum aldım ve ardımda kırmızı dudak izlerimi bıraktım.

Tekleyen nefeslerim arasından, "Resmi şekilde tanışmamışız gibi hissediyorum," dedim.

Dilini dişlerinin üzerinde dolaştırırken yüzümü inceledi. "Öyle mi?" diye sorarken kaşlarını hafifçe çatmıştı. "İsmi, beklentilerini, hayallerini ve en sevdiğin şarkıyı biliyorum. Fena bir başlangıç sayılmaz."

"Sevdiğim çok fazla şarkı var." Odanın karşısında duran büyük hoparlöre sanki içinde dolaşan notaları ve akorları görebilecekmişim gibi baktım. "Şu anki de içlerinden biri."

Bakışları gözlerimi çevirdiğim tarafa yöneldi. "*Pearl Jam* oldukça iyidir. Bu biraz iç karartıcı."

"Sana göre iç karartıcı, benim açımdan ise etkileyici." Elimi yumruk haline getirip kaburgalarımın arasındaki boşluğa, kederle çarpan kalbimin olduğu yere bastırdım. "Tam burada hissettiriyor." Son kelimelerin tadını çıkarırken gözkapaklarım titreşerek kapandı ve ardından derin bir nefes alıp elimi Reed'e doğru uzattım. "Ben, Halley. Kuyrukluyıldız gibi."

Kafasının karıştığı her halinden belli olurken elime baktı. "Sanırım bunu çoktan yapmıştık."

"Hayır. Daha önce tokalaşmamıştık."

"Tanışmamızı bu şekilde mi resmi hale getireceğiz?"

Gülümsememi zar zor bastırırken, "Evet," dedim.

Başını salladıktan sonra bana doğru uzanıp sıcak ve uzun parmaklarıyla avucumu kavradı. "Reed."

Nefes almak gittikçe zorlaşmaya başladı. Ellerimiz birbirine kenetlendi, tutuşu yumuşak olsa da ruhumu sarsmaya yetmişti. Parmak uçlarımda yükselen sıcaklığın, kollarımdan yukarı doğru tırmanarak boynumu pembeleştirdiğini hissettim. Bu duygunun kayıp gitmesine izin vermek istemiyordum. Tek bir dokunuş, tıkanmış damarlarımı temizleyen güneş ışığı etkisi yaratmıştı.

Temasımız sona erdiğinde, kendimi ağır bir kayıp yaşamış gibi hissettim.

İkimiz de aynı anda içkilerimizi yudumlarken göz temasımız hâlâ sürüyordu. Aramızdaki bu sessizliği bozacak ve Reed'in daha fazla konuşmasını sağlayacak; benim gibi dağılmış ve yolunu kaybetmiş bir kızla ilgilenmesine neden olacak kelimeleri bulabilmek için beynimi zorladım. "Jay'in CD koleksiyonuna bakmak ister misin?"

Reed anlık bir tereddüt yaşadı. Birasını dudaklarına götürürken bakışları ilgiyle parlıyordu. "Tabii."

"Tamam."

Sırıtmaya başlarken, "Tamam," dedi.

Reed birasının kalanını da içtikten sonra ayağa kalktı ve merak dolu gözlerim onunkileri bulduğunda bana doğru eğildi.

O kadar yakışıklıydı ki... Onu ilk gördüğümde tahmin ettiğimden daha uzundu. Beş saniye önceki halinden bile daha etkileyici görünüyordu.

"Hadi, Kuyrukluıldız." Yerden kalkmama yardımcı olmak için bana elini uzattı. "Bana sevdiğin diğer şarkılardan bahsedebilirsin."

Zihnim bu ismi, bir gider borusu bataklıkla kaplanmış göl suyunu temizlemeye çalışıyormuş gibi yavaşça sindirdi.

Kuyrukluıldız.

Bana aniden bir şey oldu.

Göğsümün içinden sarsıcı ve harika bir şey açığa çıktı.

Daha önce bana tatlı bir lakap takan kimse olmamıştı. Babam bana *velet* diye seslenirdi. *İşe yaramaz. Baş belası, pislik, beş para etmez.* Annem bile bana asıl adımla seslenmezdi.

Acaba gerçek ismimi unuttu mu diye düşündüğüm zamanlar oluyordu.

Fakat Reed az önce bana Kuyruklu yıldız diye seslenmişti ve bu isim dudaklarından çıktığında tam da böyle hissetmiştim. İçimi aydınlatan ve kalbimle çarpışan, ılık ılık kozmik bir fenomen gibi.

Derin bir nefes alırken bardağımı kenara bıraktım ve uzattığı elini tuttum. Avuçlarımız birbirine kenetlendi. Sıcacıktı, tüyler ürpertici ve olağanüstüydü. Reed, elimden tutup beni Jay Jennigs'in yatak odasındaki berbat kahverengi halının üzerinden kaldırırken, tüm hayatımı avuçlarının içine aldığından habersizdi.

Bunu hissedebiliyordum.

Hiç şüphem yoktu.

Topuklu ayakkabılarım yüzünden sendelediğimde dengemi sağlayabilmem için tek eliyle sırtımdan bana destek verdi. Babamın kemerinden yadigâr kalan ve yavaş yavaş iyileşen morluklara temas ettiğinde yüzümü buruşturmamak için elimden gelen tüm çabayı gösterdim.

Dokunuşuyla birlikte kaskatı kesilince kaşlarını çatı. "İyi misin?" diye sordu.

"Harikayım."

Birkaç saniye bana baktıktan sonra başını hafifçe salladı ve ardından elini çekip *CD* dolu raflara yöneldi.

Onu takip ederken tüm dikkatim sırtındaydı.

Üzerine yapışmış *Soundgarden* tişörtü, tıpkı günahkâr bir ikinci deri gibi bedeniyle bütünleşmişti. Tişörtün kısa kollarının altından, kasları belli oluyordu. İşinin getirisi olarak düzenli spor yaptığı her halinden anlaşılıyordu. Onu sırtüstü uzanmış, ağır halteri

başının üzerine kaldırmaya çalışırken hayal ettim. Hareket ederken terlemiş, her bir kas ve damar şişerek belirginleşmişti.

Başım büyük beladaydı.

Reed'in durduğu tarafa yürüyüp parmaklarını albümlerin üzerinde dolaştırırken onu izledim.

"Bana neden burada olduğunu söyle," dedi. "Neden bu partidesin?"

Babamın öfkeli yüzü ve hırıldaması aklıma geldiğinde yüzüm kızardı. *"Eğer iğrenç bir fahişe olmak istiyorsan, o zaman sana öyleymişsin gibi davranacağım. Bu gece kulübede uyuyacaksın."*

İğrenç biri olabilirdim ama fahişe değildim. Pislik içindeydim çünkü evdeki hayatım, tenimin üzerinden temizleyemeyeceğim bir bok yığınının ibaretti. Birlikte olduğum erkeklerin sayısı sınırlıydı. Kanıma işlemiş zehirden kurtulmak için bu yola başvursam da asla işe yaramamıştı. Yalnızca anlık teselliler vermişlerdi. Kısa süreli bir arınma gibiydi. Ama babam garaj yolunda, beni bir erkekle öpüşürken yakalamış ve geceyi geçirmem için beni arka bahçeye kovmuştu.

Ben uzun süre cevap vermeyince Reed, "Karanlık bir yere dalıp gitmiş gibi görünüyorsun," dedi.

Oraya dalıp gitmemiştim. Zaten orada yaşıyordum.

"Cumartesi akşamındayız. Sadece canım sıkılmıştı." Üzerime çöken karamsarlığı yok sayarak kendimi gülümsemeye zorladım.

"Tek başına oturuyordun."

"Belki birini bekliyordum?"

"Hımm." Gözleri raflarda gezinirken mırıldanır gibi bir ses çıkardı. "Peki onu buldun mu?"

"Henüz net bir karara varılmamış olsa da hâlâ umudum var. Sen kızını buldun mu?"

"Evet. Geceyi arkadaşının evinde geçirecekmiş."

CDlerden birine uzandım ve onu çıkarttıktan sonra kapağına baktım. *Garth Brooks*.^{*} “Sen de kızın gibi *country* müzikten hoşlanıyor musun?”

Reed başını iki yana salladı. “Hayır.”

Neşeli bir sesle, “Daha iyiye gitmeye başladı,” derken ona biraz daha yaklaşıp bir CD daha çıkardım. “*Collective Soul*”.

“İyiler. Geçen sene konserlerinde onları izlemiştim.”

İkimiz de ellerimizi CD ile doldurup onları tek kişilik yatağa taşıdık ve incelemeye devam ettik. Farklı gruplar ve türleri hakkında konuşurken yatağın kenarına, Reed’in yanına oturdum. Jay’in elinde Mariah Carey ve Metallica da dahil olmak üzere ellili, hatta altmışlı yıllardan kalan *doo-wop* ^{***} tarzına kadar her şey vardı.

The Drifters’ın albümünü elime alıp alçak bir ritimle şarkısını söylemeye başladım. “*Son dansı benim için sakla...*” ^{****}

Reed başını kaldırıp bana baktı ve genişleyen gülümsememi izledi. “Bu şarkının Harry Nilsson tarafından yorumlanmış harika bir versiyonu var.”

Gülümsemem genişlerken, “Öyle mi?” diye sordum. “Peki sen dans eder misin?”

“On yıl önce yaptığım o tatlı baba kız dansları haricinde, hayır.”

Zihnimde bir görüntü canlandı. Balonlarla süslenmiş bir spor salonunda Reed ve küçük bir kız, arka planda yavaşça şarkı söylen Bette Midler eşliğinde dans ediyordu. Kızı onun büyük botlarının üzerine çıkmıştı.

“Dans etmeyi seviyorum. Hareket etmek sanattır ve insanı özgürleştirir,” dediğimde Reed bakışlarını bana çevirdi. Acaba bedenlerimizi birlikte, farklı şekillerde hareket ederken mi hayal

* Amerikalı country müzik şarkıcısı.

** Amerikan rock grubu.

*** 1950 zamanında ortaya çıkan tenor bir solistin şarkıyı söylemesi, arkasında da üç ya da dört kişinin ona eşlik etmesiyle oluşan ritim, *blues* ve *rock and roll* tarzındaki müzik tarzıdır.

**** Save the Last Dance for Me.

ediyordu? Boğazımı temizledim ve kulağıma fısıldayan, baştan çıkarıcı o isteği dindirmeye çalıştım. “Sence bunlardan birini ödünç alsak Jay fark eder mi?”

CD yığınlarına baktıktan sonra başını salladı. “Zaten fazlasıyla var.”

Albümleri karıştırarak incelemeye başladım. Beğenmediklerimi bir tarafa ayırırken Reed ile dizlerimiz birbirine değdi.

Reed elindeki bir dizi CDyi uzatırken kapakları tavanın ışığıyla parlıyordu. “Hangisi? *Green Day** nasıl?”

Yüzümü buruşturarak ona baktım.

Alçak sesle gülererek, “Sanırım bu hayır anlamına geliyor,” dedikten sonra elindeki albümü kenara attı.

“*Alanis Morissette*?” diye bir öneride bulundum.

Başını olumsuz anlamda sallarken burnunu kırıştırdı. “*Radiohead*?”

“*Oasis*.”

Reed sırtırtırken, “*Radiohead*’i seçmeliymişiz gibi hissediyorum.”

“Ben de *Oasis*’i seçmemiz gerektiğini hissediyorum.” Dizini dürttüğümde sıcaklık bacağımdan kalçalarımaya doğru tırmandı ve midemi tepetaklak etti.

Reed ikisini de havaya kaldırdı. Bakışları *Radiohead*’in *The Bends* ve *Oasis*’in *Definitely Maybe* albümleri arasında gidip geliyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırıp, “Bunu eski moda yöntemlerle çözebiliriz,” dedim.

“Ne demek istiyorsun?”

“Taş, kâğıt, makas oynayacağız.”

Yanaklarında gamzeleri ortaya çıkmadan ve gözleri parlamadan önce teklifimi kısa süre düşündü. “Anlaştık.”

* 1987’de kurulan punk rock grubu.

Ellerimizi uygun pozisyona getirdik. Yumruklarımızı avuç içlerimize sertçe iki defa vurduk ve üçüncüde hem o hem ben iki parmağımızı uzatarak makas yaptık.

Tekrar denedik.

Makas.

Bir kez daha.

Makas!

Kahkaha atarken, "Aman Tanrım," dedim. "Şunu yapmayı bırak."

"Artık hamleni değiştireceğini düşünmüştüm."

"Benim de aklımdan aynı şey geçiyordu."

"Artık makas yapmak yok. Hadi bir kez daha deneyelim."

Bir, iki-

Makas.

Hâlâ gülmeye devam ederken öne doğru eğildim ve alnım omzuna değdi. Saçlarım, dövmeli kolunun üzerinden bir şelale gibi döküldü. "Pekâlâ, bu işte gerçekten çok kötüyüz."

Başımı kaldırdığımda ne kadar yakın durduğumuzu fark ettim. Loş ışığın altındaki bir odada, bir yatağın üzerinde oturuyorduk. Müzik arka planımız, aramızdaki bu görünmeyen sıcaklık da ateşten yansıyan ışık gibiydi.

Yatakta, CD yığınlarının ortasında otururken sertçe yutkundum. Kalçalarımız birbirine değiyordu, yüzlerimizin arasında sadece birkaç santimlik mesafe vardı. Arkadan gelen ve uğultu gibi duyulan *Foo Fighters'tan Everlong*, hızlanan kalbimle uyum içindeydi.

Aldığım nefesle birlikte göz göze geldik. Kalbim duracakmış gibi hissettiğim o birkaç saniyede, Reed'in eğilip beni öpüp öpmeyeceğini merak ettim. Dudaklarının göründükleri kadar yumuşak olduğuna adım gibi emindim. Saçları da öyle olmalıydı. O dudakların benimkilerin üzerinde olmasını, dilinin ağzımda dolaşmasını, saçlarının parmaklarımın arasında süzülmesini istiyordum.

Yanında huzursuzca kıpırdanırken havada bir elektrik akımı dolaştı. Kararsızdım ama aynı zamanda da oldukça emindim. Babamın bu gece saat kaç kadar çalışacağını ve gittiğimi fark edip etmeyeceğini düşündüm. Eğer fark ederse, bunun için cezalandırılırdım. Ama Reed'in bakışları; gizem, merak ve yaşamla parlayan dudaklarına kaydığında bunun, sonucunda yaşanacak her şeye değeceğini görebiliyordum. Tanrım... Hayatı dolu dolu yaşamayı o kadar istiyordum ki. Gerçek hayat, tüm *sonuçlarına rağmen* risk ve maceralarla doluydu. Reed'in gözleri yavaşça yukarı kayıp benimkileri bulduğunda paramparça olmuş sırtıma inen on kırbaç darbesi, buna değdiğini hissettiriyordu.

Âdem olması boğazında hareket ederken gözbebekleri loş ışığın altında parlıyor, sanki içimdeki gölgelerin her birini aydınlatmaya çalışıyordu.

Reed yavaşça öne doğru eğildi.

Keskin bir nefes alırken, "Geri dönmenin sebebi bu muydu?" diye sordum. Ağızlarımızın arasında sadece birkaç milim vardı. Sıcak nefesi, titrek ritimlerle ruj lekeli dudaklarına vuruyordu. "Öpücük için mi?"

Kaldırdığı elini ters çevirerek, parmaklarını çenemden elmacık-kemiklerimin üzerine doğru kaydırdı. "Merak ediyordum."

"Bekliyordum."

Hareket ederken dudakları bir gülümsemeyle kıpırdandı.

Dudaklarımız birbirine dokundu. Belli belirsizdi. Fakat altı metrelik bir uçurumdan aşağıya, sırtüstü düşmüşüm gibi nefesimi kesmişti.

Reed iç çekerken diğer elini yavaşça bacağımdan yukarıya, eteğimin altına kaydırdı ve uyluğumun iç kısmında gezinmeye başladı.

Bacaklarım içgüdüsel şekilde kendiliğinden ayrıldı.

Sessiz davetime karşılık verdi, uyluğumdaki baskısı arttıkça gözkapakları titriyordu. İç çamaşıma temas etmesine birkaç milim kalana kadar bana dokunmaya devam etti.

Dudaklarımın arasından kaçan inleme, onun sert nefesiyle çarpıştı ve ardından dilini, dolgun altdudağımın tadına bakabilmek için dışarı çıkardı. Gereken tek şey buydu. Ürperdim, sarsıldım ve dudaklarımız birbirine çarpıp dilinin ağzımı işgal edebilmesi için tamamen ona doğru eğildim.

Naneli sakız ve biraz da bira tadıyordu.

Tek bir öpücükle şimdiden onun tadına bağımlı hale gelmiştim.

İhtiyaçla titrerken tişörtünü kavradım. Bu farklı hissettiriyordu. Liseli bir çocukla olan garip ve beceriksiz öpüşmelerden biri değildi. Beni boşlukta bırakıp her şeyi sorgulamama sebep olmuyordu. Bu sefer hiçbir şeyi sorgulamıyordum. Tek yaptığım o yetenekli diliyle ağzımı ezberlerken bunun tadını çıkarmak ve pozisyonumu ayarlayarak öpücüğü derinleştirmekti.

Reed beni yatağa doğru itip üzerime çıkarken bir eli yanağımı kavradı. Diğer eli hâlâ kalçamda dolaşırken inlemelerimiz birbirine karışıyor, baş döndürüyordu.

Daha fazlasını istiyordum.

Dillerimiz birbiriyle çarpışıp tadına bakarken eteğimin altına kayan elini tuttum ve parmakları uyluğum boyunca ilerleyip bacaklarımın arasındaki boşluğa dokunana kadar çekiştirdim.

Sert ve erkeksi bir şekilde inledi.

Siktir.

Hem göl suyu hem de arzu yüzünden sırlıklam olmuş iç çamaşırimın kumaşını okşadığında inledim ve kalçam havaya kalktı. Öpüşmemiz daha da derinleşirken aşağıya uzanıp ereksiyonunu buldum. Sert ve devasaydı. Kot pantolonunun kumaşını zorluyordu. Ağzımdan uzaklaşırken boğuk bir ses çıkardı ve dişlerini boğazıma sürttü.

Oluşması için yalvaracağım tek morluk buydu.

Onu kot pantolonun üzerinden kavradım. Kendisini avucuma doğru bastırırken, "Bunu yapmayacağım," dedi. "Ben öyle bir adam değilim."

Parmakları beni daha hızlı ve sert şekilde okşarken sırtım kavislenerek yataktan yükseldi. "Öyle bir adam olmanı istiyorum."

Dilini boynumun yan tarafında gezdirdi ve iç çamaşırımın lastiğiyle oynadı. En sonunda iki parmağı kumaşın içinden geçerek tenime temas etti. "*Siktir.*"

"Reed..." Bütün gücüm tükenmişti, nefes nefese kalmıştım ve onun altında bezden bir bebek gibiydim. "Lütfen."

Saçlarımı yumruğuna dolamıştı, parmakları darbelerine devam ediyordu. Hareket ediyor, kıvranıyor ve inliyorduk. Dili benimkine saldırdığı sırada Jay Jennings, kollarının arasında bir kadınla odaya daldı.

İkimiz de hızla doğrulduk. Yanaklarım kıpkırmızıydı ve kanım çözüme kavuşamamış arzu yüzünden kaynıyordu.

Kapı tamamen açıktı, birkaç adım ötede insanlar vardı.

Aman Tanrım.

"Siz adiler burada ne halt yiyorsunuz?" Jay arkadaşça bir tavırla, kelimeleri geveleyerek konuşuyordu. Kolu kadının beline dolanmış haldeydi. "Dostum, bu kız senin için fazla genç gibi görünüyor."

Yataktan kalkarken aramızdaki o yüksek tansiyon sona erdi. Eteğimi aşağıya indirip gövdeme kadar çıkmış tişörtümü düzeltirken yüzüm alev alev yanıyordu.

Reed derin bir nefes verip elini saçlarının arasından geçirdi. "Üzgünüm."

Jay, "Yatağında istediğin gibi sevişebilirsin," derken göz kırptı. "Tabii ben işimi bitirdikten sonra."

Topuklularımı tekrar ayağıma geçirirken, "Biz de tam gitmek üzereydik," diye mırıldandım.

Jay'in dikkati bana kaydı, baştan aşağı beni inceleyen bakışlarında onaylar bir ifade vardı. "Buna hiç gerek yok. Seyircilerin olmasından hoşlanırım."

İsmi bilmediğim kadın onun koluna vururken, "Pislik yapma," dedi.

Reed elini sırtıma koyduğunda bu defa irkilmemi bastırdım ve ağzımdan acı dolu bir tıslamanın çıkmasına engel oldum.

Elini çekerken, "Hadi gidelim," dedi ve önden yürümeye başladı.

Jay kaşlarını kaldırarak bana baktı. Ben hızlıca özür dileyip yanından geçerken açgözlü bir şekilde bacaklarımı süzüyordu. Reed koridorun ortasında aniden durunca neredeyse sırtına çarpıyordum, bu yüzden dengemi sağlayabilmek için duvara tutundum.

Bana doğru döndü ve yüzüme baktı.

Aramızda bir karışıklık mesafe vardı. Reed benden on beş santim daha uzundu ve yakınlığı beni sıkıca sarıp sarmalıyordu. Kalp atışlarım hızlanmaya başladı, aramızdaki o ateş sönüp gitmekten oldukça uzaktı.

Alçak ve boğuk bir sesle, "Buradan gitmek ister misin?" diye sordu. "Benim evime gidebiliriz."

Daveti, kaburgalarımın arasından minik havai fişekler fırlattı ve onları doğruca bacaklarımın arasına gönderdi.

Çat, çat, çat...

Patlamalar, renkler ve ışıltılı bir sıcaklık vardı.

İçgüdüsel bir şekilde bacaklarımı birbirlerine bastırdım. Zihnim çağrışımlarla, onun sıcacık yatağında ve terden ıslanmış çarşaf-lara dolanmış halde başladığımız işe devam ettiğimiz görüntülerle dolup taşıyordu.

Hızlı hızlı nefes alıp verirken hiç tereddüt etmeden, "Evet," dedim.

Reed'in bakışları, öptüğü dudaklarıma kayarken ısındı ve buğulandı. Sertçe yutkunurken, "Ceketimi alıp geliyorum. Salonda buluşuruz," dedi.

"Pekâlâ."

Ceketini almak için gitmek zorunda olması üzücüydü.

Kuzey Illionies'de yazın son günlerinde bile akşamların yirmi altı derece olduğunu göz önüne alırsak, daha en başından yanına neden bir ceket aldığını bir parçam asla anlayamayacaktı.

Ama kahrolası ceketini alması gerekiyordu.

Ve deliler gibi çarpan kalbimle, salonun ortasında onu beklerken Reed bana doğru yürüdüğü sırada acı gerçeklerin hepsi bir anda yüzüme çarptı.

"Halley Foster? Sen burada ne halt ediyorsun?" Öyle tiz bir sesle bağıırıyordu ki. "Tanrım, daha on yedi yaşındasın canım. Baban eğer burada olduğunu öğrenirse sinirden aklını oynatır."

Marnie LaRue... *komşum*.

Zaman durdu.

Kalbim, sıkışan göğsümün içinde sertçe atıyordu.

Başımı eğdim ve koridorun hemen yanında duran Reed'in gözleriyle karşılaştığımda etrafımda ağır çekimde bir pus dönmeye başladı.

Gözlerini dikmiş doğruca bana bakıyordu.

Derini ceketini omzuna atmıştı, bir elinde sıkıca tuttuğu *Oasis* albümüyle öylece hareket etmeden duruyordu.

Bir anlığına yüzünde hiçbir ifade yoktu.

Tamamen hissiz gibiydi.

Duyduklarını sindiriyordu.

Ardından gözleri hayal kırıklığına benzer bir şeyle titredi. Hatta belki de biraz ihanetle. Rengi solmaya başladı, hastalanmış gibi görünüyordu.

Ona yalan söylemiştim.

Ve Reed ona yalan söylediğimi biliyordu.

On yedi yaşındaki bir kızı eve götürmesine saniyeler kalmıştı. Üstelik o kız, muhtemelen *kızıyla* aynı yaştaydı.

Reed ile aramda birkaç adımlık mesafe varken orada dikilmeye devam ettim. Marnie'nin uzun konuşması, Reed hariç her şeyi dışarıda tutmak için etrafıma ördüğüm duvarı yıkıyordu. Sözleri tamamen sisten farksızdı. Saçmalıktan ibaretti. Dikkatimi tamamen odanın karşısında duran adama verdim ve sesimi çıkarmadan dudaklarımı, "Özür dilerim," der gibi oynattım. Omuzlarım yenilgi ve kalp kırıklığıyla çökmüştü.

Reed koyu kaşlarını çattı ve elini saçlarının arasından geçirdi. Bakışlarımız hâlâ birbirine kenetlenmiş haldeyken boğazı zorlukla hareket etti.

Çenesi kasılırken bakışlarını indirip yavaşça döndü ve kapıyı arkasından serçe çarparak dışarı çıktı.

Olduğum yerde sıçradım.

Arkasına bile bakmadan çekip gitmiş, veda bile etmemişti.

İçimdeki her parça onun peşinden gitmemi, özür dilememi ve bekleyip beni affetmesi için yalvarmamı istese de hareket etmedim.

Ne de olsa...

Zaman er ya da geç beni ele verecekti.

BÖLÜM 3

Halley

Aralık, 1995

ŞAPKAMI KULAKLARIMIN ÜZERİNE ÇEKİP montumun fermuarını yukarı doğru kaydurdım. Otoparkta koştururken buz sarkıtlarından ve alışverişlerini hızla yapan müşterilerden kaçınmaya çalışıyordum.

Noel Arifesi'nden nefret ediyordum.

Benim için hiçbir zaman tatil çoğu insanın düşündüğü gibi sıcak ve büyülü kar küresi manzarası olmamıştı. Noel, eksik bırakıldığım ve asla tecrübe edemediğim her şeyin hatırlatıcısı olmaktan başka bir şey değildi.

Ama bu sene bunu değiştirmek istiyordum.

Hayatıma biraz da olsa büyü serpiştirmek için sabırsızlanıyordum.

Başımı öne eğerek marketin girişine ilerledim. Ceketimin cebindeki buruşmuş, çalıştığım hayvan barınağındaki yöneticimin cömert bahşişi olan elli doların ziyafet çekmek için alacaklarıma yetmesini umuyordum.

Tara beni akşam yemeğine çağırdığında teklifi çok cazip gelmişti. Onunla ilkbaharda, kafamı boşaltmak ve evimin içindeki dayaktan kaçmak için devamlı gittiğim yakınlardaki parktayken tanışmıştım. Aynı mahallede yaşıyorduk ve benim okuluma gidiyordu

ama o bir sene gerideydi. Ben son sınıftaydım, Tara ise bir altıncıdaydı.

Geçen haftanın çoğunu onun evinde geçirmiştim. Geciktirdiğim ödevlerimi yetiştirmeye çalışırken bir yandan da nasıl olduğunu tam olarak asla bilemeyeceğim kış tatilleri hakkında dedikodu yapmıştık.

Yine de gülümsemeye devam etmiştim.

Tara'nın evindeyken gülümsememek zordu. Annesi tarçınlı kek gibi kokuyor, *golden retriever* cinsi köpeği yanımdan asla ayrılmıyor ve bu da bana ailenin bir üyesiymişim gibi hissettiriyordu.

Sanki bir şeyin parçası olmuştum.

Salondaki Noel ağacı, renkli ışıklar ve üzerine asılmış çeşit çeşit süslerle parlıyordu. Kendi elleriyle paketledikleri hediyeler, çam ağacının taze iğnelerinin altına sıralanmıştı.

Orası harikalar diyarıydı. Yaşamayı hayal ettiğim evdi.

Yine de ev hayatımı, kırbaç görevi gören kemerler ve sarhoşlukla ortaya çıkan öfke patlamalarından daha fazlasına dönüştürmeye son derece kararlıydım. Geçtiğimiz akşam, Tara'nın evinden geç gelince babam bana dışımın kırılmasına sebep olacak kadar sert bir tokat atmıştı. Menekşe ve mavi tonlarında bir çürük şu anda çenemi süslediği için insanlar yüzümdeki renkleri gördüğünde onlara söyleyeceğim bir yalan uydurmam gerekiyordu.

Merdivenlerden düştüm.

Evimizde merdiven bile yoktu ama başka ne söyleyebilirdim ki?

Sertçe esen rüzgâr bulduğum otoparka geri gelmemi sağladı. İç karartıcı düşüncelerimin içinde kaybolmuştum, gözlerim kaldırıma dalıp gitmişti. İstemediğim sert bir bedene çarptığımda korkuyla çığlık attım. "Özür dilerim. Ben-"

Bakışlarım yukarı kalktığında ağzım anında kapandı.

Tam karşımda deri ceket ve parmaklarımı asla geçiremediğim koyu saçlarına yün bere takmış, fazlasıyla tanıdık bir adam duruyordu.

Dudakları aralandı ve beni tanıdığını gösteren keskin nefesi, beyaz bir tüy gibi havanın içine karıştı. Gözlerini birkaç defa şaşkınlıkla kırptıktan sonra yutkundu. "Hey. Sen-"

"Halley," diyerek onun cümlesini tamamladım. Ben onun adını gayet iyi hatırlıyordum ama onun benim adımı hatırlamasına pek ihtimal vermiyordum. İsmimi söyledikten sonra içinde kalan öfkenin ortaya çıkarak kaşlarını çatmasına ve gözlerini gölgelendirmesine neden olmasını bekledim.

Fakat yaptığı tek şey üzerine kar tanelerinin düştüğü bereli başını sallamak oldu. "Kuyrukluyıldız gibi."

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlarken kirpiklerimi kırptırdım.

Hava dokuz derece civarındaydı ama gülümsememi bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırırken tenim alev alev yanıyordu. "Reed."

Reed... Yeşil gözlere ve etkileyici kelimelere sahip olan adam.

Reed... Altı ay önce onunla evine gitmeye tehlikeli şekilde yaklaştığım adam.

Reed.

Yalan söylediğim adam.

Benden nefret ettiğine emindim ve bu konuda sonuna kadar haklıydı. Onu kandırmıştım. Rahatlık, o bağ, nazik bakışları ve dokunuşları için öylesine çaresiz durumdaydım ki sonucunda nelerin olabileceğini önemsememiştim. Hem de hiç. Ben bencilin tekiydim ve artık o da bunu tüm kalbiyle biliyordu.

"Evet." Bana bakarken sıcaklığın tek haneli rakamlarda olduğunu hatırlatırcasına topuklarının üzerinde zıplıyordu. Başparmağıyla

marketin girişini işaret ederken dönüp yürümeye başladı. "Tatil için son dakika alışverişi mi yapıyorsun?"

Sorusunu peşinden gitmem için bir davet olarak kabul ettim.

Sağ tarafında ona uygun bir tempoda ilerlerken, "Öyle sayılır," dedim. Noel Arifesi'nde aniden ortaya çıkan markete uğrama fikrinin bütün detaylarını ona anlatma konusunda başarısız olmuştum. "Ya sen?"

"Ben de öyle."

"Bu akşamki yemek için birkaç şey almaya geldim."

"Neredeyse akşam yemeği vakti."

Omuzlarımı silktim ve bakırdan bir zil çalan, hava şartlarından dolayı yorgun görünen Noel Baba'nın yanından geçerken kopardığım tırnak etlerime baktım.

Reed elini cebine attı ve çıkardığı yirmi doları adamın kovanının içine attı.

Noel Baba birleştirdiği ellerini bize uzattı, gözleri minnettarlıkla parlarken, "Tanrı sizi korusun," dedi.

Giriş kapısından içeri girdik, Reed'e bakarken altdudağımı dişlerimin arasına aldım. "Bu yaptığın çok hoştu."

Alışveriş arabasını alırken, "Abartılacak bir şey yok," dedi. "En azından, düzgün insanlar olabilmek için elimizden gelen her şeyi yapmamız gerekiyor, değil mi?"

Söyledikleriyle benim korkunç yalanıma ince bir gönderme yapıp yapmadığından emin değildim. Ama mağazanın floresan ışıklarının altında kalan gözlerinde yumuşak bir bakış vardı, bu yüzden olası bir imaya takılmadım.

Hemen ardından Reed çenemdeki morluğa odaklandığında o parlak ışıklara içimden küfür ettim.

"Vay canına. Sana ne oldu böyle?"

Elini kaldırdı ama yüzüme doğru yaklaştığı sırada tereddüt ederek durdu. Parmaklarını yumruk haline getirip elini yavaşça

indirdi. Bu temas, ona ihanet eden ergenle spontane gelişen bir market buluşması için fazla samimiyet içeriyordu.

Utancın verdiği sert parçalar boğazımın arkasını tırmalarken sertçe yutkundum. “Merdivenlerden düştüm. Sakarlık işte.”

Kaşlarım çatarken, “Emin misin?” diye sordu.

“Merdivenin en alt basamağına yüzüstü yapıştığını unutmak biraz zor.” İki parmağımı, rengarenk çirkin tuvalin üzerinde dolaştırırken kanıtların hepsini hızlı bir fırça darbesiyle silebilmeyi diliyordum. “Giydiğim o yüksek topuklu ayakkabıları gördün. Onlar tam bir ölüm tuzağı.”

Reed dilini üstdudağının üzerinde gezdirirken beni inceliyor, başka bir yalanı daha analiz ediyordu.

Ben onun diline bakarken o da benim lekeli yüzüme bakıyordu.

Biri bana çarpınca sendeleyip Reed’e doğru kaydım ve pazımsı yakalayarak dengemi sağladım.

Adam sinirle homurdandı. “Kusura bakma, alışveriş arabasını almam gerekiyordu.”

Reed dengemi sağlamam konusunda yardımcı olabilmek için elini sırtıma koydu. Onun bu sıcacık dokunuşunu, bir yıl süren kışın ardından tenime güneşin vurması gibi içime çektim. Sonunda elini indirdiğinde ikimiz de arabaların olduğu kısımdan uzaklaştık.

Reed’in yanında durmaya devam ettim ve boğazımı temizleyip saçlarımı düzeltmek için şapkamı çıkardım.

Bakışları omuzlarımdan aşağıya dökülen altın renkli dalgalara kaydı. Ardından dikkatini başka tarafa verdi ve kollarını demirine dayadığı arabanın üzerine eğilip yürümeye başladı.

Kendi arabama uzandım ve onu tam tersi yöne doğru çevirdim. Dilimde vedalaşmak için garip kelimeler dolaşıyordu.

Ama ben bir şey söyleyemedim Reed başıyla meyve sebze reyonunu işaret etti. “Alışverişi birlikte yapabiliriz.”

Daveti donup kalmama neden oldu. Bacaklarım tüm cesaretini toplayıp beni ona doğru yönlendirmeden önce kısa süreliğine tereddüt ettim. Reed devam ederken gözlerim deri ceketinin arkasına kaydı. Eşyalarını arabasına atmış, son dakika alışverişlerini hızlıca yapan müşterilerin arasından geçip gidiyordu. Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. İçim; özürler, sohbet başlangıçları ve daha fazla özürle örülmüş bir ağ gibiydi.

İçlerinden en saçma olanını seçtim. “Piruhi* sever misin?”

Arabamla onun sağ tarafına doğru hareket etmeye çalışırken Reed omzunun üzerinden bana baktı. “Hemen hemen fıstık ezmesini sevdiğim kadar.”

Belli ki yemeklerden ilham aldığım rastgele sorulara olan eğilimi hatırlıyordu.

“Onları çok severim. Annem Polonyalıydı. Ben küçükken büyükannem her Noel Arifesi’nde piruhi yapardı.” Ne dediğimi fark ederken gözlerimi kırıştırdım. “Tabii o hâlâ Polonyalı. Bu öylece kaybolacak bir şey değil.”

Gerçekten saçmalıyordum ve ikimiz de bunu farkındaydık.

“Her neyse... O öldü. Bu yüzden uzun zamandır piruhi yiyemiyorum.” Derin bir nefes alırken yanaklarımı şişirdim. “Büyükannem. Ölen büyükannemdi. Annem değil.”

Berbat durumdaydım.

Yanaklarım ısınmaya başlarken ağzımın tekrar açılmasına engel olmak için dişlerimi sıktım. Daha fazla saçmalamadan durmalı, ondan özür dilemeli ve arkamı dönüp gitmeliydim.

Reed arabasıyla dondurulmuş yiyeceklerin olduğu tarafa yöneldi. “Hadi gidip piruhi alalım. Ondan sonra da bana hediye seçmemde yardım edersin,” dedi. “Hediye bir kız için. Ona zaten çanta aldım ama başka bir şey daha almalıymışım gibi hissediyorum. Belki de hediye kartı vermeliyim.”

* Piruhi; un, yumurta, tulum peyniri, tereyağı, et ve cevizden yapılan bir çeşit mantıdır.

Duyabildiğim tek şey *kızdı*.

Kalbim acınası bir şekilde sızladı. “Tabii. Bu harika olur.”

Harika falan *değildi*.

Aptalca bir aşka tutulmuş kalbime, paslı bir çivi çakılmış gibi hissediyorum ki bu hayali bir şeyin çok daha ötesindeydi. Ben on yedi, Reed ise otuz dört yaşındaydı. Tek bir geceyi Jay Jennings’in göl evinde geçirmemiz; onun beni beklediği ve içim rahat şekilde onun peşinden koşabilecek yaşa geleceğim günleri takviminde işaretlediği anlamına gelmiyordu.

Aptal ergenin teki olduğumu görmesine engel olmak için başımı dik tuttum ve söyledikleri beni hiç etkilememiş gibi davrandım. “Nelerden hoşlanıyor?”

Buzdan dolayı puslanmış dondurucu kapılarının önünde dolaşırken *Tombstone** pizzalarını ve dondurulmuş yemekleri inceliyordu. Başını kaşıyıp, “Köpeğini gerçekten seviyor,” dedi.

“Ben de köpekleri severim.” Bunu söylememin hiçbir anlamı yoktu, konu benimle ilgili değildi. “Şu köpek şeklinde olan çerçevelerden alabilirsin. Köpeğinin fotoğrafını onun içine koyar.”

Reed söylediklerimi başıyla onaylarken, “Harika fikir,” dedi ve kapıya uzanıp açarak içindeki birkaç kutu donmuş piruhiyi eline aldı. “Bunlar nasıl?”

Gülümsedim. “Büyükanneminkiler gibi el yapımı değil ama bunlarla ortaya bir şeyler çıkarabilirim.”

Kutuları arabama bıraktı ve rafların arasında gezinmeye devam ettik. Ben de patates püresi, konserve yeşil fasulye, kızcıklı jöle ve birkaç paket tereyağı ekledim.

Reed’in arabası hâlâ boştu.

* Nestle markasına ait dondurulmuş pizza markasıdır.

Noel renklerinden oluşan *Rice Krispies** kutusuna uzanıp bir süre düşündükten sonra yerine geri koymasını izlerken, “İşler nasıl gidiyor?” diye sordum.

“Yorucu ama buna değiyor.”

“Savunma eğitimi veriyordun, değil mi?”

Bunu hatırlıyor olmama şaşırmış gibi bana bakarken, “Evet,” dedi. “Doğu yakasındaki stüdyoma gelen eski müşterilerimden biri bana geçenlerde bir mektup yolladı. Verdiğim eğitim sayesinde hayatını kurtardığımı söylemiş. Gerçekten harika hissettirdi.”

“Vay canına.” Göğsüm bir sıcaklıkla ağırlaştı. Hayat kurtarmak hafife alınacak bir durum değildi. Ben kendi hayatımı bile nasıl kurtaracağımı bilmiyordum. “Dünyada büyük bir fark yarattığına eminim.”

Dudakları bir gülümsemeyle kıpırdandı. “Peki ya sen? Son zamanlarda gelip geçici anlara dair bir şeyler yakaladın mı?”

Sorusu karşısında içimdeki her yorgun parça ışıldadı. O gece ağzımdan çıkan her kelimeye, umutlarımdan ve hayallerimden oluşan karmaşaya dikkat ettiğini biliyordum. Şakağıma vururken, “Sadece burada,” dedim. “Ama tatillerde bölgedeki hayvan barınağında gönüllü olarak çalışmaya başladım. Tek kullanımlık fotoğraf makineleriyle, sahiplendirilecek kedilerin ve köpeklerin fotoğraflarını çektik. Ben *Rudolph*** gibi giyindim. Sadece bandanalardan yapılan boynuzlar ve kırmızı bir burundan ibaretti ama sonuç harika oldu.”

Mısır gevreği raflarının arasından çıkıyorduk ama son dakika karar vererek bir kutu *Rice Krispies* kaptım ve diğer reyona geçmeden önce onu arabama attım.

* Pirinç patlaklarından oluşan kahvaltılık gevrek.

** Kırmızı Burunlu Ren Geyiği Rudolph; kitaplarda, şarkılarda ve filmlerde geçen bir Noel ikonudur.

“Rudolph, öyle mi?” Bana bakıyor, beni sanki ren geyiği kulakları ve kırmızı burunla hayal etmeye çalışıyormuş gibi gözleri yüzümde geziniyordu. “Çok sevimli.”

Kızaran kulaklarımı saçlarımın altına gizlerken bu duygunun tadını çıkardım. “Öyleydi.”

Alışverişi bitirip kasaya yaklaştığımızda göğsüm içimi ezen duygularla sıkıştı. Reed hayat boyu kin tutacak birine benzemiyordu ama hak ettiği özrü dilemek istiyordum. Bu aslında garipti çünkü ben olsam muhtemelen ömrüm boyunca kin beslerdim.

Gerginliğimi bastırıp derin bir nefes aldım. “Şey... o gece partide olanlar için gerçekten çok üzgünüm.” Kelimeler ağzımdan hızla çıkarken ona bakmayı reddediyordum. Ben yanağımı ısıtırken Reed’in başı bana doğru döndü. “Amacım seni kandırmak değildi. Hem aptalcaydı hem de uygunsuzdu. Sadece çok yalnızdım, kaybolmuş hissediyordum ve gerçek yaşımlı söylersem benimle konuşmayı bırakacağını sandım. Seninle konuşmaktan hoşlanmıştım.”

Aramıza sessizlik çöktü.

Bu sessizlik uzun saniyelere yayılınca onurumdan hâlâ birkaç parça kalmışken arabamı hediye paketlerinin olduğu tarafa bırakıp kaçmayı düşündüm.

Reed en sonunda, “Ben de seninle konuşmaktan hoşlanmıştım, Halley,” dedi.

Yüzüm ısındı, yanaklarım Noel Baba kadar kızarmıştı.

Beni öpmekten de hoşlanmış mıydı?

Bana dokunmaktan?

Titrek bir nefes aldım. İsmimin onun dilinden dökülürken çıkardığı ses tüylerimi ürpertmişti. “Bu doğru değil. Sana yalan söyledim ve bunun için gerçekten çok üzgü-”

“Şunu duyuyor musun?”

Sorusuyla cümlemi yarıda kesince gözlerimi kırptırdım. Kafam karışırken kaşlarımı çattım. “Neyi duyuyor muyum?”

Deri ceketli kollarıyla arabaya doğru eğilip tavana bakarken gülümsüyordu. "Dinle."

Duymamı istediği şeye odaklandığımda gıcırdayan arabaların, alışveriş yapan kalabalığın ve kasadaki bip seslerinin gürültüsü arka planda boğuklaştı.

Mideme bir ağrı girerken dudaklarımın arasından keskin bir nefes kaçtı.

Şarkı kulaklarıma süzüldü.

Oasis.

Vereceğim tepkiyi bekleyen Reed'e baktım, o da bana bakıyordu. Yüzümde oluşan samimi gülümsemeye engel olamadım ve bu sadece onun yüzünün aydınlanmasını sağladı. Fısıltıyla, "*Wonderwall*," dedim.

Bu onların en son çıkardığı ve hit haline gelmiş şarkılarıydı.

İlk akorlar teybimden her duyulmaya başladığında sesi sonuna kadar açmıyorum desem yalan söylemiş olurdum.

Ayrıca şarkı ne zaman çalsa aklımdan Reed'i geçirmiyorum desem de yalan söylemiş olurdum.

"Bu şarkıyı seviyor musun?" diye sordu.

"Evet, bu benim favorim."

Başını salladı ve sonra arabasını ilerletti.

Kasalardaki uzun kuyrukları incelerken parlak, kırmızı ve yeşil büfelerin yanından geçtik. Şarkı mağazanın hoparlör sisteminden çalmaya devam ediyordu. İçinde bulunduğumuz bu anda dünyanın zirvesindeymişim gibi hissediyordum. Rüzgârlı bir Noel Arifesi'nde Reed ile birlikte alışveriş yapıyordum ve en sevdiğim şarkı çalıyordu. Arabam, annemle ikimiz için pişirmeyi dört gözle beklediğim pıruhi ve lezzetli aperatiflerden oluşan tatil ziyafetiyle doluydu.

Ama gözlerim rengarenk ve çeşit çeşit *Beanie Babies** reyonuna takılınca mutlu ruh halim aniden yok oldu.

* İçi plastik topraklarla doldurulmuş, çeşitli peluş oyuncaklardır.

Çünkü Reed'in arabasında hâlâ bir şey yoktu.

Rafin önünde durdum ve pelüş oyuncakları gösterdim. "Ona bunlardan bir tane almalısın."

Reed sağa doğru bakarken, "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Evet. Bu çok hoşuna gider." Sarkık kulakları çikolata rengi olan küçük, ten rengi bir köpek yavrusunu gösterdim. "Bunu almalısın, çok tatlı."

Bana bakarken dudakları kıpırdıyordu. Ardından uzandı ve raf-tan *Beanie Baby*'yi aldı. Kalp şeklindeki notu açarak yüksek sesle okurken, "Bones," dedi.

"Bones ona uyuyor."

"O halde Bones kalıyor." Garnzelerini belli eden bir şekilde gü-lümsedikten sonra peluş hayvanı arabanın çocuk oturma kısmına yerleştirdi. "Teşekkürler."

"Önemli değil."

Sıralardan birine girdiğimizde kalbimdeki ağırlık daha da ağır-laşmış haldeydi. Bakışlarım oyuncağa doğru kaydı.

Şarkı bitmişti.

Sadece birkaç dakika içinde Reed geçmişte kalan bir hatıradan ibaret olacaktı.

Yavaş yavaş sıraya yaklaşırken Reed önüme geçti. "Benim öde-meme izin ver."

İleri doğru hamle yaparken, "Mümkün değil," dedim. "Ben hal-ledebilirim."

Aslında raflardan aceleyle alıp arabaya attığım ürünlerin sayısı göz önüne alındığında paramın yetip yetmeyeceğinden *emin değil-dim* ama onun ödemesine izin veremezdim.

"Noel'deyiz."

"Zorlukla kazandığın bu parayı harcayabileceğin bir sürü arka-daşın ve aile üyen olduğuna eminim." Sesim çatlarken, "Ve tabii ki sevgilin," diye ekledim.

Arkadaşı ya da ailesinden biri değildim. Özellikle de sevgilisi değildim. Ben sadece altı ay önce söylediği yalanla gecesini mahveden; ona hayran hayran bakan, reşit olmasına az kalmış bir kızdım.

Kasiyer ürünleri peş peşe okutup ödenecek miktar gittikçe artarken Reed sıkıntıyla iç çekti. “Sanırım bunu eski moda yöntemlerle çözeceğiz.”

Tırnağımı kemirirken bakışlarımı onunkilere çevirdim. “Nasıl?”

“Taş, kâğıt, makas oynayacağız.”

Gülümsememi zar zor bastırdım, gözlerim parladı. “Tamam.”

“Tamam.”

Ellerimiz uygun pozisyona geçerken buna odaklanmaya çalıştım.

Bir, iki-

Reed’in makas yapacağını düşünerek ilk etapta elimi taş için yumruk haline getirdim. Ama hemen sonra onun da aklından aynı şeyin geçip geçmediğini düşünürken aklımdakileri tekrar gözden geçirdim.

Ben kâğıt yaptım.

Reed ise taş.

Haklıydım.

“Ters köşe.” Yumruğunu, kâğıt haline getirdiğim avucumla sararken sıcak teninin benimkine temasını görmezden gelmeye çalıştım. “Ben kazandım.”

“Sanırım yeterince adil bir sonuç.”

Gözücuyla gittikçe yükselen tutara baktım, endişeden kafayı yemek üzereydim. Neyse ki evren beni yetersiz kalma utancından kurtardı ve kırk yedi dolar yirmi iki cent görüldüğü sırada sayılar artmayı durdurdu. Rahat bir nefes aldım ve başka bir kasiyer ürünlerimi poşetlere yerleştirirken elli dolarlık buruşuk banknotu diğerine uzattım.

Arabalarımızı kenara koyduktan sonra Reed de Bones’un parasını ödedi ve marketten çıkarken peşimden geldi.

Soğuk hava tıpkı kararmış gökyüzünden süzülen iri kar taneleri gibi ciğerlerime doldu. Yaya geçidine kısa bir mesafe kala durduğumda Reed'in şiş montuma temas ettiğini hissettim. Başım yukarı kalktı, gözlerimiz fazla uzunmuş gibi gelen ama yeteri kadar sürmeyen bir süre birbirinde kilidi kaldı. Aramızda çakan kıvılcımlar yüzünden en sonunda montum beni boğmaya başladı. Hava dokuz derecedi ve ben terliyordum.

O sırada aklıma bir şey geldi.

"Ah! Sana bir şey almıştım." Poşetleri bileğime geçirerek içlerinden birine uzandım ve mısır gevreği kutusunu çıkardım. "İşte. Bunu incelediğini fark etmiştim."

Reed kaşlarını çatarak kutuya baktı ve ardından bakışlarını yüzüme çevirdi. "Bunu yapmana gerek yoktu."

Omuzlarımı silerken dudaklarım hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Yapmak istedim."

Kutuyu alıp tereddütle poşetine koyarken, "Teşekkür ederim," dedi. Kelimeler ağzından fısıltıyla çıkmıştı. "Gerçekten minnettarım."

Ona son kez dikkatle baktım. Kirli sakallı çenesini, lacivert şapkasının altından çıkmış koyu tutamlarını, minnettarlıkla parlayan o açık yeşil gözlerini içime çektim.

Başımı salladım ve elimi havaya kaldırıp veda ederken arkamı döndüm. Nefes almamı zorlaştıran şey onu bir daha asla göremeyecek olmanın verdiği üzüntü değil, soğukmuş gibi davranıyordum.

Sesi kulaklarıma ulaştığında fazla uzaklaşmamıştım.

Üç market poşetiyle otoparka doğru ilerlerken, "Halley," diye seslendi. Buz gibi rüzgâr yüzüme sertçe çarpıyordu.

Ona doğru döndüm.

Deri ceket ve yün şapkasıyla orada öylece duran Reed'e baktım. Elinde yılbaşı temalı *Rice Krispies* ve bir kız için alınmış -o ben değilim- *Beanie Baby*'nin olduğu poşeti vardı.

Geriye doğru gidip arkasına dönmeden önce gülümsedi. “Mutlu Noeller.”

Reed soğuk ve karanlık gecenin içinde kaybolmadan önce ona bir şey söyleyemedim. Ama sonra yine de cevap verdim. Bir şekilde beni duyabileceğini umuyordum.

“Mutlu Noeller, Reed.”

“Anne.” Avucumla omuzunu ittirdiğimde yerinden bir milim bile kıpırdamadı. “Anne uyan.”

Saat daha yedi olsa da akşam yemeğinden önce sızıp kalması şaşırtıcı bir durum değildi. Sıkıntıyla iç çekip gözlerimi karanlık odada gezdirdim. Pencereler, plastik torba klipsleriyle kornişe asılmış ve eski püskü kumaş parçaları birbirine eklenerek yapılmış battaniyelerle kapatılmıştı. Cansız ve keçeleşmiş, eskiden bembeyaz olan saçları geçen yaz sarılıkla doğan kuzenim Lizzy’nin rengindeki yastığın üzerine yayılmıştı.

Noel Arifesi’nde annemin önceliği olacağımı düşünmek aptalcaydı. Onun kızı olduğuma hiç şüphe yoktu ama hemen yanında duran boş cin şişesi, doğurduğu ve korumaya yemin ettiği çocuğundan daha değerliydi. Daha akıllı olmam gerekirdi. Tatiller, Noel çanları ve aile gelenekleri; bu sarhoş hallerinin yanında daima arka planda kalacaktı.

Bazen annemin her şeyin içinden böyle kolayca sıyrılıp gitmesini çok kıskanıyordum. Ben gerçek dünyada yaşamak zorunda kalırken onun, hayatının büyük bir kısmını hayal dünyasında geçirdiğinden hiç şüphem yoktu.

Onu girdiği alkol komasından çıkarmayı tekrar denedim. “Anne.” Sesim, darmadağın odanın köşesinde duran ve ayakları paslanmış vantilatörün uğultusunu bastırıyordu. “Anne lütfen...” Gözümden yaşlar süzülürken kelimeler ağzımdan çatlayarak çıktı. “Noel’deyiz.”

Bunun hiç önemi yoktu.

Benim hiç önemim yoktu.

Son bir kez anneme baktım ve en sonunda, tamamen yenilmiş halde yatağının kenarından çekildim. Eski ve kirli battaniyelerin içinde karanlık bir yığın gibiydi. Boğazından çıkan balgamlı horultusu, bana alkolün onu benden sonsuza kadar çalmadığını söylüyordu.

Odadan çıkıp kapıyı kapattım. Küçük çiftlik evi, dolapların birinde bulduğum mum sayesinde çam gibi kokuyordu. Onu, ruhumu aydınlatması ve annemi mutfığa çekmesi umuduyla, *Zippo*'nun ateşiyle yakmıştım.

O kadar şanslı değildim.

Noel Baba şapkası takmış, kurbağa figürlü tüylü çoraplarımla tezgâha doğru ilerleyip mumu söndürdüm. Kirli bulaşıkları ve boş paketleri topladım, bir tabak piruhi alarak koridorda ilerleyip odama geçtim. Yatakta bağdaş kurmuş gözyaşlarımı silerken piruhilerin yağı tavandaki lambanın ışığının altında parlıyordu.

Posterler ve dergilerden kesilmiş parçalarla dolu pembe duvarlar, yılın en büyüğü gecesi olması gereken günde bana eşlik eden tek şeydi. Babam henüz gelmemişti ve fırça yemekten ya da kemer darbelerinden kurtulmak, bu gecenin tek iyi yanı olurdu.

Radyomu açıp tatil kanallarından birine gelerek Bing Crosby'nin, acılarıma karşı serenat yapmasına izin verdim.

Yemek çok güzeldi.

Kalbim ise çok yalnızdı.

Tara ve annesin şöminenin önüne oturmuş, sıcak çikolatalarını içip geçmiş Noel anılarını birbirine anlattığını hayal ettim.

* Zippo, Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilen ve yeniden kullanılabilir metal bir çakmak markasıdır.

Reed ve sevgilisinin ağacın altındaki hediyeleri açtığını hayal ettim. İsimsiz kadının gözleri mutlulukla dolmuş, Bones'u sıkıca göğsüne bastırıyordu.

Gecenin o soğğunun sadece buz tutan penceremde kalmasını diledim ama kış her zaman çatlaklardan sızarak kemiklerime işleminin bir yolunu buluyordu. Bu ürperti kalıcıydı. Kat kat giyinsem de asla ısınamayacağım türden bir soğukluktu.

Tek kişilik akşam yemeğim bitince kar desenli pijamalarımı giydim ve yere attığım montumu asmaya gittim. Elimi ceplerden birine sokup içindeki bozuklukları aldıktan sonra parayı güvenle saklayabilmek için yatağımın yanındaki komodine götürdüm.

Bakışlarımı aşağıya çevirince donakaldım.

Ve bir kez daha kontrol ettim.

Buruşmuş banknotlara ve bozuklukların arasına karışan fazladan paraya bakarken göğsüm sıkışıyor, kalbim hızla atıyordu. İçimde şok ve dehşet dalgalanmaya başladı.

Mümkün değil.

O gece yatağıma girdiğimde göğsümde derin bir sızı vardı. Sıcak ve ıslak gözyaşları yanaklarıma yapışmıştı.

Noel sabahı olduğunda kendimi hâlâ Reed'in cebime gizlice bıraktığı o değerli hediye, yüz doları sıkıca tutarken buldum.

O Noel'de aldığım tek hediye buydu.

BÖLÜM 4

Halley

Ocak, 1996

“SEN BİR YALANCISIN.” Babam üzerime doğru yürürken tükürükleri çenesinden süzülüyor, gözleri tehditle parlıyordu. Normalde koyu kahvelerdi ama gözbebekleri irislerini yuttuğu için simsiyah görünüyorlardı. “Bir fahişe büyütmüş olabilirim ama bir yalancı büyütmeyi kabul etmiyorum. Kiminle birlikteydin?”

Boynumdaki morluğu saçımla kapatmaya çalışırken kısa bluzumu aşağıya doğru çektim. “Hiç kimse,” diyerek yalan söyledim. “Barınakta geç saatlere kadar çalışıyorum.”

İkinci kısım doğruyd.

Barınakta geç saatlere kadar çalışıyor, kadınlar tuvaletinde de köpek kulübelerinden sorumlu olan Jesse ile öpüşüyordum. Benden on yaş büyüktü ve öpüşme şekli sertti. Eğer gözlerimi uzun süre kapatarak dalıp gidersem o dudaklar, sarmaşık ve sandal ağacı kokan, otuzlu yaşlarının ortasındaki bekâr bir babaya aitmiş gibi davranabiliyordum.

Babam yüzüme doğru, “Ucuz parfüm kokuyorsun. Çocuğun tekine fahişelik yapıyordun,” diye kükredi. “Bana doğruyu söyle.”

Beni böyle acımasız ve ruhumu emen bir dünyaya getirme cesaretini gösteren, mide bulandırıcı sperm donörümle göz göze geldiğimizde yerimden kıpırdamadım, hatta gözümü bile kırpmadım.

Uyuşmuştum.

İşlev bozukluğu* ve sonu gelmeyen istismar yüzünden hissizleşmiştim. Kaçmak, kaybolmak ve lanet olası bir köprüden atlayıp suyun benimle birlikte akıp gitmesine izin vermek istiyordum.

Eminim su, bana bu adamdan daha insancıl davranırdı.

Kollarımı göğsümün altında birleştirerek başımı yana eğdim ve ona dik dik bakarken, “Gerçek zaten bu *baba*,” dedim.

Küstah tavrım karşısında vahşi gözleri daha da büyüdü.

Bununla birlikte bana bir kasırganın şiddetiyle çarptı. Darbesi beni geriye doğru savurunca duvara çarptım. Vücuduma saplanan acı, hayatım haline gelen kaosu kesin bir hatırlatıcısıydı. Bana içimin sandığım kadar ölü olmadığını hatırlatıyordu.

Dengemi korumaya çalışırken görüşüm yaşlar yüzünden bulanık hale geldi. Babamın öfkesi tıpkı bir fırtına gibiydi. Tahmin edilemezdi, yakıp yıkıcıydı. Oda daha da küçülürken gittikçe boğucu bir hale geldi. Nefesindeki alkol kokusu, damakta kalan acı bir tat gibi havada asılı duruyordu.

Bir öpücük yüzünden cezalandırılıyordum.

Şefkat yüzünden... Babamdan asla görmediğim annemin de yıllardır hissettirmediği bir şey yüzünden.

“Bana yalan söylemenin kabul edilebilir bir şey olduğunu mu sanıyorsun?”

“Bu olanların hiçbiri kabul edilebilir değil.” Sesim titrese de en azından kararlı çıkıyordu. Gerçek benim tek ortağımdı.

Kaşlarını çatarak bana bakarken zayıflığa dair bir işaret arıyordu ama meydan okumam her kelimeme sinmişti. Alayla, “Benimle dalga geçmek hoşuna gidiyor, değil mi?” diye sordu. “Tıpkı annen gibi mide bulandırıcı yüz karasından başka bir şey değilsin.”

* Psikolojide işlev kaybı, kişinin psikolojik bozukluk ya da rahatsızlık yüzünden günlük yaşam aktivitelerini veya sosyal ilişkilerini sürdürmekte zorlanması, hatta tamamen kaybetmesi durumudur.

“Belki de öyleyimdir.” Dilimin üzerinden kanın metalik tadını alabiliyordum. “Beni dayakla ve işkenceyle büyüttün. Eğer ona benziyorsam, örnek alacağım tek kişinin annem olması yüzündedir. XXXXXXXXXX”

Yumruklarını sıktı, yüzü öfke ve hayal kırıklığının karışımıyla buruştu. O bir musondu*, ben de onun yoluna çıkan zavallı bir ruhtum. Biradan şişmiş göbeği öfkesinin ağırlığıyla inip kalkıyor, yağ lekeli atletinin altındaki kaslar geriliyordu.

Ardından yeni bir öfke dalgasıyla elini tekrar havaya kaldırdı.

Buna hazır olmam gerekirdi.

Fakat kimse yok olmaya düzgün şekilde hazırlıklı olamazdı. İnsanlar ne olursa olsun, içgüdüsel olarak zafer kazanmak ve bir şeylerin üstesinden gelmek için programlanmıştı.

Babam bluzumun yakasından tutarak beni öne çekti ve sonra bana elinin tersiyle öyle sert vurdu ki ayaklarım yerden kesildi. Geriye doğru sendeleyip doğruca cam masanın üzerine uçtum.

Çığlık atmaya başladım.

Kemiklerime işleyen ilkel *acıyla* feryat ettim.

Derim keskin parçalar yüzünden delik deşik olmuştu. Düşmemin şiddetini azaltan kolum, en sert darbeyi almış ve parçalanmıştı. Kaçmak, altına kıvrılabileceğim bir ağaç bulmak ve tıpkı son nefesinin tadını çıkaran yaşlı bir köpek gibi orada ölmek istiyordum. Ama etrafa dağılmış cam parçalarının üzerinde yuvarlanıp bacaklarımın hareket etmesi için yalvarırken gidebileceğim güvenli bir yer olduğunu biliyordum. Sürekli içinde boğulduğum bu küllerin içinden kendimi kurtarabilmek için son bir şansım vardı.

Acıya karşılık dişlerimi sıktım ve yalpalayarak ayağa kalkarken kesik bir nefes aldım. İçimdeki parça kararlılıkla sertleşmişti. Böyle bir sona izin veremezdim.

* Muson iklimi, tropikal iklim özellikleri taşıyan Güney, Güneydoğu ve Doğu Asya’da etkilidir. Büyük yağmur bulutları, aralıksız yağışları ve şiddetli rüzgârı vardır.

Adımlarımı kararlılıkla atarken hızlanmaya çalıştım ve kapıdaki soluk ışığa doğru sarsak adımlarla ilerledim. Darbe almış bedenim, sığınabileceğimi bildiğim tek evi arzuluyordu.

Babam beni takip ederken, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu. “Buraya gel!”

Koşmaya başladım.

Kapıya doğru fırlayarak, kırılmış koluma ve kalbime sarılıp kendimi ocak akşamındaki kar fırtınasının içine attım. Lambanın ışığı bana yol gösteriyordu. Güvenliğin ve sıcaklığın baştan çıkarıcı çekimi, sersemlemiş adımlarımın kontrolünü ele aldı. Babamın son bağırıışları beni kaldırımın diğer tarafına yönlendirirken arkama bakmıyordum. Arkamdan gelmiyordu çünkü yeterince umursamıyordum.

Ve bunun için hayatımın sonuna kadar minnettar kalacaktım.

Dakikalar sonra kendimi Tara’nın kapısının önünde harap olmuş halde ve titrerken buldum. Elmacıkkemiklerimin üzerindeki gözyaşlarım, ince buz sarkıtlarına dönüşmüştü.

Kapı zilini çaldığımda *Ladybug* havladı.

Kapı açıldığında ve gözleri büyüyüp nefes nefese kalmış en yakın arkadaşım ortaya çıktığında yere yığıldım.

Tara kapıyı tamamen açıp kollarını bana dolamadan önce arkasına bakıp, “Anne!” diye bağırdı. “Tanrım, sana ne oldu böyle?”

Kan gözlerime dolarken paramparça olmuş kolumu diğer kolumla destekledim. “O... bana vurdu...”

Tara’nın dudakları şaşkınlıkla aralanırken, “Siktir, Hals,” dedi.

Kendimi tüylü, mavi kazağına gömüp hıçkırıklarla ağlarken kumaş kan ve sümüğe bulanıyordu. Çok utanıyordum. Tara ve annesi bunu hak etmiyordu. Benim ve istismarla dolu aile hayatımın, kapılarına getireceği ekstra bir yüke ihtiyaçları yoktu.

Ve şimdi de Tara’nın tüylü kazağı mahvolmuştu.

“Aman Tanrım.”

Burnumu çekip başımı kaldırdığımda, gözlerim Bayan Stephens'in dehşete düşmüş bakışlarıyla buluştu.

"Halley... ne oldu..." Başını sallarken uzun kahverengi saçları, soğuk rüzgârla birlikte uçuştı. "Arabaya geç. Seni hastaneye götüreceğim."

"Hayır," dedim hırıltılı bir sesle. "Ben iyiyim. İyi olacağım."

İyi değildim.

Kolum kırılmıştı ve muhtemelen kemikleri sabit tutabilmek için atellere ihtiyacım vardı.

Acı kolumun ön tarafından başlayarak gözlerime kadar yayıldığında yıldızları gördüm. Bedenim titreyip sarsılırken Tara beni göğsüne doğru sıkıca bastırdı.

Tara kandan dolayı keçeleşmiş saçlarımı okşarken, "Annem haklı," dedi. "Doktora gitmen gerek, sonrasında da bir süre bizimle birlikte kalacaksın." Bakışlarını annesine çevirip onaylaması için, "Değil mi anne?" diye sordu.

Bayan Stephens sertçe yutkundu. "Bunu sana baban mı yaptı?"

Bu yalanı daha fazla saklayamazdım. Nasıl oluştukları belli olmayan bütün o morluklar yüzünden zaten bundan şüphelendiklerine emindim. "Evet. O adam bir canavar, oraya bir daha asla geri dönmek istemiyorum."

Yüz ifadesi sertleşti. "Orospu çocuğu. Polise haber vereceğim."

"Hayır, lütfen. Bunun acısını benden çıkartır." Panik içime doğru işledi ve yalvarışlarıma karıştı. Eğer polisler işin içine karışırsa babam peşime düşerdi. Beni bulur, her şeye kesin olarak bir son verirdi.

Ölmeye *gerçekten* hazır değildim. Umudum bir şekilde varlığını sürdürmeye hâlâ devam ediyordu.

"Halley dinle beni." Tara'nın annesi yanıma diz çöktü ve şefkat dolu elini omzuma koydu. "Oradan çıkmanı sağlayacağım. Eğer bu konuda bir şey yapma hakkım olursa, o eve tekrar adım atmana izin vermeyeceğim. Seni ne hale getirdiğine bir bak tadım."

Gözleri yaşardı. İçimdeki korkunç ve çarpık bir parça, o yaşları görmekten zevk alıyordu.

Umursuyordu.

Beni umursuyordu ve bu iyi hissettiriyordu. Gemi enkazına dönmüş vücuduma, dalga dalga yayılan acıyı bastıracak kadar iyiydi.

Beni hastaneye götürmelerine izin verdim.

Atellere ihtiyacım yoktu ama pembe bir alçım olmuştu. Tara üzerini hızla imzaladı ve el yazısıyla kendi ismini yazıp etrafına farklı şekillerde kalpler çizdi.

Annem birkaç saat sonra ayaklarını sürüyerek hastane odasına girdi. Yüzü çökmüş, tıpkı tebeşir gibi solgunlaşmıştı ve gözleri alkol yüzünden puslu bakıyordu. Danışmadaki görevliye sigorta kartımı verdikten sonra yatağımın yanındaki sandalyeye çöktü. Doğrudan göz teması kurmaya gücü yetmiyordu.

“Anne,” derken gözlerim bana bakması için yalvarıyordu. Beni gerçekten *görmesi* için...

Onu çok seviyordum.

Beni ihmal etmesine ve babamın sert şiddetine ses çıkarmayıp seyirci kalmasına rağmen onu hâlâ seviyordum. O benim annemdi. Ayrıca o adam gibi kötü değildi. Sadece değildi işte. Annem de kırılmıştı. Cesaret göstermek ve yok sayılmak arasında bir yerlerde belirsizlik içinde donup kalmıştı. Babam ona berbat davranıyordu, annemin neden onunla kalmaya devam ettiğini asla anlamıyordum.

“Whitney Stephens ile konuştum,” derken eklemlerinin üzerinde koyu bir kabuk oluşmuş elinin arkasını kaşıdı. “Bana kalırsa bir süre onunla kalman gayet iyi olur. Sonuçta on sekiz yaşma girmene çok az kaldı.”

Kaşlarımı çatarak anneme bakıp küçük burnunu, çökmüş yanaklarını ve benimkinden bir ton daha açık sarı saçlarını inceledim. “Onlarla birlikte yaşamamı mı istiyorsun?”

“Bir süre için dedim. Güvende olacaksın.”

OLDER

“Sen...” Yaşlar gözlerimi kapladığında alçımınla onları uzaklaştırmaya çalıştım. “Sen... beni başından atıyorsun.”

Beyaz çarşafı odaklanırken, “Dramatik olma,” diye çıkıştı. “Seni korumaya çalışıyorum. Baban öfkeli biri. Bu senin yararına olacak.”

“Ama biz birlikte herhangi bir yere gidebiliriz. Beraber. Sen ve ben. Böyle olmak zorunda değil. Bırak o adamı. Birlikte yeniden başlayalım.”

Eskiden annemle çok yakındık. Ilık yaz rüzgârının yüzümü öptüğü, parkta annem beni arkamdan itip salıncakta sallanırken bacaklarımın ileri geri gitmesini izlediğim o anılara hâlâ tutunuyordum. O anılar neredeyse solup gitmek üzereydi. Beş ya da altı yaşlarındaydım ve annem benim tüm dünyamdı. Ben de onun. Yürüyüşe çıkardık, market alışverişleri yapardık, kurabiye pişirirdik ve yıldızlar gece lambam haline gelip huzur dolu bir uykuya dalmama sebep olana kadar kitap okurduk.

Bulutların gökyüzünde renkli, yumuşak şekiller halinde durduğu, onları saydığım, her birine isim vermeyi çok sevdiğim günlerdi. O renkler, tek renkli girdabın içinden göze çarpardı. Kuşlar ötüp tatlı şarkılar söylerken masumiyet ve peri masalları, dünyadaki bütün kötülükleri gölgede bırakırdı.

Evet.

Annem, babamı geri almadan ve beni değil de onu seçmeden önce birlikte birkaç harika yıl geçirmiştik. Sonra alkolü bana tercih etmişti. Her şeyi bana tercih etmişti.

Gözlerim ona, *beni seç* diye yalvardı. *Lütfen, lütfen, beni seç.*

Başını iki yana salladı.

Sadece küçük bir baş sallamaydı ama tüm dünyamı yerle bir etmişti.

Gerçek, sol kolumu saran devasa pembe alçı kadar barizdi. Artık beni istemiyordu. Beni yeterince sevmiyordu. Benim için savaşmaya dair hiçbir arzusu yoktu.

Gözyaşlarımın akıp gitmesine izin verdim.

“Bir ara seni ziyarete gelirim.”

Sandalyenin ayakları döşeme zemin üzerinde kaymadan ve ardından titrek adımlarla ayağa kalkarak perdenin arasından kaybolmadan önce söylediği tek şey buydu.

Annem beni ziyaret etmemişti.

Bir kez bile.

“Babam gelecek hafta akşam yemeğine geliyor.”

En azından Tara, kendisini umursayan bir aileye sahipti.

Okul için hazırlanırken aynadan ona yorgun bir şekilde gülümsedim. Üzeri yıllardır yapıştırılmış çıkartmalarla kaplı, neon pembe teypten şarkı çalarken güneş içeri sızıyordu.

Tara şekerli sakızdan bir parçayı ağzına atarken aynadaki yansımasını inceliyordu. “Babam harika biridir. Ondan hoşlanacaksın.”

Dalgacı, kestane rengindeki saçlarını tepeden atkuyruğu yaptıktan sonra mavi lastik tokayla bağladı. Tara maviye bayılırdı. Odasının duvarları, dolabındaki parçaların yüzde sekseni ve çıkmış ojesiyle oynadığı tırnakları maviydi.

Babasıyla daha tanışmamıştık. Ailesi artık birlikte değildi.

İşin aslı, Tara ve ben daha geçen yıl parka oturduğum sırada yakınlaşmıştık. Köpeği *Ladybug*, tasmaından kaçıp hızla öylesine çizim yaptığım piknik masasına doğru gelmişti. Tara’yı okul koridorunda görmüştüm ama ben yalnız takılan biriydim. O eğlenceli ve popülerdi, her zaman parlak şekilde gülümserdi. Benim gülümsemem ise en iyi şekliyle bile isteksiz görünürdü. Gölgelemin içinde kalıyor, yaralarımı iyileştiriyor, morluklarımı öğretmenlerden ve sınıf arkadaşlarımdan saklıyordum.

Ama Tara zekiydi.

Neyse ki *Ladybug* bende kayda değer bir şey görmüştü. Erken gelen bir bahar gününde sandaletlerimin üzerine çömelmem ve göbeğini sevmem için beni yeni en iyi arkadaşı olarak seçmişti.

Beş dakika sonra Tara da beni seçmişti.

Boştaki elimle dudaklarıma meyve aromalı nemlendirici sürerken, “Babanla yakın mısınız?” diye sordum.

“Evet, sanırım.” Gözlerinde tam olarak adını koyamadığım bir şey titreşti. Belki de hüzündü. “İlişkimiz biraz inişli çıkışlıydı ama birbirimizi yeniden tanımaya başladık. Yoğun bir çalışma temposu var ve bir süredir de şehir dışındaydı. Ama babaların geneli göz önüne alınırsa, o içlerinde iyi olanlardan biri.”

Sanırım yüzümü buruşturmuştum çünkü Tara hemen tavrını değiştirdi.

“Siktir, özür dilerim.”

“Önemli değil.” Dudak nemlendiricisinin üzerinde dişlerimi gezdirirken konuyu değiştirmeye istekli şekilde, “Rob ve sen hâlâ görüşüyor musunuz?” diye sordum.

Bebe mavisi yatak örtüsünün üzerine doğru sırtüstü yatarken dramatik şekilde nefes aldı. “Sanırım. Belki.” Omuz silkti. “Bilmiyorum.”

“Bu da ne anlama geliyor?”

“Josh Cicero’nun kış partisinde bana takılmayı teklif ettiği ve benim de seçeneklerin ucunu açık bıraktığım anlamına geliyor.”

Kaşlarım havaya kalktı. “İnanmıyorum.”

“Kesinlikle. Peki ya sen? Dedikodulara göre Eric Solomon seni davet edebilirmiş.”

Onun kaşları imayla hareketlenirken benimkiler çatıldı.

“Tamam tamam,” derken kıkırdıyordu. “O, *Prens Eric** değil ama deniz kestanesi tipinde biri de sayılmaz. Bence bunu düşünmelisin.”

* Prens Eric, Küçük Deniz Kızı filmindeki yakışıklı prenştir.

“Tamamen dolu bir spor salonunda, dans etmeye çalışırken devasa robot kolumla insanların yüzüne çarptığımı düşünsene. Kulağa korkunç geliyor.”

Tara parmaklarının arasından bana bakmadan önce şiddetli kahkahasını elleriyle kapattı. “Bu gerçekten harika olurdu. Benim oyum *evet*ten yana.”

Kış partisine falan gitmek istemiyordum.

Bu çirkin şeyi koluma takmamın üzerinden iki hafta geçmişti ama doktor en az dört hafta daha kalacağını söylemişti. Tabii eğer kemikler düzgün şekilde kaynarsa. Dansın gerçekleşmesine ise üç hafta vardı. Ayrıca oraya birlikte gitmek istediğim tek kişi lise yıllarını çoktan geride bırakmıştı. Ayrıca muhtemelen *Cooper glow Berry* ruj süren, gözlerinden kalpler çıkan, yalanlar söyleyen ve damarlarında *Wonderwall* akan kızı unutmasının üzerinden epey zaman geçmişti.

Ladybug, uğurböceği desenli kırmızı siyah desenli tasmasıyla odaya girdiğinde iç çektim. Harika bir göbek masajı için kendisini anında ayaklarımın yanına atıp yuvarlanmaya başladı. Bu konuda oldukça iyiydim.

Ama göbek masajında iyi olmak pek de zor değildi.

Tara dirseklerinden destek alarak kalkıp, “Şey... annen seni hiç aradı mı?” diye sorarken sesindeki tereddüt belli oluyordu.

Annem, Whitney Stephens’in telefon numarasını bilmesine rağmen şu ana kadar herhangi bir arama yapılmamıştı.

Bir parçam buna hiç şaşırmamıştı.

Bir parçam ölmek istiyordu.

Soğuk ve acı gerçek yerine, *Ladybug*’ın sıcacık yumuşak tüylerine odaklanırken, “Hayır,” dedim.

“Çok üzgünüm, Hals. Bu gerçekten boktan bir durum.”

“Sence sizinle birlikte daha ne kadar kalacağım?”

“Hiçbir fikrim yok. Annem durum hakkında pek konuşmuyor ama neredeyse on sekiz yaşına basmak üzeresin. Sanırım senin annenin de buna hiç itirazı yok, o yüzden belki de ikimiz de taşınana kadar burada yaşayabilirsin. Kız kardeşler gibi olabiliriz. Çok güzel olur, değil mi?”

“Evet, öyle olur.” Zayıf düşmüş kalbim bu düşünceyle birlikte ışıldadı. Sevginin olmadığı bir evde büyüyen tek çocuk olmak, aile kavramını gözümde daha değerli hale getirmişti. Tara tam anlamıyla aile gibi hissettiriyordu. Ona hafifçe gülümsedim. Kahverengi saçları daha kabartılmıştı, dalgaları belirginleşmiş ve çıtçıtlı tokalardan takmıştı.

İkimiz de *Gin Blossoms*'ı, mavi rengi ve *My So-Called Life***'ı çok seviyorduk.

Jared Leto tam bir ateş topuydu.

Ve...

O anda aklıma bir şey geldi.

Reed tam da ona benziyordu ama onun gözleri yeşildi ve saçları daha kısaydı.

Göğsüme bir sıcaklık yayıldı. O his kıvılcımlar saçmadan, tutuşmaya ve beni diri diri yakmaya başlamadan önce onu yok edip söndürmem gerekiyordu. Hâlâ onu düşünmek aptalcaydı. Yaşı benimkinin neredeyse iki katıydı. Üstelik etrafında onun için pervane olacak güzel, kendini geliştirmiş ve deneyimli bir sürü kadın olduğuna emindim.

O sırada *Ladybug* hızla odadan çıktı ve ben de kalkıp Tara'nın üzeri fotoğraflarla dolu aynasındaki yansımama baktım. *Polaroidler* ve dergilerden kesilmiş parçalar, aynanın dikdörtgen çerçevesine bantlanmıştı. İçlerinde en sevdiğim, ikimizin olduğu ve geçen yaz çekilen fotoğraftı. Deniz yeşili arabasına yaslanmış, vişneli lolipopumuzu yalıyorduk.

* 1994-1995 yılları arasında yayınlanmış, gençlik dramasını konu alan Amerikan dizisidir.

Benim gözlerim, zamanın donup kaldığı o haz dolu anda kapalıydı. Tara ise annesinin kamerasına doğru gülümseyerek bakarken başını omzuma yaslamıştı.

Kendimi oraya aitmiş gibi hissetmiştim.

En sevdiğim gelip geçici anlardan biriydi.

Parmaklarımı kurutma makinesiyle şekillendirdiğim saçlarımın arasından geçirdiğim sırada *Ladybug* poposunu sallayarak odaya geri döndüğünde sırtıttım. Dişlerinin arasında sıkıca ödülünü tutuyordu.

Ama tuttuğu nesne dikkatimi çektiğinde yüzümdeki gülümseme silindi.

“Bu... ne?” Ağzına doğru işaret ederken sesim titreyerek çıkmıştı.

Tara hızla yataktan fırladı. “Hayır, *Ladybug*! O köpeklerle göre bir oyuncak değil.” *Ladybug*’ın kuyruğu mutlu ve olanlardan habersiz şekilde sallanırken Tara onun yanına koştu. “Babam bunu bana Noel hediyesi olarak vermişti, seni sefil köpek.”

Noel.

Babası.

Tara’nın babası.

Parçaları bir araya getirirken gözlerimi birkaç kez kırptım. Bunun hayal olup olmadığını merak ederken, “Babanın ismi ne?” diye sordum.

Tara oyuncağı onun ağzından zorla almaya çalışıyordu ama *Ladybug* onun hamlelerinden kaçınmayı başardı. Tara iç çekerken, “Reed,” dedi. Başını iki yana sallayıp ellerini mavi kot pantolonunun üzerine sildi. “İğrenç. Şimdi de köpek salyasıyla kaplandım.”

Hayali bir halı ayaklarımın altından kayıp gitti.

Boğulur gibi çıkan sesimi tek elimle bastırırken duvara döndüm. Kalbim binlerce parçaya bölünmüştü.

Köpeğin ağzından sarkan şey... Bones’tu.

BÖLÜM 5

Reed

“TEKRAR.” Üzerime doğru iki yumruk savruldu. Yumrukların hedefi ıskalamalarıyla oluşan hava akımını hissederken yana adım atıp saldırıyı kolayca savuşturdum. Karşımda duran on sekiz yaşındaki çocuğa temposunu devam ettirmesi için işaret ettim. “Daireler çiz, Scotty. Daha hızlı hareket et.”

Stüdyo benim mabedimdi. Mavi matların üzerinde yankılanan ayak seslerinin, tutkuyla birleştiği bir sığınaktı. Kariyerim en başında sağlık alanında ilerlese de ilk yardım uzmanı olmak, insanlığın ne denli dehşet verici olacağına dair ön sıradan bir koltuk almak gibiydi.

Bir sürü boktan şeye tanık olmuştum.

Bir sürü boktan şey yaşamıştım.

Yirmili yaşlarımdayken yakın savunma derslerine kaydolmuş-
tum ve *Taekwondo* ve *jiujitsuda* siyah kuşak alabilmek için elim-
den gelen her şeyi yapmıştım. Bunun en büyük sebeplerinden biri,
ergenliğimin sonlarında maruz kaldığım ve neredeyse ölümüne
sebepe olacak korkunç bir bıçaklı saldırıyla başa çıkma konusunda
bana yardımcı olmasıydı. Yıllar geçtikçe diğer kurbanların içlerin-
deki gücü bulmalarına ve kendilerini sınırlayan düşüncelerden kur-
tulmalarına yardımcı olma arzum daha da artmıştı.

Sağlık alanında ilk yardım işinde çalışmak, içimde derin bir şeylerin tetiklenmesini sağlamış; sirenler kapandıktan uzun süre sonra bile benimle kalmaya devam eden yaralarla ilgilenme tutkusunu ortaya çıkarmıştı.

İki iş bir süre kusursuz şekilde birlikte devam etmişti. Ta ki tutku beni tamamen ele geçirip tam zamanlı kariyerim haline gelene dek. Bu benim hayattaki amacımdı. Fiziksel yaralar iyileşse de yaşanan travmanın öylece yok olmadığını biliyordum. Bu inanç da yeni uzmanlığımı devam ettirme konusundaki kararlılığımın devam etmesi için beni ateşlemişti.

Sporcu atletim ve koyu renk eşofman altımla ayakta dururken Scotty'nin formunu inceledim. Arkamdaki duvara yayılmış aynalar gözlerindeki şiddetli kararlılığın içinde titreşen o tereddütü yansıtıyordu. Reflekslerini test etmek için ona kontrollü bir yumruk attığımda Scotty sağlam bir blok yaparak bana cevap verdi. Rakibini okumayı ve bir sonraki hamlesini öncesinde görmeyi öğrenmeye başlamıştı.

Tekmeler ve yumruklarla karşılık verirken yol göstererek, "Gardını yukarıda tutmaya devam et," diyerek onu cesaretlendirdim. Eforla körüklenen ter kokusu salonu dolduruyor, birbiriyle çarpışan uzuvların sessiz darbeleriyle iç içe geçiyordu.

O sınırların içindeydim, kendimi en rahat ve mutlu hissettiğim yerdeydim.

Savunma antrenmanı yapmak benim kendime özgü terapi yöntemimdi. Motive olmuş çocukların ve yetişkinlerin hayatlarında fark yaratıyor olmak, bunun benim hayatım üzerindeki etkisinin yansımasıydı.

Hızla geçen yirmi dakikanın ardından antrenmanı bitirdik. Kolumu alnımın üzerinde gezdirirken başımı onaylar gibi salladım. "İyi iç çıkardın. Geçen haftayla kıyaslandığında büyük gelişme var."

Scotty sırtırken, “Öyle mi?” diye sordu. Ellerini kalçalarının üzerine koymuş, düzenli nefesler alıp veriyordu. “Pratik yapıyorum. Babam garaja kum torbası astı.”

“Belli oluyor. Sadece şunu hatırla, bunların hepsi düşünce yapısıyla alakalı.” Yüzümü kurulamak için temiz bir havlu kaparken kendi havlusunu da ona fırlattım. Adrenalin gittikçe azalırken ikimiz de şişelerimize uzandık ve bir yudum aldık. “Sana dünya üzerindeki tekniklerin hepsini öğretebilirim ama kendine güvenmezsen bunların hiçbirinin önemi olmaz. Kendinden birkaç defa şüphe ettin.”

Nefesini verirken kızarmış yanaklarını şişirdi. “Bunu çözmeye çalışıyorum. Neden imkânsızmış gibi hissettiriyor?”

Stüdyonun duvarına sırtımı dayarken başımı yana eğip onu inceledim. Uzun boyluydu, neredeyse bir metre seksen santim civarındaydı. Omuzlarına gelen kahverengi saçları ve üstdudağından yukarı doğru çıkan bir yara izi vardı. “Özgüven tıpkı bir kasa benzer,” dedim. “Devamlı egzersiz yapman gerekir. Pratik yaptıkça güçlenmeye başlar. Bu kendinden şüphe etmeni tamamen ortadan kaldırmakla ilgili değil, onun üstesinden gelebilmekle ilgili.”

Scotty suyunun geri kalanını tek dikişte bitirdi ve boş şişeyi eliyle ezerken plastik hışırdadı. “Peki o yönü güçlendirmek için ne yapmam gerek? Odaklanmak için ne kadar çaba sarf etsem de içimde her zaman beni kemiren aptalca bir korku var.”

Matları işaret ettim. “Kazandığını kafanın içinde canlandırarak başla. Yumruğunu atmadan önce kendini o teknikleri uygularken gör. Hem de hiçbir kusur olmadan. Zihninde kendini, savunma konusunda oldukça kabiliyetli biri olarak hayal et. Bu, matlara adını attığın anda dünyalar kadar fark yaratır.”

Yüz ifadesi düşünceli bir hale bürünürken iç çekti. “Pekâlâ, bunun üzerinde çalışmaya devam edeceğim.”

“Gelişmek bir yolculuktur, varacağın nokta değil.” Bir adım atıp omzuna vurdum. “İyi iş çıkarıyorsun. Bunu yapmaya devam et, farkı göreceksin.”

“Teşekkür ederim, Koç Madsen.” Scotty yanımdan geçerek spor çantasını aldı ve bana doğru elini kaldırdı. “Haftaya görüşürüz.”

“Görüşürüz.”

Ağır kapının kapanma sesi bütün stüdyoda yankılanırken üstüdağımdaki teri yaladım ve bir süre daha arkasından baktım.

Scotty iyi bir çocuktü ve onun hikâyesi beni gerçekten etkilemişti.

Geçen sene Cadılar Bayramı’nda, küçük kız kardeşini *şeker mi şaka mı* yapması için gezdirirken mahallesinin kaldırımında dört çocuk ona saldırmıştı. Neyse ki kardeşi yardım bulmak için kaçınca yara almadan kurtulmuştu. Fakat Scotty acımasız bir muameleye maruz kalmış, birinin ön bahçesine baygın şekilde öylece atılmıştı.

Ona saldıranlar kısa süre içinde yakalanmışlardı ve kullandıkları bir şey yüzünden kafalarının güzel olduğu anlaşıldıktan sonra da gözaltına alınmışlardı.

Saldırmalarının sebebi ne miydi?

Kız kardeşinin lanet şeker kovasını istemişlerdi.

Bu durumun saçmalığı midemi bulandırmıştı. Scotty’nin yaraları ciddiyydi. İç kanaması, yüzünde ve gövdesinde yaraları, haftalarca hastanede kalmasına neden olan üçüncü dereceden bir beyin sarsıntısı vardı. Geçmişte kişisel görüşlerimle işimi birbirinden ayırmak üzerine eğitilmiştim. Artık bu yeni iş kolunda anlayış ve eğitimi bir araya getirip ailesine Scotty’nin para vermesine gerek olmadan ona kendini savunmayı öğreteceğime dair garanti verebiliyordum.

Aralıkta stüdyoma ayak bastığında hırsı hissedilebiliyordu. İyileşmesine katkıda bulunduğumu bilmek, ona kendisine güvenme

hissini yeniden inşa edebilmesi için bir araç verebilmiş olmak beni tatmin ediyordu.

Ben de bir zamanlar onun yerindeydim.

Onu anlıyordum.

Parmaklarımı hâlâ nemli olan saçlarımdan geçirip havluyu omzuma attım ve cüzdanımla anahtarlarımı almak için diğer taraftaki duvara doğru yavaşça yürüdüm. İşim bitmiş, savunma dersim sona ermiş olsa da son bir sorumluk beni bekliyordu.

Neredeyse akşam altı olduğunu görünce gülümsedim ve ana kapıdan geçip soğuk kış akşamına adımımı atmadan önce anahtarlarımı havaya attım.

En sevdiğim kızımın akşam yemeği randevum vardı.

“Merhaba, Reed.”

Parlak mavi kapı açıldığı anda Whitney sarılmak için kararsızca bana doğru eğildi. Tek kolum eski sevgilime gevşekçe dolandı ve Tara için aldığım bir buket gülü tutarken kapının önünde sendeledim. “Merhaba, Whit. Güzel kokular geliyor.”

“Bu gece harika bir şefle birlikteyiz.” Geri çekilirken dudaklarında bir gülümseme vardı. “İçeri geç. Tara sabırsızlıkla yemeği bekliyor.”

Burnuma sarımsak ve biberiye kokusu gelirken onu takip ettim. Ev aynı görünüyordu. Kızım sayesinde her yerde bolca mavi patlaması vardı. İçeriye Chicago sınırının hemen dışındaki evlerine taşınmadan önce Charleston’da, plajın yakınında geçirdikleri yılları andıran sahil ve denizcilik teması hâkimdi.

Tara’nın en sevdiğim fotoğrafı, duvara asılmış çerçevelerin arasındaydı. O zamanlar üç ya da dört yaşındaydı. Büyük kırmızı bir kaydırağın üst tarafında çömelmiş, küçük ellerini havaya kaldırmıştı. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Fotoğrafı birkaç dakika

boyunca inceledim. Atkuyruğu yaptığı açık kahverengi saçlarını ve yamuk gülümsemesini anımsarken hayallerin içinde kaybolup gittim. Çocukluk zamanının verdiği o masumluğu ve büyüğü öz-lüyordum.

Fotoğrafların içinde yer almaktan hiçbir zaman hoşlanmamış-tım. Gözlerim çerçevelerle dolu duvarda dolaşırken kendi anıları-mda bir hayaletmiş gibi hissettiğim için bu huyumdan biraz pişman-lık duydum.

“Tara duşta ama birkaç dakikaya gelmiş olur.” Whitney kobalt mavisi rengindeki gülleri elimden alırken beni içine daldığım ha-yallerden çekip çıkardı. Çiçekleri kokladığında gülümsemesi daha da genişledi. “Bunlar harika. Tara onlara bayılacak.”

“Onu özledim.”

Whitney çoraplı ayaklarına bakarken yavaşça başını salladı. Aramızdaki boşlukta ciddi bir hava belirdi. “Seni özleyorsun.”

Eve dönmemin üzerinden sekiz ay geçmişti ama iş çok zamanı-mı alıyordu. Tara da okul ve sosyal sorumluluklarla meşgul olduğu için ayrı kalıyorduk. “Bana öfkeli mi?”

Whitney iç çekerken yemek masasına doğru ilerledi ve sahte çiçeklerle yapılan düzenlemeyi kaldırıp gülleri hoş bir vazoya ko-yarak dekoru değiştirdi. Ardından dönüp ellerini sırtını yasladığı masanın kenarına koydu. “Öyleyse bile bu daha çok huysuz ergen tarzında bir öfke. Bana karşı da durumu pek farklı değil.”

Sıkıntılı bir nefes verirken ellerimi ceplerime soktum. “Her şeyi mahvettim. Sen bana Illinois’ye döneceğinizi söylediğin anda eşya-larımı toplayıp arkanızdan gelmeliydim.”

“Sıfırdan kurduğun ve başarıyla büyüttüğün bir işin vardı. Dünyada bir fark yaratıyorsun. Hayatları değiştiriyorsun. Tara da bunu biliyor.”

“Onun dünyasında bir fark yaratmak benim önceliğim.”

“Reed, uzun yıllar boyunca ona tüm dünyanı verdin zaten. Kendini ona adadın. Her zaman oradaydın. Bu durumu sana karşı kullanamaz.”

Bakışlarımı ondan kaçırırken kendime karşı duyduğum nefreti bastırmak için dilimi yanağıma bastırdım. Suçluluk duygusu içten içe beni kemiriyordu. Whit ve ben liseye giderken sevgili olmuştuk, o benden bir yaş büyüktü. Tara hayatımıza girdiğinde ben on sekiz, Whit on dokuz yaşındaydı. İlişkimiz, bu kadar genç yaşta ve henüz olgunlaşmadan ebeveyn olmanın getirdiği stres ile diğer faktörlerin baskısı yüzünden dağılmıştı ama anne-baba olma konusunda iyiydik.

Whitney Charleston’da, sosyal hizmetler alanında geçici bir pozisyonda çalışmaya başladığında onun peşinden gitmiştim. Ama kalıcı bir işe geçip Chicago’ya yani şu an yaşadığımız yere taşındığında, tereddüt etmiştim.

Şans doğrudan kollarımın arasına düşmüştü. Bu benim gerçekten önemli ve arzuladığım bir şeydi.

Fakat geride kalmıştım.

Küçük kızımın bir yılı birbirimizden ayrı geçirmiştik. Bazı anları; lisedeki önemli zamanlarını, gençliğinde herkesin ailesinin rehberliğine her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyduğu o savunmasız dönemi kaçırmıştım. Şimdi kaçırdığımız o zamanları telafi edebilmek için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Ailecek birlikte yemek yiyor, onunla kahve içmeye ve öğle yemeklerine çıkıyordum. Ama göğsümün içinde hiç susmayan ve Tara’nın on iki aylık yokluğunu kabul etmediğini söyleyen bir ses vardı.

Whitney zihnimde dönüp duran olumsuz düşünceleri hissetmiş gibi, “Her neyse...” derken boğazını temizledi ve masadan çekildi. “Gel de seni Tara’nın arkadaşıyla tanıştırayım. Bir süre bizimle birlikte kalacak.”

Botlarımı çıkarıp onları girişe doğru kaydurdum ve mutfağa yöneldim. “Peki.”

Whit bana komşuları olan kızdan bahsetmişti. Tara’nın yeni en iyi arkadaşıydı ve ondan bir yaş büyüktü. Rezil ailesinin onu istismar ettiği bir evden gelmişti.

Bunu düşünmek içimin ısınmasına neden oldu. Eski sevgilim ve ben birbirimizden tamamen farklı olsak da ikimizin de hassas bir kalbi vardı. Sevilmemiş ve göz ardı edilen insanlar için merhamet duyuyorduk. Whitney kendini tamamen işine adanmış bir sosyal hizmetler uzmanıydı. Onun bu yönüne her zaman hayranlık duymuştum. Çocukların hayatında fark yaratabilmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Sadece Tara’yı doğru şekilde yetiştirebildiğimizi umuyordum.

Aslında tam da öyle yaptığıma oldukça emindim.

Ellerim hâlâ kot pantolonumun ceplerindeyken Whitney’nin arkasından gittim. Mutfağın diğer tarafından tencerelerle tavaların sesleri geliyordu.

“Reed, bu Halley.” Whitney kenara çekildiğinde elinde tahta kaşık tutan ve ocağın başında duran kız ortaya çıktı. “Halley, sonunda Reed ile tanışabilirsin. Tara’nın babası.”

Kalbim aniden duracakmış gibi hissederken mutfağın köşesinde aniden sarsılarak durdum.

Donup kaldım.

Şaşkınlıktan bembeyaz olmuştum.

Whitney’nin bir zamanlar bana söylediği bir cümle, fırtınalı bir rüzgâr gibi kafamın içinde esmeye başladı.

Herkesin kendine ait bir anı vardır.

Bizi sınavan, tanımlayan ve şekillendiren bir an. O anlar bize aslında kim olduğumuzu gösterirdi. En derinlerimize kadar *gerçek* kişiliğimizi ortaya çıkarırdı. Hayatlarımıza tıpkı hayaletler gibi

girip çıkan ve hiçbir anlam ifade etmeyen insanlara gösterdiğimiz o yüzeysel saçmalıklardan ibaret olmazdı.

Hepimizin kendine ait lanet bir anı vardı.

Ve işte bu da benimkiydi.

Buna hiç hazır değildim.

Tanıştığımda, *Gin Blossoms* tişörtü giyen ve parlak kırmızı ruj süren o kızın arkasına dönmesine, bal rengi saçlarının omzunun üzerinden savrulmasına, ardından da bana bakmasına beni hiçbir şey hazırlayamazdı.

Gözlerimiz birbirine kenetlendi.

Ellerim iki yanımda yumruk haline gelirken kalbim hızla atıyordu. Bu anı çok uzatmadan ve Whitney gözlerinin önünde neden aniden bembeyaz kesildiğimi, vücudumdaki her bir kasın kilitlenip kalma sebebini sormadan önce söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordum.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Selam."

"Selam." Halley zayıf bir gülümsemeyle bana baktıktan sonra ocağa döndü. Sanki bu akşam kapıdan içeri girecek olan kişinin ben olacağımı zaten biliyordu ve kaderin bu boktan cilvesiyle çoktan yüzleşmişti.

Whitney elini kaslı pazıma koyarken, "Siz tanışıyor musunuz?" diye sordu.

Yalan söyleyip, '*Hayır, hayır daha önce birbirimizi hiç görmedik,*' diyebilirdim. Onun mutfağında on yedi yaşındaki bu kız, bana sadece sık sık aklıma gelen başka birini hatırlatmıştı.

Ama ufacık bir beyaz yalanın bile daha büyük bir şeye dönüşeceğinin ve beni şu an içinde bulunduğum durumdan daha da derine gömebileceğinin farkındaydım.

Yumruklarımı gevşetirken dilimi ısırdım. "Aslında evet. Geçen yaz bir partideyken karşılaşmıştık."

“Parti mi? Sen partilerden her zaman nefret etmişsindir.” Bana bakarken bitter çikolata rengindeki gözlerinde meraklı bir parıltı vardı. “Sanırım dünya gerçekten çok küçük.”

Evet.

Siktiğimin dünyası gerçekten çok küçüktü.

Elimi çenem ve alnım arasında gezdirirken şaşkınlıktan solmuş ifademi silebilmeyi umuyordum. “Haziranda Tara’nın evden gizlice kaçtığını söylediğin akşamdı. Çok endişelenmiştin ve Jay’in partisine gideceğini düşünüyordun. Ben de o yüzden onu aramaya çıkmıştım.”

Başını yavaşça salladı. “O akşamı hatırlıyorum. Marissa’nın evinde kaldığı ortaya çıkmıştı.”

“Evet. Halley de partideydi ve orada biraz sohbet etmiştik.”

Gözlerim telaşımın kaynağına kaydı ama o dikkatini sos tence-resinden ayırmıyor ve bakışlarıma karşılık vermeyi reddediyordu.

Halley’nin adından daha önce hiç bahsedilmemişti, bahsedilse bile ben fark etmemiştim. Hiçbir kuvvet beni Whit’in yanına aldığı kızın o olduğuna ikna edemezdi.

Bunun gerçekleşme ihtimali neydi ki?

Muhtemelen Noel Arifesi’nde, onunla markette karşılaşma ihtimalimle hemen hemen aynıydı. Gardımı indirdiğimde içime sızan o çileden çıkartıcı bağı; yumuşak ve savunmasız bakan gözlerin, sanki benimkileri öpmek için yaratılmış, şarap lekeli dudakların acımasız bir hatırlatıcısıydı.

Siktir.

Bu bir kâbustu.

Halley on yedi yaşındaydı, bir şeylerin yaşanması zaten söz konusu dahi olamazdı. Üstelik artık eski sevgilimin geçici olarak koruması altındaki çocuğu ve kızımın da yeni en yakın arkadaşıydı.

Önceki hayatımda seri katildim.

Öyle olmam gerekiyordu.

Halley beni görmezden gelmeye devam ederken tavada domates sosuna benzeyen bir şeyi karıştırıyordu. Altın rengindeki bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken, “Yemek neredeyse hazır,” dedi. “Masayı zaten kurmuştum.”

“Teşekkürler tatlım.” Whitney elini kolumdan çekerken beni yemek masasına doğru yönlendirdi. Halley’nin bizi duyamayacağı kadar uzaklaştığımızda dönüp bana baktı. Gözleri dikkatle bakarken kısılmıştı. “Tuhaf davranıyorsun. Bir şey mi oldu?”

Olmuş muydu?

Evet, kahrolası bir şey olmuştu ve bu daha büyük bir şeye dönüşmediği için gerçekten çok şanslıydım.

Ama bunun olmasının tek sebebi, onu eve götürüp içine girmeme sadece saniyeler kala gerçek yaşını öğrenmiş olmamdı.

İçimden geçen düşüncelerden başka bir cevap bulmakta zorlanıyordum. “Sadece şaşırdım. Kısa süreliğine sohbet etmiştik ve onu tekrar görmeyi beklemiyordum.”

“Evet, bu çok mantıklı.” Sanki saçma bir şey düşünmüş gibi bir kahkaha attı. “Üzgünüm. Ortamda gerginlik gibi bir şey oluştu.”

Mantıklı olan hiçbir şey yoktu.

Mahvolmuştum.

Birkaç saniye sonra Tara’nın sesleri ahşap merdivenlerden aşağıya inerken içinde bulunduğumuz anı neşeye böldü. Mutlulukla, “Baba!” diye bağırdı.

Sesini duyunca hissettiğim gerginlik kısa süreliğine azaldı. Bel kısmı bandanayla bağlanmış bol tişörtüyle bize doğru koşar adımlarla ilerlerken elimi kaldırdım, Dudaklarım içten bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. “Merhaba, *Squirt*.^{*} Okul nasıl gidiyor?” diye sordum.

“Tahmin edeceğin üzere ikinci dereceden bilinmeyen denklemleri, kurbağa bağırsaklarının anatomisini ve Shakespeare dönemi hakaretlerini incelemeyi öğreniyoruz. Liseden mezun olduktan

* Özellikle çocuklara ufaklık anlamında kullanılan bir hitap şeklidir.

sonra günlük hayatımda kesinlikle kullanacağım şeyler işte.” Ar-
dından yüzünü buruşturdu. “Bana *Squirt* diye seslenme. Artık beş
yaşında değilim.”

Tam ona cevap vereceğim sırada Halley yüzünden söyleyecekle-
rim yarım kaldı. Bir kolunda salata kâsesi, diğerinde de neon pem-
be alçısıyla aniden mutfaktan çıktı.

Halley, “*Yüzünüz güneşte yanmaya bile değmez*,” dedi esprili bir
şekilde.

Tara ona, “*Siz de tam bir bulaşıkçısınız!*”^{***} diyerek karşılık verdi.
Kızlar kıkırdamaya başladı.

Halley bakışlarını bana çevirdiğinde yüzündeki o gülümseme
silindi.

Yemek masasında, tam karşımda oturduğunda gerçek yaşın-
dan daha büyük ve son hatırladığımdan daha güzel görünüyordu.
Whitney’nin uzattığı şarap kadehini hızla kaptım ve omuzumun
üzerindeki şeytan eğilip kulağıma fısıldarken hepsini tek yudumda
bitirdim.

Çok fena mahvoldun.

Yemek bittiğinde kafam kırmızı şarap yüzünden hafif uçmuş-
ken Halley biri kışının altına ateş yakmış gibi aniden sandalyesin-
den fırlayıp kalktı.

Boğazımı temizledim ve bugüne kadar tattığım en lezzetli fırın-
da *canneloni*^{***} mideme indirdikten sonra peçeteyle ağzımı sildim.
“Gerçekten harikaydı. Teşekkürler.” Bakışlarım koşar adımlarla
mutfığa yönelen Halley’ye kaydı, hareket ederken saçları sırtının
ortasında sallanıyordu. “Bulaşıklara yardım edeceğim.”

* O döneme ait, bir insana çirkin olduğunu söylemenin bir yoludur.

** O döneme ait, birini aşağılamak ve hakaret etmek için kullanılan bir cümledir.

*** Uzun, tüp şeklinde İtalya’ya özgü bir makarna çeşididir.

Tara kıkırdamaya başladı. “Ne kadar da evcimensin baba. Çamaşırlarımı da yıkayabilir misin? Odamda kirli kıyafetlerden oluşan yaklaşık on yedi tane yığın var.”

“İyi denemeydi,” derken sandalyemi geriye ittim. “Hayır.”

Whitney uzanıp omzuma dokundu. “Bulaşıkları yıkamana gerek yok. Ben hallederim.”

“Arada sırada işe yarar biri olabiliyorum.” Ona gergin bir şekilde gülümserken ayağa kalkıp mutfığa yöneldim.

Halley lavabonun önünde durmuş bana bakıyordu ama göz göze geldiğimiz anda hızlıca bulaşıklara geri döndü.

Kolunu köpüklerin içine sokmuş, tek eliyle sarı bir sünger tutmuştu ve yemek tabağını temizlemeye çalışıyordu. Çekimser adımlarla ona yaklaşıırken söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordum. Yemekte pek fazla konuşmamıştık ama açık ela gözleri, ona bakmadığımı düşündüğü her an içimi yakarak delikler açmıştı.

Ama onun varlığının farkındaydım.

Onu fark etmemek imkânsızdı ve bu gerçekten büyük bir sorundu.

Yanına yaklaşıırken, “İyi bir aşçısın,” dedim. “O şimdiye kadar yediğim en iyi *cannelloni*’ydi.”

Dudaklarında bir gülümse belirirken gözlerini lavabonun içindeki sudan çekmedi. “Teşekkür ederim. Bir şeyler pişirmeyi seviyorum.”

“Öyle mi?”

“Hıhı. Aklımı bir şeylerle dağıtmam konusunda bana yardımcı oluyor. Ayrıca, diğer insanların iyi hissetmesini sağlamak da iyi hissettiriyor. Büyükanнем her zaman birinin kalbine giden yolun midesinden geçtiğini söylerdi.”

Eğer beni alt etmeye çalışıyorsa, kesinlikle işe yarıyordu. Bu ele geçirmenin ölümcül düzeyde olmaması ve bundan tek parça halinde kurtulabilmek için dua etmekten başka elimden hiçbir şey gelmiyordu.

Lavabonun önüne geçmeden ve bir tabağa uzanmadan önce bir süre yanında oyalandım. "Sana yardım edeyim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Yapmak istiyorum. Üstelik tek elle bulaşıkları nasıl yıkamayı düşünüyorsun, bilmiyorum." Tezgâhın ucunda duran tabağı aldım ve havluyla kuruttuktan sonra diğer tarafa koydum. "Dinle, partide yaşananların ikimizin arasında kalacağını umuyorum," diye mırıldanırken yemek masasına doğru baktım. Sesimi olabildiği kadar alçak tutmaya çalışıyordum. "Tara'nın iyiliği için."

"Tabii. Sorun değil." Yutkunmaya çalışan narin boğazı hareket ederken bana kaçamak bir bakış attı. "Hiçbir şey yaşanmadı."

Bu bir yalandı ve ikimiz de öyle olduğunu biliyorduk.

Ama burada yetişkin olan kişi bendim. Bunun sorun olmamasından başka bir seçenek yoktu. O gece kendimizi fiziksel tepkilere kaptırmış olsak da ölümcül sınırları geçmemiştik.

Sorun olmaması halledilebilir bir durumdu. Sorun yokmuş gibi davranmak mümkündü.

"Tamam, güzel." Gözlerim önce yüzüne daha sonra da tek bir bakışla düzeltmek istediğim kırılmış koluna kaydı. "Noel Arifesi'nde yüzünde morluk vardı... baban mı yapmıştı?"

Bunun düşüncesi bile tek başına ölümcül bir istilacı gibiydi. Öz babasının ona bu şekilde zarar verdiğini düşünürken vücudum gerildi. Böyle bir şeyi anlayamıyordum. O adam lanet piç kurusunun tekiydi ve Whitney'nin, Halley bu koşullar altındayken ona kalacak güvenli bir yer vermiş olmasından dolayı mutluydum.

Halley durdu ve dudakları düzleşirken sabun köpüklerine doğru gözlerini kırptırdı. Başını bir kez sallarken, "Evet," dedi. "Sana tekrar yalan söylediğim için üzgünüm ama başka seçeneğim yoktu. Konuyu dile getirmek anlamsız olacaktı."

"Sana yardımcı olabilirdim."

"Nasıl?"

“Ben...” Bilmiyordum. Halley sadece partinin birinde tanıştığım çok güzel bir kızdı. Aslında bir yabancıydı. “Bir şeyler yapabiliirdim. Polisi arayabiliirdim ya da sana gece kalacağın bir yer verebiliirdim.”

Sıkıntılı bir nefes verdi. “Noel Arifesi’nde genç bir kızı evine götürmüş olurdun. Üstelik biz şey yaptıktan sonra...” Bana bakarken, açık karamel ve bir parça zümrüt barındıran gözleri donuklaştı. “Boş ver gitsin.”

“Evet.” Dudaklarım ince birer çizgi halini aldı. “Bunu yapabiliirdim.”

“Beni kurtarmana ihtiyacım yok, Reed. Yolumu gerçekten kaybetmiş değilim,” derken gözlerini tekrar lavaboya çevirdi. “Sandığından daha güçlüyüm.”

İsyankâr kızımın peşine düşüp Jay’in evini aradığım sırada onu bir gölün içinde tek başına oturmuş, saçları ayın altında bir hale gibi parlarken görmeden önce söylediğim ilk şey bu olmuştu.

Yolunu mu kaybettin?

Bana bakmıştı.

Kaybolmuştu, arayıştaydı ve sonsuza dek suyun altında kaybolmasına saniyeler kalmıştı.

Tek gecelik ilişkiler ya da öylesine takılmalar benlik değildi ama gece ilerledikçe Halley ile ilgili bir şey onu kamyonetime bindirip evime götürme isteğimin uyanmasına neden olmuştu. Böylece altımdayken, adımları haykırıp dağıldığında yüzündeki ifadeyi ezberleyebilirdim.

Bana yirmi bir yaşında olduğunu söylemişti ve ben de ona salak gibi inanmıştım. Daha büyük görünüyordu. Benden daha genç kadınlar bana hiçbir zaman çekici gelmemişti ama suyun sınırında, müzik ve hayaller konuşup birbirimize bakarken, aramızda garip bir bağ kurulmuştu.

On yedi yaşında.

Gerçek ortaya çıktığında her şey altüst olmuştu. Şok, dehşet ve midemin bulanmasına neden olan bir hayal kırıklığı. Lanet bir ergenle yatmaya çok ama çok yaklaştım ve bunun düşüncesi bile acınasıydı.

Kızımın en yakın arkadaşı.

Arzuyla zihnime dolan düşünceleri hızla bastırabilmişim ama buna rağmen Halley'nin zihnimde dolanıp durmasına engel olamamıştım. Nerede olduğunu, neler yaptığını, yeni gelip geçici anlar yakalayıp yakalamadığını ya da başka bir favori şarkı bulup bulmadığını merak etmişim.

Halley aklımdan geçen düşünceleri okumuş gibi konuyu değiştirdi ve lavabonun içinden salata kâsesini aldı. "Yeni CDlerini dinledin mi?"

O yıkamaya çalışmadan önce kâseyi kapıp temizledim. "Kimin?"
"Oasis."

Hafifçe gülümsedim. "Evet. Güzeldi."

Ona baktım, gözlerinde yaşayan o ışığın titremesini kontrol edemiyordu. "Ben henüz alamadım. Paramı gerekli olan şeyler için elimde tutmaya çalışıyorum."

O akşam marketin önünde cebine koyduğum fazla parayı bulup bulmadığını merak ettim. Bunun öylesine yapılmış bir kibarlıktan daha fazla anlam ifade etmemesi gerekiyordu. Eski ve yıpranmış bir mont, delinmiş bir ayakkabı giymişti. Ayrıca kasadan öterek her geçen üründe yüzünde oluşan endişeyi fark etmişim.

Boğazını temizledi. "Her neyse, sana şey için teşekkür etmeli-"

Halley cümlesini tamamlayamadan yanlış yönde hareket edince alçısıyla bir tabağa çarpıp tezgâhtan düşmesine neden oldu. İkimiz de tabağın ayaklarımızın altındaki fayansa düşüp parçalanmasını ağır çekimde izledik.

Halley bembeyaz kesildi.

Hızla nefes alıp dizlerinin üzerine çöktüğünde gözleri yaşlarla parlıyordu.

“Siktir. Özür dilerim. Be-ben böyle olmasını-”

“Büyütülecek bir şey yok.” Parçaları toplamak için havluyu aldım. Dikkatim tamamen onun paniklemiş yüzündeydi. “Hey, sorun değil. Ben hallederim.”

“Ben sadece... Çok üzgünüm.” Başını iki yana sallarken kalçasının üzerine düştü. “Kazayla oldu.”

“Gerçekten hiç önemli değil.”

Kırılmış parçalara boş gözlerle baktı. Ardından nefesleri düzenli bir hal alırken yanaklarına yavaş yavaş tekrar renk geldi. Korkusu kaybolurken kendini küçümsercesine gülmeye başladı. “Aman Tanrım. Gerçekten aşırı tepki verdim.”

Havluyu dağılmış tabak parçalarının üzerinde gezdirirken onu izledim.

Ve anladım.

Muhtemelen daha önce tabak düşürdüğü için dayak yemişti. Bu düşünce damarlarımda sanki asit dolaşıyormuş gibi hissettiriyordu.

Whitney koşar adımlarla mutfığa geldi ve farası kaptığı gibi yanımıza eğildi. “Bir yaralımız var,” diye dalga geçerken gergin enerjiyi dağıttı.

Halley derin bir nefes alıp kendisini toparladı ve tekrar ayağa kalktı. “Çok üzgünüm, Bayan Stephens. Daha dikkatli olmaya çalışacağım.”

“Buna bulaşık yıkamayarak başlayabilirsin, sersem şey. Kolunu dinlendirmen gerek.” Whitney parçaları ve tozları süpürdükten sonra gülümsedi. “Ayrıca lütfen bana Whitney de.”

“Peki, sorun değil.”

Whitney mutfaktan çıkmadan önce bana baktı. Halley’ye döndüm, soluk sarı bluzunun uçlarıyla oynamasını ve gözlerini yere dikmiş halde karşımda huzursuzca kıpırdanmasını izledim.

Ona doğru bir adım attıktan sonra eğildim. “En azından taş, kâğıt, makas oynadığın elin değil.”

Kısa bir duraklama oldu.

En sonunda gülümsemesi ortaya çıktı.

Yanakları, ısırıldığı altdudağıyla benzer bir pembeye bürünürken bakışları benimkilerle buluştu. “Alçıma imza atmalısın,” derken o huzursuzluk bulutları dağılmıştı. “Havalı insanların hepsi bunu yaptı.”

“Demek öyle?” Sol kolundaki pembe işaret levhasına baktım. “Kalemin var mı?”

“Elbette. Bir saniye bekle.” Halley bir dakika sonra elinde bir keçeli kalemle geri döndü.

Onu alırken parmaklarımız birbirine temas etti ve nefesim kesilirken çenem kasıldı.

Ardından siyah keçeli kalemle alçısının üzerine adımı yazdım ve kendime Halley’nin benden alabileceği tek şeyin bu olacağını söyledim.

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM 6

Halley

ŞUBATIN ORTASINDA, on sekizinci doğum günümün sabahında uyandığımda, boğazımın arkasını işgal ederek yerleşim alanı kuran bir ateşböceği kolonisi vardı. Eğer ejderhaya ihtiyacı olan biri olursa, gönüllü olabilirdim. Nefesimden cehennem ateşini çıkartabileceğimden emindim.

Başım adeta çatlıyordu.

Gözkapaklarım sanki gözbebeklerime koli bandıyla yapıştırılmış gibi hissediyordum.

Okulun karanlık odasında banyo yaptırdığım fotoğraf filmlelerini incelerken kendimde kalmaya çalışmıştım ama yığını karıştırdıkça fotoğraflar bulanık hale gelmiş ve şekilleri bozulmuştu.

Yemekhanede çekilmiş bir tabak yaban mersini. Dolaplarına yaslanmış gülen çocuklar. Bir havuç kemiren ve gerçek hayattaki maskotumuz olan Tavşan Nibbles. Fen bilgisi öğretmenimizi kontrol eden okul müdürü.

Belki de onu saklamak en iyisi olurdu.

Ama ben odaklanmaya çalıştıkça görüntüler sisin içine daha fazla gömüldü. Beynim beni yarı yolda bırakıyordu. Her şey beni yarı yolda bırakıyordu.

Tara yüzüme bir yastık fırlattı. “Kalk artık! Bugün senin doğum günün.”

Sesi çok yüksek geliyordu, sanki kulağımın dibinden bağıırıyor-muş gibiydi ama yastığın geldiği yöne bakılırsa benden en az birkaç adım uzakta olmalıydı.

“Off.” İnleyip arkama doğru yığılırken yastığı güneş ışığını engellemek için paravan olarak kullandım. “Sanırım hastayım.”

“Hayır, değilsin. Sadece yarın Eric ile birlikte gideceğin kış partisinden kaçmaya çalışıyorsun.”

Doğruyu söylüyor olabilirdi.

Belki de benden beş santim daha kısa olan ve dün okula, alnında yüzünün yarısını kaplıyor gibi görünen devasa bir sivilceyle gelen Eric Solomon ile garip, mekanik hareketlerle yavaşça dans etme düşüncesi yüzünden bedenim çöküyordu.

Midem bulanmaya başladı.

Dürüst olmak gerekirse bunun sebebinin o sivilceyi hatırlamak mı, yoksa gripten dolayı mı olduğundan emin değildim.

“Gerçekten hastayım, Tara. Kemiklerim parçalanıyor, beynim de kulaklarımdan dışarı akıyor gibi hissediyorum.”

“Bu fazla dramatik oldu.”

“Ama tam da böyle hissettiriyor. Ölüyorum,” dedim yastık yüzünden boğuk çıkan sesimle.

“Yalan mı söylüyorsun dedin?”

“Ölüyorum,” diye tekrar ettikten sonra yastığı ona fırlattım. Yeni doğmuş bir bebek kadar güçlüydüm ve yastık, yatağın kenarına zar zor ulaştı. “Çorba istiyorum.”

Zımpara kâğıtlarını andıran gözkapaklarım en sonunda tek tek açıldı. Tara’nın bol kazağını kafasından geçirmesini ve duştan dolayı ıslak olan saçlarını dışarı çıkarmasını izledim. “Siktir, Hals. Büyükbabam Henry’nin, cenazedeki haline benziyorsun ama senin dişlerin daha iyi durumda. Anneme sana çorba yapmasını söyleyeyim.”

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldandım.

Ardından sızmış olmalıydım çünkü tekrar irkilerek uyandığımda Tara çoktan gitmişti ve Whitney yatağın üzerine, yanıma oturmuş saçlarımı okşuyordu. “Mutlu yıllar, Halley.”

Tara’nın gümbür gümbür çıkan sesinin aksine, annesinin sesi milyonlarca kilometre uzaktan geliyordu. Sakinleştiren, huzur veren ve korumacı bir tınısı vardı. Yüksek ateşim yüzünden battaniyelerin içine gömülürken kendimi onun kelimelerinin ve tatlı dokunuşlarının rahatlığına bıraktım.

“Sana çorba yaptım ve ateşin için de ilaç getirdim. Alevler içinde yanıyormuşsun gibi geliyor.”

“Hımm.”

“Okulu senin adına arayacağım,” dedi. “Artık çıkmalıyım, işe gitmem gerek. İdare edebilir misin? Acaba işten izin mi alsam?”

Hayatta olmazdı.

Zaten benim için fazlasıyla fedakârlık yapmıştı. Gerçekten çok fazla.

Hareket edebilmek için kendimi zorladım ve battaniyelerin kenarından ona bakarken güzel, bulanık yüzüne doğru gülümsedim. “İşe git. Sadece soğuk algınlığı.” Dikkatim komodinin üzerinde duran, içinden buharlar çıkan sıcacık çorba kâsesine kaydı. “Çorba için teşekkür ederim.”

“Önemli değil. Öğle arasında gelip seni kontrol edeceğim.”

“Tamam.”

Ateşten kaynaklanan rüyalar beni ele geçirmeden önce hatırladığım son şey buydu.

“Ben biraz daha burada kalabilirim. Sen ofise geri dönmelisin.”

“Bilmiyorum... pek iyi görünmüyor. Onu hastaneye mi götürssek?”

Büyük ve soğuk bir avuç alnıma baskı yaptı. Orada yavaşça oyalandı, terden ıslanmış saçlarımı çekerken amber ve topraksı ağaçların kokusu beni bir girdap gibi sararak rahatlık bulutuna doğru sürükledi. “Sanırım sadece ateşini düşürmemiz gerek. İlaçları içmesini sağlayacağım.”

“Emin misin?”

“Evet. Bugün çalışmıyorum ve senin de yaklaşan şu dava yüzünden meşgul olduğumu biliyorum. Buradayken köpeği yürüyüşe de çıkarırım.”

Uzun bir sessizlik oldu.

Ardından bir iç çekme sesi geldi.

Whitney usulca, “Sen gerçekten can simidisin,” dedi. “Kontrol etmek için ararım.”

“Pekâlâ.”

Başım dönerken ayak sesleri odadan uzaklaşmaya başladı. Gerçekliğin ve uzaklardaki hayaller diyarının arasındaki bir pusun içinde gidip geliyordum. Reed buradaydı. Yanımdaki yatakta oturmuş, elini tekrar alnıma koymuştu ve başparmağı yavaşça saç çizgimde dolaşıyordu. Yakışıklı yüzü önümde bulanık bir halde belirene kadar gözlerimi açmak için zorladım. Koyu saçlar, nazik bakan gözler ve şefkatle kıvrılmış dolgun dudaklardan oluşan bir sisten ibaretti.

“Hey. Ateşini düşürmemiz gerekiyor.”

Whitney’nin benim için bıraktığı ilaçlar artık soğumuş olan tavuk çorbası kâsesinin yanında, hiç dokunulmamış halde duruyordu. Kıpırdıyamıyordum. İlaçlara uzanmak kadar sıradan bir hareket bile bana *Herkül*’ün yapabileceği bir şeymiş gibi geliyordu. Dişlerim birbirine çarparken battaniyelerin arasına biraz daha gömüldüm. “Sen gerçek misin?”

“Tabii ki.”

“Ben... rüya görüyordum...”

Başparmağını alnımda dolaştırmaya devam ederken, “Rüyan ne hakkındaydı?” diye sordu.

“Danslar... şarkılar.” Söylediklerim mantıklı değildi ama Reed yakınımda olduğu zamanlarda bir şeylere anlam yüklemek gerçekten zordu. Üstelik ateş de bu konuda hiç yardımcı olmuyordu. “Müzik vardı.”

Yatak onun ağırlığıyla sallanırken tereddütle, “Müzik açmamı ister misin?” diye sordu.

Başımı sallamayı başarabilmiştim.

Geri döndüğünü hissettim muhtemelen tekrar sızıp kalmış olmalıydım. En sevdiğim Gin Blossoms CDsi teypten süzülürken parmak uçlarıyla dudaklarıma dokundu.

Hâlâ rüya mı görüyorum?

Bunu bilmiyordum ama bir parçam bu rüyadan uyanmak istemiyordu.

Kurumuş dudaklarımın üzerinde gezinen parmak uçları kelebek kanatları gibi hissettiriyordu. Dudaklarımızın sıcacık ve ıslak olduğu, kalçalarımızın inlemeler arasında sıkıca birbirine dolanarak ruhuma ateşli bir ışık verdiği ana geri dönmek istiyordum.

“Bu ilaçları almalısın. Kendini daha iyi hissedeceksin.”

İki küçük hap dilimin üzerine süzüldü. Acı, talaş gibi tatları karşısında öğürdüm.

“Kalk bakalım.”

Etrafıma sıkıca doladığı kolları doğrulmamda yardımcı oluyordu. Ben hareket etmeye çalıştıkça kalp atışlarım kafamın içinde matkap gibi dönüyordu. Omzundaki çukura doğru yığıldım, vücudum eski püskü bir oyuncak ayıdan daha güçsüzdü.

Reed sıcak, güçlü ve güvenli hissettiriyordu.

Eğer bu, burada benimle kalacağı anlamına geliyorsa, o zaman bu ateşle sonsuza kadar yaşayabilirdim.

“Hadi, Halley. Yut şunları.”

Parmaklarıyla çenemi tuttu, ilaçların orada durması için ağzımın kapalı kalmasını sağlıyordu. O sırada bir bardak dudaklarımın

arasına girince dudaklarımı aralayarak bir yudum aldım. Hapları yuttum, su sızlayan ve kavrulmuş boğazımı tıkayınca öksürmeye başladım.

Reed öksürüğüm geçene kadar tek elini şefkatle sırtımda dolaştırdı.

Babamın kahverengi kemeriyle sırtımı kırbaçlamasının üzerinden çok zaman geçmişti, bu yüzden temas karşısında irkilmedim. Reed elini sırtımda gezdirirken avucu enseme doğru çıktı ve nazikçe okşamaya başladı. Şakaklarıma doğru hafifçe içini çekerken, uzun parmakları karmakarışık olmuş saçlarımın arasından geçti.

Yavaşça uzaklaştığında sanki beni derin dondurucuya atmış ve kapağını üzerime kapatmış gibi hissettim.

Ama hemen ardından sözleri bana ulaştı ve beni tekrar ısıttı. “Onları sen mi çektin?”

“Ne?”

“Fotoğraflar.”

Başımı yavaşça yüzüne doğru kaldırırken gözlerimi kırpıştırarak bulanıklığı yok etmeye çalıştım. Reed elinde okulda çektiğim fotoğraflardan birkaç tanesini tutuyordu. Mırıldanarak, “Evet, berbatlar,” dedim.

“Hayır, gerçekten çok iyiler.”

İltifatı içime daha fazla sıcaklığın yayılmasına sebep oldu. “Sa-dece pratik yapıyordum.”

Reed’in birkaç saniyelik sessizliği, koca bir ömür gibi gelmişti. “Bunlarda senden bir parça var.”

“Evet. Bir avuç saçmalıkla dolu.”

“Halley.” Reed tekrar sessizliğe gömülürken fotoğrafların hepsini sanki galeri duvarına asılmış özel portreymiş gibi inceliyordu. “Şu yabanmersinlerinde bile. Fotoğrafi çerçeve içine alma ve bulanıklaştırma şeklinden görünüyor.”

“Acıkmıştım.”

Şakağımda gezinen iç çekiş, bana onun ne kadar yakınımda olduğunu hatırlatmıştı. Reed fotoğrafları bir kenara bıraktıktan sonra uzaklaştı.

Hayır.

Ona daha yakın olmaya ihtiyacım vardı. O rahatlığı istiyordum.

“Kalabilir misin...” Reed’e biraz daha sokuldum, uykunun beni tekrar kontrolü altına almakla tehdit ettiğini hissediyordum. Bana bu şekilde ilgi gösterilmesinin üzerinden neredeyse on yıl geçmişti. On yaşmdayken bir hafta boyunca yüksek ateşle yatmama neden olan sinüs enfeksiyonuna yakalanmıştım. Büyükkannem o zamanlar hâlâ hayattaydı ve bana bakmıştı. Başucumda bana ninniler söylemiş, masal kitapları okumuş ve huzursuz zihnimi yatıştırmak için eski anılarını anlatmıştı.

Sonra da ölmüştü.

Can simidim yok olmuştu.

Ona biraz daha yaklaşırken, “Lütfen,” dedim hırıltılı bir sesle.

Reed yalvarışım karşısında kaskatı kesildi, herhangi bir cevap yoktu.

Çekilmeyi, söylediklerimi geri almayı düşündüm ama birkaç saniye sonra Reed beni tekrar yatağa yatırdı ve battaniyeyi titreyen bedenimin üzerine örterek beni sardı.

Sol tarafıma uzandığını hissettim. Fazla yakın değildi ama bana çok ama çok uzun zamandır hissettiğim en büyük huzuru vermeye yetecek kadar yakındı.

“Özür dilerim... Sana yalan söyledim...” Hastalık, yüksek ateş ve Reed’in sebep olduğu başımı döndüren o sersemliğin içinde kekeleyerek konuşuyordum. “Ben korkunç biriyim.”

“Yapma. Bu geçmişte kaldı.”

Kupkuru olmuş boğazımdaki kaya parçasını yuttum. “Çoğu şey geçmişte kaldı. Ama bu onların önemsiz oldukları anlamına gelmiyor.”

Deri kemerler.

Kaba ve acımasız sözler.

Kalbime kızgın demirle dağlanmış gibi iz bırakmış, sevgiden yoksun bakışlar.

İyi bir adamı bencilce aldatmak.

Reed konuşmadan önce kısa süreli bir sessizlik oldu. “Kin tutmam, Halley. Bu tür saçmalıklar için fazla yaşıyım.”

Bana alttan alta yaşını hatırlatıyordu, böyle güçsüzken bile bunu anlayabiliyordum. Hafifçe başımı sallarken ona biraz daha sokuldum ve şakağımı sert omzuna dayadım. “O gecenin hiçbir anlamı yoktu... değil mi?”

“Evet.” Gerginlikle verdiği yanıtı fısıltıdan ibaretti, sanki söylediğine kendisi de inanmıyordu.

Dudaklarımı yalarken gözkapaklarım kapandı. “Ama... belki de bir anlamı olabilirdi. Eğer yolumu daha az kaybetmiş durumda ve... daha büyük olsaydım.”

Söylediklerime cevap vermedi, bunu yapmasını zaten beklemiyordum. Utanmam gerekirdi ama hastalık dilimin kontrolünü ele almıştı. Gerçeklik algımı bulanıklaştırıyordu, bu yüzden yasak ve istenmeyen kelimelerin aramızda dolaşmasına izin verdim. Çok yakında daha nazik bir dünyaya sürüklenip gideceğimin farkındalığıyla, benimkine yaslanmış sıcak bedeninin verdiği hisse odaklandım.

O gölde tekrar bir araya gelebilirdik ve bu defa her şey farklı olurdu. O suyun içine girerdi ya da ben kumların üzerine uzanırdım.

Kulaklarımda yankılanan *Until I Fall Away*, onun düzenli nefeslerine karıştı ve uyku kısa süre içinde beni kollarına çekti. Ama karanlığa doğru yelken açmadan hemen önce bir şey mırıldandığını duyduğuma yemin edebilirdim.

“Mutlu yıllar.”

Saatler sonra soğuk terler dökerek uyandım. Yanımda yatan sıcak bir beden vardı ama gözkapaklarım titreyerek açıldı ve Reed'in gittiğini fark ettim.

Ladybug bacaklarımın hemen yanına kıvrılmış yatıyordu.

Tüylerini okşayabilmek için elimi uzattım ve gösterdiğim ilgi-den mutluymuş gibi iç çekip bana yaklaşarak beni daha fazla ısıttı. Odanın içi loştu, güneşin batmasının üzerinden epey zaman geçmişti. Dirseklerimin üzerinde doğrulurken sessiz odaya bakındım ve gözlerimin önüne düşen terli saçlarımı çektim.

CD bitmişti. Duyabildiğim tek ses alttan gelen gürültülerdi. Tara kahkaha atıyor, bulaşıklar birbirine çarpıyor ve Whitney keyifli şekilde biriyle konuşuyordu.

Reed'in sesini duymak için kulak kabarttım ama onu duyamıyordum.

Boş midem o çorbayı içmenin arzusuyla guruldarken komodine doğru döndüm ve...

Bir şey gördüm.

Gözlerimi kırptırdım.

Ve yüzümde kocaman bir gülümseme oluştu.

Gerçekten çok ama çok hasta olmama rağmen daha önce kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.

Komodinde, üzerinde küçük pembe bir kurdelenin olduğu, *Oasis*'in yeni *CD*si duruyordu.

BÖLÜM 7

Halley

KIRK SEKİZ SAAT süren gribimi atlatmamın üzerinden bir hafta geçtikten sonra Tara'nın soluk pembe *North Face* montunu giymiş ve tüylü kulaklıklarını takmış halde arka verandada oturuyordum. *Ladybug* arka bahçede zıplıyor, kırmızı lastik bir topun peşinde koştururken erimemekte direnen kar parçalarının üzerinden atlıyordu.

Yanaklarımı ısırın şubat havası, arka verandada bulunan ve bahar geldiği zaman kullanmak için sabırsızlandığım barbekü, kuyruğu hızla sallan sanki ailesinin üyesiymişim gibi beni seven bir *Golden Retriever*. İşte ben böyle anlar için yaşıyordum.

Manzaraya karşı gülümseyerek yanımdaki cam masada duran kahve bardağıma uzandım. Bacaklarımı beyaz plastik sandalyeye yaslayıp hâlâ sıcak olan seramiği kavradım. Tara ve annesi, onun odasını tekrar düzenlerken ben de pazar öğleden sonrasındaki sessizliğin tadını çıkarıyordum.

Verandanın kapısı açıldığında başımı kaldırıp o tarafa baktım.

Tara'nın dışarıya zıplamasını beklediğim için sırtıtmaya hazırdım ama onun yerine Reed'in ahşap verandada yürüdüğünü görünce, dudaklarım ince bir çizgi haline geldi.

Gülümsememin solması, ne onun varlığının üzerime çöken mutsuzluğundan ne de Reed'i görmenin sırtımı titreten sıcaklığı ve kalbimi altüst eden coşkusundandı.

Gülümsememin solmasının nedeni hissettiğim bu duyguların ölümüne sebep olacak olmasıydı.

Ve ben *en sonunda* yaşamaya başlamıştım.

“Üşümüyor musun?” diye sordu. Üzerinde hem çok sevdiğim hem de nefret ettiğim her zamanki deri ceketı vardı.

Seviyordum çünkü onu çok iyi gösteriyordu.

Nefret ediyordum çünkü Marnie LaRue’nun burnunu onu ilgilendirmeyen konulara sokmasını ve hayatımın sonuna kadar nasıl olacağını merak ederek geçireceğim bir geceyi mahvetmesine olanak sağlamıştı.

Dürüst olmak gerekirse o ceket kendimden nefret etmemek için bulduğum bir bahaneydi.

Gözlerimi ondan kaçırdım ve dikkatimi bahçede bulduğu bir kemiği çiğneyen *Ladybug*’a çevirdim. “Pek değil. Güneş iyi hissettiriyor.”

Hava eksi birin altındaydı ama bulutsuz mavi gökyüzünde parlayan güneş, buz tutmuş kemiklerimi ısıtmaya yetiyordu.

Reed’in elleri şimdiden soğuk havadan dolayı kızarmaya başlamıştı, bu yüzden onları yırtık kotunun ceplerine soktu. Gözlerimi bacaklarında gezdirmemeye çalıştım. O kot pantolonun üzerindeki duruşu tıpkı ceketı gibiydi.

Her ikisini de yanımdaki plastik sandalyeye oturduğunda kalp atışlarımı altüst eden o hafif gülümsemesiyle aynı derecede iyi taşıyordu.

Kes şunu, Halley.

“Daha iyi misin?”

Onu görmezden gelmeye çalışırken, “Gayet iyiyim,” dedim ama başarısız oldum. Ne de olsa, zor şeyleri başarma konusunda hiç iyi olmamıştım.

“Hepimiz senin için endişelendik. Ateşin çok yüksekti.”

“Sadece gripti. Yemeğe kalacak mısınız?” Serbest olan elimle kahve bardağını dudaklarıma götürdüm ve içinden bir yudum alırken ona baktım.

Başını salladı. “Tara’yı öğle yemeğine götürmüştüm. Şu an Whit de bahar öncesi detaylı temizlik yapıyor. İçeride sanki bomba patlamış gibi.”

“Yardım etmeye çalıştım ama beni odadan kovdu,” derken alçıdan ağırlaşmış kolumu havaya kaldırdım ve yüzümü buruşturdum. “Bu saçma şeyin kesilip çıkartılması için sabırsızlanıyorum.”

Reed’in yüzü, isimler ve çizimlerle dolu pembe alçılı koluma bakarken karardı. “Baban aşağılık şerefsizin teki.”

Kalbim sıkıştı.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Boğazım acı verici hatıraların etkisiyle düğümlendi. Nasıl bir cevap vereceğimi bilmiyordum. Reed tabii ki haklıydı ama o aynı zamanda Tara’nın babasıydı. Bu da onu güvenmem gereken en son kişi yapıyordu.

Yutkunup ılımış kahveme baktım.

“Eğer tekrar sana yaklaşırsa bana verir misin?” diye sorarken ses tonu sertti.

İsteği karşısında nefesim kesildi. “Bu senin görevin değil. Ben...” Tereddütlü bir şekilde, “Sen ne?” diye sordu.

Omuzlarımı silkerken okyanus mavisi gökyüzüne baktım ve boğazımı temizledim. “Ben senin sorumluluğun altında değilim.”

Reed dirseklerini dizine yaslayarak öne doğru eğildi, aramızda bir sessizlik oluştu. Elini kirli sakallarının üzerinde dolaştırdı. Sözlerim onu huzursuz etmişti. Sanki bunun hiçbir önemi yokmuş gibi konuşmaya çalıştım ama yanaklarımda ve boynumda belirginleşmeye başlayan pembeliğin sebebinin soğuktan kaynaklanmadığının farkında olduğundan emindim.

Reed bana baktı, yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Bunu böyle çabasız şekilde yapabilmesini kıskanıyordum. Ben açık bir kitap gibiydim; düşünceler ve dileklerden oluşan rengarenk bir

tuvale benziyordum. Eğer bana yeterince uzun süre bakarsa, benim hakkımda bilmek istediği her ne varsa keşfedebilirdi.

Tabii bilmek istemediği şeyleri de...

“Oasis’in yeni *CD*si için teşekkür ederim.” Sol ayağımdaki botun yün astarını çekiştirdim. “Çok sevdim.”

“Rica ederim,” dedi alçak sesle. “Önemli değil.”

“Bana doğum günü hediyesi almak zorunda değildin. Özellikle de olanlardan sonra...” Toksik gerçeklerimi daha fazla açığa çıkarmak istemediğim için tekrar sustum. Bu defa yüksek ateşi bahane ederek onun arkasına saklanamazdım. “Çok tatlıydı. Gerçekten minnettarım.”

Bir elini çenesinin üzerinde gezdirirken, “Tatlı,” diye tekrarladı.

Kelimeyi tatlı olmaktan olabildiğince uzak bir tavırla söylemişti.

Ağzımı her açtığımda, bakışlarını yakaladığımda ya da yakınlığından kaynaklanan o sıcaklıkta eridiğimde ateşle oynuyordum. Bir parçam alevlerden uzak duramıyordu.

Reed parmaklarıyla çenesini kavradı, bakışları üzerimdeydi. Gözleri loş gün ışığının altındayken bir ton daha açık görünüyordu. Cevabının üzerinde düşünürken aramızda birkaç kalp atışı kadar süren ağır bir sessizlik oluştu.

Alevleri daha da körükleyecek bir şey söyleyebileceğini düşünüyordum. Sıcak ve umutlu kalmamı sağlayacak bir cevap verebilirdi.

Ama bunu yapmadı.

“Bir arkadaşım için almıştım,” derken her kelimesiyle birlikte çenesi kasılıyordu. “Onların müzik tarzından pek hoşlanmadığı ortaya çıktı. Sana daha çok faydası olur diye düşündüm.”

Ahh.

Kalbim paramparça oldu, göğsüm o küllerin arasında boğulurken dişlerimi sıktım.

Dile getirilmeyen bazı şeyler gözlerinde titreşirken Reed bakışlarını kaçırdı. Ardından sandalyeden kalkıp içeriye geçti ve içine balıklama atlamak için can attığım o ateşten uzaklaştı.

En iyisi buydu.

İkimizin de yanmasının hiçbir anlamı yoktu.

Ailecek oyun gecesindeydik.

Ailemle oynadığım tek oyunun saklambaç olduğunu göz önüne alırsak, bu bana tamamen yabancı bir konseptti. Ben saklanırdım, babam da beni arardı. Ve beni bulduğunda da... kaybederdim.

Oyun biterdi.

Biz *Pictionary** oynamayı beklerken Whitney mutfağı temizliyordu. O sırada Tara beni zorla bir tur *Dream Phone*** oynamaya ikna etmişti. Çoğunlukla kocaman pembe bir telefonla verilen saçma sapan ipuçlarına gülebilmek için onu seçmiştik. Daha önce bunu hiç oynamamıştım. Eğer beş yıl önce arkadaşlar, özgürlük ve kayıtsız bir çocuk olma lüksüne sahip olsaydım, seveceğim bir oyuna benziyordu.

Ama ben oyunlar oynamak yerine, daha göğüslerim gelişmeye başlamadan önce odamın kapı kilidini nasıl açacağımı öğrenmiştim. Yaralarımı ve morluklarımı kapatabilmek için en iyi aynı zamanda da en ucuz makyaj malzemeleri markalarını araştırıyordum. Sırlarımı açmak istediğim bir arkadaşla ihtiyacım olduğunda çatlamış ve pürüzlü tavanıma bakıp büyükanne fısıldıyordum. Onun bulutlar ve yıldızlar arasında, bilgelikten yapılmış bir tahtta oturduğunu hayal ederdim. Beni her zaman dinlerdi. *Öldüğünde bile.*

Tara ile birlikte salonun zemininde oturmuşken Reed'e baktım. Tahta masanın üzerinde, yarısı yenmiş dondurma kâselerinin

* Verilen kelimenin çizim yapılarak anlatıldığı bir oyun.

** Seçilen karttaki karakterin pembe bir telefonla oyuncuyla konuştuğu kutu oyunu.

arasına serilmiş bir kutu oyunu duruyordu. Reed karşıımızdaki kanepeye yayılmış, kaşları çatılmış halde oturuyordu ve iki yana açtığı dizlerinden biri hiç durmadan sallanıyordu.

Gözleri oyuna odaklanmıştı, sanki amacının ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Öncesinde arka verandada yaptığımız kısa sohbetten beri pek konuşmamıştık ve sebebini anlıyordum. Söylenecek ne vardı ki?

Selam, ben... şu anda eski sevgilinle ve genç kızınla yaşayan, seninle daha fazla vakit geçirmek için sahte bir taktik uygulayan o kızım. Hadi arkadaş olalım.

Aptal.

Karanlık düşüncelerimin içinde kaybolmuşken oyun kartlarının birinin üzerinde yazılı olan telefon numarasını tuşladım.

Jason adındaki birinin aşırı hevesli sesi hoparlörden duyuldu. "Haklısın! Senden gerçekten hoşlanıyorum." Gözlerimi kırıştırdım ve kulağımdan uzaklaştırdığım telefona kaşlarımı çatarak baktım.

"Jason benden hoşlanıyormuş," diyerek Tara'yı bilgilendirdim.

Tara yüzünü buruşturdu. "Kimsenin Jason'dan hoşlanmıyor olması çok kötü. Karşılıksız aşk yaşıyor."

Reed öne eğildi, kaşları hâlâ kaygısından dolayı çatılmış halde duruyordu. Kart yığınına karıştırmaya başladı ve fotoğraflara bakarken bıkkın bir nefes verdi. "Dan, Mike, Gary. Bu isimlerdeki yaratıcılık gerçekten sıfır," diye mırıldanırken diğer kartta duraksadı. "Bob? Bob kırk yaşlarında. Ortaokul dansındaki, eski kafalı nöbetçi öğretmenlere benziyor."

Tara kahkaha atarken babasının elindeki kartı çekip aldı. "O sadece olgun biri," dedikten sonra başka bir kart çıkardı ve babasına göstermek için çevirdi. "Matt hakkındaki düşüncelerin nedir? Onda potansiyel görüyorum."

Reed'in gözleri kısıldı. "Matt eski bir pasta şefinden balon sanatçısına dönüştü. Devasa bir kremalı hamurla yaşanan tuhaf bir kazadan sonra çocukların doğum günü partilerinde balondan

hayvanlar yapmaya başladığı ve ülkeyi dolaştığı yeni hayatıyla barışmaya karar verdi. Karısı onu kremalı hamur yüzünden terk etti.”

Tara başka bir kart seçmeden önce kahkaha atarken iki büküm oldu.

Reed çenesini kaşırken burnunu çekti. “Scott bu oyun ortaya çıktıktan kısa süre sonra George ile çıkmaya başladı. Los Angeles’ta birlikte bir dairede yaşıyorlar ve *Marshmallow* adında bir köpekleri var.”

Tara diğer kartı eline alırken ikimiz de kıkırdıyorduk.

Reed fotoğrafa dik dik bakarken, “Senin kim olduğunu biliyorum, Spencer,” dedi. “Küçük çaplı bir suçludan, yeniden doğmuş bir Hristiyan’a dönüştü. Daha önce çek dolandırıcılığı ve vergi kaçakçılığı dünyasına bulaşan Spencer, kurtuluşu kilisede buldu. Her ne kadar kızımın on beş kilometre yakınına bile yaklaşmasına izin vermeyecek olsam da Spencer insanların değişebileceğinin mümkün olduğunun kanıtı.”

Gülme krizine girdiğim için nefes alamıyordum.

Whitney, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle başını mutfaktan uzattı, elinde bir bulaşık bezi vardı. “Ne kaçırıyorum?”

“Babam, *Dream Phone*’daki erkeklerin profillerini oluşturuyor.” Tara kahkaha krizlerinin arasından konuşmayı başardı. “Spencer’den hoşlanmadı.”

Whitney karta şöyle bir baktıktan sonra, “Spencer... hoş görünüyor,” dedi.

Reed araya girdi. “Hoş falan değil,” derken ses tonu şakacıydı. “Hadi ama Whit. Bu kızları dünyadaki Spencerlerden korumak bizim sorumluluğumuz.”

Bu kızlar.

Çoğul eki kullanmıştı.

Dizlerimin üzerine çökerken gülümsemem gitgide azaldı ve boğazımı temizlemeden önce bakışlarım kısa süreliğine Reed’inkilerle

kenetlendi. “Endişelenme. Spencer benim tipim değil. Bob’ı tercih ederim.”

Tara koluma vurdu. “Kırk yaşındaki, eski kafalı nöbetçi öğretmen mi? Yok artık, Hals. Evden daha çok çıkman ve potansiyel flört havuzunu genişletmen gerek. Önümüzdeki hafta sonu seni sürükleyerek götürmeyi planladığım bir parti var.”

Sağlam elimin üzerine yaslanırken esneyip, “Bob da orada olacak mı?” diye sordum.

Tara yüzünü buruşturdu. “Güven bana Bob’u istemiyorsun.”

Söylediklerinde garip, pek de belli olmayan bir ima vardı ama bunun üzerinde durmadım.

Whitney birkaç dakika sonra bir avuç dolusu çizgili kâğıt ve kalemle salona geldi. “*Pictionary*’yi bulamadım. Sanırım geçen baharda, garajda yaptığımız satışta onu da elden çıkarmıştık,” derken kanepeye, Reed’in yanına oturdu. “Biz kendi versiyonumuzu yapabiliriz. Çocuklara karşı yetişkinler.”

Midem ağrımaya başladı.

Bana çocuk olarak seslenilmesinden nefret ederdim. Yasal olarak zaten yetişkindim ve çocuk gibi *görünmediğim* de farkındaydım. On sekiz yaşında, çoğu yetişkinden daha olgun görüldüğümünden bahsetmeme gerek bile yoktu.

Reed’in ağzına attığı sakızın naneli kokusu bana doğru geldi. “Gitmeme yarım saat var. Bu gece bir müşterim gelecek.”

Sırayla çizim yapmaya başladık.

Oyunda iyi olan kimse yoktu ama otuz dakika boyunca dünyadan uzaklaşmıştık. İçime bir sıcaklık süzüldü. Kahkahalar, zihnimin arkasında mırıldanan ve benimle alay eden şeytanlarımın sesinden daha yüksek şekilde yankılanıyordu. *Ladybug* yanıma geldi, yumuşak tüyleri uyluğuma sürtünürken ben de memnuniyetle karnını kaşıdım.

Oyunun sonuna gelmeden önce çizim yapacak son kişi ben olmuştum. Başka bir oyundan alınmış, hardal sarısı kum saatinin

taneleri aşağıya doğru dökülürken konsantrasyon içinde dilimi dudaklarımın arasına almıştım.

Uzun bir gövde. Küçük filizler. Çiçek açan yapraklar.

“Çiçek!” Tahmin yürütmesi için elimi salladığımda Tara bağırdı. “Güzel bir çiçek?”

Mavinin canlı tonlarındaki atletimi işaret ettim.

“Tişört. Mavi tişört. Üzerinde ayçiçeği olan bir tişört.”

Homurdanır gibi bir sesle, “Ayçiçekleri mavi değildir,” dedim.

Tara, “Konuşma hakkın yok!” diye bağırdı. “Siktir, bu gerçekten çok ayrıntılı.” Daha derin düşünürken dudağını ısırды. “Lale mi?”

İç çektim. Onu yeniden yönlendirmeye çalışırken etrafına notların saçıldığı bir teyp çizmeye başladım. Kalemimin ucuyla teybi gösterdikten sonra tekrar çiçeğe döndüm ve ardından tekrar teybe dönerken arkamda nokta nokta izler bıraktım.

Tara hayal kırıklığı içinde başını salladı. “Bu ne böyle? Şarkı söyleyen çiçek mi?” diye sordu. “Ah! Venüs sinekkapanı!”

“Gündüzsefası.”

Reed’in sesiyle birlikte üç kafa ona doğru döndü. Reed resme bakarken sessizlik oluştu ve ardından gözlerini bana çevirdi.

Yüzümde, yetersiz çizimimdeki açan çiçek gibi bir gülümsemenin oluşmasına engel olamadım. Kalem elimden bırakıp başımı sallarken, Reed ile birbirimize bakıyorduk. “Bildi.”

Tara en sonunda konuştuğunda kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. “Ne? Bunu nasıl bilmiş olabilirsin?” Ardından babasına bakarken gözlerini kıstı. “Onunla aynı takımda bile değilsin. Tebrikler baba.”

Bakışları üçümüz arasında gezinen Whitney’nin yüzündeki şaşkınlık belli oluyordu. “İyi tahmin.”

Tara merakla, “Neden şarkı söylüyor?” diye sordu.

Bakışlarım Reed’e döndü ve orada sabit kaldı. “Oasis’in yeni CDsi. *What’s the Story, Morning Glory?*” Albümlerinin adı.”

* Morning Glory, “gündüzsefası,” anlamına gelmektedir.

“Bunun ne olduğunu asla anlayamazdım.” Tara kalemini fırlatırken yüzünü astı. “Tanrım. Kovuldun.”

Kullanılmış kâğıt parçalarını ve kalemleri toplarken bir sessizlik oluştu. Yanaklarım kızarmıştı, kalbim hızla atıyordu.

“Artık gitmeliyim.” Reed boğazını temizleyip koltuktan kalktı ve tek elini dağılmış koyu saçlarının arasından geçirdi. “Gelecek hafta aynı saatte?”

Tara yerden kalkarken, “Tabii,” dedi ve kollarını yukarı doğru esnetti. “Ben de bu sürede bahçıvanlık bilgilerimin üzerinden geçirim. Önümüzdeki günlerde kütüphanede geçireceğim çok zaman olacak.”

Ben de ayağa kalktığımda *Ladybug* etrafımda daireler çizerek koşmaya başladı. Dışarı çıkardığı dili sallanıyor, patilerini havaya kaldırıyordu. “Onu hemen yürüyüşe çıkarabilir miyim?” Whitney’ye baktım. “Çok uzun sürmez.”

“Onu arka bahçeye götürebilirsin. Hava karardı.”

“Ama içinde fazlasıyla enerji birikmiş durumda,” derken kocaman bir gülümsemeyle *Ladybug*’ın kulaklarının arkasını kaşımak için eğildim. “Değil mi kızım? Yürüyüş yapmak ister misin?”

Ladybug, Reed’in siyah botlarını giydiği ve kollarını deri ceke-tinden geçirdiği kapıya fırladı. Ben de onu takip ederek kendi ceketimi ve ayakkabılarımı aldım.

Whitney kollarını birbirine bağlayıp pes ederken, “Peki,” dedi. Dikkatini kapıyı açan Reed’e vermişti. “Gelecek hafta görüşürüz, Reed. Eğer katılmak istersen cuma günü Tara’nın veli toplantısı var.”

“Orada olacağım.” Dışarıya adım atmadan önce Tara’ya baktı. “Görüşürüz, *Squirt*.”

Tara homurdanarak, “Görüşürüz baba,” dedi.

Tasmasını bağladığım *Ladybug* beni yıldızlarla kaplı gecenin içine çektiğinde şiddetli rüzgâr yüzüme çarptı. Garaj yolundaki

kırmızı kamyonetine doğru yürüyen Reed, bana omzunun üzerinden hızlıca veda etti.

Yutkundum ve kısa süreli bir tereddütün ardından *Ladybug*'ın tasmaşını onun olduğu tarafa doğru sürükledim. "Reed."

Daha yavaş yürümeye başladı ve sonunda kamyonetinin yanında durdu. Yüzünü yarı yarıya bana dönmeden önce avucuyla ense-sini sıktı. "Ne oldu?"

Ladybug çim parçalarını koklarken, Tara'nın turkuaz renginde boyadığı tırnaklarıma baktım. "Geçen hafta okuldan sonra kütüphaneye gittim ve gündüzsefalarının neyi temsil ettiğini araştırdım."

Reed'in bakışları bana çevrildi, kaşlarını çatmıştı ve ellerini montunun cebine sokmuştu. Gözleri yakınındaki sokak lambasının yumuşak ışığıyla parlıyor, inciden iki yıldızı andırıyordu. "Neden onlar hakkında araştırma yaptın?"

Dudaklarımı dişlerimin arasına alıp gökyüzüne baktım. "Merak etmişim. Bunu bir albümün ismi yapmak önemli bir şey, bu yüzden diğer çiçeklerin arasındaki anlamını öğrenmek istedim. Aşkı temsil ediyorlar. Bunun güzel olduğunu düşündüm." Beklenmedik şekilde yaptığım bu itirafım karşısında utanarak omuz silktilim. "Bilmiyorum, belki de şarkıcı romantikğin tekidir."

Ona çiçeklerin ilk olarak *karşılıksız aşkı* temsil ettiğini ve o kelimeleri okuduğum anda kalbimin yakıcı güneşin altındaki yapraklar gibi buruştuğunu söylemeyecektim.

Bu ironikti.

Bir gülümsemenin hayaleti üzerinde dolaştığında Reed dudaklarını birbirine bastırdı ve kamyonetinin yanına yaslanırken başını iki yana salladı. "Korkarım hayallerini yıkmak üzereyim, Halley."

"Ne? Nasıl?"

"Bunun uyuşturucuyla ilgili bir gönderme olduğundan oldukça eminim."

Gözlerim büyürken tasmayı daha sıkı kavradım. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten."

Karanlık gecenin içinde birbirimize bakıyorduk. Benim gözlerim şaşkınlıkla büyümüştü, onunkiler ise bariz bir eğlenceyle parlıyordu.

İçimden bir kahkaha fırlayarak çıktı.

Tasmayı tutan elimi ağzıma götürüp avucuma doğru kıkırdarken, *golden retriever* spor ayakkabılarımın ucuna doğru geldi. "Vay canına. Sanırım romantik olan benmişim."

Gülümsemem yavaşça dindi ve Reed başını eğmeden önce bana göz kırptı. "Bunu sanki kötü bir şeymiş gibi söyledin."

"Bazen öyle hissettiriyor. Hem sert hem de acılarla dolu bir dünyada, insanın yumuşak ve umutlu olmasını sağlıyor."

"Belki de dünyanın sana benzeyen daha çok insana ihtiyacı vardır."

Bu söyledikleri karşısında gülümsemek istesem de buna inandığımdan emin değildim. O yüzden omuz silkip tekrar tırnaklarıma bakmaya başladım. "Favori çiçeğin var mı?"

Bakışlarımı tekrar yukarı çevirdiğimde kaşlarını çatmıştı. "Onlar benim pek ilgi alanım değil. Ama favorim olan bir video oyunu var."

"Nedir o?"

"*Mortal Kombat*.*"

Burnumu kırıstırırken, "Tipik bir erkek," dedim.

"Ama *Resident Evil*** piyasaya çıktığında onu yenebilir."

"Bu konuda heyecanlı görünüyorsun."

"Öyleyim. Onu birlikte oynamalıyız," dedi. "Seni daha önce *Donkey Kong****da kışlarını tekmelerken izledim. Açıkçası biraz gözümü korkuttun."

* 1993 yılında Midway Games tarafından oluşturulmuş, dövüş odaklı bir oyundur.

** Şinji Mikami ve Takuro Fujivara'nın tasarladığı 1996'da çıkan, Umbrella Corporation tarafından yaratılan T virüsünün salgın hale gelmesini konu alan video oyunu. Aynı adla uyarlama film serisi bulunmaktadır.

*** Nintendo tarafından geliştirilen, Donkey Kong adında bir gorilin maceralarını içeren video oyunu serisi.

Arkasında tozlar bırakan ısıltılı ve parlayan bir his içimden geçerek aniden mideme oturdu. "Tamam, elbette. Kulağa eğlenceli geliyor."

Başını yavaşça sallayıp ardından başparmağını omzunun arkasına doğru kaldırdı. "Gitmem gerek."

"Evet. Seni tuttuğum için özür dilerim." Gülümsedim, zamanın yavaşlamasını diliyordum. Böylece onunla daha fazla vakit geçirebilir, daha fazla an paylaşabilirdim. Ayrıca zamanın tıpkı kayan bir yıldız gibi akıp gitmesini diledim. Bu sayede artık beni bir çocuk olarak görmezdi. "İyi geceler, Reed."

"Evet," dedi usulca. "İyi geceler."

Arkamı dönüp tasmayı hafifçe çekiştirdiğimde Reed tekrar bana seslendi.

"Fotoğraflar."

Ayaklarım yere çakılmış gibi kalırken, sırtım ona dönüktü. Nefesim serin havanın içine beyaz bir tüy gibi karışıyordu. Arkama döndüm ve Reed yaslandığı kamyonetten çekilirken birkaç metre uzaktan ona baktım.

"Fotoğrafçılık yapmalısın." Yumuşak bakan gözleri benimkilerle buluştu. "Gelip geçici anların için."

Benim anlarım.

Bakışmamızı kesti ve kamyonetinin önünden dolaşarak sürücü tarafına ilerlemesini izlerken gözyaşlarımdan oluşan aptal bir duvar görüşümü kapattı. Boğazımın arkasına bir yumru oturmuştu. Saniyeler sonra iki far garaj yolundan çıkmaya başladığında görüşüm bulanık haldeydi. Reed geri geri giderek sessiz sokağın içine girmeden önce ön camdan bana bakarken gözlerinde yakıcı bir ifade vardı.

O bakışı ezberledim.

Zihnimin içinde hayali bir düğmeye basıp o anı canlı renklerle yakaladım ve kalbime kazıdım.

Tık.

BÖLÜM 8

Halley

“İĞRENÇ. ÜZERİME DOĞRU TERLİYORSUN!”

Okuldan sonra banka oturmuştum, kucağımda bir ders kitabı vardı ve *Ladybug* ayaklarımın yanına kıvrılmış uyuyordu. Dikkatim birkaç adım ileride yolun üzerinde hararetli hareketler yapan Tara ve Reed’in üzerinde olduğu için mürekkeple yazılmış kelimeler sayfaların arasında uçuşuyordu. Mart ayı kendisiyle birlikte on derecenin üzerine çıkan hava sıcaklığını, sabahları yağan sağanak yağmurları ve güneşin çıkmasıyla ısınan öğleden sonraları getirmişti.

İnsanların çoğuna kıyasla baharın gelmesini daha çok isterdim. Babamın çılgına döndüğü o buz gibi aylar boyunca, kaçacak hiçbir yerim olmazdı. Kış havasının acımasızlığı en az onun kadar zalim hissettirirdi.

Aklımı diğerlerine oranla daha fazla kemiren bir anı, zihnimin en ön tarafında duruyordu.

Beşinci sınıfa giderken resim dersim için bir tuvale resim çizmiştim. Işıl ıslıl yağın kar ve bembeyaz dağ zirvelerinden oluşan kışı andıran bir temeli vardı. Şaheser sayılmazdı ama ne olursa olsun onunla gurur duymuştum. Annem boş gözlerle televizyon izleyip sek cinini yudumluyordu. Programdaki kahkaha sesleri, zihnimin arka tarafında bir yerlerde sinsice gülen zalim bir karmaşadan ibaret gibiydi.

“Yaptığım resmi görmek ister misin?” diye sorarken yıpranmış kanepede yanma oturunca ekranı görmesini engellemiştim.

Verdiği tek cevap gözlerini yavaşça kırpma olmuştı.

“İyi not aldım, öğretmenim resmime bayıldı.”

Sanki bir robot gibi kolumu çekerek uzaklaştırmıştı. Hiçbir şey söylemiyordu.

Acı ve güvensizlik göğsümün içinde yükseliyordu. “Anne.” Bir kez daha denerken talebim güçsüz şekilde çıkmıştı. “Resmime bakacak mısın?”

“Baban evde.”

Kamyonetin lastikleri çakıl taşlarının üzerinden geçtiğinde ciğerlerim korkuyla sıkışmış, ardından kapı hızla açılmıştı. Babamın sakallı yüzü tamirhanede geçirdiği uzun günün sonrasında yağ ve gresle kaplanmıştı.

Olduğum yere sinerken minderlerin arasına karışıp gitmeyi umuyordum. Kendimi tuvalin arkasına saklamıştım.

“Yemek yok mu?” Babam kirli ellerini kot pantolonunun üzerinde gezdirip oturma odasından hızla geçerken evin her yerine pis izler bırakıyordu. Bana bakan gözleri iğrenmeyle kısılrken, “Yemek kokusu almıyorum. Siz ikiniz bütün gün ne yaptınız?” diye sormuştu.

Babam, cin bardağını annemin elinden aldığı anda geriye doğru sıçramıştım. Annem neredeyse hiçbir tepki vermemiş, yanında duran ve yarısı boşalmış şişeye uzanıp büyük bir yudum almıştı. Ölü gibi bakan gözleriyle, ekranda titreşen görüntülere bakıyordu.

Koltuktan fırlayıp odama kaçmaya çalışmıştım ama yılan gibi bir elin dirseğimin etrafına kıvrılmasıyla zorla durdurulmuştum.

Kolumu çürütecek boyuttaydı. Acımasızdı.

“Burada ne varmış böyle?” Babam tuvali elimden çekip almıştı, koyu renk gözleri renkler ve fırça darbeleri arasında gezinmeye başlamıştı. “Yürümeye yeni başlayan bir çocuk bile bunu çizebilir.”

“Okul için.” Resmimi geri alma çabamı hiç çaba sarf etmeden geçiştirince, “Lütfen,” dedim.

“Lütfen mi?” Dudaklarında dalga geçer gibi bir ifade belirmişti. “Lütfen evet. Lütfen bana bu acınası küçük kuzu yerine lanet olası fırçayı doğru dürüst tutabilen lanet bir çocuk verin. Lütfen bana haddini bilmeyen bu aptal çocuktan daha fazla bir şey verin. Masada yemek olması gerekirken, bütün gün boyunca bunu çizip durmuşsun. Ev lanet olası bir karmaşa içinde. Senin sorunun ne?”

Yaşlar yüzünden görüşüm bulanıklaşmıştı. “Benim hiçbir sorunun yok. Okuldan daha şimdi geldim.”

“Oyun alanında şarkı söylediğine, çember oluşturup küçük arkadaşlarıyla birlikte ip atladığına hiç şüphem yok.” Boğazından çıkardığı balgamı tuvalin üzerine tükürmüştü ve resim iğrenç sarı tükürükle kaplanmıştı. “İşte olacağın tek şey bu. Hayal kurmak ve boşa harcanmış potansiyel. Utanç vericisin.”

Yarattığım ve artık mahvolmuş eserime yıkılmış şekilde bakıp kalmıştım. Renkler de tıpkı gücüm gibi akıp gidiyordu. Annem kanepede içi boş bir kütle gibi oturmuştu. Sadece ekrandaki karakter saçma bir şaka yaptığında ağzından aniden kaba bir kahkaha çıkıyordu. Beni dışarıda bırakmıştı. Her şeyi dışarıda bırakmıştı.

“Bunu öyle kolayca yapmamıştım.” Hüzünlü gözlerim resmime geri dönmüştü. “Gerçekten çok uğraşmıştım.”

Babam kahkaha atarken neredeyse boğulacaktı. “Sen asla bir şey için çok uğraşmazsın. Tek yaptığın yer işgal etmek ve yemeği fazla pişirmek. Bunda da uğraş gerektirecek bir şey yok.” Saçıma doğru sert bir fiske attıktan sonra sinirle yanımdan geçmiş ve o sırada da resmimi çöpe fırlatmıştı.

Kalbim paramparça olmuş halde evden koşarak çıkmış ve göl manzaralı bu parka geldikten sonra buz tutan suyun altına girerek boğulmayı dilemiştim.

Parlayan suyun yüzeyine bakarken tenim anılarla ürperdi.

Çok sakın ve fazlasıyla huzurluydu.

İlkbahar sadece yenilenme mevsimi değil, aynı zamanda benim için gerçek anlamda bir can simidi niteliğindeydi. Ilımaya başlayan havalar, bana evin içinde uğradığımı şiddetten ve kötü muameleden uzaklaşarak dışarı çıkma fırsatı veriyordu. Daha sıcak günlerde günlük hayatımın kasvetli tonlarının yerini yeni açmış çiçeklerin aldığı bu parka sığınırdım. Doğa özgür bir şekilde nefes almama izin verirdi.

Ve gittikçe sıcaklığın artmaya başladığı bu havalar, geçmişimin buz gibi pençelerinin arasından kurtulma kararlılığımı da arttırıyordu.

Tara'nın kahverengi atkuyruğu, iki ayağının üzerinde zıplamasıyla gidip gelirken ve babasının dikkatle savurduğu darbelerden kaçarken etrafında dönüp duruyordu.

Ve görünüşe göre Reed'in teri için de aynı şey geçerliydi.

Reed nefes nefes kalmış kızına baktı. "Eğer karanlık ara sokağın tekine saklanmış bir sapık olsaydım, seni terletmekten daha fazlasını yapardım. Savunma hareketlerinin üzerinde çalışman gerek."

"Savunma konusunda iyiyim."

"Fiziksel olarak öylesin. Ama eğer biri seni yakalarsa, bu tamamen güçle alakalı olur. Kurtulmak için vücudunu şu şekilde bükmen gerek."

Reed'in, Tara'ya hareketi göstermesini izlerken burnum ilgiyle kırıştı. Nabız gibi atan sol kolum lacivert bir bandajla sarılmıştı. Alçı bir hafta önce çıkarılmıştı. Hasarı tamamen arkamda bırakmak için sabırsızlanıyordum.

Eğer biri beni karanlık bir ara sokakta yakalarsa ancak bir pirinç çuvalı kadar etkili olabilirdim.

Açık sırt çantama uzandım ve filmi neredeyse bitmek üzere olan tek kullanımlık fotoğraf makinemi çıkardım. Kamerayı Reed ve

Tara'ya çevirmeden önce başparmağımla iki yana oynattığım ufak yuvarlaktan ses geldi.

Tık.

Tara oflayarak eğildi ve ellerini dizlerine dayadı. "Soyunma odası gibi kokuyorsun."

"Eğer bunu daha fazla ciddiye almazsan, hayatını mahvedebilecek biri gibi kokuyorum."

"Bu çok sıkıcı. Acıktım."

Reed ellerini kalçasına koyup yenilgiye uğramış şekilde başını salladı ve sıkıntılı bir nefes verdi. "Pekâlâ. Gelecek hafta tekrar bir araya gelebiliriz."

Tara arkasına döndü ve banka doğru yürüyüp bana yaklaşıırken ellerini havaya kaldırıp turnak işareti yaptı. "*Tekrar bir araya gelmek,*" diye tekrarladı. "Ne kadar babalara uygun bir kelime."

Tara kulaklarını kaşımak için eğilince *Ladybug* uykusundan kalkıp heyecanla kuyruğunu sallamaya başladı ve ben de fotoğraf makinesini aceleyle sırt çantama attım.

Ders kitaplarımı toparlarken, "Çok fazla pratik yapar mısınız?" diye sordum.

Tara şişesinden bir yudum alırken omuz silkti. "Arada sırada. Voleybol oynayarak kalori yakmayı tercih ederim. Babam bu tarz konularda fazla ciddi olabiliyor."

"Muhtemelen ilkyardım görevlisiyken çok fazla dehşet verici olaya tanıklık ettiği içindir."

"Olabilir ama aşırı korumacı. Eğer hareketlerden birini yanlış yaparsam susuyor ve yüzü şu şekle bürünüyor." Yüzünü kıkırdama sebep olacak şekilde buruştururken kaşlarını çattı. "Sadece birkaç tane kırışıklık ekle."

Bakışlarımı bize doğru yaklaşan Reed'e çevirdim. Bronz teni, erken gelen ilkbahar güneşinin altında parlıyordu. Parmaklarını koyu ve nemli saçlarının arasından geçirdi. Gerginleşen pazıları

tam olarak belli oluyordu. Giydiği atlet, güneş ışığının altında koyu lacivert görünüyordu ve kumaşı ikinci bir deri gibi üzerine yapışmıştı.

Gözlerimiz kısa süreliğine birbirine kenetlendi ama diğer tarafa dönerek Tara'ya baktım. "Akşam yemeğine mi?"

"Evet, lütfen. Birlikte babamın evine gidip pizza siparişi verebiliriz diye düşünüyordum. Annem geç saatlere kadar çalışıyor."

"Birlikte mi? Seninle mi gelmemi istiyorsun?"

"Evet, neden gelmeyeceksin ki? Pizzadan nefret mi ediyorsun?" Sahte bir dehşetle nefesi kesilmiş gibi yaptı. "Aman Tanrım. Pizzadan nefret ediyorsun. Bu arkadaşlık resmi olarak sona erdi."

Başımı iki yana sallarken gülmeye başladım. "Pizzayı seviyorum. Sadece babanla birlikte geçireceğiniz zamana burnumu sokmak istemem."

Reed yanıma oturdu, su şişesi iki yana açtığı bacaklarının arasında duruyordu.

Soyunma odası gibi kokmuyordu.

Tıpkı hayal ettiğim gibi deniz havasına yapışan tuz gibi kokuyordu, kullandığı duş jeli her neyse ona karışmıştı. Temiz ve keskin bir şeydi, içinde amberin sıcaklığını veren ipuçları vardı.

Yakınlığı karşısında tenim ürperdi.

Reed, "Ev çok dağınık," dedikten sonra suyundan bir yudum aldı. "Başka zaman yapalım."

"Mod öldürücüsün."

"Evim mod öldürücü durumda."

Tara, "Doğru," deyip bacaklarını sanki tamamen açacakmış gibi esnetti. "Biraz renge ihtiyacın var. Her şey kalbin gibi siyah ve gri."

Reed nefes alırken homurdandı. "Bu dramatik tarafını annenden aldığın belli oluyor."

Tara bacaklarını toparlayıp ayağa kalktı. “Konu annemden açılmışken, bence dekorasyona yardımcı olması için onu eve götürmelisin. Oranın bir kadının eline ihtiyacı olabilir.”

Sesinde gizliden gizliye yaptığı bir gönderme vardı.

Altdudağımı dişlerimin arasına aldım, gözlerim baba ve kız arasındaki etkileşim arasında gidip gelirken ses çıkartmadan onları seyrediyordum.

Yanımda oturan Reed kasıldı. Uylukları hafifçe benimkine sürtünüyordu, bu yüzden kaslarının nasıl gerildiğini hissedebiliyordum. Reed cevap veremedi, Tara’nın arkasından bir ses geldi.

Okuldan bir çocuk, “Stephens!” diye bağırdı. “Yakala.”

Basketbol topu havada dönerek ilerledi ve Tara’nın öne doğru uzattığı ellerine düştü. Tara bize bakarken dudakları hafif bir sırıtlıla kıvrıldı. “Bu Josh. Hemen dönerim.”

Tara basket topunu kolunun altına sıkıştırıp koşarak uzaklaşırken, *Ladybug* da tekrar ayaklarımın üzerine sindi.

Dikkatimi, yola ulaşan ve topu sürüp ardından Josh’ı ustalıkla arkasında bırakarak atışını yapan Tara’ya vermeye çalışıyordum.

Basket.

“Az önce fotoğraf çektiğini gördüm,” dedi Reed. “Nasıl gidiyor?”

Cesaretimi toplayarak ona baktım. “Sadece marketten aldığım tek kullanımlık fotoğraf makinelerinden biri.”

“Bir yerden başlamak gerek.”

“Bu güzel bir öneriydi. Teşekkür ederim.”

Reed başını salladığında elimi çantamın içine atıp makineyi çıkardım. Kamerayı ona doğru çevirirken, işaretparmağım çekme düğmesinin üzerinde dolaşıyordu.

“Fotoğraflarda yer almaktan pek hoşlanmam.”

Şaşkınlıkla, “Gerçekten mi? Neden?” diye sordum.

“Bilmem. Sanırım daha çok deneyimlerin değişkenliğini ve bir çerçevenin içine hapsolmadan geçip gitmelerini tercih ediyorum.”

Makineyi indirdim ve iki meraklı gözün merceğiyle onu incelemeye başladım. “İlginç bir bakış açısı.” Ardından kamerayı tekrar kaldırıp muzipçe sırtırken onu salladım. “Bana daha çok bir bahane gibi geldi.”

Kısa süre bana baktı, düşünceli görünüyordu. Ardından hafifçe omzunu silkip dudaklarını kıvırdı. “Peki ama sadece bir tane çek. Bu fırsatı değerlendirsen iyi olur.”

“Baskı ya da başka bir şey yok.” Nefes aldıktan sonra sarı-siyah renklerdeki *Kodak* fotoğraf makinesini kaldırıp sağ gözümün önüne götürdüm. Reed yüzünde hiçbir ifade olmadan karşıya bakarken ben bulanık mercekten onu izliyordum. Böyle olmayacaktı. Bir reaksiyon göstermesini bekleyerek dizimle onunkini dürttüm. “Gülümse ya da başka bir poz ver.”

“Hayır.”

“Reed, hadi ama. Tara’nın evinde gerçekten tek bir fotoğrafın bile yok.”

Hiçbir şey söylemedi.

Dizini tekrar dürttüm ama hâlâ tepki yoktu. Kolunu çimdiklediğimde kaşlarını çattı ve bakışları yüzüme kaymadan önce temas ettiğimiz noktaya baktı.

“Huylanmıyor musun?” diye merakla sordum.

“Hayır.”

“Ama bir şeyler olmalı. Daha önce gülümsediğini görmüştüm.”

“Emin misin?”

İç çekerek kolumu geri indirdim ve banka yaslandım. *Ladybug* aniden dört ayağının üzerinde zıpladı ve tasmaşının dolandığı sırt çantam çimlerin üzerine düşünce içindekiler yere saçıldı. Defterler, kalem, dudak kremleri.

Bones.

Gün ışığının altında, utanç verici hayranlığımın kanıtlarına bakarken yanaklarım alev alev yanıyordu, *Ladybug* bunun bir köpek oyuncağı olduğunu düşünüp salyalarıyla kapladıktan sonra Tara onu bana vermişti.

Reed'in gözleri etrafa saçılan eşyaları takip ettikten sonra hızla utanç kaynağımı buldu. Gözlerini iki defa kırptıktan sonra eğildi ve Tara için üç ay önce aldığı *Beanie Baby* oyuncağını eline aldı.

Rezil olma hissi hızla içime doldu.

Reed'in beni rahatlamak için sırt çantasında peluş bir hayvan taşıyan hayalperest, aptal küçük bir kız gibi gördüğüne emindim. "Önemli bir şey değil," derken yutkundum. "Onu bana Tara verdi."

Oyuncağı elinden almaya çalıştım ama Reed elini benden uzaklaştırdı.

Off!

Parçalarımın ayrılmak ve parktaki bu bankın içinde eriyip gitmek istiyordum.

Reed oyuncağı elinde çevirdi ve başparmağı yumuşak tüylerin üzerinde dolaşırken boğazı aşağı yukarı hareket etti.

Ardından gözleri, zamanı durdurmak zorundaymışım gibi hissettiren bir şeyle titreyerek parladı.

Derin bir nefes alırken fotoğraf makinesini kaldırdım.

Reed bana baktı.

Başını kaldırıp bana doğru döndü. Dudağının bir köşesi hafif bir gülümsemeyle yukarı kalkarken gözleri güneş ışığıyla parlıyordu.

Tık.

Fotoğrafı çektim.

Fırsatı değerlendirmiştim.

Tara kahkahalarının arasından, “Muzların hepsini yakala!” diye bağırdı. *Donkey Kong Country* İki’nin seviyelerinden birinde çarpışarak bitiş çizgisine doğru ilerliyorduk.

Başparmaklarım kontrol kolunun üzerinde dans ederken dilimi derin konsantrasyonun etkisiyle dişlerimin arasına sıkıştırmıştım. *Dixie Kong** havaya doğru sıçradı, sarı atkuyruğu da onunla birlikte süzüldü ve hedefine doğru aşağıya inmeden önce muzdan kemerinin etrafından geçti.

Seviye tamamlandığında Tara ve ben zaferimizi, galibiyetle dans eden maymunlarla birlikte kutladık.

“Evet!” Tara oyun kumandasını bırakırken sağ elime beşlik çaktı. “O askıya rağmen benden daha iyisin. Bu hiç adil değil.”

Whitney arkamızdaki koltuğa uzanmış, kahverengi saç tutamları kakao rengindeki bir yastıkla iç içe geçmişti. “Şu filme ne dersin?” Esnerken karşı koltuğunda oturan Reed’e baktı. “Çalıştığım günler beni çok etkiliyor. Hemen yoruluyorum.”

Dikkatim Reed’e doğru kaydığında yüzümdeki gülümseme silindi ve öylece kaldım.

Bakışlarıma karşılık verdi.

Aynı anda gözlerimizi kaçırdık ve ayağa kalktım. “Ben mısır patlatayım.”

Reed aniden, “Ben hallederim,” diye atıldı ve koltuktan kalkarak arkasına bile bakmadan yanımdan geçip hızla mutfığa doğru ilerledi. Omzunu ovalamasını ve bakış açımdan çıkmadan önce yüzünü hafifçe buruşturmasını izledim.

Tara kollarını başının üzerine doğru kaldırarak esnetti. “Ben akşamı burada sonlandırıyorum. Yarın kimya sınavım var. İğrenç.”

“Ben de birazdan gelirim.” Koltuğa gidip ayaklarımı yanıma çekerek oturdum.

* Donkey Kong serisindeki karakter.

Tara merdivenlerden yukarı çıkarken, “İyi geceler baba,” diye seslendi.

“İyi geceler, *Squirt*.”

Lakabını duyduğunda kaşlarını çatı.

Whitney filmi açtığı sırada mutfaktan tereyağlı patlamış mısırın kokusu geliyordu. Reed birkaç dakika sonra kocaman bir sarı kâseyle salona döndü. Dikkati Whitney’ye kaymadan önce bir süre benim üzerimde oyalandı.

Whitney eliyle onu uzaklaştırdı. “Yemek yüzünden hâlâ doluyum. Halley ile yiyin.”

Boğazım kupkuru oldu.

Ben de aç sayılmazdım ama Reed ile bir kâse patlamış mısır paylaşmayı da reddedecek halim yoktu. Her ne kadar tuzlu mısır taneleri, boğazımdan aşağıya doğru inerken kalp kırıklığı tadında olacak olsa da.

Kaskatı kesilmiş halde bakışlarımı, takip edemediğim açılış jeneriğiyle parlayan televizyon ekranında tutuyordum. Reed tereddüt ederken kâseyi büyük ellerinin arasında sıkıca kavradı. Ardından bana yaklaşıp koltukta soluma oturdu. Aramızda biraz mesafe vardı ama o yanıma yaklaştığı anda bedenim başka türlü bir ateşle yanmaya başlamıştı.

Kâseyi bana uzatırken, “Ekstra tereyağlı,” dedi.

Elimi kâseye daldırdım ve bir avuç dolusu mısır ağzıma attığım sırada birkaç parça parmaklarımın arasından kayıp göğüslerimin arasına düştü.

Reed’in gözleri göğüslerimin arasındaki boşluğa takıldı ve yoğunlukla dolu bir saniye boyunca orada oyalandı. Sonra başım kaldırıp tekrar omzunu ovaladı ve gözleri ekrana döndü.

Adetimden çıkan iplikleri çekiştirdim ve bacaklarımı birbirine bastırarak rahatlamaya çalışırken derin bir nefes aldım.

Görüntüler canlandı ve karanlık odayı aydınlattı.

Karakterler birbiriyle sohbet ederken filmin müziği çalıyordu.

Dikkatimi yanımdaki adamdan başka hiçbir şeye veremiyordum. Düşünebildiğim tek şey gözlerinin göğüslerime kilitlendiği o kısacık an ve dilinin onların üzerinde kayarken nasıl hissettireceğiydi.

Bana biraz daha mı yaklaştı?

Belki de ben ona biraz daha yaklaşmıştım.

Yirmi dakika öylece geçip giderken yumuşak horultular televizyonun gürültüsüne karıştı. Odanın diğer tarafında koltuğa uzanmış Whitney'ye baktığımda, gözlerinin kapalı olduğunu iki elinin yanığının ve yastığının arasına sıkışmış olduğunu fark ettim.

Reed sıkıntılı bir nefes verirken sağ omzuna masaj yapmaya başladı.

Usulca, "Sen iyi misin?" diye sordum. Reed patlamış mısır kâsesini kaldırıp sol tarafındaki minderin üzerine koydu. Ayağını yere vururken dizi durmadan sallanıyordu. "Omzunu ovalayıp duruyorsun."

"İyiyim."

"Bir yerini mi incittin?"

Reed en sonunda bana baktı. Uzaktan gelen görüntüler gözlerine yansidikça yakışıklı yüzü televizyonun ışığıyla aydınlanıyordu. Ardından o gözler kısa süreliğine dudaklarıma kayd ve peşinden yukarı doğru kalktı. Bakışlarımız buluştuğunda çenesi kasıldı. "Emin değilim. Tara ile buluştuğumuz zaman bir şey yapmış olmalıyım."

Ona yaklaşırken, "İzin ver de yardım edeyim," dedim.

"Hayır." Reed başını sallayıp uzaklaştı. "Ben iyiyim, abartılacak bir şey yok."

"İnatçılık yapma. Şu anda tek elimi kullanıyor olabilirim ama kendisi oldukça verimli."

Elimi havaya kaldırıp parmaklarımı oynattığımda bana baktı.

OLDER

Hemen peşinden aynı elin, onun kot pantolonla sarılı ereksiyonunu kavradığı o otuz saniyeyi düşündüm.

Boynuma bir kızarıklık yayılırken, “Masaj için,” diye açıkladım. “Çocukken büyükanneme masaj yapardım. Ellerimin sihirli olduğunu söylerdi.”

Siktir. Ağzımdan doğru çıkan hiçbir şey yoktu.

Reed bir nefes çekti ve gözleri bir saniyeliğine kapanırken çenesini daha da sıktı. Gözlerini tekrar açtığında onaylarcasına başını salladı. “Pekâlâ, olur.”

“Gerçekten mi?”

Soruma cevap vermedi. Bundan emin değildi ve ben de söylediğini geri alma şansını vermek istemiyordum. Dizlerimin üzerinde kalktım ve Reed hafifçe bana dönüp incinmiş omzunu uzatırken onun alanına girdim. Horultularının sesi artınca ikimiz de odanın diğer tarafındaki Whitney’ye baktık.

Pozisyonumu ayarlayıp avucumu boynunun kıvrımına yerleştirirken titrek bir nefes verdim.

Tıslamaya benzer bir ses çıkardı.

Durumunu daha kötü hale getirdiğimden endişe ederek geri çekildim. “Kahretsin. Özür dilerim.”

“İyiyim.”

“Canını mı yaktım?”

“İyiyim dedim, Halley.” Kelimeleri sanki ağzının içinde taş çiğniyormuş gibi sert çıkıyordu.

Verdiğim diğer nefes kulağının etrafında fısıltıyla dolaştı. Omzuna tekrar dokunduğumda Reed’in ürperdiğini hissettim ve avucumu bükerek nazikçe bölgeyi sıktım. “Burası mı?”

Her iki dizini de sıkıca kavrarken parmak eklemleri beyazlaşmıştı, göğsü hızla inip kalkıyordu. “Evet.”

Daha iyi hareket edebilmek için tamamen arkasına geçtim ve biraz daha sert bastırdım. Göğüslerim sırtına değince meme

uçlarım sertleşti. Reed'in bunu fark etmemesini umarak geri çekildim ve elimi daha kuvvetli bastırırken altdudağımı ısırdım. Parmak uçlarım omuzlarında kayarken avuç içlerim hassas kasların üzerine baskı uyguluyordu.

Reed inledi.

Sesi, doğruca iç çamaşırımın ıslanmasına neden olan bir atış yaptı.

Reed bana yaslanırken gözleri kapandı, nefes alış verişleri düzensizdi. Amber ve güneşin ısıttığı toprak gibi olan kokusu, sarhoş edici bir etkiye sahipti. Saçlarının ipeksi görünümüne ve zamanda geriye gidip kısacık bir süreliğine de olsa, parmak uçlarımı o saçların içinde gezdirmek için neler yapabileceğime odaklanmamaya çalışıyordum.

Ama masajı sürdürdüm. Elimini biraz daha aşağıya indirerek dokunuşumla gerilen pazısının sertleşmesinin bencilce tadını çıkarttım. Kollarının iki yanımdan beni hapsettiğini, üzerimde dururken kaslarının gerilip kalçalarının hareket ettiğini ve soluk soluğa inlerken alnının ter içinde kaldığını hayal ettim.

Dudaklarımdan bir inleme kaçınca onu öksürüğümle gizledim. Elim doğru noktaya geri dönerken ovmaya devam ederek, "Böyle iyi mi?" diye sordum.

Reed bir defa başını salladı, elleri hâlâ iki dizini kavramış halde duruyordu.

Devam ettim ve göğsüm sırtına bastırarak şekilde öne doğru eğildim. Sert kaslar, yumuşak kıvrımlara karışıyordu. Vücut ısısı içime işleyip tenimi kolumdan kesilerek çıkarılan alçıyla uyumlu pembe lekelerle kapladı.

Onun üzerinde çalışmayı sürdürdüm. Başparmağımla daha derine bastırıp onu okşarken Reed hafifçe inledi ve başını bana doğru yasladı. Kirpikleri dalgalanırken gözbebekleri parlıyordu. Birbirine

takılan gözlerimiz alev alırken, aramızda elektrikten bir duman ve söylenmemiş kelimeler dalgalandı.

Dudaklarım bir şeyler söylemek için aralandığında Reed'in bakışları oraya kaydı.

Ardından Whitney koltuğun üzerinde kıpırdandı ve televizyonun kumandası yere düştü.

Kalbim hızla çarparken irkildim.

Reed hızla doğruldu.

Kocaman açılmış gözlerle ona bakarken kalçalarımın üzerine yığıldım. Kalp atışlarım düzensizdi, tüm vücudum titriyordu. Eli mi dizlerimin arasına bastırarak devam eden zonklamayı silmeye çalıştım.

Reed parmaklarını dağılmış ve karmakarışık olmuş saçlarının arasında gezdirdi. Sert bir nefes verip yere bakarken gözlerini kapattı.

Saçlarını karıştırmasını, Whitney'ye dönmeden önce kolunu indirmesini izlerken dişlerimi sıktım. Benimle göz teması kurmayı reddediyordu.

Ona doğru ilerleyip hafifçe Whitney'yi dürttü. "Hey. Whit."

Whitney anlamsız bir şeyler mırıldanırken kafasını kaldırdı. "Hımm."

"Sızıp kaldın. Tara yukarı çıktı, ben de gidiyorum."

Whitney, Reed'in bileklerine uzanıp kendini oturma pozisyonuna getirirken uykulu bir gülümseme yüzüne yayıldı. Uykudan dağılmış saçlarını düzeltirken, "İstersen bu gece kalabilirsin," diye teklif etti. "Saatin epey geç olduğunun farkındayım."

Patlamış mısır kâsesini alırken popomun üzerine çöktüm ve kalbim betonun üzerine çakılırken filme dalıp gitmiş gibi yaptım.

Kalacak mı?

Hem de onun odasında?

Whitney, "Koltukta yatabilirsin," diye ekledi.

İçimi bir rahatlama kapladı ve sakinleştirdi.

“Gitmeliyim. Erken gelecek bir müşterim var.”

“Tamam. Sorun değil.” Whitney esnerken koltuktan kalktı ve kollarım havaya kaldırıp yanımdan geçerken nazik bir gülümsemeyle bana baktı. “İyi geceler, Halley. Geç saatlere kadar oturma.”

“İyi geceler.”

Whitney merdivenlerden çıkarken Reed de çıkışa doğru ilerleyip solmuş ve eskimiş siyah deri botlarını giydi. Kapının yanında duraksadı ve bakışlarımı yakaladığında gözleri tanımlayamayacağım bir şeyle parladı. Bana yansıyan şeyin ne olduğunu bilmiyordum. *Çatışma, nefret ve öfke*. Sadece yarım saniye, bir kalp atışı süresi kadardı.

Bu her neyse ensemde uzun süreli, buz gibi ürperti yaratmıştı.

Reed kapıyı hızla açtı ve arkasına bile bakmadan dışarı çıkarken sertçe çarparak kapattı. Görüş alanımdan çıkar çıkmaz gözlerimi sıkıca yumdum ve kanepeye iyice gömülürken umutsuzlukla dolu küçük bir top gibi kıvrıldım.

O bakışın ne anlama geldiğini bildiğime gayet emindim.

Pişmanlıktı.

BÖLÜM 9

Halley

MART, İLKBAHARI ANDIRAN BİR NİSANA DÖNÜŞÜRKEN Whitney sıcak havanın keyfini çıkartmak için işten izin almıştı, Tara ve bana alışveriş merkezinde eşlik ediyordu.

Buz sarkıtları ve kar kalıntıları, yerini yemiş çimlere bırakmıştı.

Havalar ısınıyordu.

Güneş ıslıl ıslıl ve sıcacıktı.

Benim de ihtiyacım olan tek şey buydu.

Zihnim içinde dönüp duran düşünceler yüzünden tamamen karmaşa halindeydi, bu yüzden okul ödevleri bana sadece yük oluyordu. Bir parçam annem beni arar ya da beni görmeye gelir diye evden asla çıkmak istemiyordu. Fakat başka bir parçam uzaklara, çok uzaklara kaçmak istiyordu çünkü ev sık sık Reed'in varlığıyla dolup taşıyordu.

Stephensların evinde daha fazla zaman geçiriyor, haftada bir defa akşam yemeğine geliyor ve ara ara da Tara'yı alıp baba-kız zamanı için dışarı çıkarıyordu. Aylık rutinlerinden biri *Pizza Hut*'a ve bölgedeki sinemaya gitmekti. Geçen hafta *Happy Gilmore**'u izlemeye giderken Tara beni de çağırmıştı ama babasıyla geçirdiği kaliteli vakti bölmek istememiştim. Ben onun kızı değildim.

* 1996 yılı yapımlı komedi filmi.

Kader beni, onun asla hiçbir şeyi olamayacağım şekilde yaratmıştı.

Ayrıca kendime biraz alan tanımak benim için en iyisiydi. Böylece tıpkı bir bataklık gibi beni dibe çekmeye çalışan ve istila eden o duyguları engellemeye çalışırken, kalbime de söz geçirebilirdim.

Whitney'nin elleri alışveriş poşetleriyle dolu haldeydi, Tara ve ben de onun arkasından yan yana ilerliyorduk. *Mocha Frappuccino*yu, kocaman bir pipetle içerken gözlerim vitrinlerin arasında geziniyordu. Renk renk kıyafetler ve dekoratif aksesuarlar beni baştan çıkarıyor, bunları alabilecek bir gelirim olmadığını bana hatırlatıyordu.

Tara ile bahar tatilinde iş arama planları yapmaya başlamıştık.

"Siz kızlar baş başa alışveriş yapmak ister misiniz?" Kol kola girmiş şekilde alışveriş merkezinde yürürken Whitney bize doğru döndü ve elini çantasına atıp bir yığın para çıkararak ikimize de bir avuç dolusu yirmilik uzattı. "Bir saat içinde yemek katında buluşabiliriz."

"Ne? Tanrım, harika!" Teklifle birlikte Tara'nın gözleri büyüdü. "Arkadaki mağazalardan birinde dikkatimi çeken bazı makyaj malzemeleri vardı."

Kalbim minnetle hızlanmaya başlasa da mantıklı düşünceler beni dizginledi. Para elimin içinde titriyordu. "Bu çok fazla," dedim. "Benim için zaten yeteri kadar şey yaptın. Bunu kabul edemem."

Whitney elini kolumun üst tarafına götürüp hafifçe sıktı. "Bunu hak ediyorsun, Halley," derken bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Tadını çıkart."

Başımı iki yana sallarken parayı ona geri uzattım. "Hayır, bunu hak etmiyorum. Benim için yaptığın bunca şeyin karşılığını sana asla ödeyemem. Senin yemeklerini yiyorum, senin çatın altındaki elektrik ve su gibi şeyleri kullanıyorum. Bana başımı sokabileceğim güvenli bir çatı ve uyuyabildiğim sıcak bir yatak verdin. Başka hiçbir şeye ihtiyacım yok."

Tara yanımda huzursuzca kıpırdanırken gözlerini parlak zemine dikti.

Whitney bana bakarken yüzünde kederli bir ifade belirdi ve ona uzattığım, parayı tutan elimi görmezden geldi. “Halley... böyle düşünemezsin. Sana yardım etmek istiyorum. Yardımcı olabildiğim için de mutlu oluyorum. Sen sıradan bir genç olmayı, en yakın arkadaşınla birlikte alışveriş merkezine gitmeyi hak ediyorsun. Bu arada sen de bizim için fazlasıyla şey yapıyorsun.”

“Yeteri kadar değil.”

“*Fazlasıyla* yeterli. Yemek pişiriyorsun, temizlik yapıyorsun, *Ladybug* ile ilgileniyorsun,” dedi nazikçe. “Hepsinden önemlisi evimize sıcaklık, kahkaha ve ışık getirdin. Bu paranın satın alamayacağı bir şey.”

Damarlarımda erimiş bal şurubu gibi bir his dolaşırken gözlerim doldu. Kendimi değerli hissetmeye alışık değildim. Ben takdir görmezdim. Tam tersinin hissettirilmesine alışkındım. Yük, baş belası, stres sebebi olmaya.

Ben ışık değil, gölgeydim.

Ama Whitney şefkatle gülümseyip Tara parmaklarımızı sevgiyle birbirine kenetlediğinde o davetsiz düşünceler dağıldı ve hissettiğim tek şey sevildiğim oldu.

“Tamam,” derken kolumu çektim. “Teşekkür ederim.”

Whitney gülümsedi ve bir baş hareketi yaparken elini sallayıp arkasına döndü. “Birazdan görüşürüz kızlar. Unutmayın, bir saat içinde.”

“Anlaşıldı!” Tara elimi tuttu ve beni kozmetik mağazasına doğru çekeştirdi. “Tamam. Gelecek hafta baharın gelişini kutlamak için ateş yakılacak. Sana ihtiyacım var.”

Burnumu kırıstırırken, “Neden ihtiyacın var?” diye sordum.

“Biliyorsun...” Ayakları hâlâ hareket halindeyken beni işaret eden eli yukarıdan aşağıya doğru hareket etti. “Sen o şeye sahipsin.”

“O şey,” diye söylediğini tekrarladım. Kafam hâlâ karışık.

“Evet, o şey. Benden bin yaş daha olgunmuşsun gibi görünmeni sağlayan ve erkeklerin başını döndüren bir şey.”

“Hızla büyümek zorunda bırakıldım, Tara. O şey, iyi bir şeyden meydana gelmedi.”

İç çekti. “Bundan daha fazlası var. Hareketlerin ve ‘hiçbir boku umursamıyorum,’ tavrın.”

“Her boku umursuyorum. Umurumda olan sonsuz tane şey var.”

“Senin için önemli olan insanlar için tabii ki öyledir. Ama okul koridorlarında, partilerde ya da sahilde geçirdiğimiz bir günde? Hiçbir lanet şeyi umursamıyorsun.”

Sıkıntılı bir nefes verirken etrafta alışveriş yapan kalabalığa ve rengarenk vitrinlere baktım. Birkaç erkek ıslık çalarak yanımızdan geçerken içlerinden biri Tara ve beni tepeden turnağa süzdü.

Tara parlak bir şekilde gülümsedi.

Bense kaşlarımı çattım.

Yaşı büyük olan kızıl saçlı adam, dudaklarını büzdü ve bana doğru bir öpücük atıp popomun pantolonumun içinde nasıl göründüğüne dair kaba bir yorumda bulundu.

Tara dik dik bakarken, “Gördün mü?” diye sordu. Onlar yanımızdan geçip giderken cinsel tacize uğramadığı için morali bozulmuş gibi konuşmuştu. “Yani, o adam sana o şekilde bakması için fazlasıyla büyük olsa da yine de o şey hâlâ var.”

“Belki yaşı büyük erkekleri tercih ediyordumdur.”

“Ne?” Bana midesi bulanmış gibi baktı. “Hayır, bu çok ürkütücü. Süper model güzelliğine, uzun bacaklara, tatlı bir popoya sahip olman ayrıca belinin sanki kaloriler diline değdiği anda toz olup uçuyormuş gibi görünmesi, yaşlı adamlara seni süzme hakkını vermiyor.”

İki parmağımı alnıma bastırdım. “Birincisi, duygusal travmalarım yüzünden bir şeyler yiyecek iştahı zar zor buluyorum. Yani bu kıskanılacak bir şey değil. İkincisi, senin göğüslerin benimkilerden daha büyük. Üçüncüsü... sen olduğun şekilde mükemmelsin. Karşılaştırma yapmayı bırak.”

Tara dudaklarını büzdü, burnundan bir nefes aldıktan sonra bakışlarını göğsüme indirdi. “Sanırım benimkiler biraz daha büyük.” Gözleri tekrar yukarı kalktı. “Bakire misin?”

Boynum ısındı ve kızarıklık köprücük kemiğime doğru yayıldı. “Hayır.”

“Ah, siktir. Bakire olduğundan kesinlikle emindim.” Gözleri büyürken konuşma hızı yavaşladı. “Kaç erkekle birlikte oldun?”

“Birkaç.”

“Nasıl yani? Birkaç tane mi, yoksa birkaç düzine mi?”

“Sadece birkaç tane. Cinsellikten ibaretti.” Bununla gurur duymuyordum. Bekâretimi on beşinci yaş günümün öncesinde kaybetmiştim. Arkadaşlık ve bağ kurmak için çaresiz durumdaydım. Annemin soğuk omzundan ve babamın sert yumruklarından kaçmak istemişim. “Abartılacak bir şey değil. Anlamsız seks yapmak yerine ilişkiyi tercih ederim.”

“Josh ile seks yapmayı düşünüyorum.”

“Ondan gerçekten hoşlanıyor musun?”

Tek omzunu silkti. “Evet, doğru hissettiriyor.” Sessizliğim üzerine, “Annemin biriyle görüşüp görüşmediğini merak ediyorum,” diye ekledi.

Köşeyi dönerken ona gözlerimi kırparak baktım. “Randevuya çıkıyor mu?”

“Öyle olduğunu sanmıyorum. Yaptığı tek şey çalışmak, çalışmak ve çalışmak,” dedi. “Hâlâ babamda takılı kalıp kalmadığını merak ediyorum. Geçen gün bir yorumda bulundu.”

Hava ciğerlerimin içinden vızıldayarak çıkınca tepkimi öksürüğümle gizlemek zorunda kaldım. “Ne yorumu?”

“Babamın etrafında olmayı ne kadar özlediğinden bahsetti.”

“Çimleri biçmek, bunu yapan tek kişi olduğun zaman berbattır. Belki de bunu söylemek istemiştir. Ayrıca çok fazla çamaşır var. Üstesinden zar zor geliyorum.”

Tara yan taraftan bana bakarken bir kahkaha atıp homurdandı. “Haklı olabilirsin. Ama bu olay ben onları birlikte bulaşık yıkarken bulduktan sonra yaşandı. Ve babam da son zamanlarda eve daha sık gelmeye başladı.” Tara cebinden çıkardığı sakızdan bir parçayı ağzına attı. “Annem yalnız, yani belki de konuyu çözebilirler. Üçümüzün arasındaki her şey yolunda ama sonuçta bir geçmişleri var. Eğer hâlâ birbirlerine karşı bir şeyler hissediyorlarsa, neden olmasın ki? Hayat geçmişe saplanıp kalmak için çok kısa.”

Boğulmamaya çalışıyordum.

Tara, anne ve babasının tekrar bir araya gelmesini mi istiyordu?

Whitney de bunu istiyor mu?

Bu, etkisiz hale getirmeye çalışırken yüzümde patlamasına engel olamayacağım kadar yakınımda imha edilen bir bombaydı. Yanığımı kaşırken verecek bir cevap bulmaya çalıştım ama boşunaydı. Suçluluk duygusu kemiklerime kadar işledi ve çelik burunlu botlar kalbimin üzerinde tepinmeye başladı.

Eğer Tara babasıyla o tarzda bir yakınlığa girdiğimi ve bunu ona söylemediğimi öğrenirse, beni sonsuza kadar hayatından çıkartırdı. Ve o benim gözümde kız kardeş gibiydi.

Kalabalık alışveriş merkezinin koridorunda konuşmadan ilerlerken yanından geçtiğim mağazanın vitrininde gözüme çarpan bir şey nefesimin kesilmesine neden oldu. Kalbim göğsümün içinde küçük çaplı bir *pirouette** yaptı ve yürümeyi durdurdum.

Tara bakışlarımı takip etti. “Pahalı görünüyorlar.”

* Baleda vücudun tek ayak üzerinde tam tur dönüş yapmasıdır.

“Gidip bakacağım. Gelmek ister misin?”

“Çok fazla düğmesi var. Teknolojiyle aram pek iyi değil,” derken burnunu kırıştırdı. “Ama son günlerde fotoğrafçılığa ilgi duyduğunun farkındayım, o yüzden rahatça vakit geçir. Ben oje kısmına gideceğim.”

Tara’dan uzaklaşıp fotoğraf makinelerinin olduğu mağazaya yürümeye başladım. “Birkaç dakika sonra orada buluşuruz. Fazla uzun sürmez.”

Cam vitrinden ıslıl ıslıl parlayan elektronik alet denizi beni kendisine çağırırken kalbim hızla atıyordu. Ama bana çağrı yapan şey kameralar değildi, benim de teknolojiyle aram o kadar iyi sayılmazdı. Bunu yapan şey yaratabileceğim sanat ve yakalayabileceğim anların olasılığıydı.

Bir hayalin açığa çıktığını hissediyordum.

Girişten geçtim ve fiyatları yüz dolarla bin dolar arasında değişen, düzinelerce farklı fotoğraf makinesinin dizildiği duvara doğru hızla yürüdüm. Sıkıntılı bir nefes verdim, düzenli gelirim olana kadar iyi bir makineye sahip olamayacağımın farkındaydım. Bu süre içinde okuldaki fotoğraf laboratuvarı, karanlık odayı ve marketlerde satılan fotoğraf makinelerini kullanmaya devam etmem gerekiyordu.

Hayal kırıklığına uğramış halde mağazadan çıktım. Aklımda fazladan para kazanma yolları dönüp duruyordu. Köpek gezdirmek, bebek bakıcılığı, belki ilçedeki restoranlardan birinde garsonluk.

Bunu yapabilirdim.

Düşüncelerim dağılmış halde alışveriş merkezinin koridorunda ilerlerken önünden geçtiğim bir mağaza dikkatimi çekince ikinci defa dönüp baktım.

Durdum ve bakışlarımı tabelasına çevirdim.

Kalbim tekrar hızla çarpmaya başladı.

Daha fazla düşünmeden içeri girdim ve video oyunları ile dolu kısıma doğru ilerledim. Yeni çıkanlara göz gezdirirken sıırıtyordum.

Resident Evil.

Oyun geçen ay çıkmıştı ve Reed bana onu istediğini söylemişti.

Raftan bir tane oyun alıp kasaya yöneldim ve kasiyere elli dolarlık oyunun ödemesi için üç tane yirmilik banknot uzattım. Oyunu koymak için poşetlere ilerlediğinde, "Poşet olmasın lütfen. Çantama koyacağım," diyerek onu durdurdum.

Kasadaki genç, "Tamam," dedi.

On dakika sonra çantamın altında saklanmış oyunla, Tara ile birlikte rengarenk ojelere bakıyordum.

"Bir şey aldın mı?" Avuçları mavinin bütün tonlarındaki ojelele doluydu. Gece yarısı, pastel, küçük Cezayir menekşesi hatta gündüzsefasının çiçeklerinin tonlarına benzeyen bir renk bile vardı.

Yalan söyleyerek başımı salladım. "Hayır, her şey çok pahalıydı."

"Kötü olmuş."

"Evet." Kendimi gülümsemeye zorlarken raftan bir ruj aldım. "Bu renk hakkında ne düşünüyorsun?"

Tara mürdüm eriği rengindeki ruja bakarken, "Seksi," dedi.

"Sanırım bunu alacağım."

Eyelinerlara, maskaralara ve far paletlerine bakınırken Tara hemen yanımda durmuş çaktırmadan sepetine dudak parlaticıları atan kızı inceliyordu.

"Onu tanıyor musun?"

Tara kaşlarını çatı ve kıza gözlerini kırıştırarak baktıktan sonra başını sallayıp koridorda ilerlemeye başladı. "Öyle olduğunu sandım ama bu imkânsız. O Charleston'da yaşıyor." Elimden tutarken, "Hadi," dedi.

"Eski arkadaşın mıydı?"

"Evet, sanırım. Buraya taşınmadan hemen önce aramızda bazı garip durumlar yaşandı. Korkunç öğretmen mevzuları."

“Ne demek istiyorsun?”

İç çekti ve ifadesi muhtemelen acı dolu anılar beni hazırlıksız yakaladığında yüzümün aldığı hal gibi karardı. “Öğretmenlerimden biri berbat davranıyordu. Büyük bir olaydı. Ama bu konu hakkında konuşmak istemiyorum.”

İtiraz edip daha fazla ayrıntı isteyecektim ama o iç karartıcı anlarda daha fazla yaşamak istemediğini fark ettim. Dudaklarımı ısırıp başımı salladım ve konuyu kapatmasına izin verdim.

Makyaj malzemelerinin parasını verdik ve kısa süre sonra da Whitney ile yemek alanında buluştuk. Her zaman alışveriş merkezlerinde daha lezzetli olan Çin yemekleriyle dolu tabaklarımızı mideye indirmek için sabırsızlanıyorduk.

Alışveriş merkezini gezmeye gelenler etrafımızda sohbet ediyordu, Jewel’ın *You Were Mean For Me* şarkısı yemek alanında yankılanırken Whitney, “Mutlu görünüyorsun, Halley,” dedi ve plastik çatalını ağzına götürdü. “Alacak bir şeyler bulabildin mi?”

Kucağımda duran çantamı sıkıca kavradım ve kalp atışlarım kargularımın arasında hızla atarken omzumu silktim. “Sadece ruj.”

BÖLÜM 10

Halley

MEKSİKA USULÜ GÜVECİN KIYMASINI TENCEREDE KARIŞTIRIRKEN, Reed o akşam bana mutfakta eşlik etti. En sonunda askı da çıkmıştı. Bu da en sevdiğim aktivitelerden birinin içine doğrudan dalmam için bana izin veriyordu: *Yemek yapmak*.

Yanıma gelip, “Whit sana, ‘Güveç Kraliçesi’ diyor,” dedi.

Ses tonu yumuşaktı ve bunun için gerçekten minnettardım.

Bu ayın başında yaşadığımız birkaç gerilimle dolu etkileşimin ardından aramızdaki gariplik azalmaya başlamıştı ve omuz masajı sanki hiç yaşanmamış gibiydi.

Puff diye silinip gitmişti.

En iyisi olmuştu.

Benim akşam yemeğini yapmaya gönüllü olmamdan sonra Whitney elinde bir kadeh şarapla Tara ile birlikte verandada sohbet ediyordu. Rutinimiz buydu. Whitney bana evini ve kalbini açıyor, ben de yemekleri pişirip ev işleri konusunda elimden gelenin daha fazlasını yapmaya çalışıyordum.

Eğer skoru eşitlemek istiyorsam yapmam gereken çok fazla şey vardı.

Reed’e baktım, gözlerimi üzerinde fazla oyalanmaması için alıştırmıştım. Fazla oyalanmak, her zaman güçlü bir göz temasına ve

beni tek bir yudumda içine çekilebilecek kadar güçlü bir açgözlü beklentinin yavaşça oluşmasına neden oluyordu. “Teşekkür ederim. Biliyorsun, yemek yapmayı seviyorum.”

“Henüz piruhi yapmamış olmana şaşırdım.”

Parmaklarım tahta kaşığın etrafına daha sıkı sarıldı ve kalbim hızla atmaya başladı. Umursamaz bir tavırla, “Hatırlıyor musun?” diye sordum.

“Tabii ki. Hâlâ yarı Polonyalı olan ve ölmemiş olan annenin annesi, her Noel Arifesi’nde sana onlardan yaparmış.”

Gözlerim kocaman açılmış halde ona doğru dönerken kaşığı neredeyse elimden düşürüyordum.

Fırtınalı bir tatil akşamında, kalabalık bir markette arabalarımızı sürerken yaptığım o tuhaf ve saçma sapan konuşmanın her detayını hatırlıyordu. Bu kalbime tehlikeli bir şeyler yaptı.

Başım la göğsünü işaret ederken, “Hangi grup?” diye sordum.

Eğilip logoya baktı. “*Screaming Trees*.”

“Onları tanımıyorum.”

“Gin Blossoms’tan biraz daha sertler ama onlardan hoşlanabilirsin.”

“Son zamanlarda kafayı *Toad the Wet Sprocket*” a taktım,” diye itiraf ederken kıymalı karışıma taco baharatı attım. “*All I Want* en sevdiğim şarkı.”

“Sevdiğin çok fazla şarkı var.” Tekrar gülümsediğinde gözleri üzerinde durmayı reddettiğim bir duyguyla yumuşadı.

Şarkılarından birindeki bir dize, havanın birlikte asla olamayacağı şeylerden söz ettiğini anlatıyordu.

Ben de o konuda acı çekmeyi reddediyordum.

Reed, “Son zamanlarda çok sessizsin,” diyerek konuşmaya devam etti. Bacaklarını hiç durmadan sallıyor, botlarının topuk

* 1984’te kurulmuş Amerikan rock müzik grubu.

** 1986’da Amerika’da kurulmuş alternatif rock grubu.

kısımları her hareketiyle alt dolaba çarpıyordu. *Tak, tak, tak.* “İyi misin?”

Bakışlarımı ona çevirdim.

Sonra da uzun süre oyalanmak gibi büyük bir hata yaptım.

Gözlerindeki bakış hâlâ orada duruyor ve benimkileri yoğun bir şekilde yakıyordu. Aramızda gidecek hiçbir yeri olmayan, çatırdayan bir elektrik vardı. Reed’in de bunu hissedip hissetmediğinden emin değildim ama sanırım bunun hiçbir önemi yoktu. “Evet,” dedim sakın bir şekilde. “Sadece okulla ve diğer şeylerle uğraşmakla meşgulüm.”

Tak, tak, tak.

Bu çarpmanın kaynağının kalbimden mi yoksa dolaba çarpan botlarından mı kaynaklandığından emin değildim.

“Ve?” diye sordu.

Tak, tak, tak.

Çarpma sesleri beynimin bulanmasına neden oluyordu, bu yüzden kalbimin tamamen ona açılmasına izin verdim. “Ve... tüm bunlar sadece çok zor. Burada olmak. Kendi ailem beni istemediği için her konuda bir başkasının ailesine güvenmek. Hayat çok zor,” diye itiraf ettim. “Böyle yaşamak gerçekten zor, Reed. Arkadaş edinmeye, bu günleri yaralar ve çürükler içinde adatmaya çalışmak zor. Birkaç ay sonra mezun olacağım ve hayatımda nasıl bir yöne gideceğimi bile bilmiyorum. Notlarım düştü. Hayallerim incecik bir ipin ucunda sallanıyor. Ne yapacağım? Üstelik sen...” Felakete sebep olacak kelimeler su gibi akıp gitmeden önce boğulur gibi ağzımı kapattım. “Sadece her şey... zor.”

Reed ayaklarını hareket ettirmeyi kesti.

Ama o ses hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu, bu yüzden kaynağın kalbim olduğunu tahmin ediyordum.

Bu karamsar monoloğumdan anında pişmanlık duyarken donup kaldım. “Tanrım, özür dilerim. Bunları kastetmek istememiştim.”

Bir taraftan gözyaşlarıma engel olmaya çalışırken bir taraftan da eti öfkeyle karıştırmaya başladım.

Reed başını eğdi ve parmakları tezgâhın kenarını sıkıca kavrayıp çenesi gerilirken uzun bir nefes verdi. “Bana hayalinden daha fazla bahset,” dedi usulca.

Başımı iki yana salladım. “Bunun önemi yok.”

“Önemi var. Konuşacak birine ihtiyacın varmış gibi görünüyor.”

Onunla konuşmak istiyordum ama korkunç bir fikirdi.

Reed ile yalnız zaman geçirirken ona hayaletlerin ve kırılgan kemiklerimin oluşturduğu mezarlığımla saldırarak, kendisini tuzağa düşürecektim. Sonra da gözlerinde hayatımın sonuna kadar beni rahat bırakmayacak o ifadeye bakmak zorunda kalacaktım.

Kulağa daha çok idam cezası gibi geliyordu. Sanki her şey söylenip bittiğinde kendimi o mezarlığın iki metre altına gömülmüş halde bulacaktım.

Ocağın altını kapattım ve karışımı fırın kabına boşalttım. “Bunları sana itiraf etmek istememiştım. Daha önce de söylediğim gibi ben senin sorumluluğun altında değilim.”

“Bu umurumda olmadığı anlamına gelmiyor.”

Sendeledim ve sos tenceresi yana doğru devrilirken malzemeler seramiğin üzerine saçıldı. “Biz arkadaş mıyız ki?”

Sıfatın üzerine düşünürken kaşlarını çattı. “Bilmiyorum, sanırım.”

Arkadaş.

Ben on sekiz yaşındaydım, Reed de neredeyse otuz beş yaşındaydı.

Arkadaşlık tartışmaya açık bir konuydu ama bu tanıma da karşı değildim. Bir yönden, suçluluk duygusunun verdiği o rahatsız edici ve susmak bilmeyen tarafı olmadan, onunla konuşup zaman geçirmek için bana müsaade ediyordu.

Başımı yavaşça salladım ve kıymalı karışımın üzerine bir kat *tortilla* dizip rendelediğim peynire uzandım. “Okulda amatör olarak fotoğrafçılıkla uğraşıyorum,” dedim en sonunda. “Müdürümüzün odasında bir tavşanı var. Adı Nibbles. Dost canlısı, düşük kulaklı, biraz kilolu ve oldukça yumuşak.” Nibbles’ı ve onun yumuşak, duman grisi tüylerinin hissiyatı aklıma geldiğinde yüzümde bir gülümseme oluştu. “Küçükken bahçemizde yaralı bir tavşan bulmuştum. Kanaması vardı ve yapmak istediğim tek şey onunla ilgilenmekti.”

Reed beni dinliyor, ben gizlediğim şeyleri ortaya çıkarırken o dikkatle fırın kabına dizdiğim yemeği izliyordu. “İlgilendin mi peki?”

O gece pişen tavşanın kokusunu hatırladıkça kalbim artık hayal kırıklığıyla sıkışıyordu. Babamın verdiği acımasız bir mesajdı. Baskıyı dağıtmak için avucumu göğsüme bastırıp, “Denedim,” dedim. “Babam garajın her tarafı kan içinde kalmış halde, beni tavşanla ilgilenirken buldu. Kemerini kullanarak beni on defa kırbaçladı. Sonra da bana tavşandan akşam yemeği yaptı.”

“Tanrım.” Reed’in sertleşen yüz ifadesi, gözlerindeki yatıştırıcı ve kalp kırıcı bakışla tamamen zıttı. Tezgâhtan uzaklaşıp bana doğru yaklaştı. Sağlayacağı rahatlamayı sorgulamadan önce bir anlığına elini kaldırdı. Omzu benimkine değerken orada öylece durdu, bu kadarı da yeterdi. “Çok üzüldüm, Halley.”

Adımı söyleme şekli, paramparça olmuş tüm parçalarımı bir araya getirme gücüne sahipti ama bunu belli etmemeye çalıştım. Bir kaşıkla ekşi kremayı eklerken, “Her neyse,” diye devam ettim ve fırın kabına son kat peyniri ekledim. “Okul gazetesine koymak için Nibbles’ın fotoğraflarını çekiyorum. Müdürümüz gerçekten harika biri ve öğle yemeği sırasında onu kafesinden çıkarmama izin veriyor. Bir gün geçimimi sağlamak için bu tarz bir şey yapabilmek harika olurdu.” Omuz silkerken fırının kapağını açtım. “Ama böyle

bunun gerçekten mümkün olacağına inanmamam gerektiğinin farkındayım.”

“Bu gerçekleşebilir,” dedi Reed.

“Şüphelerim var.”

“Olabilir. İçinde bir ateş var. Yapman gereken tek şey sadece onu tutuşturacak kıvılcımı bulmak.”

Kendimi küçümser gibi iç çektikten sonra kabı fırına yerleştirdim. Kapağını kapattığımda Reed’e döndüm ve gözlerindeki o ifadenin daha aydınlık bir hal aldığını, hatta neredeyse şakacı bir ifadeye dönüştüğünü fark ettim. “Ne?”

“İddiaya girebiliriz.”

Sıkıntılı bir nefes verdim. “Hayır.”

“Taş, kâğıt, makas. Eğer ben kazanırsam hayallerinin peşinden gideceksin. Kanatlarını açacak, gözlerini gökyüzüne çevirecek ve arkana bile bakmayacaksın. Eğer sen kazanırsan...” Yüzü asıldı. “O zaman sana hak vereceğim.”

Yanaklarım yanıyor, kalbim zayıflamış ve küçücük kanatlarım varmış gibi çırpınıyordu. “Tamam.”

“Tamam.”

Reed’in gülümsemesi geri döndü ve ellerimizi uygun pozisyona getirdik.

Bu defa üzerinde fazla düşünmedim.

Bir, iki-

Ben makas yaptım.

Reed ise taş.

Bakışlarım onunkilere kaydı. Gözleri zaferle parlıyordu.

Makas yaptığım parmaklarıma vurduktan sonra yumruğu çözüldü ve küçük elimi kavradı. Dokunuşu orada oyalanmaya devam etti. İşaretparmağımın üzerinde aşağı yukarı gezinen başparmağının teması, gözlerinin her zaman yaptığı gibi uzun süre orada kaldı.

Sertçe yutkundum, bütün nefesim boğazımda düğümlenip kalmış haldeydi. Kenetlenmiş ellerimize bakarken, kaderin neden böylesine acımasız olduğunu ve neden ayrılmak zorunda kaldıklarını merak ediyordum. Dokunuşu sıcaktı. Başparmağı nasırlı olsa da teması nazikti.

İçimdeki her şey güneş ışığına dönüştü.

Bir ateş topu, alev halini aldı.

Ardından verandanın kapısı sertçe çarparak kapandı ve onun benden uzaklaştırdı.

Reed geriye doğru sıçrayıp dönerken tek elini saçlarından geçirip öksürdü. Whitney elinde boş bir şarap kadehiyle mutfığa girmişti.

Gözleri *Merlot**'nın etkisiyle parlıyordu. Bize bakarken yüzünde büyük bir gülümseme vardı. "Harika kokuyor, Halley."

Tezgâha geri döndüm ve etrafı temizlemeye başladım. Askının takılı olmadığı kolumu gösterirken, "Teşekkür ederim. Artık iki elim olduğu için çok daha kolay," dedim.

Ama bu yalandı.

İki elim yoktu.

Biri bulaşık beziyle, tezgâhtaki ekşi krema kalıntılarını temizliyordu...

Diğer elim ise Reed'in eline kenetlenmenin hatırasıyla karıncalanıyordu.

Gece olduğunda Whitney ile Tara uyumak için üst kata gitmişlerdi, ben de parmak uçlarımda yürüyerek verandaya çıktım. Reed dışarıdaydı, *Ladybug*'ın etrafında daireler çizerek koşmasını, attığı

* Merlot, hem tek çit hem de harmanlanmış üzümlerle şarap yapımında kullanılan üzüm çeşididir.

plastik topu geri getirmesini izliyordu. Verandaya asılmış lambalar onu yumuşak sarı ışığın altında aydınlatıyordu.

Heyecanımı kenara atıp plastik veranda sandalyesinde, dirseklerini dizlerine yaslamış ve öne doğru eğilmiş oturan Reed'in yanına gittim.

Verandanın kapısı açılıp kapanınca Reed bana döndü. Gözlerini kırparken çattığı kaşları yüzünden alnı kırıışmıştı. "Selam."

"Hâlâ burada mıydın?" Yeni rujumu sürmüş, *Gin Blossoms* tişörtümü giymiştim. Ellerim arkama sakladığım hediyeği gergin bir şekilde kavramıştı.

"Birkaç dakikaya çıkacağım. Yemekte biraz şarap içmişim, o yüzden eve sürmeden önce şarabın etkisinin geçmesini bekliyorum." Ona yaklaşmamı izledi ve bakışları kırmızı erik rengindeki dudaklarımda takılı kalmadan önce yavaşça üzerimde gezindi. "Dışarı mı çıkıyorsun?"

"Hayır."

Gözlerime odaklandığında alnında oluşan kırıışıkların arasına şaşkınlık da karıştı. Gözlerini tekrar kırıştırırken ne söyleyeceğimi bekliyordu. "Konuşmak mı istiyorsun?"

Başımı sallarken, "Senin için bir şeyim var," dedim.

"Öyle mi?"

"Evet." Verdiğim cevap bahar esintisinin içinde takılıp kaldı. "Noel Arifesi'nde bana verdiğin hediye için sana hiç teşekkür etme fırsatım olmamıştı." Ruj sürdüğüm dudaklarımı birbirine bastırırken bana bakmayı sürdüren Reed'in tepkisini izledim. "Cebime gizlice koyduğun paradan bahsediyorum."

Hatıra zihninde canlanınca soluk yeşil gözleri, ampulün ışığı altında yumuşadı. "Büyütülecek bir şey değildi."

"Büyütülecek bir şeydi. Yapmak zorunda olmadığın halde yine de yaptın. Benim için gerçekten bir anlamı vardı."

Reed başını salladı ve ayaklarının altındaki, botunun burun kısmının sürtündüğü ahşap döşemelere baktı. “Önemli değil, Halley.”

Ona doğru bir adım daha yaklaştığımda Reed başını yavaşça kaldırdı ve gözleri yavaşça vücudumda baştan aşağıya dolaştı. Kalp atışlarım hızlanırken gergin sinirlerimle mücadele ediyordum. Kelimeler dilimin üzerinde dolaşıyordu. Daha fazla analiz yapmadan derin bir nefes vererek arkamdaki elimi öne getirdim. “Bunu senin için aldım.”

Video oyununu Reed’e uzattım.

Gözlerini yüzümden çekmesi birkaç saniye aldı. Orada tehlikeli bir şekilde, daha önce uzak durmaya çabaladığım ve avucunun benimkinin üzerinde oyalandığı gibi kalmışlardı.

Ama o gözler yavaşça uzattığım elime doğru çevrildiğinde Reed’in omuzları gerildi. Kaskatı kesilmişti. Boğazı hareket ederken saniyeler rahatsız edici bir sessizliğin içinde ilerliyordu.

“Al bakalım,” derken gülümseyerek hediyeyi ona yaklaştırdım. “Senin için.”

“Neden?” Sesi sert ve alçak çıkıyordu.

“Çünkü senin için nazik bir jest yapmak istedim. Bana bu oyun hakkında ne kadar heyecanlı olduğundan bahsetmiştin.”

Başını sallarken elini ensesine götürdü ve sıkıntılı bir nefes verdi. “Hayır, bunu kabul edemem.”

Yüzümdeki gülümseme solarken, “Ne? Neden?” diye sordum.

Reed sandalyeden kalktı, zemine sürtünen ayakları tıpkı kalbimin üzerine kapanan paslı kapı gibiydi. Verandanın kapısına ilerlerken yanımdan hızla geçti ama sonra tam kapının önünde durdu.

Eli hâlâ ensesini sıkarken bana doğru döndü. “Para biriktirmeye çalıştığını söylemiştin. Bana bir şeyler alamazsın.”

“Whitney bana alışveriş merkezindeyken fazladan para verdi. Ayrıca ikimiz arkadaşız. Bunu sen söylemiştin.”

“Böyle bir şey söylememeliydim.”

Verandada ona doğru ayaklarımı sertçe basarak yürürken kanım öfke ve şaşkınlıkla kaynadı. “Hayır,” dedim söylediğine karşılık. “Bu hiç adil değil.”

“Pislik gibi davranmaya çalışmıyorum.” Elini çenesine götürdü. “Seni önemsiyorum. Desteğe ihtiyaç duyduğunda yaslanabileceğin bir omuz olmak istiyorum. Kimsenin yaşamaması gereken bir sürü boktan şey yaşadın. Ama sana karmakarışık sinyaller veriyordum gibi hissediyorum.”

“Beni sakın aşağılamaya çalışma.” Gözlerimden yaşlar süzülürken çenem titriyordu. “Sadece nazik olmaya çalışıyordum.”

“Uyumaya giderken neden böyle giyindin peki? Neden bana pahalı bir video oyunu alıyorsun? Doğum günüm değil. Bugün sıradan bir gün ve ben senin en yakın arkadaşının, otuz dört yaşındaki babasıyım. Sen genç bir kızsın, Halley.”

“Ben bir *yetişkinim*. Ayrıca yaşımın bu durumla ne ilgisi var?”

“Her şeyle ilgisi var. Eğer gerçekten bana söylediğin gibi yirmi bir yaşında olsaydın, sen-” Ağzını hızla kapattı.

Nefesim kesildi. Kalp atışlarım, kaburgalarımı parçalamakla tehdit eden bir ayaklanmaya dönüştü. “Ben, ne?”

Nefesimi tutmuş bekliyordum.

Gözleri, rüzgârda uçuşan saçları gibi vahşilikle parlıyordu. Bana öyle bakıyordu ki kelimelerinin devamı hızla atan kalbim tarafından ezildi.

“Hiç,” derken bakışlarını kaçırdı. “Boş ver.”

“Reed... söyle bana.”

“Yatağına git.”

Göğsümde alev alev yanan bir öfke yükselirken ağzım açık kalmış halde ona baktım. O ateş ciğerlerimdeydi. Her yerimi sarmıştı. Küçümser gibi bir tonla konuşmuştu. Sanki bu gece cezalandırılmış ve odasına gönderilmiş bir çocuktum.

Ellerimi yumruk haline getirdim ve o hâlâ gözlerini kaçırarak yan tarafa bakmaya devam ederken Reed'e doğru kararlı bir adım daha attım. "O gece bizim için ne planlamıştın?"

Aramızda yoğunlukla dolu bir saniye geçti.

Ve ardından Reed'in kafası yavaşça bana döndü.

Vücudundaki her kas gerilmişti. Parmaklarını sıkıca kapayıp açınca, kol kasları buna tepki olarak titredi. Sanki aramızdaki boşluktan sorduğum soruyu silmek istermiş gibi başını salladı. "Bunu bana sorma."

"Neden sormayacaktım?"

"Bunu bana bir daha asla sorma," diye tekrarladı. Ağzından çıkan kelimeler sanki ufak iğneler ona batıyormuş gibi hırıltılıydı. "Lütfen."

"Bunun hakkında konuşmalıyız."

"Konuşacak hiçbir şey yok."

"Evet, var. Belki de biz-"

"Bana lanet bir *yalan* söyledin!"

Gecenin içinde yırtıcı bir hayvan gibi öne doğru fırladı. Ellerini yumruk yapmıştı, gözleri öfkeyle doluydu.

Hain içgüdülerim devreye girdi.

Anılar su yüzüne çıktığında geçmişten görüntüler bana saldır-maya başladı. Reed'in önünde küçücük kaldım ve kollarım yüzüme kapanmak için havaya kalktı.

Reed donarken olduğu yerde kaldı.

"Tanrım," dedi fısıltıyla.

Ellerimi yavaşça yüzümden çektim. Gerçeklik algım geri gelirken gözlerim büyümüş ve donuklaşmıştı.

Aman Tanrım.

Başımı iki yana sallarken utanç içime işliyordu.

"Sana zarar vermeyecektim. Sana asla zarar vermem."

“Be-ben biliyorum. Özür dilerim,” dedim kekeleyerek. Başımı sallamam yerini hararetli bir harekete bırakmıştı. “Biliyorum.”

Bana doğru eğilirken, kollarını temkinli bir şekilde uzattı. Bakışları işkence ve pişmanlıkla parlıyordu. “Siktir. Buraya gel, Kuyruklu yıldız.”

Lakabım.

Bunu sadece bir kez söylemişti ve neden bıraktığından emin değildim.

İçime titrek bir nefes çektim.

Bana gönderdiği o dehşet verici özür dileyen bakış, beni ele geçiren his her neyse onu paramparça etti. Babamın şeytani gözlerinin ve ağır yumruklarının görüntüleri, ben Reed’e yaklaştıkça uzaklaşarak sise dönüştü. Ardından Reed yanıma geldi ve vücudunun sıcaklığıyla birlikte, yersiz korkumdan geriye kalan parçalar da eriyip gitti.

Kollarını etrafıma sardı.

Nazik ve dikkatliydi.

Adrenalinin etkisi azalmaya başladı ve onun kollarının etrafında bezden bir bebeğe dönüştüm. Sıcak nefesinin başımın üzerinde dolaştığını, kokusunun beni sarıp sarmaladığını ve saf bir huzurla yıkadığını hissedebiliyordum.

“Çok üzgünüm,” diye mırıldandım göğsüne doğru. “Kendimi gerçekten aptal gibi hissediyorum.”

“Hayır, özür dileme.” Büyük bir avuç sırtımdan aşağı yukarı geziniyor, yavaş ve kibar bir şekilde bana dokunuyordu. “Korkmana sebep olduğum için ben özür dilerim. Sana yemin ederim ki güvendesin.”

Ona detaylı bir açıklama yapmak, beni korkutan kişinin o olmadığını söylemek istiyordum ama bu aptalca duyguyu kelimelelere dökemiyordum. Kemiklerime kadar işlemiş, yaşadığım o derin travmayı mantığa oturtamıyordum.

Ama sanırım Reed bunun zaten farkındaydı.

Her şeyi anlamıştı.

Reed yanağını başımın üstüne yasladı ve tüylerimin ürpermesine neden olan uzun bir nefes verdi. Titredim ve ona mümkün olduğu kadarıyla yaklaşıp *Screaming Trees* tişörtünün altından titreyen kalp atışlarını dinledim. Kendimi öylesine güvende hissetmemi sağlıyordu ki... Sanki bu dünyada bana zarar verebilecek son kişiydi.

Veranda ışıklarının ve yarım ayın altında birlikte öylece durduk. Kollarım iki yanımda bomboş sallanıyordu çünkü ona dokunmaktan çok korkuyordum. Ellerimin onun belini sardığında ya da sert göğüs kafesine bastırduğimde bir daha asla çözülmemesinden korkuyordum. Gitmesine asla izin vermek istemeyecektim.

Ama bunu yapmak zorundaydım.

Reed asla benim olmayacaktı.

Geriye çekildim ve gözlerimden yaşlar süzülürken başımı eğip ona baktım. "Oyun sende kalsın," derken en sonunda onu tutana kadar göğsüne bastırdım. "Bir anlamı olmak zorunda değil."

Reed sertçe yutkunurken bana baktı, dudakları sanki bir şeyler söylemek istiyormuş gibi aralanmıştı.

Bunu yapması için fırsat vermedim.

Oradan uzaklaşıp verandanın kapısını açarak içeri girdim ve merdivenlere doğru ilerlemeden önce dönüp son kez ona baktım.

İki eliyle birden oyunu tutuyordu. Başını öne eğmiş, gözlerini kapatmıştı.

En az benim kadar mahvolmuş görünüyordu.

BÖLÜM 11

Reed

KAMYONETİMİ GARAJ YOLUNA PARK EDİP dışarı çıktık-
tan sonra kapıyı arkamdan sertçe kapattım ve alnının tam ortasın-
da sivilce izi olan adama dik dik baktım.

Çocuk uzun boylu ve zayıftı. Ayrıca kas yapısından ve çekicilik-
ten yoksundu. Üstelik Halley'ye onu yemek istiyor gibi bakıyordu.

Halley ona yaklaşırken benim olduğum tarafa doğru baktığın-
da, ne kadar yorgun olduğumu gizlemeye çalıştım.

Peş peşe olan bir dolu dersi daha yeni bitirmiştım. Başka bir
koç tutmanın zamanının gelip gelmediğini merak ediyordum. Bu
akşamki müşterim, istismarın olduğu bir ilişkiden güç bela kur-
tulmayı başaran, bekâr bir anneydi. Yanında da bana, Tara'nın o
yaşlardaki halini hatırlatan küçük kızı vardı. Sallanan kahverengi
atkuyruğuna ve diş etlerini gösteren bir gülümsemeye sahipti. Ka-
dın güçsüz, korkmuş ve yalnızdı. Gücünü tekrar bulmak, daha iyi
hale gelmek ve kızı için sağlıklı bir rol model olabilmek için çaresiz-
di. İçimde tüm mağdurlara ve şiddetten kurtulan herkese ücretsiz
hizmet vermemi isteyen bir parça vardı. Ama hayatta kalmak için
para kazanmam gerekiyordu. Fark yaratmak için tek başıma elim-
den gelen her şeyi yapmaya çalışıyordum.

Ağzımdan bir nefes verdim ve ileri doğru yürümeden önce ger-
ginliğin üzerimden akıp gitmesi için duraksadım.

Halley'nin yanına ulaştığımda, umutsuz görünen çocuğa bakmadan önce ona başımı hızla sallayarak selam verdim.

Halley bakışlarını tekrar Sivilce Çocuk üzerinde yoğunlaştırdı.

"Bir yerlere gidebiliriz," dedi çocuk. "Kayalıkların olduğu tarafta arkadaşlarımin ara ara gittiği bir yer var."

Halley gerginlikten kaskatı kesilirken, eli *Ladybug*'ın tasmaını sertçe kavradı. Yaklaştım ve yanakları gün ışığının altında pembeleşirken tasmayı elinden aldım.

Ona hafifçe gülümsediğimde tasmayı bıraktı.

Halley huzursuzca kıpırdanırken Sivilce Çocuk'a döndü. "Hayır, üzgünüm. Bu akşam için planlarım var."

"İptal etmelisin. Zaten beni dansda da ekmiştin." Omuzlarını silkerken topuklarının üzerinde geriye doğru gitti. "Bana borcun var say, Foster."

Kendi işimle ilgileniyormuş gibi yapıp *Ladybug*'ın yeni biçilmiş çimlerden bir parçayı koklamasına izin verirken tüylerim ürperdi. Nisanın sonundaki esintiler serindi ama kanım çoktan kaynamaya başlamıştı.

Halley boğazını temizledi. "Elimde olan bir durum değildi, hastaydım."

"Arkadaşım bana senin gelmek istemediğini söyledi."

"Evet... şey... okul danslarının fanı sayılmam."

"Pekâlâ, öyleyse onun yerine kayalıklara gideriz."

"Hayır dedi." Kendimi tutamamıştım. Elim deri kayışın etrafını sıkıca kavramış halde dönerken gözlerimi Halley'ye, ardından da çocuğa çevirdim. "Konuyla pek ilgileniyormuş gibi görünmüyor."

Çocuk kaşlarını çatarak bana baktı. "Burada mı yaşıyorsun?"

"Hayır."

"Onun babası ya da bir şeyi falan mısın?"

Yüzümü buruştururken, "Hayır," dedim.

"O zaman buradan siktir git, sert adam."

Sivilce Çocuk beni tahrik etmeye çalışırken Halley utanmış bir şekilde öne doğru fırlayıp zayıf bedenini aramıza soktu. “Sorun yok,” diye lafa girdi. “Eric, belki önümüzdeki hafta sonu birlikte kahve içebiliriz. Bu akşam için planlarım var.”

Halley onunla kahve içmek istemiyordu.

Ve ben onu zorladığı için çocuğun yüzünü darmadağın etmek istiyordum.

“Her neyse.” Geriye giderken ayaklarımızın yanındaki çimlere doğru tükürdü. “Seni ararım.”

Çocuk en sonunda tamamen çekilerek, *JNCO* kot pantolonu ve bok gibi tavrıyla kaldırımdan aşağıya yürümeye başladı. Yavaşça Halley’ye doğru dönmeden önce onun köşeden dönüp kaybolmasını izledim.

Bana gözlerini kırpıştırarak bakıyordu.

“Üzgünüm,” diye mırıldandım.

Üzgün falan değildim.

Piç kurusunun tekiydi.

“Ben hallediyordum.” Bana dik dik bakarken kollarını savunma pozisyonunu alır gibi göğsünde birleştirmek için kaldırdı ama onun yerine ellerini kalçasının etrafına koydu. “Erkekleri uzaklaştırmaya gerek yok.”

“İyi niyetli biri değildi.”

“Bu...” Alaycı bir şekilde güldü. “Onun niyetinin ne olduğu seni hiç ilgilendirmiyor.”

“Ben sadece babanın hiç yapmadığı bir şeyi yaparak, sana göz kulak oluyordum.”

Güneş batarken Halley’nin yüzü kıpkırmızı oldu. “Babam hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Yeteri kadarını biliyorum.”

Bakışlarım yukarı çıkmadan önce gözlerim hâlâ güçsüz ve iyileşmek üzere olan sol kolunda takılıp kaldı. Bal rengi saçları, sıvı bir

altın gibi omuzlarından aşağıya dökülürken birbirimize bakıyorduk. Gözleri parladı ama orada öfkeden daha fazlası vardı. Kızgınlığın çok daha ötesindeydi.

Acı irislerinin etrafını sarmıştı, bu bakış benim için artık fazlasıyla tanıdıktı.

Tıpkı o felakete sebep olan omuz masajında olduğu gibiydi.

Ardından verandadaki tartışmamızda, yüzüne yumruk atacağını sanmıştı.

Siktir.

Bütün bunlar peşimi bırakmıyordu.

Omuz masajı tamamen hataydı. Beynimin mantıklı düşünen tarafı belli ki pencereden dışarıya atlamış ve beni en ihtiyaç duyduğum zamanda terk etmişti. Verandadaki samimi sarılmamız da hataydı. Fakat o anda ne yapacağımdan emin olamamıştım. Halley benden korkmuştu. Dehşete düşmüş, paniğe kapılmış ve bir avcı tarafından vurulmak üzere olan yaralı bir hayvan gibi korkudan sinmişti.

Tamamen içgüdüsel davranmıştı. Vücudu, kendisine dış gösteren dengesiz bir adama karşı kendiliğinden tepki vermişti.

Kendimi bok gibi hissetmiştim.

Halley Foster tıpkı bir kıymık gibi tenimin altına batıyordu. Dürtüyor, acı veriyor ve onu görmezden gelmek gittikçe zorlaşıyordu. Tabii ki bu eve sürekli gelmem de oldukça ihtiyaç duyduğum bu mesafeyi koymamı imkânsız hale getirmişti. Bu yüzden onu körelmiş bir cımbızla çekip çıkarmakla yetinmek zorunda kalmıştım. Geride kalan kısım acı vermeye devam ediyordu ve içime tekrar sürünerek girmeye kararlıydı.

Halley'nin bakışları *Ladybug*'a çevrildi ve omuzları çökerken dilini dudaklarının arasına sıkıştırdı. "Gece kalacak mısınız?"

Ensemi kaşırken, "Hayır," dedim. "Neden kalayım ki?"

"Whitney ile?"

Kaşlarımı çatarken başımı salladım. "Whitney ve ben birlikte değiliz." Değildik ve bir daha asla da olmayacaktık. Tara'nın annesini takdir ediyor, ona saygı duyuyor ve önemsiyordum ama romantik anlamda birbirimize göre değildik. On yıl önce yağ ve su gibi olmuştuk. Bu tekrar denemek istediğim bir tarif değildi. "Akşam Tara ile çıkacak mısınız?"

"Hayır. Randevum var."

Gözlerim tepeden tırnağa onu süzdü. Saçına dalgalar yaparak şekil vermişti ve ince vücudu, kıvrımlarını ortaya çıkaran siyah deriyle sarılmıştı. Gözleri koyu kalemle çerçevelenmişti, hüznle kıvrılmış mor renk ruj sürdüğü dudakları, bana tanıştığımız geceyi hatırlatıyordu. "Randevu mu?" diye sordum tereddütle. "Adı ne?"

"Jay'in bir arkadaşı. Ne önemi var?"

Önemi yoktu, bu yüzden sorusuna cevap veremedim. "Jay yirmilerinin ortasında."

"Yani?" Dudaklarını büzdü. "Daha önce de kendimden büyüklerle birlikte oldum."

Dişlerimi sıktım.

Jay'in yatağında, dilimin ağzında olduğu ve parmaklarımın içine gömüldüğü o gecenin görüntülerinin hafızamda canlanmasını reddettim. Sırılsıklamdı. Benim için kıvranıp duruyordu. Aciz, cesur ve harap edici bir şekilde istekliydi. Tecrübeli görünüyordu ve bunun düşüncesi o zaman beni teşvik etmişti ama şimdi sadece aklımın arkasında çürüyor, beni karanlık ve zehirli düşüncelerle doldurup kafamı karıştırıyordu.

Kaç erkekle birlikte oldu?

Tanrım. Bunun önemi yoktu.

Hem de hiç.

Biz karşılıklı durmuş gergin bir sessizlik içinde öylece ayakta dikilirken, *Ladybug* bu sessiz bekleyişimizden kaçmak için tasmaını çekiştiriyordu.

Halley dönüp ön kapıya doğru yürümeye başlamadan önce iç çekti. “Hindi güveç yaptım,” diye seslendi omzunun üzerinden. “Afiyet olsun.”

Ardından hızla evin içine girdi.

İçeri girip tasmaşını çözmeden önce *Ladybug*’ın işini halletmesine izin verdim, uzun bir nefes verdiğimde nefesim tıpkı bir duman bulutu gibi görünüyordu. Sivilce Çocuk’a karşı fazla ileri gitmiş olabilirdim ama bu bok benim kabul edebileceğim bir durum değildi. Kızları kayalıklara; uyuşturucular ve farklı farklı seks eylemiyle meşhur olan o yere, kendileriyle gitmesi için suçluluk duygusuyla kandırmak benim sınıırımdı.

Belki de koruyucu babalık içgüdülerim devreye giriyordu.

Ya da belki de verandadaki o olaydan sonra Halley’ye karşı daha korumacı hissediyordum. Bu yaptığım hataları düzeltmenin bir yolu vardı.

Sebebi her ne olursa olsun, bu onun iyiliği içindi.

Botlarımı çıkartıp Whitney’yi mutfakta, tencerenin içindeki sosu karıştırırken bulduğumda Halley’den hiçbir iz yoktu. “Merhaba,” diye selam verdim.

Bakışlarını yukarı kaldırdı. “Selam. Bu akşam sadece üçümüz olacağız. Halley’nin randevusu var.”

Dilimi yanağımın içine bastırdım. Nereye gideceklerini, planlarını merak ediyordum. Halley burada yaşamaya başlayalı neredeyse iki ay olmuştu, Tara ile alışveriş merkezi maceraları ve birkaç defa parka çıkması dışında onu sosyalleşirken pek görmemiştim. Ben de ondan farklı durumda değildim. Arkadaşlarımı ve sosyal çevremi tamamını Charleston’da bırakmışım. Üstelik yeni bağlar kurmak benim için o kadar kolay değildi. Böyle konularda fazla dikkatli ve tedbirliydim.

“Tamam.” Tezgâhın üzerine dizilmiş tabaklara göz attım. “Yemekler güzel görünüyor.”

“Patateslerin yanına sos pişirdim ama güveci Halley yaptı. Gerçekten yetenekli. Bir şey itiraf edeyim mi, buradan taşındığında büyük hayal kırıklığına uğrayacağım.”

Onunla aynı hisleri paylaşmamalıydım ama içimdeki bir taraf benim de hayal kırıklığına uğrayıp uğramayacağımı merak ediyordu. Halley güzel yemek yapıyordu ve kızımı onunla birlikte oyun oynarken, film izlerken, güneş batana kadar dedikodu yaparken olduğundan daha mutlu görmemiştim. Whitney de mutlu görünüyordu.

Belli ki kıymıklardan zevk alıyordum.

Whitney, “Yemekten sonra gidecek misin?” diye sordu.

“Evet. Fazla uzun kalamam. Erkek kardeşim Japonya’dan izin alıp şehre geldi.”

Gergin bir şekilde, “Hımm,” derken kaşığı sıkıca kavradı. Yüzü huzursuzlukla kıpırdanıyordu. “Radley bugünlerde nasıl?”

“İyi. Askeri hayat tam ona göre.” Ayaklarımı sürttüğüm fildişi rengindeki fayanslara bakarken planlarım hakkında bir şeyler uydurmalı mıydım diye düşünüyordum.

Sonuçta Whitney ile ilişkimizin bozulmasına katkıda bulunan en önemli faktör erkek kardeşim Radley’di.

Benim aptal kardeşim ona âşıkı.

Whitney ondan on üç yaş büyüktü ama ona kapılıp gitmişti. Bu durum, Whit ile ilişkimizin son zamanlarında tartışmalarımın sebeplerinden biri olmuş, bir akşam da Whit’in ailesinin önündeysen şiddetli bir patlamayla yüzleşmemizle sonuçlanmıştı.

Onu beni aldatmakla suçlamıştım.

O da bana tokat atmıştı.

Ben de hızla çekip gitmiştim.

Bu olayı takip eden haftalarda aramızdaki iletişim gittikçe azalmış ve Radley’nin aptalca aşkının neden olduğu gerginlik üstesinden gelemeyeceğimiz kadar büyümüştü. En sonunda da Whit ve

ben, bir süre birbirimizden uzak kalmanın önceliklerimizi yeniden gözden geçirmemizi sağlayacağını umut ederek ara vermeye karar vermiştik.

Ancak haftalar aylara dönüşmüştü, Whitney ve ben bu süreçte birbirimizden daha da uzaklaşmıştık. İlişkimizin kendiliğinden bittiği çok belliydi ve kardeşimin sürekli orada kalan üçüncü bir taraf olan varlığı, her şeyi daha karmaşık hale getirmişti. Whitney sonunda Radley ile yattığını itiraf etmişti ve bu barışmaya dair herhangi bir umudu varsa da ona son darbeyi indirmişti.

Fazlasıyla öfkeliydim ve üçümüzün arasındaki hasarın onarılması yıllar sürmüştü.

Gizlice yaptıkları romantik buluşmalar uzun sürmese de hissettiğim ihanet uzun sürmüştü. Tek kardeşimle, sahip olduğum tek aile üyemle tekrar bağ kurabilmem beş yıl almıştı. Ebeveynlerimizi ergenlik çağımızda kaybettikten sonra birbirimizden başka kimsemiz kalmamıştı.

Ama ülkemiz adına denizaşırı ülkelerde görev yapmaktan gayet mutluydu. Zaman zaman bir araya gelmekten mutlu olsam da aramızda mesafelerin olması ikimizin de işine geliyordu.

Tek elimi saçlarımın arasından geçirirken boğazımı temizledim. “Selamını ona iletirim.”

Onu en hassas noktasından vurmuştum, Whit başını kaldırdığında gözleri parlıyordu. Gözlerini kırparken yüzünde pişmanlığın izleri dolaşıyordu. “Teşekkürler. Neler yapmayı planlıyorsunuz?”

“Sadece içki alıp arayı kapatacağız.” Omzumu duvara yasladım. “Charleston’a taşındığımdan beri onu görmedim. Aradan yıllar geçti.”

Erkek kardeşim beni şehirdeki popüler bir bara çağırmıştı. Bugünlerde o tarz ortamlardan pek hoşlanmasam da onu görmek için sabırsızlanıyordum.

İlişkimiz karmaşıktı ama artık otuzlu yaşlarıma gelmiştim. Uzun süre boyunca kin tutmak bana göre değildi, özellikle de zamanın

ne kadar hızlı ilerlediğini tecrübe ettikten sonra. Baba olmak, her geçen yıl üzerime dökülen bir kova buzlu su gibiydi.

Tara gözlerimin önünde genç bir kadına dönüşüyor ve her geçen gün olgunlaşıyordu.

Ben de öyle.

Whitney yemeği masaya getirdi ve karşılıklı otururken Tara'nın merdivenlerden inmesini beklemeye başladık. Beş dakika sonra kızım ekoseli pijamalarıyla yanıma oturdu. Saçlarını tepeden atkuyruğu şeklinde toplamıştı, yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Selam baba. Çok şık görünüyorsun," dedi alayla. "Ateşli bir randevun mu var?"

"Rad amcanla dışarı çıkıyorum."

"Ah, Madson Kardeşlerin eğlenceli olanı. Bir gün bize kendi yöntemlerini öğretecek."

Yüzümü buruştururken, "Sana hiçbir şey öğretmeyecek," dedim.

"Neden olmasın? O üzerine biraz alaycılık serpiştirilen *Peter Pan* gibi."

"Tayt giymesini istediğini ona söyleyeceğim."

Homurdanırken omzuma vurdu. "Ona favori yeğeninin selamını söyle."

Tara ile annesi aralarında şakalaşıp gülerken ve hafta sonu için plan yaparken yemek akıp gitti. Güvecimizi afiyetle yerken gerginlik de azalmıştı.

Dikkatimi vermeye çalışıyordum.

Masanın üzerinde yankılanan her kelimeye kulak vermeye çalışıyordum.

Ama duyabildiğim tek şey, üst katımızda hiç durmadan çalıp duran Oasis CDsiydi.

BÖLÜM 12

Reed

BAR DUMAN ALTIYDI; zengin yıllanmış viskiyle, farklı farklı parfüm ve kolonyaların karışımı gibi kokuyordu. Gözlerim tanıdık siyah saç ve geniş omuzları ararken, insanlarla dolu olan mekânı taradı.

Onu köşe taraftaki koltuklarda, elindeki buzlu kehribar rengindeki sıvıyı yudumlarken gördüm. Kendi aralarında gülen bir grup genç kızın arasından geçerek kardeşimin yanına gittim.

İçkisini yudumladığı sırada gözleri yukarı doğru kaydı ve bardak dudaklarına değmeden önce duraksadı. Yüzüne geniş bir sırıtış yayıldı, gülüşü tamamen tanıdık ve muzipti. Arkasına doğru yaslanırken, “Reed,” diyerek bana selam verdi. “Seni görmeyeli uzun zaman oldu abi.”

Gülümsemem onunki gibi parlak değildi ama onu gördüğüme mutluydum. “Selam,” derken karşısındaki koltuğa kayarak oturdum. “İyi görünüyorsun.”

“İki gündür ayık geziyorum,” dedikten sonra sırtıp bardağını havaya kaldırdı.

“Bu büyük bir başarı.”

“Kahramanlık hayatı nasıl gidiyor?”

Radley masanın üzerinde duran, soluk birayla dolu ikinci bardağı bana doğru uzattı. Köpüklere bakarken elimi nemli bardağın etrafına sardım.

Kendimi kahraman olarak gördüğüm falan yoktu.

Sadece bir işim vardı ve bunu da oldukça iyi yapıyordum. Benim dünyamda, gerçek kahramanlar her gün karşı karşıya geldiğim insanlardı, sağ kalanlardı. Hayatın onlara verdiği en kötü şeylerle savaşan ve bunların üstesinden gelebilen kişilerdi.

“İşler iyi gidiyor. Beni hem meşgul tutuyor hem de tatmin ediyor.”

Radley kendisiyle özdeşmiş olan, gözlerini her zaman yeşim taşı gibi parlatan ve neşelendiren o gülümsemesini takınmıştı. “Seninle gurur duyduğumu biliyorsun. Ama buna hiç şaşırmadım.” Başparmağının ucu, dudağının üzerindeki kirli sakallarının üzerinde dolaştı. “Sen her zaman böyleydin. Önemli işler yapar, hayatları değiştirirdin.”

Biramdan bir yudum alırken, “Ben aziz değilim,” dedim. “Öyle olmaya yakın da değilim.”

“Benimle kıyaslandığında, sen Rahibe Teresa’nın hare sahibi oğlu gibisin.”

“Bunu yapmak o kadar da zor değil.”

Kahkaha attı. “Evet, sanırım ben yolda giderken yanlış tarafa döndüm ve doğruca Cehennem’i boyladım.” Viski bardağını kavrayarak salladı ve gözlerini aşağıya indirdi. “Biriyle görüşüyor musun?”

“Hayır,” derken başımı salladım. “Bekâr ve mutluyum.”

“Yani sadece sevişip kaçıyorsun, öyle mi? Jay’in abisi bana, kısa süre önce onun yatak odasında sarışının tekiyle oldukça yakın halde görüldüğünü söyledi. Kız çok ateşliymiş, ayrıca uzun ve harika bacakları varmış.”

Tanrım.

Bu, söylentiler arasında dolaşmasını isteyeceğim kesinlikle en son şeydi.

Kahrolası küçük kasaba hayatı.

Gözlerimi kapatıp elimi ağzımın üzerinde gezdirirken sıkıntılı bir nefes verdim. “On yedi yaşındaydı. Jay ve abisi aptalın teki.”

Radley bunun hiçbir anlamı yokmuş gibi omuzlarını silktilti. “Burası yargılama yapılmayan bölge. Rıza yaşı on yedi.” İçkisini yudumlamadan önce kıkırdadı. “Güzel Illinois. Burada havai fişek satın alamazsın ama on yedi yaşındaki biriyle sevişebilirsin.”

Gözlerim aniden tekrar açıldı ve ona sertçe baktım. “Yeğenin on yedi yaşında. Bunu bir daha söylesene.”

Söylemedi.

Yüzünü buruşturarak viskisine geri döndü.

Konu rıza yaşının ne olduğu değildi. Halley zaten on sekiz yaşındaydı, yani yasal olarak onun peşinden gidebilirdim.

Ama ahlaki açıdan bakarsak?

Ondan sadece bir yaş küçük olan bir kızım vardı ve böyle bir şeyi aklım asla almıyordu.

Sohbet ilerledikçe konu Japonya’daki askeri hayatına geldi. Savaş hikâyeleri, başarılar ve dökülen kanlar. Ben de ona Tara’nın voleybol konusundaki başarılarından, arkadaşlarından, onun makyaj ve saç modellerine karşı her geçen gün büyüyen ilgisinden bahsettim. Whitney’nin adı hiç geçmedi, o felaket günlerinin üzerinden çok zaman geçse de bu erteleme için minnettardım.

Aradan geçen bir saatin ardından yorgunluk üzerime çökmeye başladı. İçkilerimizin parasını ödeyip bardan çıktık ve Rad sigarasını içerken kaldırımda vakit geçirdik.

Saatime bakarken ayaklarımı sabırsızca yere vurdum. Yatağa girip tam on iki saat boyunca uyumayı hayal ediyordum. Hatta belki iki katı süre boyunca.

Fakat bu düşüncelerimin hemen arkasından tanıdık bir kahkaha bana doğru ulaştı ve Rad ile vedalaşmamızı yarıda kesti. Donakalırken bakışlarımı kardeşimden kaçırdım ve kaldırımın aşağısında duran hemen bitişikteki binaya baktım.

Kalbim duracak gibi oldu.

Omzunun üzerinden dökülen bal sarısı saçlara sahip birinin orada durduğunu fark ettiğimde kaşlarımı çattım.

Radley bakışlarımı takip etti. "Hımm. Onu ben de fark ettim." Dilini damağına vurup şaklattı. "Seksi."

"Onu tanıyorum."

"Seni şanslı piç kurusu."

Ona sertçe bakarken bütün kaslarım kilitlenmişti ve göğsüm sıkışıyordu. "Tara'nın arkadaşlarından biri."

Rad gözlerini kısarken dudakları inceldi. "Tara'nın yaşındaki birine benzemiyor."

"Siktir, hayır." Kısa süreliğine Halley'yi izledim. Bir grup insanın etrafında, omuz hizasında kirli saçları ve kare çenesi olan tanımadığım bir çocuk tarafından etrafı sarılmıştı. Halley elinde tek kullanımlık fotoğraf makinesini tutarken Meksika restoranının tuğla duvarına yaslanmıştı, çocuk da onun önünde duruyordu.

Halley küçük kadranı çevirirken dudağını ısırdı ve huzursuz şekilde kıpırdanırken ağırlığını diğer ayağına verdi. Beden dili konusunda oldukça bilgiliydim, bu durumu müşterilerim için düzenli olarak rehber niteliğinde kullanıyordum ve içgüdülerim bana Halley'nin rahatsız olduğunu söylüyordu. Gerilmiş omuzlar, temkinli bakan gözler. Durmadan kıpırdanıyordu, huzursuzdu. Çocuk hareket etti ve Halley'nin arkasındaki duvara büyük elini yaslarken onu kısıp aldı.

Halley başını yana çevirdi. Tuğla duvarın bir parçası olmak ister gibi arkasına daha da yaslanırken, nefes nefese kalmış halde bir kahkaha daha attı.

Daha önce yaşadığımız olaydan sonra tekrar bir şeye karışıp onu utandırmaktan korkuyordum. O yetişkindi ve beraber topluluk içindelerdi.

Halley iyiydi.

Yutkundum ve dikkatimi asker arkadaşlarından birinin eve son geri dönüşü hakkında gevezelik eden kardeşime geri verdim. Fakat onu zar zor duyabiliyordum, duyularım tamamen birkaç adım ötedeki Halley'ye odaklanmış durumdaydı. Gözlerim durmadan ona kayıyor, onu kontrol ediyor ve Halley'nin iyi olduğundan emin oluyordum. Siyah deriyle sarılmış ve sarı lamba ışığıyla örtülmüştü, çocuktan biraz uzaklaşırken onun kolunun altından geçti.

"Biraz yorulmaya başladım," dediğini duydum.

"Daha çok erken."

Radley sigarasından bir nefes çektikten sonra onu kaldırma attı ve izmaritin üzerine basarak söndürdü. "Bir tur daha içki içmek ister misin?" diye sordu.

"Ben... şey..." Halley'nin uzaklaştığını görünce dikkatim dağıldı ve endişelenmeye başladım. Başımı iki yana sallarken boğazımı temizledim. "Eve gitmeliyim. Yarın gün benim için erken başlayacak."

"Bir dahaki sefere şehre geldiğimde bunu tekrar yapmalıyız."

Dalgin şekilde başımı salladım, tam tersi yönde hareket etmeye başlamıştım bile. "Evet. Kesinlikle."

"Görüşürüz abi. Benim için Tara'ya sarıl."

Omzumun üzerinden kardeşime isteksizce el salladım ve Halley kaldırımında ilerleyip birkaç adım atarken ona doğru ilerledim.

"Kendimi iyi hissetmiyorum." Halley'nin sesi, restoranın dışındaki sigara içenlerin çıkardığı onca gürültünün arasından duyulacak kadar tizdi.

"Evim buraya bir buçuk kilometrelik mesafede," dedi çocuk. "Film izlerken rahatlayabiliriz."

"Belki başka zaman."

Rezil herif onun kaçmasını engelledi ve iri eli kalçasını sararken Halley'ye doğru eğildi. Dudakları bir sırtımayla kıvrılırken kulağına fısıldayarak bir şeyler söyledi. Ne dediğini anlayamamıştım ama Halley'nin verdiği tepkiyi görebiliyordum. Duruşunu dikleştirirken avucunu çocuğun göğsüne yasladı ve onu ittirdi.

Çocuk vazgeçmedi, Halley'yi duvara yasladı ve belindeki tutuşunu biraz daha sıkılaştırırken burnunu onun boynuna sürttü.

Halley elindeki fotoğraf makinesini yere düşürdü.

Ve ona karşı koymaya başladı.

Yüzünde o gece verandadaki ifadenin aynısı vardı: Sert yumruklarla ve şeytani gözlerle karşılaştığında kendiliğinden ortaya çıkan korku.

İleri doğru atıldım ve Halley beni fark edene kadar kalabalığı yarararak ilerledim. Halley dönüp iki defa bakarken donup kaldı, o pisliğin yüzü hâlâ boynuna gömülü vaziyetteydi.

"Hey." Çocuğun omzundan tutup çekerken, Halley'den uzaklaştırdım. "Ona dokunma."

Halley kıpırdanarak çocuğun tutuşundan kurtuldu. Açık olan saçları arkaya doğru savruldu, nefeslerini düzene sokmaya çalışırken göğüsleri dar bluzunun içinde yükselip alçalıyordu. Bana sanki gördüklerinin doğru olup olmadığından emin değilmiş gibi bakıyordu. Muhtemelen beyaz atlı bir şövalye mi yoksa sapığın tekini mi çağırdığını merak ediyordu. "Ne... Sen burada ne arıyorsun?" Nefes alış verişleri duruşu kadar dengesizdi, bacakları titriyordu.

Yutkunurken, "İyi misin?" diye sordum.

Çocuk gözücuyla bana dik dik bakarken kim olduğumu anlamaya çalışıyordu. "Yardımcı olabilir miyim?"

Onu görmezden geldim ve Halley ile arasına girdim. Dikkatim yalnızca Halley'nin paniklemiş yüzündeydi. Büyümüş ve şaşkınlıkla bakan gözleri bana çevrilmişti, bütün vücudu titrediği için buna engel olabilmek adına kollarını kendi etrafına sardı.

Kafasını sallayıp yere düşürdüğü fotoğraf makinesini almak için eğildi ve hızla tam tersi yönde yürümeye başladı.

“Halley.”

Halley yürüme temposunu arttırdı, uzun saçları arkasından savruluyordu.

Ben yürürken o piç kurusu arkamda durduğu kaldırımdan küfürler mırıldanıyordu. Halley’ye yetişip bileğini yakaladım.

Halley sanki aç bir şahinden kıl payı kurtulan küçük bir fare gibi cıyaktı. “Reed, ben iyiyim. Gidebilirsin.” Tutuşumdan kurtuldu ve ileri doğru hareket etti. “Be-benim sadece bir dakikaya ihtiyacım var.”

Bir anlığına öylece durdum ve Halley iki binanın arasındaki karanlık sokağa girerken onu izledim. Yanlış bir şeyler vardı. Tehdit geçip gitmişti ama o hâlâ dehşete düşmüş durumdaydı. Onu köşeye sıkıştırıp durumu olduğundan daha kötü hale getirmek istemi-yordum ama endişe beni içten içe kemiriyordu. Bedenim farkındalıkla karıncalanıyordu.

Öne doğru ilerlerken hızımı arttırdım ve koşar adımlarla köşeyi döndüğümde Halley’yi grafitilerle dolu duvara yaslanmış halde buldum. Alnını tuğlaya dayamış, parmaklarıyla betonu kavramış, derin derin nefesler alıp veriyordu. Çantası ve fotoğraf makinesi ayaklarının altında savrulmuş haldeydi.

“Halley.” Ses tonum şimdi daha yumuşaktı. Güven vericiydi.

Tekrar başını sallarken nefesleri daha da hızlandı. “Git,” dedi hırıltılı bir sesle.

“Hiçbir yere gitmiyorum. İyi değilsin.”

Derin dekolte bluzunun uçlarını tutarak geri döndü. “Git... lütfen,” derken her kelimesi titriyordu. “Ben... ben iyiyim. İyi olacağım.”

Hareketleri, kelimelerinden daha güçlüydü. Duvar boyunca kayarak indi, hareketleri çıldırmış gibiydi ve istikrarsızdı. Titremesini,

sıg nefeslerini izlerken endişem gittikçe artıyordu. Halley iki elini boğazına götürdüğünde gözleri korkuyla büyümüştü. Göğsüne baskı yapan o görünmez ağırlığı çaresizce tırmalamaya çalışıyordu.

Panikatak.

İlk yardım uzmanlığı eğitimim devreye girdi ve sokağı hızla geçerek Halley'nin ellerine uzanıp dizlerimin üzerine çöktüm. "Hey, hey. Şışt." Onu sakinleştirmeye çalışırken sesim kontrollü ve nazikti. "Halley beni dinle. Güvendesin. Yalnız değilsin. Burada, seninle birlikteyim."

Nefeslerinde rahatlamaya dair hiçbir iz yok gibiydi, paniği sadece daha da körükleniyordu. Vücudu betonun üzerinde titrerken yaşlar yanaklarından aşağıya süzülüyordu.

Ona tutunması için sessiz bir davet göstererek avuç içlerimi açıp öne doğru uzattım. "Altındaki zemini hisset. Beni hisset." Ellerini sıkarken kirli zeminin üzerinde ona doğru yaklaştım ve parmaklarımızı birbirine kenetledim. Dehşete düşmüş bakışları benimkileri bulduğunda ellerimi sıkarak karşılık verdi.

Durum geçene kadar onu merkezde tutmak ve sakin kalmak dışında başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu. "Sesime odaklanabilir misin?" Yerdeki küçük taşlar ve cam kırıkları diz kapaklarımı keserken, tırnaklarının ellerimin arkasında çukurlar açmasına izin verdim.

Başını salladı, gözleri büyümüş ve yaşlarla dolmuştu. Konuşmaya devam ettim ve sağlık eğitimim sırasında öğrendiğim sakinleştirici nefes egzersizleriyle ona rehberlik ettim. "Güzel. Gayet iyi gidiyorsun. Yavaş ve derin nefesler. Al ve ver... al ver..."

Halley'nin göğsünden alıp verdiği her gergin nefesle birlikte tıslama sesi geliyor, ciğerlerinden hırıltı çıkıyordu. Bu sırada dikkati tamamen yüzümdeydi. Gözleri, ay ışığıyla renklendirilmiş gri tonlarında, girdap gibi dönüp duran hayaletlerle sarılmıştı.

“İşte böyle.” Yavaşça başımı sallarken başparmağımı, parmak eklemlerinin üzerinde gezdirmeye başladım. “Ben buradayım. Seni yakaladım.” Bu cümleleri tekrarlayıp durdum ve gerginliği azaltmaya başlarken ona cesaret veren gülümsememi korumaya devam ettim. Arabalar ve yolda yürüyenler, ara sokağın girişinden geçip gidiyordu. Motorların sesi ve kahkahalar arka planda kalan gürültüden ibaretti. Halley en sonunda ciğerlerini memnun edebilecek kadar uzun bir nefes aldı ve tiz bir çığlık atarak kollarıma yığıldı.

Parmaklarımızı birbirinden ayırdım ve kollarımı etrafına sararken Halley’yi tuttum. Bacaklarımı uzatıp çakıl taşlarıyla dolu asfaltta otururken onun kucağıma emekleyip oturmasına izin verdim ve saçlarını okşamaya başladım.

“Be-ben üzgünüm,” diye kekelerken yüzünü göğsüme yasladı. “Ben bozuğum.”

“Sen bozuk falan değilsin.”

“Babamın söylediği bir şeyi söyledi... ve be-ben de panikledim. Bana *kuzu* dedi. Sanki bir ipliğin aniden kopması gibiydi. Beni tetikledi. Aptalca ve utanç verici, istediğim tek şey normal olmak ama aciz, korkunç hissetmekten kaçamıyorum.” Kelimeleri birbirine giriyordu, çektiği azaptan oluşan bir karmaşaydı. “Nereye gitsem, onu gölgelerin içine gizlenmiş halde buluyorum. Zihnim ne zaman dalıp gitse, sesini duyuyorum. O deri kemeri sırtımda hissediyorum. Sürekli kaçıyorum. Ama yaptığım tek şey daire çizerek kaçmak ve bu yorucu. Bu kaçışın sonu gelmek bilmiyor ve ben sadece özgür olmak istiyorum.”

İki avucumla yüzünü kavrayıp yukarı kaldırarak başparmaklarımınla gözyaşlarını sildim. Kıpırmızı olmuş gözleriyle bana bakıyordu. Rimeli akmış, ruju dağılmıştı. “Beni dinle. Bir şey seni kırıdığında parçaları toplayıp kendini tekrar bir araya getirirsin. Belki dikiş ve yapıştırıcı gerekir ama bunlar devam edebilmen için yeterlidir. Hiç kimsenin kırık kalmasına gerek yok.”

“Ne yapacağımı bilmiyorum.” Titremelerinin arasından burnunu çekti. “Ve sen de yanında dağılmam gereken en son kişi olmalısın.”

Islanmış yanaklarındaki kalıntıları yok ederken, “Belki de,” dedim. “Ama burada olan tek kişi benim.”

Halley yolun üzerindeki çatlaklara bakarken nefesleri normale döndü ve vücudundaki gerginlik azalmaya başladı. “Sen hiç dağıldın mı?”

“Tabii ki dağıldım.”

“Bunu hayal edemiyorum,” diye fısıldadı. “Sen güçlüsün, dayanıklısın.”

“Ben de tıpkı senin gibi insanım.” Biraz geriye çekilerek ona nefes alabilmesi için alan açtım. “Fazla insanın içeri girmesine izin vermiyorum. Eğer dayanıklı görünüyorsam, etrafıma ördüğüm duvarlar yüzünden ki bu da pek sağlıklı sayılmaz. Yakın ilişki kurduğum insanların sayısı oldukça az çünkü çoğu kalbimin kırılmasına neden oldu.”

Dudaklarındaki gözyaşlarını yalarken bana baktı. “Artık zayıf olmak istemiyorum.”

“Sen zayıf değilsin.” Tekrar yüzüne uzandım ve yanaklarını öncekinden daha sıkı tuttum. “Sana yemin ederim. Bu boktan düşünciyi kafandan çıkar.”

“Öyleyim. Sen de az önce buna şahit oldun.”

Kararlı bir sesle, “İstismarın olduğu bir evde büyümenin sonuçlarına şahit oldum,” derken onu gözlerimin içine bakması için zorladım. “Sana yemin ederim, Halley sen zayıf değilsin. İyileşiyorsun. İyileşmek zaman alır. Eğer konuşacak birine ihtiyacın varsa, sana yardımcı olabilirim.”

Halley’nin bana bakan gözleri buğulandı, gözyaşları sokak lambasının altında parlıyordu. Titrek bir nefes alırken elini kaldırıp

benimkinin üzerine koydu. Dokunuşu yumuşaktı, nazikçe okşuyordu.

Teşekkür ediyordu.

Söylediğim kelimeleri ve doğruları içine çekerken başını sallayıp hafifçe gülümsedi. “Beni kurtarmak için mi buradasın?”

Tanıştığımız akşam, Jay’in evinde oturmuş ve sırtımız soluk mavi kanepeye dayanmışken de bana aynı soruyu sormuştu.

Beni kurtarmak için mi buradasın?

Gözlerimiz kısa süre daha kilitli kaldı, damarlarımda sıcak ve kafamın karışmasına neden olacak bir his dolaşıyordu. İçinde bulunduğumuz bu anda onu olduğu haliyle görebiliyordum. Acısını, ıstırabını. Ortaya çıkmaya çalışan güç ihtiyacını. Onun tarafında, onun için savaşacak birine ihtiyacı vardı. Ve Halley haklıydı, bu kişi ben olmamalıydım.

Ama ben bir savaşçı olarak doğmuştum ve koruyup kollamak benim doğamda vardı. Birini savunmak... Acısını dirayete; değerli ve övülmeye layık bir şeye dönüştürmek istiyordum.

Halley’yi kendi kendini kurtarabilecek birine dönüştürmek istiyordum.

Halley elimi sıkı. “Beni eve götür.” Dudakları içimi açan bir gülümsemeyle kıvrılıp sert, keskin taraflarımı yumuşattı ve rahatsız edici şekilde beni işgal ederek doğruca içime sızdı.

Tehlikeliydi. Ölümcüldü.

Çelik gibi kararlılığımda açılan bir çatlaktı.

Kalkarken başımı salladım ve avucumu ona uzatarak kalkmasına yardımcı oldum.

Ayaklarının üzerinde durmasına yardım ettim.

Ve onu eve götürdüm.

BÖLÜM 13

Halley

Eylül, 1996

HAVAİ FİŞEKLER GÖKYÜZÜNÜ RENKLERE BOYADI. Siyah yüzeyin, zümrüt ve eflatun çizgilerle canlanmasını izledim. İşçi Bayramı, hafta sonu resmi olarak bitmişti ve yaz sezonuna son defa renkli bir uğurlama yapılıyordu.

On sekiz yaşında olan çoğu gencin, üniversitede yeni maceralar yaşayacağı, taşınacağı ve kariyer planlamaları yapacağı parlak bir dönemin başlangıcıydı. Benim için ise her şeyin tekrarlayıp durmasından başka bir anlam ifade etmiyordu.

Bunların hepsinin arkasında kalmıştım.

Gittikçe kötüleşen zihinsel durumum ve düşen notlarım yüzünden bunlar, üstesinden gelemeyeceğim bir meydan okuma gibi görünüyordu. Bu her ne kadar utanç verici olsa da lise son sınıfı tekrarlama kararı almıştım. Hedeflerim ve planlarım vardı. Liseyi yarım bırakan biri olmayı reddetmiştim.

Son sınıfı tekrar etmenin tek güzel yanının, Tara ile aynı dönemde okumak olduğunu düşünüyordum. Gerilememe neden olacak başka bir sorun olmadığı göz önüne alınırsa, Tara ve ben birlikte mezun olacaktık.

Tara yanımdaki kamp sandalyesine oturmuş tezahürat yapıyor ve yumruğunu havaya kaldırıp sallayarak çığlık atıyordu. Ben de bacaklarımı yanımdaki sandalyeye uzatmış, pipetimle limonatamı yudumluyordum.

Whitney gelip önümüzde durdu, geceye sessizlik çökerken bakışlarını gökyüzüne dikmişti. Derin düşüncelere dalarken, “Havai fişeklerle güzel şeyler yapıyorlar,” diyerek bize döndü. “Bana tekrar çocuk olmayı hatırlatıyor.”

Hava fişekler ve çocukluk arasında bir bağlantı kuramıyordum.

Çocukluğum havai fişeklerle doluydu ama bunlar asla güzel olanlardan değildi. Gökyüzünde yıldızların arasında parlayan renkler yerine, gözlerimdeki yaşların ardında uçuşan yıldızlar vardı; deri kemerin kırbaç gibi sırtıma inişiyle parlayan acı kıvılcımları. Belirsizlik ve korku, hayatım boyunca beni tanımlayan ve gölgemde saklanan yoldaşlarım olmuştu. O patlamalar; yüksek seslerin, acımasız sözlerin ve bitmeyen kavganın yankılarından ibaretti. Ve o gösteri, zihnimin tuvalinde silinmeyen, acıyla kazınmış izler bırakan bir anılar bütünüydü.

Yine de kendimi gülümsemeye zorladım. “Evet, gerçekten harikaydı.”

Tara sandalyesinden kalkarken, “Benimle sahildeki eğlenceye gelmek ister misin?” diye sordu.

Whitney, Tara’ya döndü. “Dışarıya mı çıkıyorsun? Saat geç oldu.”

“Yapma ama anne, neredeyse on sekiz oldum. En kötü ne olabilir ki?”

“Sana bir liste yapmamı ister misin?”

Tara sıkıntılı bir nefes verirken, “Josh’a bizi alması için haber vereceğim,” dedi.

Tara’ya, “Ben evde kalacağım,” derken yüzümde tekrar zayıf bir gülümseme belirdi. “Sana iyi eğlenceler, fotoğraf da çek.”

“Bu konuda ne kadar beceriksiz olduğumu biliyorsun, Hals. Ne zaman fotoğraf çekmeye kalksam, soyut sanat bile denmeyecek tuhaf ve bulanık bir görüntü ortaya çıkıyor.”

Sırıttım. “Çünkü hareket etmeyi bırakamıyorsun. Ana odaklanman gerekiyor.”

“Sonraki an daima içinde bulunduğumdan daha iyiymiş gibi geliyor.”

Bir kez daha söylenen şeyle ilişki kuramamıştım.

Sonraki andan daima *korktuğunuzda*, iyi olanları içinde bulunduğunuz anda onlara sahipken takdir etme eğiliminde oluyordunuz.

Whitney bir nefes verdi ve atkuyruğu haline getirdiği saçlarını mor bir lastik tokayla bağladı. “Gittiğinde bana haber verecek misin?”

“Sahilde telefon yok anne.”

“O halde çağrı cihazını kullan. Sadece güvende olduğundan emin olmak istiyorum.”

“Tamam, tamam öyle yapacağım.” Tara ardından bana döndü. “Gelmek istemediğinden emin misin?”

“Evet.” Bu akşam yapmam gereken başka bir şey daha vardı.

“Tamamdır. Muhtemelen gece Amanda’nın yanında kalırım.”

Tara elini sallayıp uzaklaşırken Whitney arkasından, “Haber vermeyi unutma,” diye seslendi.

“Yarın akşam babamla yiyeceğimiz yemek için sabırsızlanıyorum.” Tara, verandanın kapısının önünde duraksayıp kaşlarını annesine doğru kaldırdı. “Ama erkenden yatacağım, bu sayede siz ikiniz biraz baş başa vakit geçirebilirsiniz.”

Whitney kıpkırmızı olurken Tara evin içinde kayboldu.

Limonata bardağımla yüzümü kapatarak kendi kızarmış yanaklarımı sakladım.

Whitney utangaç bir şekilde gülümseyip Tara'nın sandalyesine oturdu. "Kusura bakma. Kafasında babasıyla benim tekrar bir araya geldiğimiz hakkında düşünceler var."

Limonatanın geri kalanını kafama hızlıca diktiğimde neredeyse bir buz küpü yüzünden boğulacaktım. "Öyle misiniz?" diye sordum tiz bir sesle.

"Hayır. O gemi çoktan kalktı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Uzun hikâye. Ben her şeyi mahvettim." Yüzü, üzüntüye benzer bir ifadeyle kaplandı. "Sonra da onu kaybettim."

"Kayıp şeyler sonsuza kadar öyle kalmak zorunda değiller. Onları bulabiliriz." Buna inanmak istiyordum. Ya da belki de sadece bulunabileceğime inanmak istiyordum.

"Bazen doğru olabilir. Ama ben onun güvenine ihanet ettim. Ve ihanetin ardından bir şey kaybetmek tıpkı çıplak ellerinle duman yakalamaya benziyor. Ne kadar uğraştığının hiçbir önemi yok, çatlakların içinden sızıyor ve sana damağında kalan acı hissiyatından başka hiçbir şey vermiyor," dedi. "Ve bunun tadı da pişmanlığa çok benziyor."

Kalbim sızladı. "Pişmanlık oldukça ağır bir yükür."

"Öyle," dedi mırıldanarak, uzaklara dalıp gitmişti. "En kötüsü de bu yükü kaldırabilecek tek insanın, avuçlarının arasından kayıp gitmesine izin verdiğin kişi olduğunu fark etmek."

O dumanın tadını neredeyse alabiliyordum, kelimelerinde aynı acı tattan izler vardı. "Ne oldu?"

Son birkaç aydır Tara'nın annesiyle yakınlaşmış olsak da böyle tehlikeli bir bölgeye girme teşebbüsünde bulunmamıştık. Tara, anne ve babasının arasını düzeltmeyi arzu ettiğini üstü kapalı şekilde de olsa söylemişti ama ben asla bu işe karışmak istememiştim. Ayrıca bu acı veriyordu. Yaşımın iki katı olan bir adama karşı aptalca, bastırılmış duygularımın olduğunu bilmek canımı yakıyordu.

En yakın arkadaşımın, *annesini* umutsuzca tekrar bir arada görmek istediği adam için...

Kendimi hain gibi hissediyordum.

Ve onları sırtından bıçaklayan acınası biri olduğumu.

Tara ile annesi beni yanlarına almış; bana güvenli bir yer, sevgi ve aile vermişlerdi. Ben ise dünyada sahip olamayacağım tek adamın hasretini çekiyordum.

Whitney kamp sandalyesine yaslandı ve parmaklarını atkuyruğunun içinden geçirdi. "Eğer bunu sana söylersem, berbat biri olduğumu düşüneceksin."

Benden daha berbat olamazsın.

"Böyle bir şeyi aklıma bile getiremem," derken yutkundum. "Sen benim için anne gibisin."

Gülümsemesi sıcacıktı, kahverengi gözleri yıldız ışıklarının altında parlıyordu. Ardından gülümsemesi kayboldu ve yerini pişmanlığa dair kalıntılar aldı. "Erkek kardeşiyle yattım."

Ağzım açık kalmıştı. "Ah."

"Evet." Düz çizgi haline gelmiş dudaklarını birbirine bastırırken yavaşça başını salladı. "Genç ve aptaldım. Tabii ki bu bir bahane değil, senden ve Tara'nın şu anki yaşından daha büyüktüm ama kesinlikle aptaldım. Tara'ya çok benziyordum. En iyi anların her zaman, hemen köşede olduklarını düşünürdüm. Zaten sahip olduğum şeyin değerini bilemedim."

"Bu..." Uzun bir nefes verirken boşalan bardağı kenara koydum. "Üzgünüm."

"Üzülmene gerek yok. Ben zor yoldan dersimi aldım." Bakışlarım bana çevirdi. "Sanırım bir dersi doğru şekilde öğrenmenin tek yolu da bu, değil mi? Canını yakması gerekir."

"Sen... şey... hâlâ ona karşı hislerin var mı?" Cevabı bilmek istediğimden emin değildim ama meraklı kalbim, sesimi esir almıştı.

Sorduğum soruyu düşündü ve başım salladı. “Ona karşı her zaman bir şeyler hissedeceğim. Reed, Tara’nın babası ve aynı zamanda iyi bir insan. Harika bir adam. Ama söylediğim gibi o gemi çoktan kalktı.” Hafifçe güldü ve burnunu çillerinin yayılmasına neden olacak kadar kırıştırdı. “Doğrusunu söylemek gerekirse, o gemi battı. Okyanusun dibini boyladı. Ayrı kalmamız çok daha iyi.”

Onu dinlerken bir yandan yıpranmış sandaletlerimin kenarlarını çekiştiriyor bir yandan da dilimi ısıırıyordum.

“Sen nasılsın, Halley?” diye sordu.

Konuyu değiştirmesini her ne kadar takdir etsem de bu da pek iyi sayılmazdı. “İyiyim. Fiziksel anlamda hiç olmadığım kadar güçlüyüm. Kaçmak benim için harika bir çıkış noktası oldu.”

“Peki mental olarak?”

Başımı kaldırdığımda göz göze geldik. Elimden gelen tek şey başımı hafifçe sallamaktı.

Bir elini koluma yaslariken gözleri yaşlarla parlıyordu. “Senin için buradayım. Hepimiz öyleyiz. Ben, Tara, hatta Reed bile. Biz artık senin aileniz. Ayrıca baban da hapiste. Artık senin canını yakamaz.”

Bu doğrudu.

Whitney Stephens tarafından başlatılan ve mahkemelerde aylar süren duruşmaların ardından babam tutuklanıp aile içi şiddet suçundan beş yıl hapis cezası almıştı. Ben de tanıklık yapmak zorunda kalmıştım.

Bir kez olsun gözlerimin içine bakmamıştı.

Ve kendi annemin bariz derecedeki yokluğu da dikkat çekiciydi.

Verilen karar hafif bir rahatlama hissi yaratmış olsa da karanlık anılar hâlâ zihnimi işgal etmeye devam ediyordu. Randevuya çıktığım çocuk, kulağıma beni o kahrolası eve tekrar götüren ve rahatsız edici lakabı mırıldandıktan sonra berbat bir ara sokakta yığılıp kaldığım zamana ait hatıralar. *Kuzu* demişti.

İyi değildim.

Babamın üzerindeki karanlık pençesi, her geçen gün güçleniyor ve kulağıma bir daha asla iyi olamayacağımı söylüyordu.

O gece Reed, kardeşiyle birlikte oradaydı, tam yanı başımda. Bunun kaderin acımasız bir cilvesi mi, yoksa tam da ihtiyacım olan tesadüf mü olduğunu bilmiyordum. Ama hâlâ onun bana sarılışını, gözyaşlarımı usulca silip saçlarımı okşayışını, sakinleştiren nazik sözlerini düşünüyordum. Ona daha fazla âşık olmamak artık imkânsızdı. Daha önce hiçbir erkeğin kollarında böylesine şefkatle sarılmamıştım. Ne bir baba figürüm olmuştu, ne de üzerime titreyen bir sevgilim. Bunu bana yapan oydu. O kollar belki beni tutmak için yaratılmamıştı ama darmadağın zihnimin tam ortasında bulduğum en güvenilir sığınak onlardı.

Panikataklar şakaya gelmezdi. Ölüyor, nefessiz kalıyor ve boğuluyor gibi hissediyordum.

Bir anlığına da bunu istemiştim.

Yüzeyin altına kayıp gitmek, cehennemin sınırlarından uzaklaşmak ve başımı dinlendirebileceğim daha yumuşak bir yer bulmak oldukça kolay olabilirdi.

Ama ardından başım Reed'in göğsüne yaslanmış, kalp atışları ahenkle çalan bir ninni gibi beni karaya geri çekmişti.

Yeni favori şarkım buydu.

İnsanlık fazla dayanıklıydı. Kararmış görüşlerimizde renkleri görüyor, umutsuz zamanlarda umuda sarılıyor ve paramparça olmuş kalplerimizdeki her bir parçayla seviyorduk. Reed bana bozuk halde kalmayacağımı söylemişti. Yapmam gereken tek şey kırılmış parçalarımı onarmak için elimden geleni yapmaktı.

Ve ben de tam da bunu yapmayı planlıyordum.

Bacaklarımı toplayıp kamp sandalyesinden kalktım ve kollarımı yukarı doğru esneterek cesaretimi kontrol altına aldım. Hemen yanımda oturan ve ayaklarını kendine doğru çekmiş Whitney'ye baktım. "Ben koşmaya gidiyorum."

Dudağını ısıtırken, “Emin misin?” diye sordu.

“Evet, sadece kafamı boşaltmam gerek.”

“Biber gazını yanına al. Her ihtimale karşı.”

Onun endişesinden dolayı duygulanırken hafifçe gülümsedim. Öz annem güvenliğini asla sorgulamamış, nerede olduğumu ve ne yaptığımı asla merak etmemişti. Geceleri beni kontrol etmekle hiç uğraşmamıştı. Bu durumu kabullenmiştim. Bazı anneler çocuklarının ihtiyaçlarını giderme, onları besleme ya da hayatta kalma içgüdülerinin ötesini görebilme becerisine sahip değillerdi. Sevgilerini göstermek bazıları için kolaydı, geri kalanlar içinse sonsuza kadar ulaşamayacakları uzak bir hayaldi. Ama şu an durduğum yerde, çok uzun zamandır ulaşılmaz olduğunu düşündüğüm bir şeyin parıltısını hissedebiliyordum: *anne sevgisini*. Bu, arzuladığım sevgi ile yetiştirilme tarzımın arasındaki gerçekliğin arasındaki o keskin tezatlığın acı verici hatırlatıcısı gibiydi. Her zaman hayalini kurduğum annenin yansımasını görüyordum; bana sıkıca sarılan, korkularımı dindiren ve zarar görmemem için elindeki tüm gücü kullanan biri.

Gözlerim yaşlarla dolarken, “Teşekkür ederim,” dedim. “Her şey için.”

Gülümsedi. “Her zaman.”

“Yakında dönerim.”

Kalbim boğazımda, nabzım kulaklarımda atarken onları zarar görmekten alıkoyacak kadar güçlü olabilmek için dua ettim ve verandadan uzaklaştım.

Sevmek tek başına bizi güvende tutmak için her zaman yeterli olamayabiliyordu.

Sevmek bazen bizim sonumuzu getiren tek şeydi.

Binanın girişinden birinin çıkmasını bekledikten sonra, saat neredeyse on biri gösterirken kendimi Reed’in kapısının önünde buldum. Minnetle gülümsedim, sessizce içeri süzıldüm ve adımlarımı

doğrudan on yedi numaralı daireye yönelttim. Buraya daha önce yalnızca bir kez, haziranın ortasında, Tara ile gelmişim. O sırada Whitney şehir dışında, iş seyahatindeydi. Tara ise babasıyla geçirdiği hafta sonunun ardından unuttuğu çantasını almak için aceleyle içeri dalmış, ben ise kapının önünde beklemekle yetinmişim.

Şimdi, midem ağrırken tahta kapıya ve metal plaka üzerine yazılmış kapı numarasına bakıyordum.

Elimle üç defa kapıya vurdum ve bekledim.

Ağır adım sesleri kapının diğer tarafından yaklaşmaya başladı ve cesaretimi toplamak için derin bir nefes aldım. Reed kapıyı açtığı anda üzerinde yalnızca koyu gri bir eşofman altı vardı, tişörtü yoktu ve yüzü şaşkın bir ifadeyle donmuştu. O an aldığım nefes, boğazıma düğümlenen cılız bir cıyıklamayla yarıda kesildi.

Bakışlarım içgüdüsel bir şekilde aşağıya doğru kaydı ve onun özenle yontulmuş gibi görünen karın kaslarını, sert göğsünü, üzerindeki terlerin belirginleştiği ve parladığı kaslarını inceledim.

Gözlerimi kırıştıtırırken bakışlarımı tekrar yukarı çevirdim.

Bir süre öylece birbirimize baktık.

“Selam.” Reed’in yüzündeki şaşkınlık hâlâ gitmemişti, bu yüzden boğazımı temizledim ve ellerimi önümde birleştirdim. “Girebilir miyim?”

“Burada ne yapıyorsun?”

Reed kapı pervazına yaslandı. Saçları güzel bir karmaşa gibiydi, tıpkı koridorda oyalanırken içimden geçen duyguların yansıması gibi dağınıktı.

“Seninle konuşmak istediğim bir konu var,” dedim.

“Whit burada olduğunu biliyor mu?”

Başımı iki yana salladım. “Uyuyor.”

“Tara?”

“Hayır. Sahildeki bir partiye gitti.”

Bir saniye boyunca bana baktı ve başını sallayıp kenara çekilmeden önce vücudumu baştan aşağıya süzdü.

Dairenin içine doğru yürümeye başladım. Karışmış saçlarımı diğer omzumun üzerine atarken omuzlarımız birbirine değdi. Saçlarımın uçlarıyla oynarken düzenli alana bakıyor, siyah ve grilerin oluşturduğu doğal tuvali inceliyordum. Tara haklıydı, buranın biraz renge ihtiyacı vardı.

Kapı bir tık sesiyle kapandığında arkama döndüm ve Reed'i pervaza yaslanmış, kollarını birbirine bağlamış halde buldum. Gözlerim tekrar göğsüne kaydığında karnıma bir sıcaklık yayıldı ve sonrasında da güneye doğru ilerledi. Bakışlarım karnının yan tarafında bulunan, daha önce görmediğim pürüzlü yara izinde takılı kaldı. Merakım beni kışkırtırken bu yara izinin nasıl olduğunu sormak istiyordum.

Ama ben bunu soramadan yaslandığı yerden çekildi. "Kusura bakma. Misafir gelmesini beklemiyordum."

Reed yavaşça bitişikteki odaya ilerlerken, burnuma farklı farklı aromaların oluşturduğu bir koku geldi. Mutfakta, kahve masanın yanında duran mavi mattan tişörtünü aldı. Sehpanın üzerinde sönmek üzere olan mumdan gelen sedir kokusu, ocaktaki tencereden yükselen ağız sulandırıcı bir aroma ve sentetik, neredeyse lastiği andıran bir şeyin izi havada dolaşıyordu.

Buruşmuş beyaz tişörtünü başının üzerinden geçirirken, "Aç mısın?" diye sordu. "Çorba yapmıştım."

"Böyle iyiyim, teşekkürler."

Uzun parmaklarını daha da dağılmış olan saçlarının içinden geçirirken başını salladı. "Halley-"

Aniden, "Seninle antrenman yapmak istiyorum," dedim.

Söyleyeceği şey her neyse yarım kaldı. Reed birkaç adım ötemde dururken kolu yavaşça yanına doğru düştü.

Başımı kaldırdım, içimdeki o kararlı dalga gergin sinirlerimi bastırıyordu. "Bir daha asla ama asla böyle çaresiz hissetmek

istemiyorum. Bana bildiğin her şeyi öğretmeni istiyorum. Kendini tutma. Beni güçlü, cesur ve kendinden emin birine dönüştür.” Öne doğru bir adım attım ve kaşları çatıldığını, gözlerinin bana bakarken kararsızlıkla parladığını gördüm. “Korkusunu, güce dönüştüren birine. Kırılğanlığını, savaşıarak hayatta kalmayı başarmaya dönüştüren birine.”

Reed’in araladığı dudaklarından keskin bir nefes çıktı.

Karşımda öylece duruyor, hiçbir şey söylemiyor ve tereddüt ediyordu.

Korktuğu bir şey vardı.

Ve onun ne olduğunu biliyordum.

Benden korkuyordu.

Boğazını temizleyip bakışlarını yere indirdi ve alnını ovaladı. “Bilmiyorum, Halley,” derken bir nefes verdi. “Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum.”

Ona baktım ve yaşadığı tereddütün yakışıklı yüzüne yansımasını izledim.

Talebimin ağırlığının kendi üzerine nasıl çöktüğünü hissedebiliyordu. Sesimin masum ritminin derinlerinde çalan uyarı çanlarını duyabiliyordu.

Farkındaydı.

Ben de farkındaydım ama irademizin gücüne olması gereken- den daha fazla güveniyordum.

“Lütfen.” Kararlılığımı daha da göstererek başımı yukarı kaldırdım. “Dersler için sana para ödemenin bir yolunu bulacağım. İlçe- deki bir hayvan hastanesinde iş buldum. Sadece köpek kafeslerinin temizliği ve onları gezdirip besleyeceğim bir pozisyon, ayrıca maaşı da çok yüksek değil ama en azından bu da bir şey. Sana şimdi öde- yemediğim her şeyin parasını sonra vereceğim. Söz veriyorum ben-”

“Bunun parayla bir alakası yok.”

Yutkundum.

Reed haklıydı. Bunun parayla hiç alakası yoktu.

Reed avucunu alnı ve yüzü arasında gezdirip çenesine yayılmış sakalların üzerinde dolaştırdı. Gözlerini omzumun üzerinde bir yere sabitlemişti ve kasları tişörtünün altından geriliyordu.

Dudaklarımı ıslatırken ona yaklaştım. Savunduğum şeyin arkasında durmak için çaresiz haldeydim. “Babam beni kırdı.” Kelimeler ağzımdan çıkarken sesim titriyordu. “Ruhumu, gücümü, lanet kalbimin tamamını paramparça etti. Artık kim olduğumu bile bilmiyorum. Bildiğim tek şey kim olmak istediğim... bu da o kız olmamak. O gölgenin, büyük ve kötü kurdun saldırısını beklediği için hiç durmadan omzunun üzerinden bakıp duran korkak küçük kuzu olmak istemiyorum. Benden bir ısırık daha almak istiyor. Hayatımı böyle korku içinde yaşamayı kabul etmiyorum, bir daha asla *kurtarılmak* da istemiyorum.”

Derin bir nefes verip çenesini tutarken gözlerini kapattı. “Halley...”

“Bunu istiyorum, Reed.” Kelimeleri dişlerimin arasından tıslar gibi söylerken yalvarıyordum. “Lütfen. Bence bu güzel bir fikir.”

Gözlerinin yavaşça açılmasını ve bakışlarının tekrar bana dönmelerini izledim.

Çenesi ve kasları gergindi.

“Buna *ihtiyacım* var.”

Uzun süreli bir sessizlik oluştu. Sessizliği bölen şey sadece yarım açılmış pencereden gelen trafiğin ve kaburgalarımın arasında düzensizce atan kalp atışlarımın sesiydi.

“Peki,” dedi en sonunda. “Tamam.” Nefesini yavaşça verirken, bana içime dokunan bir bakış attı ve teslim olurcasına başını salladı. “Antrenman yapacağız.”

Bir şey bana, bunun kötü bir fikir olduğunu söylüyordu.

Ve ikimiz de öyle olup olmadığını çok yakında öğrenecektik.

BÖLÜM 14

Reed

HALLEY MATA DÜŞTÜ. Hem de oldukça sert şekilde.

“Tekrar.” *Çarpmanın* sesi spor salonunun tamamında yankılanırken ter, saç çizgimin tamamını kaplamıştı. Bana kendimi tutmamı söylemişti, ben de onu dinliyordum. “Ayağa kalk.”

Scotty dizlerini kendine doğru çekmiş, sırtını duvara dayamış halde kenardan bizi izliyordu. Enerji içeceğini içerken, dikkati Halley’nin etrafında hareket edip sık adımlarla mavi matın üzerinde daireler çizen benim üzerimdeydi.

Halley ayaklarımın altına yığılmış yatıyor, göğsü yavaşça inip kalkıyordu. Yüksek tavana bakarken yüzünde teslim olmuş bir ifade vardı.

“Hadi.” Öne eğilip ellerimi dizlerime dayadım. “Henüz bitirmedik.”

“Yapamam.”

“Yapabilirsin, kalk.” Eğilip onu bileğinden yakalayıp ayağa kaldırdığım sırada nazik hareket etmeye çalışmıyordum. “Tekrar.”

Yanaklarını havayla doldurduktan sonra bitkin bir nefes verdi. Nemlenmiş saçlarının birkaç tutamı atkuyruğundan çıkmış, gözlerinin önüne gelmişti. Elleriyle saçlarını geriye doğru attıktan sonra kollarını iki yanında sallandırdı ve gücünü tekrar topladı.

Ona doğru hamle yaptım.

Bileklerini kavrayıp yumuşak duvara yasladım. Halley karşı koyuyor, eğiliyor ve altımda dönüp kaçmaya çalışıyordu.

“Dirseklerini kolumun ön tarafının üzerine koy,” diyerek onu yönlendirdim.

“Ben... ben bunu yapamam,” dedi hırıltılı bir sesle. Yanakları kıpkırmızı olmuştu ve tuttuğum kolları titriyordu.

“Yanlış cevap.” Baskımı biraz daha sertleştirdi, içgüdüsel olarak bacaklarıyla tekmeler savurdu. “Omuzlarını kullan. Kalçalarını hareket ettir. Gücün, vücudunun üst kısmında saklı.”

“Reed-”

“Bugün ölmek mi istiyorsun?” Sert tutuşumu korurken ona karşılık verdim. “Ben kötü adamım. Canavarım. Ben senin başladığı işi bitirmek için burada olan beş para etmez, o orospu çocuğu babanım. Dene. Siktir. Sert-”

Halley hırladı. Ses göğsünden boğazına doğru sertçe çıktı ve gök gürültüsünü andıran bir savaş çılgılığı gibi havaya karıştı. Ani bir hareketle kalçalarını ve omuzlarını kendine doğru çekerek hızla dönüp tutuşumdan kurtuldu.

Tükenmiş halde poposunun üzerine yığıldı. Gülümsememi bastırmaya çalışırken arkamızdan yavaş bir alkış yankılandı.

Scotty ayağa kalkıp bize doğru gelirken hâlâ alkışlamaya devam ediyordu. “İyi iş çıkardın.”

Halley öne doğru yuvarlandı ve hızla azalan adrenalin yüzünden nefes nefese kalmış halde alnını mata dayadı.

Onun önünde dizlerimin üzerine çöktüm. “Çok iyiydin.”

Halley başını kaldırdığında bakışları yüzümde dolaştı. “Acımasızsın.”

“Sen de yeteneklisin.”

Yanıma gelen Scotty su şişesinden bir yudum aldıktan sonra Halley’ye yeni bir şişe uzattı. Halley başını sallayarak teşekkür etti ve şişeyi alıp kapağını açtı.

“Scotty, sırada sen varsın. Halley salonda kalıp dersimizi izlemek ister misin?” diye sorarken elimi kalçama koydum.

Halley doğrulup suyundan içerken bacaklarını öne doğru uzattı. “Kalacağım, teşekkür ederim.”

Bronz teni, floresan ışığının altında parlıyordu. Siyah atlet kırımlarına yapışmış, yoğun çalışmasının izleriyle sirilsiklam olmuştu. Halley güçlüydü ama olmasını istediğim noktaya yakın bile değildi. Kılıcını çekse de o kılıç elinde hiç durmadan titriyordu.

Haftalık derslerimize başlamamızın üzerinden iki ay geçmişti. Halley kendini tamamen derslere veriyordu, kararlıydı ama özgüveni, mücadeleci ruhunun önüne geçiyordu. O özgüven, geçmişinin rüzgârlarına karşı dayanıksız bir alevdi. Kendinden şüphe ediyordu. Potansiyelini geri plana atıyordu.

Ama ben bunu yapmıyordum.

Kalkmasına yardım etmek için elimi uzattığımda Halley elimi tuttu ve parmaklarını avucumun etrafına sarıp doğruldu. Kolumdan yukarıya aniden tırmanan o titreşim ve göğsümde patlama yaratan sıcaklık en iyi haliyle mide bulandırıcı olarak adlandırılabilirdi. En kötü haliyle nasıl hissettireceğini ise tahmin etmeyi reddediyordum.

Halley alnının etrafındaki, terden ıslanmış küçük saçlarını geriye doğru attı ve eşyalarının olduğu çantaya doğru ilerlemeden önce bitkin bir nefes verdi. Giderken onu izledim, bugün kazandığı halde neden daha fazla heyecanlı ve gururlu olmadığını merak ediyordum. Ne attığı adımlarda bir canlılık ne de çöken omuzlarını kaldıracak bir özgüven vardı.

“İyi misin?” Scotty matın üzerinde esneme egzersizleri yaparken Halley’nin arkasından seslendim.

“Evet.” Sırtı bana dönük giderken söylediği tek şey buydu.

İç çekerek başımı salladıktan sonra aniden modumu değiştirdim ve kararlı bir ifadeyle Scotty’yi bazı yeni savunma hareketleri göstererek hırpalamaya başladım. Halley kucağına aldığı bir yığın

ödevle, bağdaş kurmuş ve sırtını duvara yaslamış şekilde antrenman yapmamızı izlerken bir saat öylece akıp gitti.

Scotty ile havlularımızla kurulandıktan sonra o Halley'ye doğru gitti ve ben de çantamdan protein bar çıkardım.

Scotty boynunun etrafından geçirdiği havluyla yanma otururken, "Orada gerçekten harikaydın," dedi.

"Teşekkür ederim." Halley, Scotty'ye belli belirsiz gülümserken dikkati, onunla yarısına kadar bir şeyler yazılmış defterine vurduğu kalem arasında gidip geliyordu. "Ne zamandır eğitim alıyorsun?"

"Neredeyse bir yıldır. Hayatımı değiştirdi," dedikten sonra bana doğru baktı. "Koç olağanüstü biridir. Elinden geldiği kadar uzun süre buna devam etmelisin."

"Kendinden fazlasıyla emin görünüyorsun."

"Bu noktaya gelmek biraz zaman aldı. Bunu gerçekten istemen ve kendine inanman gerek. Bu konuda rol yapamazsın, anlıyorsun değil mi?"

Halley dalgın dalgın başını salladı ve birkaç adım uzaklıktan onu izlerken bakışlarını bana çevirdi.

Boğazımı temizleyip Halley'ye, "Seni eve bırakacağım," derken çantamı omzuma astım. Stüdyomla, Whit ve Tara'nın evi arasında bir buçuk kilometre vardı. Üstelik ılık bir kasım akşamındaydık. Yani yürümek için harika bir zamandı.

Kaleminin tepesindeki silgiyi ısırды. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Hâlâ makaleyi yazmayı bitirmedim."

"Bekleyebilirim."

Scotty vedalaşıp ana kapıdan çıkarken Halley tamamen defterine konsantre olmuş haldeydi. Yanına oturup duvara doğru yaslanmadan önce bir süre yanağımı ısırarak bekledim. Varlığım karşısında irkildi ve kurşunla karalanmış paragrafa bakarken kalemi sıkıca tuttu.

Kucağındaki ödevi başımla işaret ederken, "Nasıl gidiyor?" diye sordum.

Kendi yazısına gözlerini kırpıştırarak baktı ve dudakları bunun sanki rezalet olduğunu söylemek ister gibi kıvrıldı. “Son sınıfı tekrarlamak oldukça eğlenceli. Bundan gerçekten inanılmaz keyif alıyorum.”

Ona doğru dönerken başımı duvara yasladım. “Bu yaptığına değecek. Çok fazla çalışıyorsun, dikkatini tamamen vermiş halde-sin.”

“Başka çarem yok,” derken yüzünü buruşturdu. “Eğer bu yıl da geçemezsem, ne yapacağımı bilmiyorum. Bu onur kırıcı.”

“Değil. Senin yerinde olmayan insanlar, seni yargılama hakkına sahip değiller.”

Yorgun bir halde iç geçirirken defterini kapattı ve gözlerimin içine baktı. “Okulda hiç zorluk çektin mi?”

“Evet,” diye itiraf ettim. “Ben mezun olmadım. Whitney son senemi bitirmeme yaklaştığım sırada hamile kaldı. Ben de okulu bırakıp *GED*’imi aldım.”

“Gerçekten mi?”

“Evet.” Dudaklarımı bükerken onu izledim. O zor yılların anıları, zihnimin içinde titreşiyordu. “Babam ben on üç yaşındayken karaciğer kanserinden öldü. Annem de ondan dört yıl sonra erkek arkadaşıyla motosiklet kazasında hayatını kaybetti. Darmadağın oldum. Bir sürü kavgaya karıştım, sürekli okulu astım ve geleceğim konusunda pek fazla umut olmadığını düşündüm.”

Parlayan gözleri, duygularla ışıldıyordu. “Bu gerçekten berbat. Üzgünüm.”

Bacaklarımı kendime doğru çektim ve ellerimle etrafını sararken duvara biraz daha yaslandım. “Erkek kardeşim daha kötü haldeydi. Uyuşturucu kullandı. Ufak tefek hırsızlıklar yaptı, hatta hapse bile girdi. Beni onunkine benzer bir kaderden alıkoyan tek şey kızımın

* Amerika’da liseyi bitirmeyen kişiler için yapılan bir sınavdır. Sınavın sonucunda lise diplomasına eşdeğer olan bir belge verilir.

olmasıydı. Beni aniden olgunlaşmaya zorladı ve yaşamak için bir şey verdi. Daha iyi biri olmak istedim. Kızım ve geleceği için.”

Halley kalemi çenesine dayadı ve gözleri buğulanırken söylediklerimi düşündü. “Peki kolay mıydı? Hayatım değiştirmek?”

Homurdanarak güldüm. “Siktir, hayır. Bu yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi. Ama değdi. Senden daha büyük, kendi saçmalıklarından çok daha anlamlı bir şey işin içine karıştığında... senin ayılmanı sağlıyor ve her şeyi farklı gözlerle görmeye başlıyorsun. Bu fırtınanın dinmesine benziyor. Aniden önüme çıkan her engel, kolaymış gibi gelen her kaçış yolu, iyi bir baba olmanın verdiği sorumluluk karşısında sönük kaldı. Başarısızlıklar, kendimden şüphe ettiğim zamanlar ve şeytanlarımla savaştığım anlar oldu. Ama bunların üstesinden gelebilmek için yeni bir amaç buluyorsun.” Birbirimize bakarken sayamayacağım kadar fazla duygunun yüzüne yayılmasını izledim. “Yani, hayır. Hiç kolay değildi. Ama yapılması gerekiyordu. En sonunda da beni, Tara için olmam gereken insana dönüştürdü... bu da kendim için olmam gereken kişi konusunda basamak görevi gördü.”

Halley hafif bir nefes verirken duvara yaslandı ve başını aşağıya indirdi. “Söylediklerin ilham verici, beni umutlandırıyor.”

“Güzel. Bazen ihtiyacımız olan tek şey budur.” Ona gülümse dim. “Bazen de sahip olduğumuz tek şeydir.”

Başını sallarken söylediklerimi sindirdi ve kelimelerimin zihninin içindeki boşluklara dolmasına izin verdi. “Babam bana sürekli zor şeyleri yapma konusunda hiçbir zaman iyi olmadığını söylerdi.” Altdudağını ısırırken sesi çatladı. “Ne zaman bir konuda baş arısız olsam, bu söylediklerini kanıtlıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki bunca zamandır haklıydı. Okulu tekrar etmek, bu aptal panikataklar. Tabağı yere düşürmek, buluşmalarımı unutmak ya da eğitim konusunda yaşadığım aksilikler gibi küçük şeyler bile öyle olduğunu gösteriyor.”

Göğsüm yavaşça inip kalkarken kaşlarımı çattım. “Yalan söylüyordu, Halley. Sen en zor şeyin üstesinden çoktan başarıyla geldin.”

Yavaşça çenesini yukarı kaldırdı, bana çevirdiği gözlerinde merak dolaşıyordu. “Neymiş o?”

“Tekrar ayağa kalktın.”

Keskin bir nefes alırken gözleri doldu. Gözlerimiz birbirine kenetlenmişti, omuzlarımız yan yana ve kalçalarımız birbirine temas halindeyken olması gerekenden daha uzun süre öyle kaldık. Parmakları defterin üzerinde kıvrılınca telleri avuç içlerine battı.

Ona böyle bakarken; kalbi sonuna kadar açılmış ve ruhu çırpılıp haldeyken, Tara’nın arkadaşından, on sekiz yaşındaki birinden çok daha fazlasıydı. Kötü durumdaki, hayatın zarar verdiği birinden... gelip geçici anlardan daha fazlasıydı.

O meydan okumanın ta kendisiydi.

Güçtü.

Hareket eden bir kaleydoskoptu’.

Halley’ye baktığımda, görmemem gereken şeyleri görüyordum.

Fizikselliğin ötesinde bir şey.

Bağlantıyı koparırken boğazımı temizleyip ayağa kalktım ve boynumu yana doğru eğip eşyalarını toplaması için işaret ettim. “Artık gitmeliyiz,” dedim. “Geç olmaya başladı.”

Halley başını sallayarak onaylayıp ikimizi de ele geçiren sersemlikten uzaklaşırken defterlerini ve not kâğıtlarını çantasına attı. Bir dakika sonra ben girişin orada dururken yanıma geldiğinde, yıldızlarla dolu gökyüzünün olduğu serin akşama doğru ilerledim. “Bu arada, bugün iyi iş çıkardın. Etkilendim.”

“Evet, doğru.” Kollarını göğüslerinin altında birleştirdi. “Antrenman rezaletti. Eğer senin yerinde başka biri olsaydı, ölmüş olurum.”

* Diğer adıyla çiçek dürbünü olarak bilinir. İçine bakıldığında rengarenk desenler görülür.

Titreşen sokak lambalarının ve ay ışığının aydınlattığı yolda, yan yana sessizce yürüyorduk. On derecelik bir esinti bize çarp-
tığında Halley'nin tüm vücudu ürperdi. Üzerinde sadece atlet ve
şort vardı, ceket giymemişti. Deri ceketimi çıkartıp ona uzattım.
“Al şunu. Resmen donuyorsun.” Ceketı reddetmesini beklemeden
omuzlarına attım.

Halley tereddüt ederken ceketin içinden kollarını geçirdi ve sıcak
derinin ince bedenini yutmasına izin verdi. Gözleri bana minnetle
bakarken boğazı güçlölkle hareket etti. “Teşekkür ederim.”

Başımı salladım. “*Eğer öyle olsaydı* gibi şeyler üzerinde düşünüp
duramazsın.” İlk başta söylediklerinin konusunu tekrar açtım, bu
sırada adımlarımız harika bir ritimle hareket ediyordu. “En sonun-
da bu seni öldürür. Tüm öğrendiklerini, mantığının tamamını,
antrenmanlarını ve temel içgüdülerini etkisiz bırakır. Korku has-
talık gibidir. Felç edicidir. Bunun tek panzehri ne kadar dayanıklı
olduğuna inanmak. Karşılaştığın her zorluk, gücünü kanıtlaman
için sana verilmiş bir şanstır.”

Halley, “Haklısın,” derken dudaklarını büzdü ve söylediğim ke-
limeler yutmaya hiç hazır olmadığı acı bir hapmış gibi dik dik bana
baktı.

Bunu değiştirmeliydim.

Yürümeye devam ederken evime geldiği akşam söylediklerini
düşündüm. Onu savaşçıya dönüştürmem, yetenekli biri haline ge-
tirmem için bana yalvarmıştı.

Kendini tutma.

Bu talebini kabul ederken kaldırımında duraksadım.

Arkamı dönmeden önce Halley'nin neden durduğumu soracak
fırsatı olmadı.

Onu tuzaga düşürdüm.

Akşamın karanlığının içinden tıpkı bir hırsız gibi öne fırlayarak
eğildim ve Halley'yi uyluklarından tutup omzumun üzerine attım.
Spor çantası betonun üzerine düşerken ayakları havayı tekmeliyordu.

Ağzından hızlı bir nefes kaçtı, şaşkınlıktan dolayı soluk soluğa kaldı.

Ama çığlık atmadı ya da korkudan sinip geriye çekilmedi.

Tepki verdi.

Halley ona gösterdiğim gibi arkaya uzanıp kolunu boynumun etrafına sardı ve bileğini tutarak hamlesini sabitledi. Bacaklarım karnımın etrafına kenetleyip ayak bileklerini birbirine bağladı ve ben kaldırıma dizlerimin üzerine düşüne kadar tam altı saniye boyunca sıkıca tutmaya devam etti.

Beni ittirip tutuşumdan kurtuldu ve yalpalayarak geri doğru gitti. İrileşen gözleri, sokak lambasının altında parlıyordu.

Göğsü hızla inip kalkıyordu.

Ben de ondan farklı durumda değildim.

Aramızdaki gerginlik artarken yavaş yavaş nefesler alıyor, birbirimize bakıyorduk. En sonunda yüzüme tatmin olmuş bir gülümseme yayılırken arkama yaslandım. Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Güzel."

Halley bana doğru temkinli adımlar atarken zorla yutkundu. Saçlarının yarısı atkuyruğundan çıkmış, ceket tek omzundan kaymıştı. Bana çevirdiği ela noktaların bulunduğu irisleri, loş ışığın altında yoğun bir şekilde parlıyordu. Kaldırımında oturmuş, onun önünde diz çökmüş haldeydim.

Yüzünde görmek için uzun zamandır can attığım, ateşle parlayan bir gülümseme belirdi.

Bana elini uzattı.

Elini tutup ayağa kalktım ve eli, benimkinin arasından kaymadan önce onu nazikçe kendime çektim. Avuçlarımız gevşekçe birbirini tutarken öylece durduk. Halley kenetlenmiş ellerimize bakarken yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Avucunun içini yavaşça hâlâ sertçe çarpan kalbine doğru bastırdım.

Gözlerim birleşen ellerimizin dokunduğu, beyaz atletinin arasındaki boşluğa sabitlenirken, "Bunun ne olduğunu hissedebiliyor

musun?” diye sordum. Düzensizce çarpan kalp atışlarından gelen titreşimler, parmak uçlarımıza doğru süzülüyordu.

Fısıltıyla, “Korku,” diyerek sorumu cevapladı.

Başımı iki yana sallarken, “Hayır,” dedim. Betonun üzerindeki ayakkabılarımızın uçları birbirine değene kadar küçük adımlarla ona yaklaştım. Başparmağım eklemlerinin üzerinde dolaşırken boğazım ağır bir düğümle gerildi. “Güç.”

Halley derin bir nefes aldı.

Sonbaharın esintisi, serbest kalmış saç tutumlarını esir alıp onları uçuştururken, ayın yumuşak ışığı gözlerine yıldız tozlarını serpiştiriyordu. O gözler benimkileri bulup sıkıca tuttu ve-

Yanımızdan hızla bir araba geçti.

Aramızdaki bağ aniden koparken elimi göğsünden çektim.

Böyle olması en güzeliydi.

Parmaklarımı sertçe saçlarımmın arasından geçirip yerimi bile rek geri çekildim. Onunla ne kadar gurur duysam da, ona karşı ne kadar korumacı hissetsem de, onun güvenliğini sağlamak veya güçlü hale getirmek konusunda ne kadar kararlı olsam da, yerimin kızımın en yakın arkadaşından oldukça uzakta olduğunu gayet iyi biliyordum.

Elinde bir güç tutuyordu.

Ve o güç, Halley’nin bilmesini istediğimden çok daha fazlaydı.

Bunu hissedebiliyordum. İçimden küfürler ettim ve ayaklarımın altına yığılan, kan içinde kalmış bir kalıntıdan ibaret hale gelene kadar onu içimden yırtıp atmak istedim. Bu duyguyu bir anda yok etmek, ayaklarımın altında ezmek ve herhangi bir yaşam kırıntısından yoksun bırakmak istiyordum.

Aptalcaydı.

Yanlıştı.

Bir felaketin eşiği idi.

Halley ceketini çıplak omzuna tekrar çekerken boğazını temizledi ve bakışlarını yüzümden başka yöne çevirdi. Daha önce söylediğini tekrar ederek, "Acımasısın," dedi.

Kendimi gülümsemeye zorladım. "Sen de yeteneklisin."

Halley kollarını birbirine bağladı, ben de ellerimi eşofman altımın cebine soktum ve kaldırımda tekrar yürümeye başladık. Halley'nin elleri ise ona bol gelen siyah deri ceketin koltuk altlarında kaybolmuştu.

"Bu akşam yemeğe kalıyor musun?" diye sordu. Hâlâ içinde dolışmaya devam eden adrenalin yüzünden hızlı adımlar atıyordu.

"Evet, Tara'nın randevusu var," derken bunun düşüncesiyle yüzümü buruşturdum. "Sen mi pişireceksin?"

"Piruhi yapacağım."

"Artık zamanı gelmişti."

"Şimdilik iyi ilerleme kaydediyormuşum gibi hissediyorum. Bu da kutlama yapmak için bir sebep."

Başımı sallarken ona tekrar gülümsedim, bu defaki daha az zorlamaydı. Onunla gurur duyuyordum. Herkes travmalarını titreyen iki eli arasına alıp onlara tutmaya değer bir şekil veremezdi. Halley'nin acısı çamurdandı; yepyeni bir hale gelip farklı bir forma bürünüyordu. Bu, bir gün onun en önemli şaheseri haline gelebilirdi.

İşte bu kutlanacak bir şeydi.

Dördümüz birlikte mutfakta çalışıp hamurdan geri kalanları merdaneyle açarken Whitney kalçasını benimkine vurdu. Gülümseyerek, "Kendine bir bak," dedi. Kahverengi, dalgalı saçlarını tepesinde toplamıştı. "Tek eksigin mutfak önlüğü."

"Sanırım bunu pas geçeceğim."

Sağ tarafımda duran Tara kıkırdadı. "Önlüğün sana çok yakışacağına bahse girerim. Noel yaklaşıyor, sadece söylüyorum."

“Bunu yapamazsın.”

“Sanki beni tanımıyorsun.”

Homurdanarak, “Siktir, bunu yapabilirsin,” dedim. “Bunun için öncesinde cezalandırılacaksın.”

Kızım kaburgalarımın irkilmeme neden olacak kadar sert bir şekilde dirsek attı.

Tezgâh tamamen una, yağ kalıntılarına, bir dolu kirli tencere ve tabaklara bulanmış haldeydi, kızlar arka planda Radiohead’ın CD’sini açmıştı.

Kapı çaldığında Tara tıpkı bir heykel gibi dimdik durdu. Yüzündeki tüm renk gitmişti. “Aman Tanrım, bu Josh. Josh geldi. Yemeğe. Benimle birlikte.”

Karşımdaki kapıya bakıp buzlu camın arkasında hareket eden gölgesini izlerken, “Plan da buydu,” diye mırıldandım.

Kızımın lanet bir randevusu vardı.

Ebeveyn kitaplarının ya da baba olma el rehberlerinin hiçbiri genç yaştaki kızımın, merhametsiz flört dünyasında gezmesini seyretmenin getirdiği dehşet hissine beni hazırlayamazdı.

Whit bana, Tara’ya doğum kontrol hapı verdiğini söylemişti.

Kusmak istiyordum.

“Ben gidip kapıyı açayım.” Ellerimi değiştirip giydiğim mavi kot pantolonumun üzerine sildim.

“Kahretsin, tabii ki bunu yapmayacaksın. Kenara çekil.” Tara yanımdan geçip hızla girişe doğru gitti.

İç çektim ve yeni perma yaptırdığı saçlarıyla oynarken koşar adımlarla uzaklaşmasını izledim. Whitney’ye doğru, “O çocuktan hoşlanmıyorum,” diye mırıldandım.

“Tabii ki hoşlanmazsın. Beyaz Atlı Prens kapıdan içeri girse bile sen yine de *şunun kellesini alın*, dersin.”

Hamuru gerektiğinden fazla bir güçle yoğururken, “Evet,” dedim. “Prensler fazla abartılıyor, ayrıca hiç de çekici değiller.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

Whitney ellerini yıkamadan önce bana gülümseyerek baktı ve ardından kapıda duran Tara’nın yanına gitti.

Halley ile mutfakta yalnız kalmıştık. Ben toksik babalık içgüdülerimle mücadele ederken, Halley de patatesli piruhilerin içini dolduruyordu. Tezgâhta öne doğru yaslanıp ona kısa bir bakış attım. “Josh hakkındaki düşüncelerin?”

Başını kaldırıp bana baktıktan sonra göz kırptı. “Bence tatlı biri.”

“Hayır, başka bir şey.”

Gülümsemesi silinirken başını sallayarak gözlerinin önüne düşen saçları uzaklaştırdı. “Pekâlâ, şey... Josh onur listesinde. Okuldayken koridorda Tara’nın kitaplarını taşıyor,” dedi. “Ah, ayrıca dün sporcu çocuklardan birini okul dolaplarına fırlattı. Çocuk Tara’ya edepsiz bir yorum yaptıktan hemen sonra.”

Gözlerimi öfkeyle kapattım. “Yani şiddete meyilli.”

“Korumacı.”

“Ondan nefret ediyorum.”

Halley kıkırdayınca onun bu rahatlamış gülümsemesi benim de gerginliğimin azalmasını sağladı ve sert duruşum yumuşadı. Son günlerde Halley’nin güldüğünü pek duymamıştım. Fazla odaklanmış, kararlı ve ciddiye. Hayvan hastanesindeki işi, okul ödevleri ve kendini savunma eğitimleriyle meşguldü. Artık aylar önce tanıştığım o solmuş çiçek değildi ama gölgeler hâlâ etrafında süzülüyor ve onun parlak ruhunu boğuyorlardı.

Daha olumlu bir havaya bürünürken, “Ben etrafta yokken benim gözlerim olur musun?” diye sordum.

“Gözlerin mi?”

“Evet, sen benim destekçi bir arkadaşımsın.”

Elmacikkemiğinin üzerine bulaşmış unu temizlerken yanakları kızardı. Hareketi daha fazla un eklenmesine neden oldu. "Hayır, üzgünüm. Bütün sadakatim Tara'ya ait."

"Seni kazanacağıma bahse girebilirim."

"Yapamazsın. Buna dürüstlük diyoruz."

Bana yan taraftan bakarken attığı sırtı, çekici olduğu kadar tehlikeliydi de.

"Hımm." Kollarıma yaslanarak öne doğru eğildim ve Halley hamurları kapatıp tek tek tavaya dizerken onu izledim. "Bu bir meydan okuma."

"Enerjini boşa harcama."

Evin diğer tarafından neşeli sesler gelirken yeni bir *Radiohead* şarkısı çalmaya başladı. Şarkı etkileyiciydi, insanı havaya sokuyordu.

Bir anlığına her şey silinip gitti. Kahkahalar, birbirine çarpan bardakların sesleri ve yüksek sesler yoktu. Sadece ben, Halley ve adımı öğrenmek için sabırsızlandığım *Radiohead* şarkısı vardı. "Bu hangi şarkı?"

Halley gözlerini kapattı, sanki notaları gözlerinin önünden geçiriyordu. "*Talk Show Host.*"

"Hoşuma gitti." Piruhiler tavada cızırdayarak altın rengine dönüşürken Halley'nin kalçaları ürkütücü bir ritimle hafifçe sallanıyordu. Ardından arkasına döndü ve önüme doğru uzanıp baharat kavanozlarından birini aldı.

Kollarımız birbirine temas etti.

Ve bakışları yukarı doğru kalktı.

Yanağındaki un izi dikkatimi çekince içgüdülerim devreye girdi. Başparmağımla nazikçe orayı temizledim. "Biraz una bulanmışsın..." Kalan beyaz tozları teninden silerken sözlerim yarım kaldı.

Şarkı içinde bulunduğumuz ana hayat verirken Halley'nin bakışları tezgâha kaydı ve donup kaldı.

Uzun bir süre boyunca, pervasız halde öyle kaldık.

Halley yutkundu ve nefesi kesilmiş halde, "Tara, Whitney'nin hâlâ sana âşık olduğunu düşünüyor," dedi aniden.

Kıpırdamadan durdum. Ardından elim yüzünden uzaklaştı.

Söylediği kelimelerin hepsini tek tek sindirirken kaşlarımı çatı-tım. Yavaş yavaş çatlaklardan içeri sızmaya çalışıyorlardı. "Ne de-mek istiyorsun?"

Halley bakışlarını tezgâha çevirmeden önce bana baktı, gözleri cam gibiydi. Sanki içindeki bir parça neden böyle bir şey söylediği-ni bilmiyormuş gibi başını salladı.

Tara yemek odasından, "Baba!" diye bağırdı. "Buraya gelip Josh ile tanış. Utancım seni bekliyor ve buna karşı koyamayacağını bi-liyorum."

Burnumdan keskin bir soluk verdim ve Halley geri çekilip ocağa dönerken avucumla enseme kavradım. Tavada döndürdüğü piruhiler cızırdıyordu. Lezzetli aroma beni gevşetti ve tezgâhtan çe-kilip arkama döndüm.

Tara neden böyle olacağını düşünüyor ki?

Duraksayıp omzumun üzerinden Halley'ye baktım. Yüzü kıp-kırmızı olmuştu. Gözlerini tavaya dikmiş, spatulayı tıpkı öldürücü bir silah gibi kavırıyordu.

Yemek odasına girip Josh ile el ele tutuşmuş kızıma, dudakları-mı birbirine bastırarak gülümserken kalbim boğazımda atıyordu.

Whitney masada oturduğu yerden başını kaldırdı, ben ona doğ-ru yaklaşırken parmaklarını şarap kadehinin etrafına doladı. İçki-sinden hafif bir yudum aldı. Yakut rengindeki tırnakları, şarabıyla uyumluydu.

Tara yüzünde kocaman bir gülümsemeyle beni annesinin ya-nındaki sandalyeye yönlendirdi. Mumun ışığı, masa örtüsünün üzerine yansıyor.

Kızım bana doğru kaşlarını kaldırdı ve ardından göz kırptı.

Siktir.

BÖLÜM 15

Halley

MAHALLEMİZİN OLDUĞU SOKAKTA son hızla koşarken ayakkabılarım buzla kaplanmış kaldırıma vuruyordu. Evlerin hepsi *Candy Cane Lane*'den fırlamış gibi aydınlatılmıştı. Rengarenk ışıklandırılmalar, yeni yağan karın tanelerinin arasından parlıyordu ve ihtiyacım olan sihirli dokunuş tam olarak buydu.

Antrenmanlara başlamadan birkaç ay önce koşmaya başlamıştım. Sert, yoğun kar yağışlı kış bile motivasyonuma engel olamıyordu. Hatta tam aksine ateşimi daha da körüklüyor, yolumun üzerine çıkan buz dağlarının tamamını ve çığları eritmemi sağlıyordu.

Yoluma çıkan başka bir şey olursa? Harika olurdu, onun da üstesinden gelirdim. Başka bir engel önüme fırlatılırsa onun da üzerinden atlardım. Kırılmaması mümkün olmayan biri haline gelene dek her zorluğu bir basamak olarak kullanırdım.

Babam kazanamazdı.

Üzerimdeki hâkimiyeti yok olacaktı. Kemikleri, benim kararlılığımın ağırlığının altında parçalanacaktı. Morluklarım ödül haline gelecek, yararlarım geçmişin hatırası olarak kalacaktı.

Öyküler her zaman tekrar yazılabilirdi. Benim şu ana kadar ki hikâyem, ilk taslağın karmakarışık halinden fazlası değildi. Ben kendi hayatımın ana karakteriydim ve kötünün karşısında ikinci plana atılmayı *reddediyordum*.

Göğsüm sızlıyor, ciğerlerim öne doğru yaptığım her hamlede geriliyordu. Bacaklarımdaki tendonlar yanıyor, kasılıyor ve zorlanıyordu.

Bunu umursamadan koşuya devam ettim. Henüz bitirmemiştim. Ben *bitene* kadar da... bitmeyecekti.

Köşeyi son hızla dönerken ayağım bir parça buz parçasına takıldı. Çok hızlı gidiyordum ve aniden dönmüştüm. Burnumun üzerine çakılmamak için verdiğim çaba, tökezleyip savurulmama neden olan abartılı bir sapmayla sonuçlandı.

Öne doğru uçtum.

İlk önce yüzüm ardından da çenem betona yapıştı.

Ellerim düşmenin şiddetini azaltmak için önüme fırladı ama yeterli değildi. Küçük taşlar ve buz parçaları avuç içlerime saplanırken yere düştüm. Çenem kaldırma sürttü. Sessiz sokağın ortasında durana dek sanki sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca kayıyor gibi hissetmişim.

Etrafta kimse yoktu.

Saat beşti, Noel sabahıydı. Hâlâ uykuda olmayanlar muhtemelen sabahlıklarını giymiş ve ellerinde kahve kupalarıyla ağaçların etrafına toplanmış, küçük çocukların hediyeleri açmasını seyrediyordu.

Acının kendini göstermesi üç saniye sürdü.

Çenem sızlayıp zonkluyor, bedenim acı içinde feryat ediyordu. Gözlerimin arkasına yaşlar dolsa da düşmelerine izin vermedim.

Çok fazla gözyaşı vardı.

Yanaklarımdan aşağıya bir hayatta olması gerekenden daha fazla tuz dökülmüştü.

Buna teslim olmayacaktım.

Tüm bedenim baştan aşağıya acıyla sarsılırken, kendimi dikkatle betondan kaldırdım ve hasarı incelemeye başladım. Ellerim

paramparça olmuştu, yüzümün çarptığı yerdeki kar, kandan dolayı beyazdan pembeye dönmüştü.

Tam bir enkazdım.

Dişlerimin arasından keskin bir nefes alırken titreyen bacaklarımın üzerinde doğruldum ve iki blok uzaklıkta bulunan Tara'nın evine doğru aksayarak yürümeye başladım. Acıdan ve soğuktan titreyip ön kapıdan içeri girerken evdeki herkes hâlâ uyuduğu için sessiz olmaya çalışıyordum.

Üzerindeki tişört ve pijama altıyla koltukta oturan Reed hariç herkes... Bir önceki gece tatilden dolayı o koltukta uyumuştı.

Kahretsin.

Beni fark etmeden yanından geçmeyi umut etmiştim ama evdeki derin sessizlik, bana korkunç bir şekilde ihanet etti. Döşemenin tah-taları gıcırdadığında Reed'in başı bana doğru döndü.

Kahve bardağını hızla kenara koyarken koltuktan fırlayarak kalktı. "Halley, ne oldu sana böyle?"

Onu görmezden gelerek spor ayakkabılarımı sertçe çıkarttım ve ardından doğruca banyoya yöneldim.

"Halley," diye seslendi arkamdan.

"İyiyim."

İyi falan değildim ama olacaktım. Sadece birkaç yara bandı yapıştırmam ve tenimdeki taşları temizlemem gerekiyordu. Düzelecektim.

Koridordaki banyoya girip kapıyı yüzüne kapatmaya çalıştım ama Reed arkamdan geliyordu.

Hızla içeri girerken, "Ne oldu?" diye sordu.

Aynaya baktığımda kalbim sıkıştı. Görüntü sandığımdan daha da kötüydü. "Düştüm," dedim.

"Kıyma makinesinin üzerine mi düştün? Tanrım." Reed küçük banyonun içinde yanıma geldi ve kapıyı yavaşça arkamdan kapattı.

“Koşuyordum.” Musluğun sıcak su kısmını açtım ve donup parçalanmış ellerimi suyun altına soktum. Aynadaki yansımama bakarak ıslak parmaklarımı yüzümde dolaştırdım ve çenemdeki kurumuş kanı sildim. “Buzun üzerinde kaydım.”

“İzin ver de yardım edeyim.”

“Ben hallederim.” Reed ellerime doğru uzandı ama anında tutuşundan uzaklaştım. Usulca, “Sadece yardım etmeye çalışıyorum,” derken omuzları çöktü.

En sonunda onun incinmiş bakışlarını görünce altdudağım titredi. Pislik gibi davranmak istememiştim ama Reed’e fazla yakın olmak, bir aptal gibi düşmekten çok daha trajik şekilde sonuçlanabilirdi. Ona yarı yarıya âşık sayılırdım. Böyle bir düşüş öldürücü olabilirdi ve artık yere çakılıp yanmak için çok fazla yol katetmiştim.

Musluktan su akarken Reed’e baktım ve yumuşayarak ona göz kırptım. “Ben iyiyim, gerçekten. Hiçbir şey kırılmadı... gururum dışında.”

Uzandı ve büyük eliyle çenemi kavrayıp başımı yana eğdi. Harsarı incelerken kaşlarım çatmış, çenesi kasılmıştı. Ardından başımın üzerinde duran orta boy dolabı açtı ve raftan bir kutu bandajla merhem aldı. “Sadece ellerin ve yüzün mü yaralandı?”

Boğazımdaki yumruyu bastırmaya çalışırken bandajı açtı. Karnımda nabız gibi atan bir sızlama vardı. “Önemli bir şey yok.”

Reed ambalajı açarken ben de atletimi yukarı doğru çekip o tarafı inceledim.

Gözlerim gövdemde şimdiden kendini göstermeye başlamış morluklara ve boydan boya oluşmuş çiziklere takıldığında midem bulandı. Kötü görünüyordu. Atleti biraz daha yukarı çekerken parmaklarım titriyordu. “Be-ben iyiyim. Her şey yolunda,” diye kekelelerken Reed’den çok kendi kendime konuşuyordum. Acı dolu bir inlemeyle atleti çıkartıp yere attım ve spor sutyenimin ucuna kadar

uzanan yaraları kontrol ettim. Nefesim kesilmiş halde, “Acıyor,” dedim.

Reed’in karşısında yarı çıplak duruyordum ama dehşet, utancımın önüne geçiyordu.

Tükenmiş bir halde raftan bir havlu alıp akan suyun altına sokup ıslattım ve fazla suyu sıktıktan sonra yaramın üzerine bastırdım. Gözkapaklarım kapanırken hırıltılı bir ses çıkartarak akmak için ısrar eden yaşlara engel oldum.

Reed benden sadece birkaç santim uzakta duruyor ve bandajın iç kısmına merhem sürüyordu. “Seni hastaneye götürmem gerek.”

Gözlerim aniden açıldı. “Hayır, lütfen. İyi olacağım. Hiç kırığım yok, yemin ederim.”

Öne doğru bir adım attı ve bandajı lavabonun kenarına bırakıp havluyu tutma işini devraldı. Suyun sıcaklığı azalmıştı ama onun yakınlığının sebep olduğu sıcaklık daha da artmaya başladı. Havluyu cildime hafif hafif bastırıp kumaşın kandan geriye kalanları emmesine izin verirken gözleri benimkilere kaydı. “Bazen kırılmakta hiçbir sorun olmaz,” dedi. “Savunmasız hissetmene ve korkmana izin var. Bunlarla savaşmak zorunda değilsin.”

Titreyen parmaklarımla elini kavradım. “Hayatımın tamamını zayıf biri olarak geçirdim.”

“Bu zayıflık değil. Bu başlı başına güç. Korkularınla yüzleşmek, duygularını kabullenmek seni zayıf yapmaz. İnsan yapar.”

Sıkıntılı bir nefes aldım. Üzerine elimi koyduğum elinin verdiği his, bir şekilde içimi yakıp kavuran acıyı bastırıyordu. Tutuşum daha da sertleşti ve dikkatimi tamamen kenetlenmiş ellerimize verdim. Başparmağım, eklemlerinin üzerine süründüğünde aramızdaki gerilim daha yoğun bir hale geldi. Küçücük banyonun içindeki, bizimle birlikte zorla sıkışmış elle tutulabilir o gücü hissedebiliyordum.

Ardından Reed sanki başparmağımın hareketi içinde bir şeylerin kilidini açmış gibi keskin bir nefes aldı. Ruh hali değişirken sanki ördüğü duvarlar sırayla yıkılıyor gibi hissediyordum. “Bilirsin... kardeşim ve ben büyürken birbirimizle oldukça yakındık.” Elini tutuşumdan kurtararak beni sadece havluya dokunur halde bıraktı. Tekrar bandaja uzanırken serbest olan elimi yakaladı. “Kelimenin tam anlamıyla birbirimizin en iyi arkadaşydık. Birlikte top ve kutu oyunları oynardık. Yazları gölün kenarında yüzerdik. Ailece tatillere giderdik ve otel odasında gün doğana kadar sohbet edip beyzbol kartlarını inceleyerek sabahlardık.”

Havluyu karnıma bastırırken Reed’in dikkatle parmaklarıma uzanıp avucumun içindeki kana bulanmış, yırtılmış deriyi incelemesini seyrettim. Teması hafif de olsa dengemi bozup beni sarstı. Sesinin sanki dünya üzerindeki en hipnotize edici melodi gibi bir etkisi vardı.

Gözleri yüzümde dolaşıp gözlerimi buldu.

Beni okuyabiliyordu.

“Liseye geçtikten sonra hem annemizi hem de babamızı kaybettik, peşinden de yanlış şeyler yapan gruplarla takılmaya başladık. Bir akşam, gitmesi gereken bir buluşmaya benim de katılmamı istedi. Birine borcu olduğunu ve eğer işler kontrolden çıkarsa, her ihtimale karşı yanında destek olacak birini istediğini söyledi. Her zaman onun arkasını kollamıştım. Ona hep göz kulak olmuştum. Bu yüzden kararı vermek oldukça kolaydı.”

Her kelimesiyle birlikte kalp atışlarım hızlanırken, Reed avuç içimdeki bandajı nazikçe bantladı ve acıdan dolayı ağzımdan çıkacak başka bir tıslamaya daha engel oldum.

“Birine çok fazla borcu olduğu ortaya çıktı,” dedi sıkıdığı dişlerinin arasından. “Uyuşturucu satıcısıydı. Yaşlıydı, iriydi ve yara izleriyle kaplıydı.”

Dokunuşu karşısında eğilirken, “Ne oldu?” diye sordum.

JENNIFER HARTMANN

Reed uzun süre bana baktı. Acı kaşlarını çatmasına ve yüzünü buruşturmasına neden oldu.

Ardından üzerimdeki elini çekip kendi tişörtünü kaldırmak için uzandı. Gözlerim aşağıya doğru kayınca nefesim kesildi.

Kötü görünen, pürüzlü yara izi damarlarımda buz akıyor gibi bir etki yarattı ve gözlerim doldu. O izi daha önce bir defa Reed'in evindeyken görmüştüm. Bunun bir tür kazadan dolayı olduğunu varsaymıştım.

Ama kaza değildi.

"Buluşma bok gibi geçti," dedi. "Radley paranın tamamını getirmemişti, bu yüzden satıcı onu son kez uyararak bir mesaj verdi. Gece yarısı, beni ara sokağın ortasında, karnıma saplanmış bir bıçakla, kanlar içinde ve ölüme terk edilmiş halde bırakmak... Mesaj buydu."

"Aman Tanrım."

Acısını görebiliyordum.

Onun acısını kendi acımmış gibi *hissedebiliyordum*.

Kan içinde kalmıştı, korunmasızdı ve ruhunun derinliklerine işlemişti.

"Mesele şu ki, senin başına gelen şeyleri ben de yaşadım. Ölüme terk edildim, buz gibi kaldırımda yere savruldu, alabileceğim kaç nefes kaldığını merak ettim. Daha kaç anım... kaç tane daha gelip geçici anlarım olacağını merak ettim." Dudakları ufacık bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hayatta kalmayı başardığımda, tüm bu korku ve acıyla nasıl ilerleyebileceğimi çözmem gerekiyordu. Ve işte sana ipucu; olay bunların içinde değil, onlarla birlikte yaşamaya devam etmekte. Bu duyguları tanırın, onları yönlendirirsiniz ve bastırmaya çalışmazsınız. Korkmak, zayıflık değildir. Sadece bunun bir sonraki hamleni belirlemesine izin veremezsiniz."

Şaşkın ve dolmuş gözlerimle ona bakarken söylediği kelimelere kendimi kaptırıp gitmiştim.

“Yaptığın hamleleri gördüm, Kuyrukluyıldız,” derken sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü. “Onların tam merkezindeydim. Ne zaman yere düşsen ayağa kalkıyorsun. Kelimenin tam anlamıyla kendi hayatın için savaşıyorsun... Siktir, bunun için öyle güçlü olmak gerekiyor ki.”

Nefesim kesildi.

Başımı yavaşça sallarken bakışlarım yara izine doğru kaydı. Reed de ayağa kalkmıştı. Yara izlerini silah haline getirmişti. Bu anlatılmaya değer bir hikâyeydi.

Şimdi de aynı şeyi yapabilmem için bana yardım ediyordu.

Elimi kaldırıp yavaşça ona doğru uzandım ve parmak uçlarım karnının yan tarafında bulunan, küçük bir vadi gibi görünen kıvrımlı yara izine dokundu.

Temasımla birlikte testere kadar keskin bir nefes aldı.

Parmaklarım pürüzlü izin etrafında dolaşırken ikimiz de kıpırdamıyorduk.

Banyonun floresan ışığının altında göz göze geldik. Onunkiler karanlık ve yoğunken, benim gözlerim yaşlarla parlıyordu. Ardından geri çekildim, havluyu yaramın üzerinden indirirken sırtım ortaya çıkana, şekli bozulmuş omurgam tamamen görünene kadar etrafımda döndüm.

Beklerken zarar görmüş dilimi ısırdım. Gözlerim kapalı, kalbim paramparçaydı.

Hemen arkamda duran Reed bana biraz daha yaklaştı. Elini çıplak sırtımın üzerinde gezdirince tüm bedenim ürperdi. Avucunun, kendi rahatsız edici sırlarımın ve kemerin bıraktığı yara izlerinin üzerinde dolaştığını hissedebiliyordum.

Sıcak bir parmak, iyileşen yaraların sınırları boyunca dolaştı. Bana dokunmasına izin verdim. Eğer isteseydi bana sonsuza kadar dokunmasına müsaade ederdim. Yaşadığım istismarın izlerini asla

yok edemeyeceğini biliyordum ama bunların getirdiği o yüklerin tamamını hafifletebileceğinin farkındaydım.

“İkimizin de yaraları var.” Çenemi omzuma doğru çevirerek gözlerini görmeye çalıştım. Nefesi başımın üzerinde dolaşıyordu, sandığımdan daha yakındı. “Bıçak. Kemer. Silahlar farklı ama yaralar aynı.”

Yüzüm ve sırtım arasında gidip gelen gözlerini izledim. Eli, yavaş yavaş dolaşıp yukarı ve aşağı hareket ederek keşif yapmaya devam etti. Parmak uçları, ensemin ürpermesine sebep olup saçlarıma dokunana kadar yolculuğunu sürdürdü.

Başım arkaya düştü.

Dokunuşu karşısında sırtım kavislendi. Göğsüm rahatlık, sıcaklık ve istekle kasıldı.

Gittikçe tükenen adrenalin beni güçsüz hale getirdi ve eli saçlarımda gezinirken göğsüne doğru yığıldım. Bir arzu patlaması, aşağıya doğru süzülerek bacaklarımin arasına yerleşti. Çok yakındık. Whitney ve Tara, bir kat üstümüzde uyuyordu. Ben kendimi ona bastırıp sıcaklığının beni yutmasına izin verirken, üzerimde sporcu sütyeninden ve tayttan başka bir şey yoktu.

Nefes nefes kalmış halde diğer elini kaldırdı. Parmakları sanki dans eder gibi yumuşak şekilde hareket etmeye devam ediyor, vücudumun yan tarafındaki sıyrılmış derinin üzerinde dolaşıyordu.

Canım yanmıyordu. Acı gitmiş, yerini coşkunun verdiği sarhoşluk almıştı.

Parmakları saçlarıma dolandı ve parmak uçlarıyla kafa derime masaj yapmaya başlayınca başımın arkası göğüs kafesine yaslandı. Sol eli bedenimin üst kısmına doğru tırmanmaya devam etti ve göğsümün yanından geçerken Reed uzun, boğuk bir nefes verdi.

Ve sonra da avucu üzerime kapandı.

Göğüs uçlarım sertleşip belirgin tepeler haline gelirken, göğsümü avucunun içine alınca inledim.

Hırıltılı ve yalvaran bir sestir. Ellerinin üzerimde gezinmesini, ölmüş olan parçalarımı canlandırmasını istiyordum. Bana içimde bir ateşin olduğunu ve tek ihtiyacımın bir kıvılcım olduğunu söylemişti. Reed benim kıvılcımımdı.

Bana dokunmaya devam et, Reed.

Beni hayata döndür.

Ama inlemem onu daha da yaklaştırmak yerine donup kalmasına ve yüzüne buz gibi bir hava çarpmasına neden oldu. Reed bir saniye boyunca, ürkütücü şekilde hareketsiz kaldı. Eli hâlâ göğsümün üzerindeydi.

Geri çekildi. Sanki kıvılcım olan benmişim ve onu kavurmuşum gibi arkaya doğru sıçramıştı.

“Üzgünüm,” dedi zımpara kâğıdından daha sert bir sesle. “Gitmeliyim.”

Arkamı döndüm. Kafam karışmış, utanmış haldeydim ve çaresiz şekilde tahrik olmuşum.

Hepsinden de öte, kızgındım.

Kendime kızgındım.

Reed banyodan çıkmak için adım atarken onu izledim. Tenim kıpkırmızı olmuş, nefesim kesilmişti ve iç çamaşırım sıırılsıklamdı. Reed arkasını dönüp gitmeden önce gözlerimi güneğe doğru indirdim ve pijamasının önündeki göze çarpan çıkıntıyı fark ettim.

Tahrik olmuştu. Belirgin bir hal almıştı. Devasaydı.

Reed gözlerini sıkıca kapatıp elini saçlarının arasından geçirdi ve ardından dönüp banyonun kapısını açarak, ben ağzımı açmaya fırsat bulamadan koridorda gözden kayboldu.

Orada öylece kaldım, tir tir titriyordum. Fiziksel ve zihinsel olarak parçalara ayrılmıştım. Yaralarımı temizleyip onlarla uğraşırken, şehvetle iç içe geçmiş sefaletin sızlanmasını içimde tuttum. Ağrı kesici krem ve bandajlar dıştaki yaraları sarmak için yeterliydi. Ama

yanaklarımdaki kızarıklık ve gözlerime yansıyan tahrik, yüzeyin altındaki şiddetle devam eden binlerce savaşı dile getiriyordu.

Yüzüme soğuk su çarptıktan sonra atletimi tekrar başımdan geçirdim.

Sonra banyodan hızla fırladım ve ellerini başının arasına almış, koltukta eğilerek oturan Reed'i görmezden gelerek merdivenlerden çıkıp kendimi Tara ile paylaştığım yatak odasına attım.

En yakın arkadaşım yatakta örtülerin altına kıvrılmıştı, derin uykundaydı. Hafif horultuları odayı dolduruyor, yastığın üzerine yayılmış saçlarının bir kısmı görünüyordu. Ses çıkartmadan kendi yatağıma yöneldim ve battaniyelerin altına girdim. Sırtüstü dönüp tavana baktım. Nabzım damarlarımda ve uyluklarımın arasında atıyordu.

Hiç tereddüt etmeden, tek elimi taytımın bel kısmından içeri soktum.

Tanrım.

Bu çok yanılttı.

Boğazımı tırmalayan inlemeyi engellemek için altdudağımı ısır-
dım.

Parmaklarım aşağıya doğru süzülerek ıslak tenimi buldu. Sırılsıklam olmuşum, cayır cayır yanıyordum ve hastalıklı bir şekilde tahrik olmuşum. Gözlerim yavaşça kapanırken, sırtım kavislenerek yataktan kalktı. İki parmağımı girişimin üzerinde gezdirmeye başladım. Karıncalanma hissinin artması fazla uzun sürmedi. Sıkışıp kalmıştım, gidecek hiçbir yeri olmayan sıcak bir gerilimle doluydum. Parmaklarım şişmiş klitorisimin üzerinde sert ve hızlı şekilde hareket ederken, zihnim Reed'in bacaklarımın arasına gömülmüş yüzünün yasak görüntüleriyle dolup taşıyordu.

Soluk soluğa kalmıştım.

Parmak uçları morarana kadar uyluklarımı sıkıca sarmış, bacaklarımı iki yana ayırmıştı.

Dilini içime ittiğini, umursamaz ve aç bir şekilde beni yaladığını, ağzı klitorisime kapanmış sertçe emerken dişlerinin beni çektiirdiğini, birbirine karışan inlemelerimizin beni bitiş çizgisine ulaştırdığını hayal ettim.

Dağıldım ve sırtımı ürperten, bacaklarımı geren havai fişeklerle kuşanırken elimi ağzıma götürdüm. Sertçe boşaldım, titremeler içimden hızla geçip giderken gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyordu. Bedenim rahatlamamanın etkisiyle yataktan kalktı ve ardından tekrar yatağa yığıldım. En sonunda uçup giden hislerle birlikte ben de gevşedim.

Sonrasında sessizlikle karşı karşıya kaldım. Odadaki tek gürültü sadece ısıtıcıdan gelen hafif sestti, o da Tara'nın horultusuna karışıyordu.

İki elimle yüzümü kapattım.

Yaralarım zonkluyordu. Tenim orgazm sonrasının verdiği sıcaklıkla kızarmıştı. Düşüncelerim bir sarmal haline gelirken gözlerim yeni yaşlarla doldu.

Noel sabahında, en yakın arkadaşımın birkaç adım uzağında, *babasıyla* ilgili fanteziler kurarak mastürbasyon yapmıştım.

Bu iğrenç ve sapkıncaydı.

Battaniyeleri ben onların altında kaybolana kadar üzerime çektim ve altında saklanırken hissettiğim aşağılanma içime oturdu. Fakat sonsuza kadar böyle saklanamayacağımın farkındaydım. En sonunda, bu faciayla doğrudan yüzleşmem gerekecekti.

Ama zihnimin arka planında bildiğim bir şey vardı...

Başınıza gelen her facia küllerinizden doğmanıza izin vermezdi.

Bazıları sizi paramparça edip kendi hatalarınızdan oluşan enkazın içinde gömülü halde bırakırdı.

BÖLÜM 16

Halley

ELDİVENLE KAPLI YUMRUKLARIM kum torbasına çarparken ter, sanki bana canlılık nakleden bir yağmur gibi yüzümden aşağıya akıyordu. Reed geçen ay stüdyonun arkasında bulunan ofisi dinamik bir egzersiz cenneti haline getirmişti. Farklı farklı ağırlıktaki yuvarlak ağırlıklar ve dambıllar, tavandan yansıyan ışıkların altında parlıyordu. Direnç bantları askılardan sarkmıştı. Diğer köşede duran ve yoga matının yanına düzgünce yerleştirilmiş ağırlık sehpası, dersimden sonra gelen soğuma egzersizleri için sırasını bekliyordu.

Atkuyruğum durmadan sallanırken eşofman altımın hışırtısı duvarlarda yankılandı. Adalelerim gerilip kasılırken ciğerlerim yanıyordu.

Serbest bırak.

“Kahretsin. Kim seni böyle kızdırdı?” Scotty kapı aralığından ortaya çıktı. Omzunu pervaza dayamış, kollarını birbirine bağlamıştı.

Ona yan gözle bakarken çantasının belli belirsiz sallandığını görebiliyordum. “Bugün mü?” diye sordum sertçe aldığım nefeslerimin arasından. “Bob Ross*.”

* Bob Norman Ross, Amerikalı ressam ve televizyoncudur. Kısa sürede yaptığı tabloları ve manzara resimlerinde ağaçları mutlu olarak tanımlamasıyla ünlenmiştir.

“Bu mümkün olamaz.”

“Mümkün. Onun ağaçları çok mutlu. Bu hiç gerçekçi değil, ayrıca mutsuz ağaçları da incitiyor.” Scotty çantasını düzeltip eldivenlerini çıkartırken kahkaha attı. “Konu çok mutlu olmaktan açılmışken, neden yeni kurbanına tesadüfen rastlamış bir seri katil gibi gülümsüyorsun?”

Aşırı parlak gülümsemesi solarken kapıdan çekildi ve ellerini eşofmanının ceplerine kaydırды. “Korkunç bir benzetme oldu. Bob Ross seni gerçekten etkilemiş gibi?”

“Ya da belki de bunları deneyimlerimden biliyordum.” Kaşlarımı muzip şekilde oynattım ve sonra yumruğumu havaya kaldırıp sanki birini bıçaklıyor gibi hareket ettirdim.

Scotty salladığım elime bakarken kaşlarını çatmıştı. Hareket etmeyi bıraktım. Tam anlamıyla havaya, elimle mastürbasyon yapıyormuşum gibi görünüyordum.

Kahretsin.

Öksürerek kolumu yan tarafıma indirdim ve gözümün önüne düşmüş bir tutam saçı arkaya attım. “Ama gerçekten. Tuhaf ama iyi bir ruh hali içindesin.”

“Peki neden tuhaf?”

“Çünkü Koç Madsen kıcını tekmeledi.”

Bana doğru yavaş adımlarla yürüdü, elleri hâlâ ceplerindeydi. “Bunu nereden biliyorsun? Mutlu olmayı hak etmeyen bazı neşeli ağaçların görüntüsünü yok etmekle hayli meşgul durumdaydın.”

“Kulaklarım var,” derken ona doğru ilerledim. Ardından sesi mi erkeksi hale getirebilmek için kalınlaştırdım. “*Hayır, dur, lütfen! Tükendim, bu kadarı çok fazla! Merhamet et!*”

“Böyle bir şey kesinlikle yaşanmadı.”

Gülümsememi engellemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. “Tamam, tamam. Duyduğum tek şey erkeklerin homurtuları ve hırlamalarıydı. Ama berbat görünüyorsun.”

“Ders güzeldi.” Antrenman salonunun ortasında buluştuk ve Scotty banka oturup bana baktı. “Sıradaki sensin.”

Başımı salladım ve bir kolumu göğsümün üzerinden uzatarak esnetip birkaç saniye öyle kaldım. “Hazırım.”

“Sonrasında birlikte yemek yemeliyiz.”

Donakalırken gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. “Neden?”

“Neden olmasın? Akşam yemeği zamanındayız. Bir şeyler yemek de bu konseptte oldukça uygun.”

“Neden birlikte yiyoruz?”

Başını yana eğerken tereddütle, “Tekrar ediyorum... neden olmasın?” diye sordu.

Başımı eğdim, ne cevap vereceğimi düşünürken çenem gerildi. Gerçek anlamda verilecek bir cevabım yoktu. Noel’in yerini sert geçen bir ocak ayına bıraktığı, şubat ayının daha soğuk ilerleyip yoğun karı da beraberinde getirdiği altı hafta içinde, Scotty ile gittikçe yakınlaşmıştık. Artık arkadaştık. Benden sadece bir yaş büyüktü, yirmi yaşındaydı. Ayrıca iyi bir adamdı.

Uyumlu bir erkek arkadaş olma potansiyeli taşıyordu.

Ne konsept ama.

Yine de kalbim hâlâ, konuşmamızı gizlice dinleyen ve şimdi de kapıda kaşlarını çatarak dikilen, en yakın arkadaşımın otuz beş yaşındaki babası için umarsızca acı çekiyordu.

Reed, “Tara ile akşam yemeği planını olduğunu sanıyordum,” diyerek lafa girdi.

Scotty oturduğu banktan ona doğru döndü. “Üzgünüm Koç. Araya girmeye çalışmıyordum.”

Reed koyulaşmış gözleriyle bana baktı. Saçları ve koyu gri atlet, terden sıırılsıklam olmuştu.

Birkaç saniye ona baktıktan sonra yutkundum ve bakışlarımı kaçırdım. "Akşam yemeği fikri kulağa harika geliyor, Scotty. Yedinci Cadde'deki şu retro restorana^{*} ne dersin?"

Scotty dönüp bana bakarken gözlerini kırptırdı, bakışlarında yeni bir tereddüt vardı. "Ah, olur. Tabii Koç için de bir mahsuru olmazsa."

"Neden olsun ki?" Yanından kalkıp banktan hızla uzaklaştım ve sonra Reed'in kolunu dirseğimle dürterek egzersiz odasından çıkıp matlara yöneldim. "Antrenmana hazırım, Koç," dedim omzumun üzerinden. "Elinden gelenin en kötüsünü yap."

Bu zekiceydi.

İhtiyacım olan tam da buydu, dikkatimi dağıtacak bir şeydi. Ulaşılamaz Reed Madsen'a ait tüm düşünceler, yuvasını daha parlak bir gökyüzü için arkasında bırakan kuş gibi beynimden uçup gidene kadar kafamın içinde dolaşıp duracak farklı bir adamdı.

Bunu uzun zaman önce yapmam gerekirdi. Okuldaki ilgi çekici olan birkaç çocuk ve Tara'nın sevgilisi Josh'ın az da olsa çekici sayılabilecek arkadaşları vardı. Sanırım benim zevklerim daha çok benden büyük, akıllı; toprak, sarmaşık, sıcak amber ve bir dolu ilgi çekici cinsel fantezi gibi kokan erkeklerle daha fazla örtüşüyordu ama bunun pek önemi yoktu.

Uyum sağlayabilirdim.

Reed birkaç saniye sonra tüm sertliği, geniş omuzları ve heybetli kas kütlesiyle bana doğru döndü. Elini saçlarından geçirirken iç çekti.

Konuşmaktan kaçabilmek için mekik çekme bahanesiyle mata uzandım. Üzerimde dikilip devasa kollarını ürkütücü bir gölge gibi göğsünde kavuştururken, "Sen ve Scotty?" diye sordu.

Nefes alıp verdim ve hareketler esnasında esneyip yanan karnıma konsantre oldum. "Belki."

* Geçmiş dönemlere ait tasarım ve dekorasyonların, daha çok canlı renklerin kullanıldığı restoranlardır.

“İlginç.”

“Olabilir. Sanırım bunu birlikte göreceğiz.”

Çenesini eliyle ovaladı. “Neden?”

Neden?

Sorulacak daha iyi sorular olabilirdi:

Neden umurunda? Neden bu kadar önemli? Neden buharlaşarak havaya karışıp başka birinin atmosferine süzülüyor ve ben eninde sonunda senin düşüncelerinle boğulmadan önce nefes almama izin vermiyorsun?

Ama içimden bu soruların hiçbirini sormak gelmiyordu. Bu yüzden sadece, “O dünyada fıstık ezmesini sevmeyen nadir insanlardan biri,” dedim.

Reed dişlerini birbirine bastırınca çenesi iyice kasıldı. On mekik daha çektiğimi izlemeden önce, “Hadi başlayalım,” dedi.

Derin bir nefes alıp sakinleşene kadar matın üzerinde uzanmaya devam ettim ve ciğerlerim ikinci bir nefes için mücadele ederken panoyla kaplanmış tavana baktım. Ardından hızla ayağa fırladım. Matın etrafında dönmeye başlamadan önce sessizce birbirimize bakarak göz temasını sürdürdük. Kaslarımız titreşti, mücadele için hazırдық.

Yepyeni bir adrenalin dalgası yükseldi. Parmaklarım yumruk haline gelirken kalp atışlarım hızlandı.

Scotty içeri girdi ve kenardan bizi izlerken müzik açtı.

Salon içimdeki ateşi altın rengi bir sıcaklıkla harmanlayan Stabbing Westward’ın endüstriyel bir *rock* şarkısı olan Shame ile titreşip uğulduyordu. Bakışlarımın Reed’in terli alnına yapışmış saç tutamlarından geniş göğsüne, oradan şekilli kaslarına ve damarları belirgin, dövme kollarında dolaşmasına izin verdim. Hâkimiyet için rekabet eden iki aç yırtıcı gibi birbirimizin etrafında yavaşça daire çizerken Reed’in ellerinin arkasındaki damarlar, gözbebekleriyle birlikte genişlemişti.

Aşağıya uzanıp parmaksız eldivenlerden iki tanesini kaptıktan sonra bir çifti de bana doğru attı. Eldivenleri ellerimize geçirdik, atkuyruğumu daha sıkı hale getirip tekrar gözlerine baktım ve aramızdaki mesafeyi tarttım. Ardından Reed seri bir hareketle yumruğunu savurarak ileri doğru atıldı. Yana doğru bir adım atarken yumruğunun havanın içinden vızıldayarak geçtiğini hissettim ve kolumu kıvrıp kaburgalarına yumruk atarak karşılık verdim. Darbenin etkisi kolumda kendini gösterirken Reed'in gözlerinde anlık bir onay parıltısı fark ettim.

Yumruklar, bloklar ve kaçınma manevraları birbirini takip ederken gerilim gittikçe artıyordu. Eğilimli bir kroşenin altından geçtim, saçlarım bal rengindeki bir kuyruklu yıldız gibi havada süzülüyordu. Reed vücudunu yan çevirip attığı bir tekmeye bana karşılık verirken, tam zamanında yaptığım blokla ustalıkla onu savuşturdum.

Sırıtarak, "Güzel," dedi.

Altımızdaki mat ayaklarımızın yarattığı darbeyi içine çekiyor, sürtünme ve dönüşlerimizin sesleri çalan şarkıya vurucu bir katman ekliyordu. Ciğerlerime derin bir nefes çektim, hava elektrikle yoğunlaşmıştı ve efor kokuyordu.

Dövüş sanatları ve sezgilerin birleşiminden oluşan senkronize bir dansla hareket ediyorduk. Reed arkasını dönerek tekme savurdu ve ben de dengesini bozabilmek için ayağımı hafifçe kaldırarak karşılık verdim. Reed temastan kurtulmak için sıçradı ve tıpkı yabankedis gibi zarif şekilde yere indi.

Dudaklarımda bir sırıtma belirirken, "Sen de fena sayılmazsın," dedim.

"Hareketleri tahmin edilebilir birisin."

Gözlerim kısıldı. "Kendini tutuyorsun."

Yavaşça nefes alıp verirken tekrar birbirimizin etrafında dönmeye başladık. Sonraki hamlesini beklerken Reed'in hareketlerine odaklandım. Havaya kaldırdığı tekmesiyle öne doğru fırlayınca, ondan sıyrılıp kendi tekmemle karşılık verdim.

Tekmem hedefi buldu.

Reed hafifçe tökezledi, gözleri tatmin parıltılarıyla ışıldıyordu. Bu fırsatı değerlendirdim. Yumruklarım yeni keşfettiğim bir hızla hareket etti, peş peşe attığım düz ve eğimli yumruklardan oluşan bir kombinasyonla aramızdaki mesafeyi kapattım. Reed blok yaparak bana engel olmaya çalışsa da güç, savunmasını etkisiz hale getirmişti.

Yeni bir strateji oluşturmasını izledim, ardından zayıf anını fırsat bilerek arkamı dönüp ona tekme attım. Topuğum sertçe gövdesine çarptı.

Reed homurdanırken bir anlığına nefesi kesildi. Ben de onun düşen gardından yararlanarak kontrollü bir şekilde bacaklarına sarıldım ve *sertçe* mata serilmesini izledim.

Şimdi onun üzerine binmiştim.

Göğsüne otururken gözlerimizi birbirine kenetledim. Dudaklarım zafer kazanmış bir sırıtışla kıpırdıyordu. Alayla, "Tahmin edilebilir, öyle mi?" diye sorarken nefeslerim düzenliydi. Bakışlarımız birbirine sıkıca tutunurken onun etrafına sarılmış uyluklarım kasıldı. Altımdaki göğsü inip kalkıyordu, ben öne doğru eğilirken atleti yukarı doğru sıyrıldı.

Kendi gardım çöktü ve tuğlaların hepsi teker teker yerinden oynadı. Üzerimizde kıyafet yokken bu pozisyonun nasıl hissettireceğini merak ediyordum. Onun üstündeydim, ona sürtünüyor ve üzerinde aşağı yukarı kayıyor-

Bileklerimi yakaladı ve gücünü kullanıp kenetlenmiş ellerimizi bükerek pozisyonumuzu tam tersine çevirdiğinde şaşkınlıktan nefesim kesildi. "Off!"

Göz açıp kapayıncaya kadar sırtüstü yatar hale gelmiştim.

Reed üzerimde yükseliyordu. Çok güçlüydü. Hükmediciydi.

Kontrol ondaydı.

Panikle altında kalan bacaklarımı havaya savurdum, acınası bir mücadeleyle kıvranıyordum. Gözlerimde karşı koyan ve teslimiyet

karışımı bir ifade vardı. “Kontrolün sende olmasından hoşlanıyorsun, değil mi?” Boğuk çıkan sesim, gizli bir meydan okumayla doluydu.

Yavaş ve kasıtlı bir şekilde sırttı.

Reed göz temasımızı kesmeden hareket etti ve bileklerimi ağırlığını kullanarak matın üzerine sabitledi. Sırtım kavislendi, bedenim onun tutuşundan kurtulmak için kıvranmak yerine ona daha da yaklaşmak istiyordu.

Reed bana doğru eğildi, dudaklarımız tehlikeli bir şekilde birbirine yaklaşıırken nefesim kesildi. “Kontrol hassas bir danstır, Kuyrukluıldız,” diye mırıldandı. Sesi içimde nabız gibi atan düşük bir tınıdaydı. “Ve ben o dansa liderlik etmeyi planlıyorum.”

Yutkundum ve çekilmiş bir yayın serbest kalması gibi onun tutuşu karşısında gevşedim.

Altı hafta öncesindeki Noel sabahına ait görüntüler, kafamın içinde dönüp duruyordu.

Yara izleriyle dolu sırtım onun göğsüne yaslanmıştı, üzerime çarpan sıcak nefesleri beni eritiyordu. Eli göğsümü avucunun içine alıp karanlık bir şekilde inlerken, o ellerin lekenmiş her santimimi açığa çıkardığını hayal ediyordum. Ve bu anın peşinden gelen dakikalarda, kendi parmaklarım etimin derinlerine kaymış, beni hem utanç hem de tamamlanma duygusuna boğan ateşle dolu bir zirveye taşımıştı.

Hâlâ o külleri tenimden silkelemeye devam ediyordum.

Kalçalarımı doksan derecelik bir açıyla yukarı kaldırıncı Reed’in bileklerimi tutuşunun gevşediğini hissettim. Başımın üzerinden ileri doğru kaydı ve yüzüstü fırlamadan önce düşüşünü kontrol edebilmek için iki avucunu da mata bastırdı. Ağırlığıyla ezilmemek için başımı hızla sola çevirdim, ardından kollarımı karnına sararak yanağımı göğsüne bastırdım. İki saniye içinde doğrularak tıpkı bir ağaç gibi Reed’e tırmandım ve üstünlüğü sağlayabilmek için kolunu oynatıp başarıyla ters çevirdim.

Zaferimle kucaklaşırken yüzümde yavaş yavaş bir gülümseme ortaya çıktı.

Matın üzerindeyken kontrol bende idi. Ama bildiğim bir şey vardı. Eğer onun yatağında olsaydık...

Beni mahvetmesine izin verirdim.

Nefes nefese kalmış halde üzerinden çekilip ayağa kalktım ve mavi matın üzerine yayılmış Reed'e baktım. Dağılmış ve nemlenmiş saçlarımı arkaya savurup adrenalinin gittikçe azalmasına izin verdim.

Reed dizlerini kendine çekerek oturdu ve dağılmış, dalgalı saçlarını geriye itti. "Gerçekten gün geçtikçe daha iyi hale geliyorsun."

İltifatı beni baştan aşağıya ısıtarak damarlarımda hoş bir his bırakarak dolaştı. Benimle gurur duyuyordu.

Ben de kendimle gurur duyuyordum.

Kalkmasına yardım etmek için elimi uzatırken, "Teşekkür ederim," dedim.

Reed elimi tutup ayağa kalkarak önümde yükselirken, dudaklarının kıvrılmasına sebep olan hafif gülümsemeye engel olamadı. Gözlerimiz birbirine takılıp kaldı, grubun farklı bir şarkısı çalmaya başlamıştı.

Reed'in bakışları benim üzerimden muhtemelen Scotty'nin durduğu tarafa doğru kaydı. Yüz hatları sertleşti ve dudakları düz birer çizgi halini alırken zorla yutkundu. Ardından sanki bir düğmeye basılmış gibi hareketlenip uzaktaki duvara yönelirken, "Haf-taya görüşürüz," dedi sert bir sesle. "Yemeğin tadını çıkart."

Gözlerimi kırptırdım, bir yandan da dudaklarımı kemiriyordum.

Scotty görüş hizama girdi ve ona bakmak için döndüğümde, Reed'in yan taraftaki egzersiz odasına girerek gözden kaybolduğunu fark ettim.

Dağınık saçlarını ensesinde toplarken, "Akşam yemeği yememizin sorun yaratıp yaratmayacağını merak ediyorum," dedi.

Kaşlarımı çattım. “Neden?”

“Bu kavgadan daha çok ön sevişme gibi görünüyordu.”

Antrenman sonrasında efor ve utançtan iki kat fazla kızaran yanaklarım alev alev yanıyordu. Belli ki bir şeyleri çaktırmama konusunda pek de başarılı olamamıştık. “Antrenman yapıyorduk.”

“Tam olarak hangi konuda antrenman yapıyordunuz?”

“Seninkiyle aynı sebepten.”

Yüzü tiksintiyle buruşurken, “Mümkün değil,” dedi.

İç çekip yanından geçtim. Duş almak için sabırsızlanıyordum. “Kendime çekidüzen vereceğim. Bir saat içinde beni alır mısınız?”

Duraksadı ve ardından peşimden geldi. “Olur. Hâlâ gitmek istiyor musun ki?”

“Tabii ki. Açlıktan ölüyorum.” Ona adresimi söyledim ve eşyalarımı toparlayıp Reed’in bir kum torbasına, bir düzine adamın gücüyle yumruk attığı antrenman odasına baktım.

Birkaç saniye orada oyalanıp Reed’in hareketlerini izledim. Sağa sola hızla hareket eden kollarını; yapay deriye öfke, güç, zayıflık ve içimde kaynadığım hissettiğim duyguların hepsiyle vurmasını seyrettim.

Alnını kum torbasına bastırdı ve hiç hareket etmeden dururken elleriyle tutarak kırıdamasına engel oldu. Ardından gözleri benim durduğum tarafa kaydı. Kaşları çatıktı, kızarmış yüzü ter damlalarıyla kaplanmıştı. Parmaklarım kolun etrafına dolanmış halde kapının yanında öylece dururken Reed sanki işkence çekiyormuş gibi bana baktı.

Gözlerimin kısa süreliğine onunkilere kenetlenmesine izin verdim.

Sonra kapıyı açıp soğuk akşama adım attım.

Ben bir kibrit çöpüydüm.

Küçük, kırılgan ve gösterişsizdim. Ama tutuşmaya bir sürtünme kadar uzaklıktaydım.

Ve eğer dikkatli olmazsam... hepimizi yakıp kül edecektim.

BÖLÜM 17

Halley

Mart, 1997

WHITNEY CEKETİNİN FERMUARINI ÇEKİP gür kahve-rengi dalgaları yakasından dışarı çıkarırken, “İyi olacağına emin misin?” diye sordu. “Çağrı cihazım açık, Laurel’ın telefon numarası da sende var. Lütfen arama konusunda tereddüt etme. Acil olsun ya da olmasın, fark etmez.”

Tara ve annesinin, on dokuzuncu yaş günüm için bana aldığı fotoğraf makinesiyle koltukta oturuyordum, başparmaklarım bir dolu tuşun üzerinde dolaşıyordu. Makineyi kenara koyup gülümsedim. “Söz veriyorum, iyi olacağım. Sadece Green Bay’e gidiyosun. Ay’a değil.”

Tara elinde tuttuğu büyük bir bavulla yanımdan geçip giderken, “Keşke Ay’a gidiyor olsaydık,” dedi. Tepeden toplayıp atkuyruğu yaptığı saçları her adımında sallanıyordu. “Çok şanslısın, Hals ve bunun farkında bile değilsin. İşte en kötüsü de bu.”

“Teyzen tatlı birine benziyor. Eğlenceli vakit geçireceksin.” İşin aslı, teyzesi Laurel ile sadece bir defa, Şükran Günü’nde karşılaşmışım ve gerçekten ürkütücü görünüyordu. “Ayrıca kuzenlerini bir yıldır görmedin. Birlikte bağ kuracağınız vaktin tadını çıkar.”

“Kuzenlerimi ziyarete gittiğim son seferde, Şeytan Dorothy keli-menin tam anlamıyla, ben uyurken saçımı sakızla *bağlamıştı*. Hem

de ekstra uzayabilenlerden. Saçlarımı omuzlarımın hizasında kestirmek zorunda kalmıştım, hâlâ doğru düzgün uzamadılar.”

İrkildim. “Çok küçüktü.”

“On beş yaşındaydı.”

“Pekâlâ, o halde uyurken kapını kilitle.”

“Laurel teyze kapılara inanmıyor. Mahremiyet ona göre *dünyevi bir olgu*.”

Ona karşı çıkmak için ağzımı açtım ama hiçbir şey söyleyemedim. Bu yüzden ona sadece acıyan gözlerle baktım ve birlikte sessizliğe gömüldük.

Whitney antreden önündeki manzarayı izlerken lafa girdi. “Sadece üç gece. Salı günü dönmüş olacağız,” dedi ve çantasının askısını omzuna atmadan önce bana döndü. “Laurel’in numarası sende var mıydı?”

“Buzdolabının üzerinde, ajandada, üç ayrı defterde ve Tara’nın kapısına asılmış halde yazıyor. Ayrıca çoktan ezberledim.”

Başını sallayıp burnundan bir nefes verdi. “Biz ortalarda yokken *Ladybug*’a bakacağın ve evle ilgileneceğin için gerçekten minnettarım. Bahar tatilinin senin yaşındaki biri için eğlenceli olması gerektiğini biliyorum.” Kelimelerine yumuşak bir ton yayıldı. “Bunun benim için anlamı çok büyük. İkimiz için de.”

Şefkat kaburgalarımın arasından beni dürterek parlak şekilde gülümsememi sağladı. “Bunu yaptığım için mutluyum. Gerçekten. *Ladybug* harika bir arkadaş.” Köpek işareti almış gibi koltuğa hopladı ve memnuniyet dolu bir nefes verip kucağıma oturdu.

Whitney’nin gözleri bu görüntü karşısında parladı. “Sen olmasaydın ne yapardık, Halley?”

Neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım.

Elimi *Ladybug*’ın tüylerinin arasında dolaştırırken duygu dolu akıntıyı geri püskürttüm.

Peki ya *onlar* olmasaydı, *ben* ne yapardım? Muhtemelen sokaklara düşmüş, sığınakta yaşıyor olurdum. Okulu yarım bırakmış, yolunu kaybetmiş, yalnız bir silik; yönü belli olmayan bir hiç olurdum. Whitney ve Tara olmasaydı, bahar tatili ufacık bile olsa ilgimi çekmezdi. Mutsuz ve heyecandan yoksun yüzlerce, bulanık yaşanan haftanın içinde kaybolup giderdi.

Tara annesinin peşinden kapıdan çıkarken bana el salladı. “Yarın kar fırtınası bekleniyor, sakın unutma. Babam bir ara karları küremek için uğrayacağını söyledi. Ne zaman istersen arabamı ödünç alabilirsin ama lastikler fena halde aşınmış durumda. O yüzden karı dikkate alarak plan yapmak isteyebilirsin.”

“Anlaşıldı. *Ladybug* karı seviyor,” dedim. “Birkaç fotoğraf çektiğimden emin olacağım.” Onlar kapıdan çıktığı sırada makineyi havaya kaldırıp salladım.

“Hoşça kal, Hals. Salı günü görüşürüz.”

“Görüşürüz,” diye bağırdım.

Kapı çarparak kapandı.

Sessizlik.

Yüzümdeki gülümseme hâlâ dururken kare desenli örtünün altına girip *Ladybug*’ın tüylerini okşamaya devam ettim ve çenesini kalçama dayadığı görüntünün birkaç fotoğrafını çektim.

“Birlikte güzel birkaç gün geçireceğiz,” dedim sessizliğin içinden. Arkama yaslanıp bacaklarımı pufun üzerine uzattım. “Sadece sen ve ben, *Ladybug*...”

Bir anda sadece ben kalmıştım.

Ladybug kayıptı.

Panik, botlarımı hızla ayağıma geçirmeme ve kollarımı montumun içinden sokarak arka verandaya doğru hızla koşmama neden oldu. Başım bir sağa bir sola dönüyordu. “*Ladybug!*” Yoğun şekilde

yağan kar yerleri bembeyaz bir örtüyle kaplarken uluyan rüzgâra karşı bağırdım. Korku bağırsaklarıma inerek tenimi daha da solgunlaştırdı. “*Ladybug!* Neredesin kızım?”

Aldığım tek cevap ürpertici sessizlikti. Benim çılgına dönmüş ve dehşete düşmüş sesimden daha yüksek şekilde kükreyerek karşılık veriyordu.

Hayır.

Bu bir kâbustu. Kar fırtınası sırasında, sızlanıp verandanın kapısının yanında durmadan volta attıktan sonra işini halledebilmesi için *Ladybug*’ın dışarı çıkmasına izin vermiştim. Bahçe çitle çevriliydi. Her şey kontrol altındaydı.

Ama *Ladybug* kayıplara karışmıştı.

Cildim donup bacaklarım tir tir titrerken saçlarım yüzümün önüne doğru uçuyordu. Etrafı inceledim, hatta evin zemin kısmında saklanacak bir yer aramış olma ihtimalini düşünerek verandanın altına bile girdim.

Hiçbir şey yoktu. Aradığım hiçbir yerde yoktu.

Çit sırasını gözden geçirerek içinden geçebileceği bir boşluk olup olmadığını kontrol ettim. Hâlâ kilitli olan evin kapısına doğru ilerlediğimde, kanımı nefes boruma çöken soğuktan daha da donduran bir şey fark ettim. Bir delik açılmıştı.

Karların üzerinde biriktiği ağaç dalı ağırlaşarak çite çarpmış, *Ladybug*’ın arka bahçedeki güvenli alandan dışarı çıkmasını sağlayacak bir boşluk açmıştı.

“Hayır, hayır, hayır..”

Görüşüm, öfkeli beyaz çizgiler halinde aşağıya doğru inen kar yüzünden bozuktı. Gözlerimi doğru düzgün açamıyor, nefes alırken bile zorlanıyordum.

Yaşlar gözlerime buzlu bir cam misali çarparken verandanın basamaklarına hızla tırmandım ve kalın kıyafetlerimi almak için aceleyle eve girdim. *Ladybug*’ı aramaktan başka çarem yoktu. Normal

şartlar altında Tara'nın arabasını alırdım ama lastikleri aşınmıştı ve kaza yapma riskim vardı.

Mutfağın duvarında asılı duran telefona baktım ve bir plan düşünmeye çalışırken buz kesmiş dudağımı ısırdım. Tara ile annesi, üç saat uzaklıkta yaşayan aile üyelerini ziyaret ediyorken onları endişelendirmek istemiyordum. Ayrıca şu anda arabayla buraya gelmeleri de hiç güvenli olmazdı.

Telefona öylece bakarken kalbim kaburgalarımın arasından sertçe çarpıyordu.

Kendi kendime, "Siktir," diye küfür ederken öne doğru fırlayıp telefonu kaldırdım ve Reed'in numarasını çevirdim. Kamyoneti vardı, *Ladybug*'ı bulma konusunda bana yardımcı olabilirdi.

Reed cevaplamadan önce hat üç kez çaldı. "Efendim?"

"Reed? Benim, Halley." Titrek çıkan sesim endişeyle doluydu. "*Ladybug*. Bahçeye çıkmasına izin vermiştim. Sadece birkaç dakika için. Beşten bile daha az. Ben-"

"Ne oldu?"

Sertçe yutkundum. "O... O gitti. Çitlerin oradan kaçmış."

Bir saniye geçti. "Hemen geliyorum."

Gelmesini beklemedim.

Kısa süre içinde eldivenlerimle yün şapkamı kaptım ve kapıdan fırlayıp çıkarak kar fırtınasının içinden ona seslenmeye başladım. "*Ladybug*!" On yedi santimlik karın içinde güçlkle yürürken komşuların bahçelerine ve yokuşlara bakıyordum. Botlarım yumuşak beyaz kütlenin içinde kaybolup giderken bir kar küreme arabası yavaşça yanımdan geçti. "*Ladybug*!"

Yoldan sekiz yüz metre kadar uzaklıktayken ileriden iki far, bulanık halde bana doğru yaklaşmaya başladı. Sis in içinden kırmızı bir ışık süzülüyordu.

Reed'in kamyonu.

Yanıma ulaştığında yavaşladı ve camını aralarken, “Burada ne halt ediyorsun?” diye sordu.

“*Ladybug*’ı arıyorum.” Buz tutmuş yanaklarımdan aşağıya yaşlar süzülüyordu. “Bekleyemedim. Onu bulmak zorundayım.”

Başıyla yolcu tarafını işaret edip, “Arabaya bin,” dedi.

Şapkamı kulaklarıma kadar indirirken kamyonun önünden dolaştım. Ayaklarım karın içinde kayıyordu, ardından kendimi sıcak arabaya attım.

Ben emniyet kemerimi takarken Reed bana baktı. “Onu bulacağız.”

Yapabildiğim tek şey başımı sallamak ve hıçkırıklarına engel olmaktı.

Reed bizi mahallede dolaştırırken ikimizin de başı camdan dışarı çıkmış haldeydi. Hızımız on kilometreden daha fazla değildi. Yüksek sesle adını sesleniyorduk. Karın içinde çaresizce, altın rengi tüylerini görebilmek için gözlerimizi kısmıştık. On dakikanın ardından, eve yürüme mesafesindeki parkın yanında durduk. Burası sincap ve plastik topları kovalamayı en sevdiği yerdı.

Reed kamyoneti park ettiği anda kemerimi çözdüm ve kendimi arabadan aşağıya attım.

Arkamdan, “Halley!” diye seslendi ve ismimin ardından peşi sıra bir dizi küfür savurdu.

Oyun alanına doğru elimden geldiğince hızla koşarken Reed’in arkamdan bana bağırdığını duyuyordum. “Sanırım burada!” diye bağırdım omzumun üzerinden. Kelimelerim rüzgârın içinde kayboluyordu.

Elini tüylü montumun etrafına sardı ve adım atmama engel olarak yüzünü görebileceğim şekilde beni çevirdi. “Hey. Nefes al.”

Delirmiş gibi başımı salladım. Gözlerim kocaman açılmış ve endişe doluydu.

“Sakin ol, tamam mı? Fazla uzaklaşmış olamaz. Onu bulacağız.”

Kar taneleri koyu saçlarına düşüyordu. Beni tutuşu sıkı olsa da rahatlatıcıydı, gözleri puslu ışığın altında ciddiyetle parlıyordu.

Kendimi toplarken başımı kararlı halde salladım. "Tamam," dedim. "İyiyim, kendimdeyim."

Reed beni serbest bıraktı ve birkaç santim birikmiş karın arasında kalan tahta parçalarının arasından dolaştık. Reed ters tarafa yönelirken ben de bakışlarımı boş parkın etrafında dolaştırdım. İkimiz de adını söylüyorduk. Birkaç dakika geçtikten sonra dehşet geri dönerek göğsümde toplandı.

Ladybug burada değildi.

Güneş yakında batacak ve gün ışığını gölgeleyecekti.

Reed koşarak yanıma gelirken parkın ortasında buluştuk. Umut-suzluk ciğerlerime baskı yapıyordu. "Burada değil," dedim.

Beni kamyonete geri götürürken gözlerini kıstı. "O halde aramaya devam edeceğiz."

Neredeyse bir saat boyunca arabayla etrafta dolaşmaya devam ettik.

Arabayı durdurduk, aradık, tekrar bindik ve biraz daha sürdük. Kemiklerimize kadar donup sıırsıklam olmuştuk. Üstelik yenilgiye uğramış durumdaydık. Düşünebildiğim tek şey köpeklerini kaybettiğimi söylediğim zaman Tara'nın yüzünde oluşacak ifade ve Whitney'nin gözlerine yerleşecek dehşetti.

Yapmam gereken tek bir lanet şey vardı. *Ladybug*'a göz kulak olmak.

Ve başarısız olmuşum.

Herhangi bir yerde, araba çapmış ve kemikleri kırılmış halde yolun kenarında yatıyor olabilirdi. Ormanlık alanda kaybolmuş ve kardan korunmak için sığınacak yer arıyor olabilirdi. Komşuların ya da yardımsever birinin himayesi altına alınmış da olabilirdi. Ama sonsuz olasılık vardı ve hava şartları dikkate alınırsa... durum kötüydü.

Gökyüzü koyu gri tonlarına bürünerek kararmaya başladı, ruhumun da bir farkı yoktu Eldivenlerimle şapkamı çıkartıp kucağıma bıraktım ve parmaklarımı karmakarışık saçlarımın arasında dolaştırdım. Histeri krizi geçirmemek için boşuna uğraş veriyordum. Şu an Reed'in dairesine daha yakındık. Stephensların evinden birkaç kilometre uzaklaşmıştık ve kar hâlâ yoğun bir şekilde yağıyordu. Yolda olmak güvenli değildi.

Acı dolu bir inleme dudaklarımdan dışarı fırladı.

"Halley..." Hemen yanımda oturan Reed'in parmakları direksiyonu sıkıca kavrar haldeydi. Gözleri benimle ön cam arasında gidip geliyordu. "Kuyruklu yıldız, her şey yoluna girecek."

"Onları hayal kırıklığına uğrattım," diye mırıldanırken sesim boğuk çıkıyordu. "Köpeklerini kaybettim. Benim için yaptıkları bunca şeyden sonra aile üyelerinden birini kaybettim."

Bir süreliğine sessiz kaldı. "Senin hatan değildi."

"Benim *hatamdı*. Onun dışarı çıkmasına izin vermeden önce çitleri kontrol etmem gerekirdi."

"Kazalar her zaman yaşanabilir."

Kelimelerini kabul etmeyerek başımı iki yana salladım. Dikkatimi pencerenin dışına çevirdim, kar yağmaya devam ediyordu.

Gergin geçen birkaç saniye sonrasında, "Bir dakikalığına kenara çekeceğim," dedi. "Karın üzerinde hayvan izleri gördüm. Tilki ya da başka bir şey olabilir ama yine de bakmaya değer."

Kamyonet yavaşça durduğunda Reed'in bakışlarımı takip ettim. Dik bir patikaya giden, köpeğe ya da çakala ait olabilecek büyüklükteki izleri ben de fark etmiştim. "Seninle geliyorum."

Anahtarı kontakta bıraktı ve vitesi park konumuna getirdi. "Hayır, burada bekle."

Mümkün değildi.

"Reed-"

Kapı sertçe kapandı. Tek sokak lambasının ve gün ışığından kalan son çizgilerin aydınlattığı boş yolda yürümesini izlerken, boğazım gergin bir sıcaklıkla düğümlendi.

Ayaklarımı yere vururken onlarla eşzamanlı olarak dişlerim de birbirine çarpıyordu.

Reed'in bedeni kar fırtınasının içinde giderek soldu ve görüş açısından çıktı.

Hayır. Öylece durup bekleyemezdim. Bu benim hatamdı.

Derin bir nefes alıp kamyonetten çıktım ve izleri takip ederek Reed'in sisin içinde kaybolduğu tarafa doğru koşar adımlarla gitmeye başladım.

Sağ tarafından ona doğru yaklaştığımı hissedince dönüp bana iki defa baktı. Uğuldayan rüzgâra doğru, "Ne oluyor?" diye bağırdı. "Neden beni dinlemiyorsun?"

Hem kendimi savunmak için hem de görüşümü engelleyen kar yüzünden gözlerimi yarı yarıya kısıtım.

"Kamyonete dön. Ben hallediyorum." Ayaklarını yere sertçe basarak ilerlemeye başladı.

Onu takip ettim. "Hiçbir yere gitmiyorum. Burada, bu karın içinde olmamızın sebebi-"

"Tanrı aşkına, Halley." Kaşlarını öfkeyle çattı, saçları sıırılsıklamdı. "*Ladybug*, benim kahrolası köpeğim ve onu bulacağım. Burada, dışarıda güvenle durabileceğin bir yer değil."

"O benim de köpeğim," diyerek karşılık verdim. "*Ladybug* benim arkadaşım."

Bakışları, yoğun bir şekilde üzerimde dolaştı. "Şapkan nerede? Eldivenlerin?"

"Seninkiler nerede?"

"Sorumsuzca davranıyorsun."

"Sen de pisliğin teki gibi davranıyorsun. Benimle küçük bir çocukmuşum gibi konuşmayı bırak."

Arkalı önlü yürümeye başladık. Hava gerilimle doluydu ve söylenmemiş onlarca kelime dillerimizde dolaşıyordu. Elini yüzünde gezdirip uçları buz gibi su damlalarıyla dolmuş saçlarını geriye attı. Kenara yaklaşmıştık.

“Scotty ile nasıl gidiyor?” diye sordu. Ses tonu, nehrin kenarında durup onu izleyen bir kaya kadar ilgisizdi.

Öylece karşıma bakarken, “Harika,” dedim. Cevabım parmaklarımdan daha donuktu.

“Gerçekten mi?” dedi.

“Evet. Tatlı, kibar ve nazik. Bana kendisine denkmişim gibi davranıyor.” Çenemi sıktım. “Ya sen? Son zamanlarda hiç kız arkadaşın oldu mu?”

“Birkaç tane.”

“Ne mutlu sana.” Gözlerimin arkasında sıcak bir basınç vardı ama gözyaşlarımdan oluşan zayıf baraja engel oldum.

Reed doğruca karşıya bakıyordu, kaskatı kesilmişti ve kollarını iki yanında zar zor tutuyordu. Patikadan aşağıya doğru yürürken ikimiz de tek kelime bile etmedik. Kenardan bakmak için kıpırdandığımda midem bulandı ve nefesimi tuttum.

Bir kol ön tarafımdan fırlayarak beni geriye çekti. Reed gözlerimin içine baktı, yüz ifadesi fırtınanın aksine yumuşaktı. “Ben bakarım.”

Ona gözlerimi kırıştıtararak bakarken hafifçe başımı salladım. Dudaklarım titriyordu.

Ardından arkasını döndü. Botlarımı karın içine gömdüm ve ellerimi yumruk haline getirerek gözlerimi sıkıca kapatırken Reed aşağıya doğru eğildi. Zaman ağır çekimdeymiş gibi ilerliyordu. Kalp atışlarım düzensiz bir film müziği gibiydi. Beklerken nabzımı kulaklarımda duyabiliyor, Reed’in kalbimi kırması ya da bana umut vermesi için bekliyordum.

Konu Reed olduğunda bu alışık olduğum bir duyguydu.

En sonunda, “Burada değil,” dedi. Sözleri fısıltıdan ibaretti ama korkudan oluşan o kalın duvarı delip geçebilecek kadar yüksekti. “Geri dönelim. Burası çok karanlık, ayrıca çok da tehlikeli.”

Reed önümden geçip hızla kamyonete doğru ilerlemeye başladığında nefesim kesildi. “Ne...? Hayır. Reed hayır, aramaya devam etmemiz gerek.”

“Bunun hiçbir faydası yok, Halley. Muhtemelen komşulardan ya da hayvan koruma merkezinden birileri tarafından alınmıştır. Şu an yapabileceğimiz başka bir şey yok.”

Onu takip ederken içimden rüzgâra karışan bir hıçkırık koptu. Geriye dönmüş sırtına ve siyah ceketine gölge düşüren bembeyaz yağan kara bakarken ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Karanlık sokağa ulaştığımızda kamyonetin ön tarafına ilerledim. Öfke dolu gözyaşları ve onlardan daha da öfkeli olan gökyüzü yüzünden görüşüm bulanıklaşmıştı. “Biliyor musun, ben gerçekten-

Bir el sertçe beni geriye çektiğinde sözlerim yarım kaldı. Ayaklarım altımdaki zeminin üzerinde kayarcasına hareket etti. Sersemlemiş şekilde kendimi toparlayıp başımı kaldırdım ve o anda karşıdan gelen arabanın puslu farlarını gördüm. Zikzaklar çizerek geçti, karın içinde düz bir çizgide gitmeye çalışıyordu.

Korna sesini duydum ve nefes alamadım.

Güvenli kollarının arasında birkaç saniye oyalandım, gözlerimi hızla kırparken yukarı baktım ve Reed’in alev alev yanan bakışlarıyla karşılaştım.

“Siktir,” dedi alçak bir hırlamayla. Gözleri sokak lambasının altında parlıyordu. Parmakları kolumun üst tarafını kavrarken beni daha da yakınına çekti. “Sana lanet kamyonette oturmanı söylemiştim.”

Sesi yumuşak çakıl taşlarını andırıyordu. Tutuşu gevşeyip elini yavaşça kolumun üzerinde yukarıdan aşağıya dolaştırırken korkusu,

öfkesiyle iç içe geçmişti. Gözlerini kapatıp burnundan sert bir nefes verdi.

Dokunuşunda kaybolup giderken bir süreliğine rahatladım. Ardından onu ittirdim.

Yolun iki tarafına baktıktan sonra dikkatle yolcu tarafına ilerledim ve kamyonete bindim. Reed peşimden geldi. Motor çalışmaya başlamadan, silecekler tekrar hareketlenmeden ve o temkinli bir şekilde arabayı ana caddeye yönlendirmeden önce sessizce oturduk.

Hoparlörlerden seksenli yıllara ait popüler bir şarkı süzülüyordu. Koltuğa yaslanıp gözlerimi kapattım ve Reed'in ne kadar yakınımda olduğunu umursamamaya çalıştım. Silecekler gıcırıyor, midem bulanıyordu. *Ladybug*'ın kar fırtınasının içinde kaybolduğuna ya da yaralandığına ait korkunç görüntüleri savurmaya çalıştım.

Gözlerimi ancak motor susup durduğumuzda açabildim. Anahtarların kontakten çıkarılma sesi beni hayata geri döndürmüştü.

Önünde durduğumuz apartman dikkatimi çektiğinde kaşlarımı çattım. "Beni neden buraya getirdin?"

Reed emniyet kemerini çözerken anahtarları cebine attı. "Yollar berbat durumda. Benim evim daha yakındaydı."

"Ama-" Ben bu konu hakkında tartışmaya zaman bulamadan Reed arabadan atlayıp kapıyı kapattı.

Onu içeriye kadar takip etmekten başka seçeneğim yoktu.

Koridorda tek kelime etmeden ilerledik. On yedi numaralı daireye geldiğimizde sinirlerim tamamen gerilmişti. Reed kapıyı açıp girebilmem için kenara çekildi. Tereddüt ederek adım attım, içeri girerken tüm vücudum titriyordu.

Geceyi burada mı geçireceğim?

Nerede uyuyacağım?

Kapı yavaşça kapandı ve Reed ceketini astıktan sonra botlarını girişte ayağından çıkardı. Ben karşısında oyalanırken bana bakıp, "Isınmanı sağlamamız gerek," dedi.

Taytım sırlısklandı ve çoraplarım botlarımın içine giren kar yüzünden vıcık vıcık olmuştu. “Fazladan kıyafetim yok.”

Gözleri yavaş çekimde baştan aşağı üzerimde dolaştı. “Tara’nın burada bıraktığı bazı kıyafetleri var.”

Başımı sallarken ıslanmış saçlarımı alnımdan çektim. “Duş alabilir miyim?”

“Henüz değil. Yavaş yavaş ısınman gerekiyor.”

Başka bir baş hareketi için kendimi zorladığımda boğazım yandı. “Tamam, teşekkür ederim.”

Reed yatak odalarından birinde kaybolmadan önce göz göze geldik. Bir dakika sonra döndüğünde beni gri koltuğuna oturmuş, ayaklarımı kendime çekmiş titriyorken buldu.

Kararsız kaldıktan sonra koluna attığı birkaç parça kıyafet ve havluyla bana doğru ilerledi.

Önümde dizlerinin üzerine çökmesini ve ayak bileğime uzanmasını izledim. Islak çoraplarımı özenle ayağımdan çıkarırken onun da parmakları hâlâ soğuktu.

Hiç hareket etmeden ona baktım. “Ne yapıyorsun?”

“Isınmanı sağlıyorum.”

Dudaklarım ona itiraz etmek için aralansa da ağzımdan hiçbir şey çıkmadı. Benimle ilgilenilmesine, bana şefkat gösterilmesine ve yumuşak dokunuşlara alışkın değildim. Bu yüzden sadece havluyu kullanarak ayaklarımdaki ve bacaklarımdaki ıslaklığı silerken onu izlemekle yetindim.

Ardından elleri kalçalarımın altına dolaştı ve taytımın bel kısmına uzandı.

Kalbim hızla çarpıyor, nefesim kesik kesik çıkıyordu.

Reed hiç tereddüt etmedi, hareketleri aksamadı. Islak kumaşı bacaklarımdan aşağıya indirdi ve beni kurulamaya devam etti. Ardından kuru pijama altını ayaklarımdan geçirdi. Onun peşinden

de iki tüylü çorap, ahududu renginde oje sürülmüş parmaklarımı sardı.

Pijama ve çorapların işi bittikten sonra onları iyice yukarı çektim. Reed bedenini bacaklarımın arasına yerleştirdi ve elleri bluzumun ucuna uzandı.

Gözleri benimkilere kaydı. İlgi ve başka bir şeyin hararetiyle parlıyorlardı. Ona bakarken gözlerim kapandı, nefesim gergin enerji yüzünden titrek çıkıyordu. Kollarımı yavaşça başımın üzerine kaldırdım.

Reed yutkundu. Bacaklarımın arasında dizlerinin üzerinde kalkarken hareketleri biraz daha yavaşladı ve bluz yavaşça kayan ellerini takip etti. Karışmış saçlarım, çıplak omuzlarım ve sutyenimin üzerine buzdan bir şelale misali döküldü. Reed'in göğsü hızla inip kalkıyordu, nefes alış verişleri sık ve düzensizdi. Tişörtümün boyun kısmını başımdan geçirip kollarımı boşluklardan içeri sokmama yardımcı olurken çenesi kasılmış, gözlerini kaçırmıştı.

Saçlarımı yakasından çıkartıp tişörtü inceledim. "Bu Tara'nın değil."

Tişörtün üzerinde *Soundgarden* vardı.

Bakışları göğsüme yöneldi ve logoya bakarken gözlerini kırıp sadece, "Evet," demekle yetindi.

Reed koltuğa uzanıp yanımda duran çikolata kahvesi battaniyeyi alırken, amber ve toprak karışımı erkeksi kokusu sıcak bir şekilde etrafımı sardı. Battaniyeyi omuzlarıma örtüp beni rahat bir kozanın içine aldı, elleri sıkıca kavradığı battaniyenin püsküllerinde dolaşıyordu.

"Teşekkür ederim." Onu daha yakınımda tutabilmek için avucumu parmak eklemlerine bastırdım. Elleri kurumuş ve soğuktu, bu yüzden parmak uçlarımla tenine nazikçe masaj yaparak sıcaklığını geri kazandırmaya çalıştım. "Sen de üşümüştün."

“Ben iyiyim.” Bacaklarımın arasında oyalanırken sesi sert ve pürüzlü çıkıyordu. “Daha iyi hissediyor musun?”

“Evet.”

Gözlerime baktı ve küçük bir baş sallamayla bana cevap verdi. “O iyi olacak,” dedi yumuşak bir sesle. Ardından uzandı ve ıslanmış bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Yavruyken bile sürekli bahçeden kaybolup giderdi. Kaçacak yol bulma konusunda oldukça iyidir. Bulunana kadar saklanabileceği güvenli bir yer arama konusundaysa daha da iyidir.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Kendimi çok kötü hissediyorum.”

“Çünkü kocaman bir kalbin var.” Reed battaniyenin ön tarafındaki aralıktan çıkmış ellerime uzandı ve onları büyük avuçlarının arasına alıp okşadı. “Hâlâ üşüyorsun.”

Üşümüyordum. Erimiş, sıcacık bir pelteden ibarettim.

İç içe geçmiş ellerimizi kaldırdı ve onları tekrar birbirine sürtmeden önce büktüğü avuçlarına sıcak nefesler üfledi. Parmak uçlarım, küçük jiletler varmış gibi karıncalanmaya başladı ve kollarımdan yukarı hızla tırmandı. Reed ellerimizi tekrar kaldırıp bir kez daha sıcak nefesiyle üfledi. Ardından yavaş yavaş ısınan avuçlarımı tamamen ellerinin arasına alarak onları çenesine doğru çekip orada tuttu. Uzun bir nefes verirken gözlerini kapattı ve öylece oturduk.

Hareketsiz ve sessizdik.

Konuşmadım, içinde bulunduğumuz ve tadını çıkardığımız andan keyif almaya bakıyordum.

Sessiz kalmak ve konuşacak bir şey bulamamak arasında fark vardı. Söyleyecek kelimelerim vardı, hem de fazlasıyla. Ama huzur neredeyse ben de orada olmak istiyordum ve bu bazen kelimelerden arınmak, bazen de onları dile getirmemekle mümkün olabiliyordu. Şu anda kasıtlı sessizliği seçiyordum.

Huzur, söylenmemiş şeylerin içinde saklıydı.

Gözleri en sonunda açılırken çenesini kenetlenmiş ellerimize dayadı ve evin içindeki loş ışığın altından beni izledi. “Seninle o şekilde konuştuğum için üzgünüm.” Kelimeleri yumuşak ve tüy gibi olsa da gözlerinin fırtınalı yeşiline yansımış olan kargaşadan öyle olmadığını görebiliyordum. “Korktuğunu biliyorum. Bunu daha kötü hale getirmek istememiştim.”

Nazik dokunuşu ve parmaklarımı okşarken başparmağının geride bıraktığı karıncalanma, kirpiklerimin dalgalanmasına neden oldu. Benden sadece birkaç santim uzakta, yere çökmüş Reed’e baktım. Dizlerimi onun dizlerinin dış kısmına değene kadar kıvrıdım. “Korkuyor musun?”

Ladybug’dan mı yoksa başka bir şeyden mi bahsediyordum, bilmiyordum.

Belki ikisinden de bahsediyordum.

Ellerini yavaşça benimkilerin etrafından çözerken çenesini indirdi ve kollarını yanımdaki mindere bastırarak etrafımı sardı. Bakışlarını kaldırdı, gözleri yeni dalgalar ve yeni bir karmaşayla çalkalanıyordu. “Halley, ben-”

Telefon çalmaya başladı.

Yerimden sıçrarken sersemlemiş halde gözlerimi kırıştırdım. Reed yoğun bir şekilde bana baktı, söylemek istediği şey her ne ise denizin içinde kaybolup gitmişti.

Topuklarının üzerinde geriye çekilirken iç çekti. Mavi telefonun durduğu mutfığa doğru ilerlemeden önce eliyle yüzünü ovuşturup son bir kez bana baktı. Kısa süreliğine içimde bir kuşku açığa çıktı. Arayanın bir kadın olup olmadığını merak ediyordum... *Kız arkadaşlarından* biri olabilir miydi?

Sert bir sesle, “Efendim?” diyerek telefonu cevapladı. Peşinden gelen birkaç saniyede kaşları yukarı doğru kalktı ve gözleri ışıldadı. “Gerçekten mi? Siktir... evet, teşekkürler.” Başını salladı. “Tamamdır. Yakında orada olacağım.”

Reed telefonu kapattı. Ayağa kalktığım sırada battaniye omuzlarımdan aşağıya düştü. Pijama altım bana kısa geldiği için ayak bileklerimin üzerine çıkmıştı. Reed'in tişörtü de ince bedenime fazlasıyla büyük gelmişti. Kollarımı koruyucu kalkan misali etrafıma sardım. "Her şey yolunda mı?"

Reed bana doğru yürürken yüzü ifadesizdi. "İlçedeki hayvan hastanesinden aradılar."

Dehşet göğsümün ortasında bir delik açarken kalbim sertçe çarpıyordu.

Bekledim.

Ardından dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "*Ladybug* oradaymış. Durumu iyi."

BÖLÜM 18

Reed

LADYBUG EVİMİN ÖN KAPISINDAN İÇERİYE DALDI ve koltuk minderlerinin üzerinde sıçrayan Halley'ye doğru gitti.

"Ladybug!"

Tekrar buluşmalarını izlerken serbest kalan gülümsememe engel olmak mümkün değildi. Altın tüyler, altın rengi saçlarla iç içe geçiyordu. Güneşte yanmış iki kol öne doğru uzanmış, köpeği hevesle kucaklamak için bekliyordu. Halley dizlerinin üzerine çöktü, *Ladybug* sanki yıllardır birbirlerini görmüyorlarmış gibi mutlu dil öpücükleriyle ve hızla sallanan kuyruğuyla ona saldırdı.

Karla kaplanmış ceketimi çıkartarak duvardaki askıya asıp ikisini izledim. Tıpkı benim gibi anın içinde kaybolmuşlardı. Tatlı ve masumlardı.

Bu öylesine saftı ki.

Açık bej halının üzerine, arkasına doğru devrilen Halley mutlulukla tiz bir ses çıkardı.

Olay şuydu ki, yaşlı bir çift kar sırasında onu parkta başı boş halde gezerken bulmuş ve sahibini bulabilme umuduyla evlerine götürmüştü. Tasmaındaki numarayı aramışlardı ama Halley arama kurtarma görevi için evden çoktan çıkmıştı. Birkaç saat süren aramalar cevap vermeyince, onu kedilerinden koruyabilmek için hayvan hastanesine götürmüşlerdi.

Yani Halley haklıydı. *Ladybug* parka gitmişti.

Mikroçipi benim üzerime kayıtlıydı çünkü beş yıl önce Tara, *Ladybug*'ı görüp onu isteyince, sahiplenene kişi ben olmuştum.

Bunun için minnettardım.

Halley poposunun üstüne oturdu ve köpek kucağına yerleşirken kanepeye yaslandı. Benim en sevdiğim tişörtümü, kızımın da kareli pijamasını giyen ve salonumda oturan on dokuz yaşındaki bu kızla, üzerindeki otuz altı kiloluk tüy yumağından etrafa sevgi yayılıyordu.

İçime karanlık bir his yayıldı.

Karanlıktı, pençeliyordu ve acı verici bir coşkuya sahipti. Bundan sadece bir buçuk yıl önce haziran ayının sonundaki bir akşam da benzer bir sahnenin hayalini kurmuştum. Tabii köpek ve yaşanan onca saçma şey bunlara dahil değildi.

Halley.

Benim evimdeydi.

Sıcak ve büyük bir mutlulukla geçen gecenin ardından, yüzünde aynı gülümsemeyle benim tişörtlerimden birini giyiyordu.

Fanteziler.

Artık hepsi bundan ibaretti. Asla gerçekleşmeyecek ve uzun vadede hiçbir önemi olmayacak bir fanteziydi. Tamamen hayal ürünüydü, elle tutulamazdı ve bununla ne kadar çabuk yüzleşirsem, zihnimi zehirlemeye devam eden bu peri masalından da o kadar hızlı kurtulabilirdim.

Ellerimi kalçalarımaya koyarak öne doğru ilerlerken Halley başını kaldırdı. Gülümsemesi hâlâ yerli yerindeydi. "Aç mısınız?" Telefon çalmadan önce içine çekildiğimiz o öldürücü balondan kendimi kurtarmam gerekiyordu. "Senin için bir şeyler hazırlayabilirim."

Ela gözleri, küçük dairemin boktan lambasının altında parlıyor ve ona daha fazla ışıltı katıyordu. "Yemek yapabilir miyim?"

“Yemek pişirebileceğin pek fazla malzemem yok. Ben çoğu akşamı donmuş yemekle geçiren adamın tekiyim.”

“Yaratıcı olabileceğime eminim.” Halley yerden kalkarken *Ladybug*’ın patilerinin tutuşundan kurtuldu. Üzerindeki kıyafetler, en az bizim kadar uyumsuzdu. “Malzemelerine bakabilir miyim?”

Omzumu silktim. “Kendini evindeymiş gibi hisset.”

Siktir.

Lütfen bunu yapma.

Başını hafifçe sallayarak yanımdan geçti. Şeftali, kış soğuğu ve benim gibi kokuyordu. Zihnimden o görüntüyü silip ikinci yatak odasına gitmeden önce bir süre alt kısımdaki dolaplarımı karıştırmak için eğilmesini izledim.

Tara burada kaldığı akşamlarda bu odada uyuyordu. Duvarlarda yapıştırılmış erkek grubu posterleri, şifoniyerinin üzerinde de bir sürü eşya vardı. Ucuz parfüm ve küflenmiş halının kokusu havayı doldurmuştu. Yeni yıkanmış yatak örtülerini sererken masa lambasına dayanmış, altın çerçeveli fotoğrafa baktım. Tara ve benim, yaklaşık bir yıl önce parkta, basketbol potalarının yanındayken çekilen bir fotoğrafımızdı. Doğal bir kareydi ama bilinçli şekilde çekilmişti. Işıklandırma mükemmeldi, batmak üzere olan güneş ağaç dallarının arasından sızıyordu. Tara pozisyon almıştı, yüzünde kocaman bir sırıtma vardı. Ben de onun karşısındaydım, ufak bir gülümseme ve gözlerimdeki saf sevgiyi göstererek bakarken ayakta duruyordum.

Komodinin üzerinde duran çerçeveyi aldım ve bunu daha önce nasıl fark etmediğimi merak ederken fotoğrafı incelemeye başladım.

Zamanın içinde donmuş, paha biçilemez bir andı.

Fotoğrafı Halley’nin çektiğine hiç şüphe yoktu ve bu ona olan ilgimi tehlikeli boyutlara ulaştırmıştı.

Çerçeveyi tekrar yerine koydum.

Üzerime kuru bir şeyler geçirmek için birkaç dakika geçirdikten sonra ocakta kaynamak üzere bir tencere suyun bulunduğu mutfığa döndüm. Halley parmak uçlarında kalkmış, dolabın üst kısmından bir şeyler alıyordu. Tezgâhtaki yetersiz alanın tamamı malzemelerle doluydu. “Ne yapmaya karar verdin?” diye sordum.

“Karışık sebzeli makarna.”

“Şimdi ne yapıyorsun?”

Yan taraftan bana sırtıırken, “Görürsün,” dedi.

Ladybug’ın sağlıklı şekilde bulunması sayesinde ruh hali daha neşeli bir hal almıştı ki bu, iki ucu keskin bir kılıç gibiydi.

İşildediğinde ve mutlu olduğunda, kahkaha dolu gülümsemeleriyle zıplayarak attığı adımlar beni çekiyordu. Yüzünü asmış, kendi kendini küçümsüyor durumdayken de tenindeki karamsarlığı silmek için çaresiz hale geliyordum. Bu, yıkıcı duygulardan oluşan lanet bir tahterevalli gibiydi ve beni ortadan ikiye ayırıyordu.

Yirmi dakikanın ardından masaya kızarmış ve tereyağıyla birlikte bir kasa *penne* makarna konmuştu. Karışımı dikkatle süzerken, “Bunun içinde yeşil bir şey var,” dedim.

“Yeşil fasulye. Ye onları.” Şakacı bir ses tonuyla emrederken sedir kokulu mumlardan birini kibritle yaktı. “Babalık görevlerini ve diğer tüm şeyleri göz önünde bulundurursak, yeşil şeylerin senin için iyi olduğunu bilmelisin.”

Kaşlarımı çattım. Yeşil fasulyeden nefret ederdim.

Ama Tara’nın sevdiği nadir sebzelerden biri olduğu için dondurucumu havuç ve mısırla karıştırılmış sebzelerle doldurmuştum.

“Elimde olan tek protein tavuktu. Bu yüzden onu tereyağında soteledim, biraz baharat ve azıcık da krem peynir ekledim.” Omuz silkip bir sandalye çekerken aynısını yapmam için işaret etti. “Elimden gelenin en iyisi buydu.”

Harika kokuyordu, içindeki yeşil fasulyeler de dahil olmak üzere hepsini silip süpürecektim.

Sedir ağacı kokan mum ışığında otururken ve *Ladybug* masasının altına oturmuş dökülecek yemekleri beklerken, bunun randevu gibi hissettirmesine odaklanmamaya çalıştım.

Halley sıradan kıyafetlerin içinde fazlasıyla rahat görünüyordu. Saçları güzel bir şekilde dağınıktı, yüzü temiz ve makyajsızdı ayrıca mükemmel ağzından silinmeyi reddeden harika bir gülümsemesi vardı. Sanki buraya; evime, mutfak masama aitmiş gibiydi. Saçları başının üzerinde duran armatürün altında parlıyordu.

Boğazımı temizleyip ağzıma bir kaşık dolusu makarna attığımda inlememi bastırmak zorunda kaldım. Çiğnemelerimin arasından, “Kahretsin,” diye mırıldandım.

“Güzel mi?” Gözleri kocaman açılmıştı. Vereceğim cevabı beklerken çatalı gevşekçe sallanıyor, tepkimi kestirmeye çalışıyordu. “Beğendin mi?”

“Bayıldım.”

İnsanlara yemek yapmak onun için önemliydi. Halley’nin gözünde anlamı gerçekten çok büyüktü ve bu, beni son zamanlarda yıpratın tüm o sert kenarları yumuşatıyordu. Halley ile ne kadar fazla vakit geçirirsem, ona o kadar fazla çekiliyordum. Çekim arttıkça da kendimden daha çok nefret ediyordum.

Ve kendime karşı nefretim arttıkça, bu duyguları ona daha fazla yansıtıyordum.

Ama ardından böyle sıcak ve şefkat dolu anlar oluyordu.

Doğal gülümsemeler, kolayca edilen sohbetler ve sadece fiziksel çekimden ibaret olmadığını hissettiren bir bağ vardı. Cinsel çekim köklenip güçlenmeye devam ettikçe, bu baştan çıkarıcı his de büyüyordu. Sanki onun için dağları yerinden oynatmaya razıymışım, kollarımda teselli bulana kadar onu öylece tutmaktan ve acısını yok etmekten memnun olacaktım gibiydi.

Kahretsin.

Bu daha da beterdı. İstenmeyen bir çekim zaten yeterince ölüm-cüldü ama aynı zamanda doğaldı da. Durumların doğru bir zehirle karışmasıyla bunlar yaşanırdı. Radley ve Whit ile yaşadığım kişisel işkenceyi düşünürsek, bunu deneyimlerimden biliyordum.

Ama Halley ile lanet bir *gelecek* hayal etmek, ikimizi de toprağın altına gömecek gerçek bir ölüm anlamına gelirdi.

Tara ne düşünürdü? Peki ya Whitney?

Dehşete düşeceklerine dair hiç şüphem yoktu. Otuz beş yaşındaki adamlar genç kızlara âşık olmazdı. Bu çarpık ve yanılttı. Bazen bir sorunum olup olmadığını merak ediyordum.

“Dinliyor musun?”

Gözlerimi kırpıştırarak başımı kaldırdım ve yemeğini çiğneyen Halley’ye baktım. Bakışlarımı kendi tabağıma çevirdiğimde nasıl olduysa yemeğimi bitirdiğimi fark ettim. Ayrıca, hayır. Kesinlikle onu dinlemiyordum. “Kusura bakma, dalmışım,” diye mırıldanırken ekmeğe uzandım.

“Paylaşmak ister misin?”

Siktir, hayatta olmazdı. “Pek sayılmaz.”

“Okulda yaptığım fotoğraf projemi anlatıyordum.”

Okul.

Hâlâ liseye gidiyordu. Tabii teknik olarak ama-

Tekrar dalıp gittim.

Dalgınlığımı bozmak için koluma vuran Halley dirseğini masaya dayadı ve elini yanağına bastırdı. “Canını sıkan bir şeyler var.”

Karanlık düşüncelerimden uzaklaşırken, “Uzun süre dışarıda soğukta kaldım, o yüzden,” dedim. “Başım ağrıyor.”

“Yapabileceğim bir şey var mı?”

“Hayır... bana şu fotoğrafçılık konusundan bahset. Dinliyorum.”

Gülümsemesi tekrar canlandı. “*Grunge*” kültürünü, yeraltı müzik” sahnelerini araştırmaya başladım. Çektiğim fotoğraflar, zamanımızın o ilkel enerjisini hayata geçirmeye ve yeni milenyumun başlangıcındaki bir neslin çabaladıklarını, tutkularını anlatıyor. Daha sıcak anlara odaklanıyorum. Loş mekânlardaki kalabalık gösteriler, ikinci el mağazalarında takılan arkadaşlar, günlük yüz ifadelerine kazınan hafif asilik. Hem fırtınalı hem de özgür hissettiren bir yılın görsel şekilde anlatılması gibi... Ama benim objektifimden çıkan karelerde donmuş şekilde olacaklar. Anlayabiliyor musun?”

Tekrar kaybolmuştum ama bu defa kendi saplantılı düşüncelerimin içinde değildi. Kendimi Halley’nin sözlerine ve onlardaki büyüye kaptırmıştım. Geçmişte, gün ışığına çıkması için yardım ettiğim o sihirde. Yutkunarak başımı salladım. Gözlerim onun yüzüne kazınmış neşeye takıldı. “Bence bu harika. Yapmaktan zevk aldığın bir şey bulmuş olmana sevindim.” Hafifçe, samimiyetle ve içtenlikle gülümsedi. “Yeteneklisin.”

Gülümsemesi daha da büyüdü, yanağı hâlâ eline dayalıydı. “Teşekkürler. Sanırım bir gün bununla ilgili kariyer yapmak istiyorum. Portreler, hayvanlar, etkinlikler. Belki dünyayı dolaşabilirim.”

Ağzımı peçeteyle silerken, “Illinois’da kalmak istemiyor musun?” diye sordum.

“Bilmiyorum. Gezgin bir ruha sahip olduğumu hissediyorum.” Omzumun üzerinden bakarken uzaklara daldı. “Deneyimlemek istediğim o kadar çok an var ki. Sonsuza kadar tek bir yere bağlanıp kalmak, haksızlıkmiş gibi geliyor.”

Başımı yavaşça sallarken onu izledim.

Onu boğmaya çalışan yere kök salmak istemiyordu ve bu gayet mantıklıydı. İçine doğduğunuz kökler kuruyup çürüdüğünde

* Grunge, 1980 yıllarının ortalarında Amerika’nın Washington eyaletinde, çoğunlukla Seattle bölgesinde alternatif rockın alt türü olarak ortaya çıkmıştır.

** Yeraltı Müziği, ana akım popüler müzik kültürünün dışında ya da bir şekilde ona karşı olarak algılanan uygulamalara sahip müziktir.

yapılması gereken tek şey yeni kökler salmaktı. İçinizden dışınıza kadar çürümenize neden olacak ölmüş topraktan uzakta, yeni bir ev inşa etmek gerekirdi.

Hayallerinden uzaklaşırken gözlerini kırıştırdı. “Her neyse. Şunları temizleyeyim.”

Sandalyemi geriye itip mumu söndürdüm. “Ben hallederim.”

Bulaşıkları kaldırmak için mutfığa yöneldiğimde iki kolun arkamdan beni sardığını hissettim. Elleri göğsümde birleşip kürek-kemiklerimin arasında sıcak bir nefes üflediğinde kaskatı kesildim.

Yumuşak bir sesle, “Sadece teşekkür etmek istedim,” dedi.

Sertçe yutkundum. Kendini bana doğru bastırıldığını hissetmek beni ateşe vermişti. “Ne için?”

“Her şey için. Karşılığında hiçbir şey almadığın halde, boş zamanlarını beni eğitmek amacıyla kullandığın için. Beni güçlü bir dövüşçüye dönüştürdüğün, güçlü ve yetenekli hale getirdiğin için. Kendime ben bile inanmıyorken bana inandığın için.” Bana daha da sokulup sıkıca kavrarken devam etti. “*Ladybug*’ı aramama yardım ettiğin, ardından da bu kar fırtınasının ortasında onu almak için gittiğin, bana geceyi geçirebileceğim güvenli bir yer sunduğun için.” İç çekti. “Sadece... her şey için işte.”

Sönen mumdan kalan dumanla dolu bir nefes aldım ama alabildiğim tek şey onun tadıydı. Vanilya, şeftalili turta ve balla yoğurulmuş saçlar. Bir facianın tarifiydi.

Elimi birbirine kenetlenmiş avuçlarının üzerine götürdüğümde beni bırakmadı. O faciayı istiyordu. Belime dolanmış incecik kollarıyla ve sırtımı okşayarak omurgamdan aşağıya yıkım gönderen nefes nefese kalmış bir inlemeyle, faciayı kucakladı.

Ona en fazla bu kadar yaklaşabilirdim ve uzaklaşmak konusunda da isteksizdim.

OLDER

En sonunda geri çekilirken, “Film izlemek ister misin?” diye sordu. Kollarını çözdü ve ben mutfağın ortasında öylece kalırken oturma odamdaki koltuğa doğru gitti.

Boğuk bir sesle, “Evet,” derken elimi saçlarımdan geçirdim. “Olur.”

Kaseti yerleştirerek koltukta yanına oturdum ve *Ladybug*’ın aramıza oturabilmesi için boşluk bıraktım. Bu da Halley’yi kollarımın arasına alıp ellerimin dokunuşu ve kalbimin atışıyla onu uyuyabilmesi için sakinleştirme isteğimi hafifletmişti.

Halley filmi izledi.

Ben de onu izledim.

Bir şey beni uyandırdı.

Yatağımın yanında duran saate bakarken avuçlarımı gözlerime bastırdım ve bulanık sayılar görüş alanıma girince görüntüyü netleştirmeye çalıştım.

2:15

İç çekip karanlık tavana baktım. Uyku sersemliğiyle geçen birkaç saniyenin ardından oturma odasından bir ses geldiğini duyunca doğruldum. Işığın biri açıldı, üç saat önce kendimi yatağa bırakmadan önce onu kapattığımı biliyordum.

Duyularım yeniden canlanırken kapının altından sızan müziği algılayabiliyordum. Sabahın ikisinde çalmak için fazla canlı ve hareketliydi.

Bacaklarımı yatağın kenarından indirip ellerimle saçlarımı karıştırdım ve kalktım. Üzerimde sadece pijama altımla odanın ucuna ilerleyerek kapıyı araladıktan sonra koridora baktım.

Halley mavi matın üzerinde egzersiz yapıyordu, üzerinde sadece tişört vardı. Sınav çekerken uzun saçları, kızarmış yanaklarını saklıyordu.

Ne halt oluyor böyle?

Kaşlarımı çatarak koridorda ilerledim. Çıplak ayaklarım görüş alanına girdiğinde hareketinin ortasında durdu.

Karnının üzerine uzandı, sonra dizlerinin üzerinde kalktı. Alnını çevreleyen küçük saçları terden kıvrılmıştı. “Kahretsin, seni uyandırdım.”

“Evet,” diyerek kabul ettim.

“Özür dilerim, uyuyamadım.”

Kaşlarımı daha fazla çatarken kollarımı göğsümün üzerinde birbirine bağladım. “Uyuyamadığın zamanlarda hep kardiyo mu yaparsın?”

Üstdudağındaki ter damlasını yalayıp kesik kesik nefes veriyordu. “Hayır. Tara ile aynı odada kalıyorum, bu yüzden genelde eski tarz şeyleri tercih ediyorum. Gün doğana kadar dümdüz tavanı izliyorum.”

“Hımm.” Öne doğru ufak bir adım attım, hâlâ onu izliyordum. “İdman yapmak ister misin?”

Teklifim karşısında gözleri kocaman açıldı. “Gerçekten mi?”

“Artık ikimiz de uyanığız.”

“Ama geç oldu,” dedi usulca. “Ya da... erken. Farkında bile değilim.”

“Sabahın ikisini geçti ama zaman, zamandır. Eğer ikimiz de uyumuyorsak, onu verimli bir şeyle doldurabiliriz.”

Cevabımı, her kelimenin içinde kendini rahat hissediyormuş gibi sindirdi. Onay belirtisiyle başını biraz daha kaldırarak matın üzerinden bana baktı. Parmakları, mutfağımla salonum arasına serilmiş mavi kumaşın içine doğru kıvrılmıştı. Ayak parmaklarım kumaşın hemen kenarındaydı.

“Tamam, olur.” Gözlerinin önüne düşen saçlarını çekti. “Sersemlemiş ve uykulu gözlerle durduğun için sana fazla yüklenmeye çalışacağım.”

Sinirlenmiş gibi bakarak söylediklerine alınmışım taklidi yaptım ama söyledikleri sadece heyecanımı daha da arttırmıştı.

Onunla dövüşmek neredeyse seks yapmak kadar iyiydi.

Kalp atışlarını hızlandırıyor, heyecan veriyordu ve erotikliğin tam sınırındaydı. Ayrıca utanacağım kadar uzun zamandır bunların hiçbirini yaşayamadığım için elime geçen fırsatlarda bunun keyfini çıkarmaya çalışıyordum.

Halley ayağa kalkmak için hareketlendiğinde onu durdurdum. “Hayır, yerinde kal.”

Gözleri kafa karışıklığıyla kısıldı.

Matın üzerine çıkıp onun etrafında döndüm ve sanki benim avımmış gibi bakışlarımı ona çevirdim. Halley tekrar ayağa kalkmaya çalıştı ama başımı salladım. “Benim sana gelmemi bekle.”

Göğsü hızla inip kalkıyor, kalçalarının hemen altında biten bol tişörtü kırırdıyordu. Kalbim şarkının bas sesiyle sertçe atarken dikkatimi tamamen ona verdim.

Öne doğru fırladığımda karşılık verdi. Kalkıp onun etrafında kasti olarak dönmeden önce iki elini de kaldırarak beni engelledi. Halley tek elini bana doğru salladı ama ondan sıyrıldım. Poposunun üzerine düşerken döndü ve ben de hareketlerimle onu takip ettim.

Bunu tam bir dakika boyunca sürdürdük. Odaklanmasını, reflekslerini ve tepki verme süresini ölçüyordum. Çabuk öğreniyordu. Hesap ederek attığım her adımı, kolumun her sallanışını ve nefeslerimin duraklamasını fark ediyordu.

Hızla geri püskürttüğü saldırısını taklit ederek ileri atıldım. Ağırlığını diğer ayağına verirken arkasından daire çizdim ama Halley bu manevrayı önceden tahmin etti. Dönüp benimle yüz yüze geldi. Hareketlerimiz, savaş ve stratejinin senkronize olmuş bir ritmiydi.

Hiçbir uyarıda bulunmadan saçlarını yakaladığımda öne eğildi.

Başını göğsüme yaslayıp kolunu boynumun etrafına sarmak için uzandı ve üstünlüğü ele geçirip beni ters çevirmeye çalıştı.

Onu sıkıca tutarken geri çekilmedim ve dizlerimin üzerine çöktüm. Bacakları dışarı doğru fırlayıp karnıma sarılırken olduğum yerde kaldım. Sırtüstü düştüğünde onu takip ederek üzerine çıktım. Ayak bileklerini sırtımın ortasında kenetleyip ağırlığının tümünü vererek beni çevirmeye çalışırken boynumu kavramaya hâlâ devam ediyordu.

“Kolunu kıpırdat,” diyerek ona talimat verdim. “Benimkinin üzerine koy.”

Çırpınmaya başladı. Titrek çıkan nefeslerinden paniğini duyabiliyordum.

“Sakinleş, Halley.” Ona kolay bir kaçış yolu vermek istemediğim için ses tonum sertliğini koruyordu. Beni alt etmesi ve kazanması gerekiyordu. “Hadi. Beni ters çevir.”

Homurdanmalar, hızlı hızlı nefesler ve inlemeler vardı.

Tutuşumun altında çırpınmaya devam ederken öfkesi korkuya dönüşüyordu.

Gevşeyerek doğruldum, bacakları hâlâ bana sarılmış durumdaydı. Tekrar öne doğru hamle yaptığımda, hücum yapmak yerine savunmaya geçti. “Kollarını çapraz hale getirme.”

“Reed-”

Kollarını ayırdım ve bileklerini kavrayarak matın üzerine bastırdım. “Korkmayı bırak,” diye emrettim. “Karşılık ver. Bunu yapabilirsin. Kahrolası bir korkak-”

Dudaklarından bir hırlama çıktı. Kalçalarını yepyeni bir güçle yukarı kaldırarak tekrar boynumu sardı ve vücudunu bütün gücüyle sola döndürdü. Baskın gücümü kaybettim, beni ters çevirip çıplak bacaklarıyla üzerime çıktı.

Ama devam ettim, yeteneklerini test etmeyi sürdürdüm. Sadece gardını düşürecek geçici bir zaferin tadını çıkarmasına izin vermeyi

reddediyordum. “Bu iyiydi,” derken nefes nefese kalmıştım, kaşlarım da ter damlaları oluşmuştu. Onunla mücadele ettim, uzuvlarımız birine dolanıp vücudumuz *pretzel* gibi iç içe geçerken onu yana çektim. “Bacaklarını kullan.”

Sıkıntılı nefesler verirken kollarını benimkilerin üzerinde dolaştırdı. Bacaklarıyla kalçalarımı döndürmeye çalışıyordu. “Dans etmediğini sanıyordum,” dedi zorla. Yüzüm boynunun kıvrımına gömülüydü.

Bir anlığına duraksayıp kelimelerini tekrarladım ve zihnim Jay’in yatak odasına geri döndü.

Kucağımızda bir yığın *CD* vardı. Parlayan ela gözleri, beni büyülüyor ve lanet olası *DNA* mı değiştiriyordu.

“*Dans eder misin?*”

“*Hareket etmek sanattır, insanı özgürleştirir.*”

Gövdemden yukarı doğru çıkarken kolumu bükmeye çalıştı ama kontrolü elimde tutmaya devam ediyordum. “Bunun öyle olduğunu mu sanıyorsun? Dans mı ediyoruz?”

“Evet.” Güç savaşından dolayı nefes nefese kalmıştı. “Bizim bütün yaptığımız bu.”

Dakikalar geçip gitti.

Altımda çırpınırken hayal kırıklığı onu ele geçiriyordu. Nefes alış verişleri her saniye güçleşiyor, ittirme, çekiştirme ve blok yapmadaki netliğini kaybediyordu. Duyguları, içgüdülerini ve öğrendiklerini rayından çıkartıyor, gücünü kaybediyordu.

Yuvarlandık, döndük ve birbirimizle mücadele ettik. Bedenlerimizin her santimi birbirine geçmiş, düğümlenmişti.

Bacaklarımla, bacaklarını sıkıştırıp onu kafes gibi sardığımda kulağıma doğru bir tıslama sesi çıkardı. “Lanet olsun,” diye küfür ederken pes etmenin sınırında dolaşıyordu. “Bırak beni.”

Alaycı bir şekilde, “Bırakmamı sağla,” dedim.

“Benden bu kadar. Pes ediyorum.”

Homurdanarak, "En ufak bir şansın bile yok," dedim. "Hadi ama Halley. Öfkeni kontrol altına al. Kızgın kalmaya devam et. Onu bana karşı kul-"

"Kızgınlım zaten," dedi tükürür gibi. Omuzumun yan tarafından sesi boğuklaşmıştı. "Sana kızgınlım."

"Az önce bana teşekkür ediyordun. Yemek yapıp sarılıyordun. O zaman pek de kızgın görünmüyordun."

"İkisi de," diyerek öfkeyle karışık verdi. "Kafamı karıştırıyorsun. Sana sarılmalı mıyım, seni boğmalı mıyım, yoksa öpmeli miyim bilmiyorum."

İçime sıcak bir dalga yayıldı. "Öyle mi?"

Bacakları tekrar etrafımda kenetlenip beni sırtüstü çevirmek için kalçalarını kullanırken hırıltılı bir sesle, "Evet," dedi. "Sanki bir yükmüşüm gibi bana bakmandan nefret ediyorum."

"Öylesin." Yeniden alevlenen öfkesini çakmak çakarak daha da körüklüyordum çünkü sinirlendiğinde daha güçlü oluyor ve kızgınlığını saçıyordu. "Seni ilk gördüğüm andan beri yükten başka bir şey olmadın."

Başka bir hırlama daha geldi. Kontrolü ele geçirmeye yönelik başka bir başarısız girişimdi.

"Benimle konuşma şeklin." Eklemleri bembeyaz olmuş parmaklarıyla saçlarımı çekiştirdi. "Sanki bana patronluk taslayabilir, emirler yağdırabilirmişsin gibi."

"Bunu yapmam hoşuna gidiyor."

Öfkeyle, "Hayır," diye bağırdı. Nefesi cehennem ateşi gibiydi.

Tırnaklarını kayganlaşmış sırtıma geçirip arkasında izler bırakırken, tenlerimiz ter içinde kalmıştı.

Artık kirli dövüşmeye başlamıştı.

Aletim sertleşmeye başlarken eşofmanımın içindeki o kahrolası hareketlenmeye lanet ettim. Kalçalarım istemsiz olarak onun çıplak kalçalarına sürtünüyordu.

Öfkeli homurtusu, kendini toparlayıp daha sert mücadele etmeye başlamadan önce bir saniyeliğine inlemeye döndü. Kendini ereksiyonuma doğru iterken, "Senden nefret ediyorum," diye hırladı. Bu kollarının beni uzaklaştırmak için boşuna bir çaba verme- siyle tezatlık oluşturunuyordu. "Beni sadece öğrencin olarak görmek gerekirken, benimle kendine eşit biriymiş gibi dövüşmenden nefret ediyorum." Hırıltılı bir nefes verdi. Çırpınıyor, nefes almak ve bas- kı kurmak için çabalarken kelimeleri zar zor çıkıyordu. "Sen bir dâhisin. İstedğin şekli verip sonra da rafa yerleştirip beni uzaktan takdir edeceksin."

"Ait olduğun yer de orası." Bacakları, hafif bir inlemeyle birlikte gevşeyinceye kadar kalçalarını sıktım ve onu sırtüstü yere devirdim. Üzerinde yükselirken ellerim bileklerini yakalamak için havalandı. Onu hem sıkı hem de acımasızca tuttum. Terden sıırıslı olmuştum göğsüm onunkine karşı hızla inip kalkıyordu. Ona doğru yaklaşım, "Benden. Olabildiğince. Uzakta."

Gözleri benimkilerin bir santim altında parlarken öfkesi söndü. Somurttuğu o güzel dudaklarında bir sırıtma belirdi. "Çok bekler- sin. Sen benden uzak duramazsın."

Kalçamı onunkine sürtünce, ıslanmış iç çamaşırının ereksiyon- umla aynı hızda olduğunu hissettim ve daha fazla yalan söyle- yerek inlememi yuttum. "Benim için asla bir anlam ifade etmeye- ceksin. Kızımın arkadaşından daha fazlası olmayacaksın. Partinin tekinde tanıştığım ve yalan söyleyerek yatağıma girmeye çalışan yolunu kaybetmiş bir kızıdan ibaret kalacaksın."

Kaya gibi sertleşmiş aletime karşı kıvrılırken ürpermenden zevk alıyordu. "Bu seni öldürüyor, değil mi?" Başını kaldırdı. "Kı- zının en yakın arkadaşını, senin yarı yaşındaki genç bir kızı becer- mek istemek?"

Kavrayışım morartacak kadar sıkılaşılmaya başladı. Damarlarım ellerimde ve kollarımda şiddetle kan pompalıyordu. Halley beni soymaya, kelimeleriyle alt etmeye çalışıyordu. İşe de yarıyordu.

Halley bakışlarını dudaklarıma doğru indirip, "Bana o gece ne planladığını anlat," diye fısıldadı.

Çenem kilitlenip kalırken kaslarım taşa döndü. Bir elimle bileklerini olduğu yerde sabitlerken diğer elimi kullanarak saçlarını tutup başını arkaya doğru eğdim.

Şaşkınlıkla tiz bir ses çıkartıp bana baktı. Bekliyordu. Gözleri kızgınlık ve arzuyla parlıyor, dudaklarıma yavaşça ölüm dolu bir nefes üflüyordu.

Başımı dudaklarımız neredeyse birbirine değecek mesafeye gelene kadar eğdim. "Sana, bunu bana asla sormaman gerektiğini söylemiştim."

"Umurumda bile değil. Anlat bana."

"Hayır."

Halley kurtulmaya çabaladı, pembeleşmiş yanakları hayal kırıklığıyla dolu bir nefesle şişerken mücadele etmeye geri dönmüştü. Tutuşumu gevşetmedim, en sonunda pes etti ve ben onun üzerine çökerken mata yığıldı. "O gece bana ne yapmak istediğini söyle." Öfkesi şimdi dağılmış, yerini ölümcül bir merak almıştı. "Bunu duymaya ihtiyacım var."

Engelleri yıkıp geçtiğimi hissediyordum.

Ayaklarım sınır çizgilerinin üzerindeydi.

Ve felaketim kan dolaşımda süzölmeye başlarken kendi yıkımımı kucakladım.

Dişlerimi sıkıp, "Seni daireme götürürdüm," dedim karanlık bir sesle. Yumruğum hâlâ saçlarına dolanmış haldeydi. "Aminin tadının nasıl olduğunu öğrenmeden yatak odasına ulaşamazdık."

İkimiz de donup kaldık.

Halley'nin gözleri büyürken dudakları keskin bir nefesle aralandı.

Bunu söylediğime inanamıyordum.

Asla geri dönemeyeceğim bir çizgiyi geçtiğimin farkına varırken içimde panik dalgası yükseldi. Bileklerindeki tutuşumun gevşemesiyle birlikte, tüm savunmalar çöktü.

On dokuz yaşındaydı.

Tara'nın en yakın arkadaşıydı.

Benim yarı yaşımdaydı.

Eski sevgilimin geçici bir süre için evlatlığıydı.

Kahrolası. Bir. Gençti.

Sertçe yutkunurken ona baktım. Zihnimin içinde bir şekilde beni bu boktan ağdan çekip çıkaracak kelimeler dönüp duruyordu.

Fakat Halley'nin gözlerindeki şaşkınlık hızla başka bir şeye dö-nüştü. Cesaretlendirici bir şeye.

Bir tür... *izne* benziyordu.

Altımda kıpırdandı ve sırtını kavislendirdi. Benim elim yavaş yavaş onun göğsüne doğru yaklaşıırken, Halley'nin eli güneye kaydı. Eli aramızdaki boşlukta kaybolduğunda bakışlarımı aşağıya çevirdim ve parmaklarını tişörtünün etek kısımlarından geçirip iç çamaşırının lastiğinden kaydırmasını izledim.

Oksijen beni boğuyordu. Kalp atışlarım öldürücü bir hıza ulaşmıştı. Nefesimi o kadar uzun süre tuttum ki yıldızları görebildiğime yemin edebilirdim.

Ardından elini iç çamaşırından çıkardı ve bakışlarını benimkiler-e çevirip öylece kilitli kaldı.

İki kırmızı parmak, parlayarak geri çekildi.

Sırılsıklam olacak kadar tahrik olmuştu.

Uzanıp parmak uçlarını aralanmış dudaklarıma bastırmasını şok içinde izlerken neredeyse ölecektim. Hâlâ bacaklarının arasındaki sıcaklığa bastırduğım aletim acı içinde zonkluyor, sıkıştığı yerden kurtulmak ve onun içine gömülmek için sabırsızlanıyordu.

Derin bir nefes verirken dudaklarımı açtım ve gözkapaklarım titreyerek kapandı. Acizlik beni bütünüyle yutarak kararlılığıma bulaştığında hiçbir şansım kalmamıştı.

Dilim yavaşça, tadını çıkararak parmaklarındaki uyarılmışlığı-
nın her noktasında dolaştı. Özünü iliklerime kadar kazıdım. Tat-
lılığıyla dilimi yıkarken göğsümden kısık bir inleme yükseldi ve
parmaklarını tamamen ağzıma çektim. Kalçalarımı çevirdiğimde
ikimizi de yok olmaya sürükleyen tiz, ağlamaklı bir ses çıkardı.

Ondan tek bir tat almak bile beni tuzağa çekmeye yetti.

Atılacak tek bir yanlış adımın, yanlış yöne yapılacak tek bir
hamlenin ikimizin de dünyasını yerle bir edeceğinin tamamen ve
korkunç şekilde farkındaydım.

Halley parmaklarını yavaşça kaydırarak ağzımdan çekerken alt-
dudağıma dokundu. Yarı yarıya kapalı bakışları, kıpkırmızı olmuş
teni ve gözlerindeki dinamitle kısık bir sesle, "Artık biliyorsun,"
diye mırıldandı.

Artık biliyorum.

Evet, biliyordum. Aletimi onun içine gömmeye ve aynı zaman-
da ikimizi de diri diri gömülmeye ne kadar yaklaştırdığımı biliyor-
dum. Tadı saf bir coşkudan ibaretti, damarlarımdaki bal gibiydi
ama bundan daha önemli bir şey daha vardı.

Tara.

Kızım ve... Halley'nin geleceği.

Gerçeklik başımın arkasına tavayla vurulmuş gibi bana sertçe
çarptı. Kaşlarımı çattım, kollarım güçlkle ondan ayrıldı ve yıldırı-
m gibi fırlayıp ondan uzaklaştım.

Arkama bile bakmamış, onu nasıl yaktığımı görmek için bir
defa dahi olsa dönmemiştim.

Hızla yatak odama girdim, kapıyı arkamdan çarparak kapatıp
kapıyı kilitledim. Gözüm dönmüş haldeydi. Eşofman altımı kal-
çalarımıdan ittirerek ayak bileklerime indirdim. Sonraki nefesimi

almaya fırsat bulamadan önce elim aletimin üzerine kapanmıştı ve lanet bir hayvan gibi kendimi tatmin ediyordum.

Yirmi saniyeden daha kısa süre sonra, kıl payı atlattığım o patlama ruhumu paramparça eden bir orgazm ile içimden geçti, Sıcak spermler elime, karnıma ve uyluklarıma fışkırdı. İnledim, titreyip sarsıldım ve amının tadı hâlâ dilimin üzerinde gezinirken, rahatlama dalgalarının arasında sallandım.

Artık biliyorum.

Artık ateşle oynamanın nasıl bir şey olduğunu gerçekten biliyordum.

Ve her an alevlerin içinde kalabileceğimden adım kadar eminim.

BÖLÜM 19

Halley

REED'İ TAM İKİ AYDIR GÖRMÜYORDUM.

Kar yerini yeşil çimlere ve canlı kır çiçeklerine bırakmıştı. Ben de okul ödevlerine, fotoğrafçılığa ve onun dışındaki her şeye odaklanmış durumdaydım. Mezun olmama üç hafta vardı ve not ortalamam dördün hemen altında ilerliyordu. En sonunda sahnede en yakın arkadaşım ile birlikte hak ettiğimiz diplomaları birlikte almakla kalmayacak, aynı zamanda onur derecesiyle mezun olacaktım.

Bunun düşüncesi bile başımı döndürmeye yetiyordu.

Gururluydum. Çok mutluydum.

Hayatımda güzel ilerleyen her şey, yedi hafta önce Reed'in evindeyken yaşanan ve onu sınırları aşması için zorlayıp işleri fazla ileri götürdüğüm o tartışmalı antrenman sonrasında lekelenmişti.

Küçük düşmüştüm. Kırğındım. Pişman olmanın da ötesindeydim.

Yaşananlardan sonra Reed, Scotty ile bana haber göndererek egzersiz derslerimize son vermişti. Bunu yüzüme doğrudan söylememişti bile. Beni görmek istemiyordu ve bunun için onu suçlamıyordum.

Sorularından ve sorgulamalarından kaçmak istediğim için Tara'ya eğitim konusundaki yapmak istediğim her şeyi tamamladığımı, bu

yüzden de artık devam etmeme gerek kalmadığını söylemiştim. Reed'in ders vermesi gereken başka müşterileri vardı. Benim gibi bir yük için daha fazla zaman harcayamazdı.

"Seni ilk gördüğüm andan beri yükten başka bir şey olmadın."

Söylediği kelimeler sürekli içimde öfkeli bir fırtına gibi esip duruyordu. Bir kar fırtınasıydı. Bir parçam onun ne yaptığını anlıyordu. Beni kızdırmaya, kışkırtmaya ve ateşimi öfkeyle canlı tutmaya çalışarak derimin altına sızmaya çalışıyordu. Ama bir parçam da onun gerçekten böyle hissedip hissetmediğini merak ediyordu.

Ve bu kalp kırıcıydı.

Beyaz bulutlar, incecik kütleler halinde gökyüzünde süzülürken sızan güneş ışığının karşısında gözlerimi kısıtım ve sallanan tanıdık bir atkuyruğuyla, mavi toka görüş açıma girdi. Tara ılık bahar havasının keyfini çıkarmak ve hafta sonundaki planlarımız hakkında konuşmak için benimle merkezdeki bir İtalyan kafesinde buluşacaktı.

Arabasını yan sokağa park edip çıktıktan sonra heyecanlı bir şekilde el sallayarak beni selamladı. "Hals!"

Sırıttım. Metal bir masada otururken fotoğraf makinem hemen yanımdaydı. "Erkencisin."

"Öyleyim, değil mi? Ben kimim böyle?"

Karşımdaki sandalyeye oturmasını izlerken, "Voleybol antrenmanı nasıl geçti?" diye sordum.

"Güzel. Yarın akşamki maç için gerginim. Ayrıca kozmetoloji okulu için de gerginim. Ah, on sekize girmek üzere olmak da stresli."

Ona gülümsedim. "Bu konuda harika olacaksın. Kimse tırnaklarımı ve makyajımı senin gibi yapamıyor."

Doğruyu söylüyordum. Tara bana kozmetoloji okuluna gitmek istediğini söylediğinde bunun muhteşem bir fikir olduğunu düşünmüştüm. İkimiz de yaratıcı taraflara sahiptik. Sanatın bir anlamı vardı ve sonsuz şekilde kanalize edilerek anlatılabilirdi. *Müzik,*

dans, fotoğrafçılık ve yazmak. Tara ile ben pek çok yönden farklıydık ancak kalplerimizde renk ve ifade vardı.

Tara sırtıttı, saçlarının ucuyla oynarken, “Her neyse, dikkatimi dağıtmam konusunda yardımcı olabileceğini umuyordum,” dedi.

“Bunun için hazır ve sabırsızım.”

“Ailemle birlikte paten pistinde biraz stres atmak istiyorum,” dedi. “Scotty’yi de getirmelisin.”

Ona baktım.

Scotty ile birkaç önemsiz randevuya çıkmıştık, onu iyi bir arkadaşım olarak görüyordum. Daha fazlası için potansiyel vardı fakat kalbim hâlâ tamamen başka bir adama bağımlıydı. Bu da şu noktada trajedinin sınırı sayılırdı. Scotty’den hoşlanıyordum. Eğlenceliydi, rahat ve sabırlıydı. Ama şimdilik hiçbir açıdan müsait olmadığını biliyordu. Bu yüzden birlikte daha fazla zaman geçirirken gönüllü olarak arkadaşlık bölgesinde dolaşıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, neden duygusal anlamda müsait olmadığını bilmiyordu ancak Scotty aynı zamanda zekiydi. Karşılıksız bağlılığımı kimin ele geçirdiği hakkında oldukça iyi bir fikri vardı.

Yutkunup sipariş ettiğim kolaya uzandım ve pipetten bir yudum aldım. “Aile mi... yani annen de mi geliyor?”

“Evet.” *T* harfini vurgulamıştı. “Babam da geliyor.”

Yutkunurken tılandım ama sanki boğazıma bir şey kaçmış gibi yaparak bunu gayet güzel örttüm. “Ah. Bu garip değil mi? Yani... çünkü birlikte değiller.”

“Hayır hiç de garip değil. Ayrıca hâlâ barışabileceklerine dair hislerim var.”

Bir şey bana onun hislerinin yanlış olduğunu söylüyordu. “Tuhaf.”

“Evet, olabilir.” Parmaklarıyla masanın üzerinde ritim tuttu. “Bilmiyorum, sanırım böyle düşünmek heyecanlı oluyor. Onca yılın ardından, en sonunda aşkın kazanması. Bunun hepimizin

özlemine çektiği bir şey olduğunu hissediyorum. Zorluklara, ayrılığa ve bitmeyen engellemelere rağmen meydan okuyan, destansı bir aşk hikâyesi.” Güneş ışığının altında tuhaf gülümsemesi parladı. “Annem ve babam pek randevuya çıkmaz. Bu da birbirlerini bekleyip beklemediklerini merak etmeme neden oluyor. Babamla ilgili bazı durumlar yaşandığından bahsetmiyorum bile. Sanki sakladığı bir şeyler varmış gibi sinsi davranıyor.”

Diğer içeceği Tara’ya uzatırken pipetimi ısırıldım, söylediği kelimelere takılıp kalmıştım. “Bilmiyorum. Son zamanlarda eve doğru düzgün gelmiyor.”

Reed’in, Stephensların evinden uzak kalması dikkat çekiciydi ve neon kırmızısına yakın olduğundan endişe ettiğim işaretler veriyordu. Ama yaptığı birkaç telefon konuşmasını dinlemiştim ve nedenlerinin fazladan mesai, yeni müşteriler ve beni dışarıda bırakan düzinelerce başka bahane olduğunu fark etmiştim.

Bunun yerine Tara onun evine gidiyordu ve en iyisi de buydu.

Hepimiz için.

Şu ana kadar kimse ne bunu ne onun aniden ortaldan kaybolmasındaki rolümü sorgulamamıştı.

Tara söylediklerimi düşünürken omuz silkti. “Belki annem ve babam kavga etmiştir. Babam yakında düzelir.”

Pipetimi bin farklı yöne çevirirken yavaşça başımı salladım ve gözlerim aşağıya kaydı. “Şey... paten kaymak kulağa eğlenceli geliyor. Ben varım.”

“Bu arada Scotty ile nasıl gidiyor?” diye sorarken sırtıttı. “Bütün bu samimiyet içeren antrenmanların arkasındaki gerçek sebebi fark etmediğimi sanma sakın.”

Utanç yüzümü yarmaya başlayınca plastik menülerden birini yelpaze olarak kullandım. “Güzel gidiyor. Scotty iyi biri.”

“Tatlı çocuk. Biraz büyük ama fazla yaşlı sayılmaz.” İçeceğini yudumlarken ekledi. “Onu baloya getirecek misin?”

“Hayır. Ben yalnız gideceğim ve seninle takılacağım. Scotty o hafta sonu abisinin üniversite mezuniyeti için Denver’da olacak.”

“Bu çok kötü olmuş.”

Eric beni baloya davet etmişti. Bir tarafım sırf beynimin aynı yaşta olduğum erkeklerin çekici gelmelerini düşünmesini sağlayabilmek için *evet* demek istemişti. Ama başka bir erkeğe daha umut vermek istemiyordum, bu yüzden teklifini reddetmiştim. Tek başıma gitmek çok daha iyiydi.

“Scotty’nin arabası var mı? Bizimle pistin orada buluşabilir mi?” Tara sandalyesinde arkaya yaslanıp sandaletli ayaklarını kucağıma uzattı.

“Evet. Döndüğümüzde onu arayıp civarda olup olmadığını sorarım.”

“Harika. Bence ihtiyacımız olan şey tam da bu. Okul bitiminin stresinden ve üniversite planlarından ibaret olmayan kaliteli bir zaman. Annemle babam çok yoğun çalışıyorlar. Taşınmadan ve kendi hayatımı kurmaya başlamadan önce onlarla vakit geçirmek istiyorum.”

Ben de bunu istiyordum.

Ne yazık ki Reed benimle aynı fikirde değildi.

“Ait olduğun yer de orası. Benden olabildiğince uzakta.”

Sözleri ciğerlerimde dolaşan asit gibiydi, her nefesime zehir bu-
laştırıyordu.

“Şanslısın.” Yutkunurken Tara’nın bacaklarımın üzerinde kıpırdayan ojeli ayak tırnaklarına baktım. “Seni seven iki ebeveyne sahipsin.”

Tara atletinin ucuyla oynayıp zayıf bir şekilde gülümsedi. “Sen de öylesin, Hals. Annem ve babam seni kendi çocuklarıymışsın gibi seviyor.”

Bunun ne kadar acı verici olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

O acının bir kısmında güzellik de vardı. Whitney'nin beni geçici süreliğine kızı olarak görmesi öyleydi. Buna minnettardım. Onun nazik kalbine ve cömert ruhuna o kadar minnet duyuyordum ki.

Ama o acıda beni içten dışarı doğru paramparça eden türde karanlık da bulunuyordu.

İstirabımı gözlerimi kırparak bastırdım ve hafifçe gülümsemek için kendimi zorladım. Bulutların oluşturduğu çizgiler, güneşin önünden geçerken ışıkların gökyüzünde nokta nokta dans etmesini sağlıyordu. Gölgeleleri uzaklaştırırken, "Umarım her şey çözüme kavuşur, Tara," dedim ve sonrasında geri kalanını içtiğim kolanın kalbimin közlerini soğutmasına izin verdim. "Bunu gerçekten çok isterim."

Patenlerin üzerinde dengesizce sallanıyordum, kollarım iki yana açılmıştı ve kaçınılmaz olan düşüşümü durdurmaya çalışıyordum. Scotty tam anlamıyla profesyoneldi, yanımda geri geri kayarken yüzünde aptal bir sırıtış vardı. Ona ve zarif formuna dik dik bakardım. "Bu işte berbatım."

"Daha önce hiç patenle kaymadın mı?"

"Hayır. O kadar belli mi oluyor?"

Hâlâ gülümsüyordu, paten kayan birkaç kişinin yanından geçerken beni sabit tutabilmek için iki elimi yakaladı ve ben de bacaklarımın tamamen açılmasına engel olmaya çalıştım. "Nasıl olduğunu çözeceksin. Bana tutun."

Lambalardan, akçaağaçtan yapılmış zeminin üzerine rengarenk desenler yansıyor. Hoparlörden dökülen *MMMBop**, dengemi sağladıktan sonra gülümsememin daha da büyümesini sağladı. Pistin çevresinde Tara'yı aradım, onu Josh'ın etrafında dönüp havayı yumruklarken ve şüpheli hareketler yaparken buldum.

* 1997'de kurulmuş Amerikan pop rock müzik grubu.

Keyifli müzik, renkli ışıklardan oluşan girdap ve hayatlarının en mutlu anlarını yaşayan arkadaşlarım sayesinde ruh halim düzelmişti. Whitney bile patenlerini giymişti, destek almak için kenara tutunmuş, yavaş yavaş pistin köşesine doğru ilerliyordu.

Yirmi dakika hızla geçip giderken, ben de göğsümden yayılan baş döndürücü hissin içinde kaybolmuştum. Bir elim Scotty'nin eline kenetli haldeydi, ona baktım. "Aslında bu çok eğlenceli."

"Elbette. Yüzde, yüz bin eğlenceli. Eğer eğlenmenin belirli bir tanımını olsaydı, patenle kaymak olurdu."

"Aslında bu yeni bir elektronik cihazın üzerindeki jelatini soymanın verdiği tatmin olurdu."

Spot ışıklarının arasından bana bakarken karşıt bir cevap verebilmek için dudaklarını araladı ama ardından duraksadı. "Buna karşı bir argümanım yok."

Tara ve Josh'ın yanından hızla geçerken Scotty'nin elini sıkıca kavradım. Josh bize doğru ıslık çaldı ve Tara da ellerini havaya kaldırıncaya öne doğru yuvarlandı. Hâlâ dengesiz hissediyordum ve bırakmaktan korktuğum için Scotty'ye döndüm. "Savunma eğitimi sırasında yetişkin bir adamın hakkından harika şekilde gelebilme rağmen bu patenlerin üzerinde ayakta durmakta zorlanmam inanılmaz."

"Hepsi pratikle beraber gelir," dedi. "Koça karşı üstünlüğü sağlayabilmen aylarını aldı."

Beynim söylediklerindeki çift anlamı çıkartıp incelerken midem buna cevap olarak kasıldı. "Sanırım öyle."

"Bu arada ders sırasında seni özlüyorum. Koç seni erken bırakmış gibi geliyor."

"Bana bilmem gereken her şeyi öğretti."

"O kadar da değil." Kaşlarımı şüpheyle çatı. "Olay hayatta kalmakla ilgili olduğunda, alman gereken sonsuz sayıda ders vardır."

Yutkundum. “Kendini korumak için bir sürü farklı yol bulunabilir. Bu her zaman siyah ve beyazdan ibaret değildir.”

Scotty cevabımı uzun süre düşünüp parçalarına ayırırken bir süre sessizlik oluştu. Kavrıldığı elimdeki tutuşunu gevşetirken, “Evet,” diye mırıldandı. “Haklı olabilirsin.”

Pistin etrafında dönüp çıkışa doğru yöneldiğimizde tanıdık dağınık saçlar ve omuzlardan oluşan bir parıltı gözüme takıldı. Ama çok hızlı kayıyorduk, bu yüzden tekrar bakabilmek için etrafımda dönmek zorunda kaldım. Gerçekten oradaydı. Reed ellerini açık gri kot pantolonunun içine sokmuştu ve ifadesiz gözlerini üzerimde tutarken giriş kısmının hemen yanında duruyordu. Bir tur daha attık, ardından bir tur daha ve yanından her geçişimizde yüzü yumuşadı, bakışları ıstıraba benzer bir şeyle parlıyordu.

Son turu attıktan sonra Scotty’nin elini bıraktım ve çıkışa doğru gitmeye çalıştım. “Biraz su içeceğim.”

Ve bir an sonra kığımın üzerindeydim.

İki ayağımdaki patenler, sanki haince gülen bir kukla ustası görünmez iplerle onları tutuyormuş gibi önümde havalandı ve sertçe yere yapıştı. Kuyruk sokumumda bir acı patladı ama içimde dalga dalga yükselen utanç kasırgası, bu hissi bastırıyordu.

Siktir.

Başımı kaldırdığımda Reed’i hemen önüme gelmiş halde buldum. Scotty’nin bana doğru kaydığını görebiliyordum ama dikkatim tamamen Reed’de ve kalkmama yardım etmek için bana uzattığı elindeydi.

Reed bana uzandı. Ellerimiz kenetlendi.

Ve ben eridim.

Scotty beni kurtarmak için gelemeden Reed’in uzun ve sıcak parmakları avucumun etrafını sararak beni kaldırdı. Ayaklarım farklı yönlerde savruluyor, temel amacı olan dik durmayı unutuyorlardı. Kendimi sabit tutabilmek için Reed’in kollarının üst tarafına

tutundum. Parmaklarım sert kaslarının üzerinde kıvrıldı ve ben tatlı bir rahatlama ile dengemi bulana kadar iki kolu da etrafıma dolandı.

Tutuşu her saniye biraz daha gevşerken usulca, “İyi misin?” diye sordu.

Başımı salladım. “Evet. Tabii popomdaki ve egomdaki hasarı saymazsak... Aslında hangisinin daha çok canımı yaktığından emin değilim.” Reed beni çıkışa doğru götürürken tuhaf kıkırdamam aramızdaki gerginliği azalttı ve ben de dengemi koruyabilmek adına alçak duvara tutundum.

Scotty bir saniye sonra yanıma gelmişti. “Vay canına. İyi misin?”

“Harikayım.” Sırtımı ovaladım ve yakındaki bir banka doğru istikrarsız bir yürüyüş yaptım. Scotty ayakkabılarımı bana getirirken nefes alıp gözücüyle Tara’nın, babasına doğru sırtarak yaklaşmasını izledim.

Reed hemen yanımda duruyordu, yüzü piste dönüktü. Sedir ağacı ve günah gibi kokuyordu. Tara kendini onun kollarına attı ve Reed onu yakalayıp geri çekildi.

Off sesi çıkartıp kıkırdarken, “Merhaba, *Squirt*,” dedi.

“Annemi gördün mü?”

“Buraya geliyor.”

Omzumun üzerinden bakarak sahneyi izledim. Whitney hâlâ pistin kenarına tutunmuş haldeydi, yavaş yavaş Reed ve Tara’nın durduğu çıkışa ilerliyordu. Whitney, “Reed,” diye seslendi. Nefesi kesik kesik çıkıyordu. “Geleceğini bilmiyordum.”

“Tara davet etti.”

“Ah.” Başını salladı, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. “Seni görmek güzel. Uzun zamandır eve gelmiyorsun.”

Patenin bağcıklarıyla uğraşmaya dalmışım gibi davranırken yanaklarım alev alev yanıyordu.

“Evet, işlerim vardı.” Reed boğazını temizleyip elini saçlarının arasına daldırdı.

Yanıma oturan Scotty omzuyla beni dürterek samimiyetle gü-lümsedi. Kısık bir sesle, “İyi olduğuna emin misin?” diye sordu.

Ona baktım, her şeyi anladığını görebiliyordum.

İyi olmadığımın farkındaydı ama bu fiziksel düşüşümden dola-ryı değildi. Farklı ve beni kurutacak türden bir düşüşten kaynaklanı-yordu. Bu öyle bir duyguydu ki dünyanın en uzun kan alma işlemi gibi hissettiriyordu. Hemşire işe yarar damar aramak için acı verici bir süre boyunca dürtüp yokladıktan sonra yaşam gücümü emen bir iğne saplamıştı. Morarmıştı, ağrım vardı ve her zamankinden daha güçsüzdüm. Bana yapıştırılacak tadı bir yara bandından olu-şan teselli ödülü bile alamamıştım.

Ama gözlerimdeki acıyı silerek yine de başımı salladım. “Aslın-da piste geri dönmeyi düşünüyordum. O gösterinin benim büyük finalim olmasını kabul etmiyorum.”

“Pekâlâ, gerçekten kendini buna adadın.” Kahkaha attı. “Atıştır-malık bir şeyler alacağım. İstedğin bir şey var mı?”

“Hayır, teşekkürler.” İstedğim tek şey, sol omzumun yanında duran ve Tara kendisini piste çağırdığı için patenlerini giyen, ula-şılmaz adamdı.

Yanından geçerken fiziksel temas kurmamaya çalıştım. Sendele-yerek ileri doğru ilerlerken görünmez olmaya çabalıyordum.

Tara beni bileğimden yakaladı, coşkusu beni neredeyse yere yapıştıracaktı. “Hadi,” derken beni dışarı doğru çekti. Ardından Reed’e döndü. “Gidelim baba! Annemle ikiniz yarışabilirsiniz.”

Dışarı birlikte çıkıp çıkmadıklarını, el ele tutuşup yeniden âşık olma ve parçalanmış kalbimi yerle bir etme planları yapıp yapma-dıklarını görmek için arkama bakmadım.

Tatsız ruh halim, en iyi arkadaşımınla turlarken yerini kıkır-dayışlara bıraktı. Paten konusunda biraz deneyim kazanmaya

başlamıştım. O kadar da zor sayılmazdı. Hayatın en kötü taraflarını çoktan yendikten sonra hiçbir şey artık zor gelmiyordu. *Onu bırakmak bile...*

Birbirimizle yarıştık, kahkaha attık ve hoparlörden çalan şarkıya eşlik ettik. Işıklar pembeden menekşe rengine dönüştü ve peşinden on dakika boyunca adrenalinin tadını çıkardık.

Ben ne olduğunu anlayamadan Tara solumdan gelen Reed'in eline ardından da benimkine uzandı ve kendisini geriye çekerken ikimizi öne doğru kaydırıldı. Omzum Reed'inkine temas ettiğinde neredeyse boğulacaktım. Reed bana doğru baktı ve içinde biriktirdiği düşmanlığın arasından bir gülümseme ortaya çıktı.

"Merhaba," dedi.

Bakışlarımı kaçırdığımda Tara'nın gözleriyle karşılaştım. "Selam."

Arkadaşımın zihninde, en sevdiği iki insanla yan yana kaydığı vardı. Babası ve babasının ikinci kızı olarak gördüğü, kızının en yakın arkadaşı. Bu dayanılmazdı. Mideme grafit ve kurşunla dolu bir kaya oturmuştu.

Nefes almakta zorluk çekiyordum.

Tara annesinin büfenin yanında durup patlamış mısır yediğı tarafa bakarken ellerimizi bıraktı. "Tanrım. Annem antisosyal davranıyor." Yüzünü buruşturdu. "Hemen dönerim."

Scotty, Josh ile okuldan bir grup çocukla birlikte masada oturmuş, beni ve Reed'i baş başa bırakmıştı.

Yedi hafta önce uyarılma sivilizasyonu kaplanmış parmaklarımı ağzına götürdüğüm ve konuşmaktan kaçındığım büyük problemle pistte yalnızdım. Anı beni neredeyse yere serecekti ama dengemi korudum ve destek almak için ona tutunmayı reddettim.

Oluşan bu korkunç boşluğu doldurmak için çaresizce öksürünce aramızdaki gariplik çatırdadı. "Şey, hımm... eğitimler nasıl gidiyor? Yeni müşteriler var mı?"

Soldan sağa, sağdan sola kayan patenlerine baktı. “Evet, birkaç tane.”

“Güzel.”

Bu gerçekten berbattı. Hava almaya, mola vermeye ve şekil değiştirebileceğim yepyeni bir bedene ihtiyacım vardı.

“Mezuniyete çok az kaldı. Eminim heyecanlısındır.”

Başımı sallarken, “Evet,” dedim.

Daha fazla sessizlik oluştu. Daha fazla gerginlik bize hücum ediyordu. Direncim pamuk ipliğine bağlı, akıl sağlığım darmadağındı.

“Halley bak...” Başını aşağıya doğru eğdi. “Ben onu kastetmek-”

“Önemli değil. Anlıyorum.”

Bakışlarını bana çevirdi. Boynu gerilmiş, damarları belirginleşmişti. “Bu karmaşık.”

“Bana açıklama yapmana gerek yok, Reed. Gerçekten anlıyorum.”

“Bu... hiçbir şeye dönüşemez. Umarım bunun farkındasındır.”

Parmaklarım iki yanımda yumruk halini alırken, aşağılanma duygusu boynumu ısıtıp kulaklarımı kırmızıya boyadı. Aptal olduğumu düşünüyordu. Ona anladığımı söylüyordum ama Reed, ayaklarının dibine yığılıp kalmış değersiz parçalardan ibaret hale gelene kadar inkâr edilemez gerçeği bana balyoz gibi vurmaya kararlıydı. Çenemi sıkıp dümdüz önüme baktım ve yanımdan geçen bir patenciden kaçındım. “Bunu açıklığa kavuşturduğun için çok teşekkür ederim. Gerçekten hiçbir fikrim yoktu.”

“Halley.”

Sesindeki o uyarıcı tondan rahatsız olsam da bunu bir köşeye attım ve başımı dik tuttum. “Bak... O geceden dolayı sana bir özür borcum var.” Boğazıma oturmuş alevler içindeki kayayı yutkunarak bastırdım. “Benim tarafımdan kabul edilebilir hiçbir tarafı yok. Utanıyorum ve bundan dolayı mahcup hissediyorum. Ayrıca derslerimize son verme konusunda da haklıydın. İyi bir yere gitmiyordu.”

Ortak alanın önünden kayarken Reed bir süre sessiz kaldı. Gözlerim bir anlığına Whitney'ninkilere takıldı. Tara dönene kadar zaman öldürüyormuşum gibi davranırken ona hafifçe gülümsedim.

Reed elini çenesinde dolaştırıp yavaşça başını salladı. "Mesafeye ihtiyacımız olduğunu düşünmüştüm."

"Vardı." Tekrar yutkundum. "Var."

"Seni incitmek istememiştim."

Kaşlarımı çattım ve öfke içimde titreşirken dönüp ona baktım. "Beni incitmedin. Ben nazik davranman gereken küçük, yumuşak bir bez bebek değilim. Ben yetişkinim, ayrıca bundan çok daha kötü şeyler yaşadım. İyi olacağım."

"Bu farklı. Ben asla-"

"Açıklama yapmana gerek yok."

"Halley." Adım, dudaklarının arasından cenaze törenlerinde söylenen ilahiler gibi süzüldü. İkimizi de gömmeye kararlı, kalp kırıcı iki hece. "Bu beni öldürüyor."

Konuşmak içi ağzımı açtım ama kendimi sadece onun kelimelerinin küllerinde boğulurken buldum. Boğazımda is, ciğerlerimde köz vardı. Konuşmasında saf bir şeyler... samimi bir duraksama vardı.

Acı.

İkimiz de bunu hissetmiştik. İkimiz de bu duyguyu içimizden çıkarıp atmak istiyorduk.

Tekrar döndüğümüzde parmak eklemlerimizin arkası birbirine değdi ve etrafımdaki her şey bulanıklaştı. Bir filmin duraklatılmış karesi, donmuş bir an gibiydi. Ellerimizin ufacık teması, siyah beyaz dünyadaki renkti. Kurumuş çöl kumlarının üzerine yağan yağmurdu, kalbimin etrafındaki igloyu* eriten güneş ışığıydı.

* Kar veya buzdan yapılan Arktik evlerdir.

Elimi uzaklaştırdım ve avucumu göğsüme yaslayıp parmak eklemlerimin üzerini kaşıdım. Konuşmadım, kaçmak dışında herhangi bir tepki vermedim.

Patenle önünden kayarak geçtim, elimden geldiği kadar hızlı hareket ederken ayağımın kaymaması için konsantre olmaya çalışıyordum. Arkamdan seslenmedi, beni yakalamaya çalışmadı. Yapamazdı. Buna izin yoktu, özellikle de burada; Tara, Whitney ve Scotty'nin gözünün önündeyken.

Göğsüm hızla inip kalkarken çıkışa en yakın duran alçak duvara doğru yığıldım. Nefes alabilmek için mücadele ediyordum. Kendimi halının üzerine doğru atıp banka yığıldım ve bağcıklarımı koparırcasına açıp patenleri tekmeleyerek ayaklarımdan çıkartıp ayakkabılarımı giydim. Ayaklarım yere değeri değmez fırlayarak kalktım ve kalabalığa çarparak ana giriş kapısından dışarı çıktım. Temiz hava almak için yanıp tutuşuyordum.

Koştum, koştum, koştum.

Ve doğruca babama çarptım.

BÖLÜM 20

Halley

SERT BİR GÖVDEYE ÇARPTIĞIMDA oksijen cılız bir vızıltıyla beni terk etti.

Göz göze geldik.

İki koyu göz parladı. Gece yarısından daha karanlık görünüyordular. Şaşkınlıkla dolu bakışlar, yavaş yavaş aşinalıkla doldu.

Evren, bir iğnenin ucu kadar küçülürken olduğum yerde donakaldım.

Nefesim kesildi, kelimeler dudaklarımın ardına sıkışıp kaldı.

İri koluna sarılmış, annem olmayan genç ve esmer bir kadın vardı. Paten pistinin yanındaki plazanın barından çıkıyorlardı. Babam sigara içiyor, kadın da pembe bir sakız çiğniyordu.

Manzaradan uzaklaşmadan önce ona baktım ve yavaşça göz kırparken babamın yaşadığı şaşkınlığı sindirdim. Belki de ben olduğumu fark etmemişti. Belki de ben olduğumu fark *edememişti* çünkü ilk başta bana gerçekten bakmamıştı.

Ruhum kırık camların üzerinde yuvarlanırken hatıralar üzerime yağdı. Viski kokan nefesi, hırıltılı sesinin tınısı ve deri kemerin te-nime değerken çıkardığı şıkırtı.

“Zor şeyleri yapma konusunda hiçbir zaman iyi olmadın.”

“Tıpkı annen gibi mide bulandırıcı yüz karasından başka bir şey değilsin.”

“Sen bir fahişesin. Lanet olası bir yer israfısın.”

“Sen asla kayda değer biri olamayacaksın küçük kuzu. Sen bir hiçsin.”

Sırtımdaki onlarca engebeli yara izi kendisini hatırlatmak için kıpırdanırken, sıcaklık kollarımdan ve bacaklarımdan aşağıya doğru karıncalanarak ilerledi.

Başımı belli belirsiz bir şekilde, hızla salladım. Ardından arkamı dönüp aceleyle uzaklaşmaya başladım. Piste doğru geri giderken arkamdan seslerin yankılandığını duyabiliyordum.

Kadın, “O kimdi, Frank?” diye sordu.

“Bilmem. Onu daha önce hiç görmedim.”

Bu imkânsız.

Hapiste olmalıydı. Babamın tam *beş yıl* boyunca hapiste kalması gerekiyordu. Gözlerim yere kilitlenmiş, aklım milyonlarca kilometre uzaktaydı. Anlamıyordum. Bu hiç mantıklı değildi. Ben-

Bir el dirseğimi kavradı.

Saf bir dehşetle çığlık attım.

“Tanrım, Halley.”

Reed’in sesi felç edici sersemliğimi yıkıp geçti ve ona gözlerimi kırpıştırarak baktım. Göğsüm hızla inip kalkıyor, bacaklarım titriyordu. “Öz-özür dilerim. Ben...” Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Altdudağım acınası bir şekilde titriyordu, yaşlardan oluşan bir perdenin arkasında kalan gözlerim bulanıklaşmıştı.

Reed bana baktı, beni anlamaya çalışırken kaşları endişeyle çatılmıştı. Beton kaldırımında tam karşısında durmuş, zayıf küçük bir kız gibi titriyordum ve o da şu anki halime anlam vermeye çalışıyordu.

Kendimi onun kollarına atmayı ve beni buradan götürmesini istiyordum. Beni kurtarmasını istiyordum.

Tanrım... eğitimlerin hepsi boşa gitmişti.

Ne büyük bir kayıptı. Çünkü günün sonunda gerçek bir korkuyla yüz yüze geldiğimde, yenilmiştim. İçinde boğulup gitmiştim.

Reed kolumu sıkarken gözleri tebeşir gibi bembeyaz olmuş yüzümde dolaştı. "Bana ne olduğunu söyle."

Bunun kendisiyle ilgili olmadığını, başka bir şey yaşandığının farkındaydı.

Ama ona gerçeği söyleyemeyecek kadar ödlektim. Bu yüzden sadece başımı sallamakla yetindim.

Kaşlarını daha fazla çatıp yutkundu ve kolumu bıraktı. Ardından gözleri başımın üzerinden geçti ve otoparkın yanındaki binayı es geçip tam arkamdaki bir şeye takıldı. Çenesi taşa, gözleri de paramparça olmuş zümrütlere döndü. "Kim o?"

Halsiz bir şekilde, "Kimse," dedim. "Gitmeliyim. Çantamı içerde bırak-"

"Baban mı?"

Nasıl?

Bunu nasıl bilebilirdi?

Babamla aramızdaki benzerlik oldukça azdı. Aynı altın sarısı saçlar ensesinde daha uzun olacak şekilde kesilmişti, daha küçük bir burnu ve gülümsemek yerine alay eden dolgun dudakları vardı. Ama gözleri aynı değildi. Benimkinden on kat daha koyuydu, elleri devasa ve cezalandırıcıydı, vücut yapısı da buna uyumlu şekilde iriydi. Korkutucu biriydi ve ben de ondan korkuyordum.

Reed gözlerini bana çevirdi, bakışları sanki bir karar veriyormuş gibi gerginlikle dolu bir süre benimkilerde kaldı. Verileri analiz ediyordu. Her şey tek bir nefes süresinde oldu.

Ardından yıldırım gibi yanımdan geçip gitti.

Aman Tanrım.

Arkamı dönünce gözlerim dehşetle açıldı. "Reed!" Bağırđım, şaşkınlık içime işledi ve beni altüst etti. Peşinden koştum ama uzun

adımlar atıyor, amacından sapmıyordu. Ben ona ulaşamadan kaldırımını geçti. Kolunu geriye doğru savurmasını ve yumruğunun babamın çenesiyle buluşmasını izlerken elimle ağzımı kapatıp çığlık attım.

Ortalık karıştı. Sigara içen bir grup koşuşturdu. Kan fişkırdı ve babamın terden lekelenmiş beyaz atletine nemlenerek yayıldı. Yanındaki kadın çığlık atarak geriye sıçradı.

Otoparktaki insanlar şaşkın şaşkın bakıyor, bazıları da binalara doğru koşturup yardım istiyordu. Ben de babamın Reed onun hakkından gelmeden önce beceriksizce tek bir vuruş yapabilmesini izliyordum.

Hayatımda, babamın dünyadaki en güçlü insan olduğunu sandığım bir dönem vardı.

Dayanıklıydı. Yenilmezdi.

Ama Reed daha akıllı ve hızlıydı. Ayrıca bir canavarın hakkından nasıl geleceğini gayet iyi biliyordu. Reed'in, gözleri kocaman açılmış babama kuvvetle vurduğu her yumruk, sert ve dikkatli şekilde iniyordu. Sebebini bilmediği bu saldırı karşısında sersemleşen babam, geriye doğru tökezledi.

Reed, babamın kolunu yakalayıp arkasında kıvrırırken ve onu acı dolu bir feryatla dizlerinin üzerine çökmeye zorlarken her hareketi hesaplıydı. Reed'in uyguladığı baskı ve kararlı tutuşu karşısında babamın yüzü acıyla buruştu.

Babamın merhamet etmesi için yalvarmalarını görmezden gelen Reed, sırtına tekme atarak onu kemiklerini kıracak bir güçle yere yapıştırdı ve babamın yüzü kaldırma çarptı.

Gördüklerime inanamıyordum.

İnsanların ortasındaydık. Ağzı açık kalmış izleyicilerin önünde onurumu savunuyordu ama bu onun savunması gereken bir onur değildi.

Hayır, hayır, hayır.

Müşteriler paten pistinin kapılarından hızla geçip giderken, yan taraftaki kavgaya tanık olan ciğerlerim, panik dolu nefeslerime zar zor yetiyordu. Dehşete kapılmış haldeyken Tara, Whitney ve Scotty anında yanımda belirdi.

Tara'nın nefesi kesildi. Scotty elimi tuttu.

Whitney öne fırladı, Reed'e *durması* için bağırıp duruyordu.

Tara, "Neler oluyor böyle?" dedi. Paniği her kelimesine işlemişti.

Başımı sallarken parmaklarımı içinden geçirdiğim saçlarımı çekti. "Babam."

Göz açıp kapayıncaya kadar iki adam Reed'i kollarından tutup çekerek ayağa kaldırdı. Babam sırtüstü yayılmış halde yerde kıvranıyordu. İki eliyle darmadağın olmuş yüzünü kapatmıştı, bir bacağı diz kapağından bükülü duruyordu.

Babam, "*Orospu çocuğu*," diyerek uludu. "Bunun için seni tuklatacağım."

Her şey bulanıktı. Etrafa saf bir kaos hâkimdi.

Zar zor görüyor, duyuyor ve konuşabiliyordum. Duyularımın hepsi ortadan kayboldu ve beni olduğum yerde hareketsiz bıraktı.

Sonrasında neler olduğunu tam olarak söyleyemezdim çünkü şoka girmiştim. Hatırladığım tek şey Reed'in yolun karşısından bana attığı bakıştı. Saçları vahşiydi, gözleri daha da vahşi haldeydi ve parmak eklemleri kanla kaplıydı. Güçlü bir kalp atımı süresi boyunca bana baktı ve kelimelerle ifade edebileceğinden çok daha fazlasını söyledi.

Elimi göğsüme bastırıp parmaklarımı fildişi rengi bluzumdan içeri soktum ve kalbimin hızlı, düzensiz atışlarını ezberledim. Bu da benim sessiz cevabımdı.

Bu adam benim için her şeyini riske atmıştı.

Her şeyini.

Üstelik ben ona ait bile değildim.

Saatler sonra Tara ile merdivenin başında oturmuş, aşağıdaki tartışmayı izlerken korkuluklardan dışarıya bakıyorduk. Bacadan inen Noel Baba'yı gizlice izlemeye çalışan iki meraklı çocuğa benziyorduk. Parmaklarım dövme demirin etrafında kıvrılırken Tara şakağını omzuma dayadı ve birbirimize yaklaştık.

Dinliyor, izliyorduk. Nefeslerimiz boğazımızda düğümlenmiş durumdaydı.

Whitney, "Bunu yaptığına inanamıyorum," dedi sıkılı dişlerinin arasından.

İkisi de salonda hiç durmadan volta atıyordu. Reed'in sarılı elleri başının arkasında kenetlenmişti, tavandaki ışık yarılmış dudaklarını aydınlatıyordu.

"O piç kurusu bunu hak etti."

"Sen aklını mı kaçırdın?"

"Muhtemelen."

"Tutuklanmadığın için şanslısın. Hapse girebilirdin Reed!" Eliyle saçlarını karıştırırken hareketsiz kaldı ve ardından yanakları rimelden oluşan bir nehirle kaplanırken kollarını göğsünde kavuşturdu. "Peki ya ne için? Bir tür gösterişçi sidik yarışı için mi?"

"Öyle bir şey değildi. Onu koruyordum," dedi Reed kararlı bir sesle. "Aynı lanet şeyi Tara için de yapardım."

Whitney, "Halley'yi *ben* koruyorum," derken avucunu göğsüne bastırdı. "*Ben*. Ben onu yasal ve şiddet içermeyen yollarla koruyorum. Ona barınacak bir yer, sevgi ve güvenlik veriyorum." Bakışları hem keskin hem de deliciydi. "Yöntem bu olmamalıydı."

Reed, "Sen kendi yöntemlerinle yap. Ben de kendi bildiğim yöntemlerle," diye karşılık verdi.

"Ne söylediğini duyuyor musun sen?"

"Açık ve net şekilde."

Whitney duyduklarına inanamayarak bıkkın bir nefes verdi ve kocaman açılmış gözleriyle ona baktı. “Adamın tekine, paten pistinin dışında öldüresiye dayak attın!”

“Buna dayak demek zor ama dramatik yorumunu takdir ediyorum.”

“Sana inanamıyorum.” Whitney tekrar volta atmaya başlayıp onun etrafında dönerken, Reed sabit kalıp ellerini yanına indirdi. “Verdiğin eğitimler *savunmaya* dayalı, suç işleyeceğin patlamalara değil.”

“Halley’yi savunuyordum. O piç kurusu, Halley’yi mahvetti.”

“Adam bir tehdit oluşturmuyordu. Yaptıkların barbarca ve nedensizdi.”

“Onun varlığı bana bir neden verdi.” Reed olduğu yerde kalıp gözlerini kıstı. “Hayatta olduğu sürece tehdit oluşturacak. Ve eğer kızlarımın aldıkları nefesin yakınına bile yaklaşırsa, ölü bir adam olur.”

Whitney yavaşlayarak durdu, kaskatı kesilirken gözleri meraklı bir parıltıyla yukarı doğru kalktı. “Kızların mı?”

Kalbim kaburgalarımın arasında pin pon oynuyor, midem gerginlikle kasılıyordu. Olumlu yanı şuydu ki babam suç duyurusunda bulunmamıştı.

Suç kaydının olması -ayrıca herkesin şaşırıp tiksınmesine neden olsa da hapishaneden iyi halden çıkması- yüzünden bu işin peşini bırakması, en çok onun işine yarıyordu.

Buna minnettardım. Fakat Reed sonrasında her ne söyleyecekse, dünyamız hâlâ ekseninden kayma tehlikesi yaşıyordu.

Nefesimi tuttum ve parmak eklemlerim bembeyaz olana kadar korkuluğu sıktım.

Reed başını indirip burnundan nefes verdi. “Evet.”

Tek söylediği buydu.

Açıklama, ayrıntı ya da yorum yoktu.

Whitney akıllı bir kadındı ve bu karmaşanın arkasındaki bağları görüp ikimizi de onunla boğması, ödümü kopartıyordu.

Reed ne düşünüyordu?

Onu tokatlamak istiyordum.

Ona sıkıca sarılmak ve bir daha asla bırakmamak istiyordum.

Kavgadan yorgun düşen Whitney, bir eliyle ön kapıyı işaret ederken diğer eliyle burun kemerini sıktı. "Gitmen gerek," dedi. "Gidip sakınleş. Bu konuyu daha sonra konuşabiliriz."

"Konuşacak bir şey kalmadı."

Whitney, Reed'e sert bir bakış fırlattı. "Ben öyle düşünmüyorum."

Reed'in kasları gerildi, dudakları aralandı; cevap verecek gibiydi. İçim kaygıyla burkuldu. Ama hiçbir şey söylemedi. Sadece arkasını dönüp evin ön tarafına doğru yürüdü.

Reed pencereleri titretecek şekilde kapıyı arkasından çarparak hızla dışarı fırladı. *Ladybug* alt katımızdaki havada cızırdayan düşmanlıktan kaçmak için merdivenlerden yukarı koşup kucağıma atladığında Tara da ben de yerimizde sıçradık.

Whitney'nin salonun ortasına halsizce çökmesini ve titrek bir nefes verirken bakışlarını yere çevirmesini izledim.

Tara elini omurgamda yukarı aşağı gezdirirken, "Sana söylemiştim," diye fısıldadı.

Dönüp ona baktım, gözlerim yaşlarla dolmuştu ve *Ladybug* rahatlamak için burnunu kaburgalarımın sürtüyordu. "Ne?"

İç çekerek gülümsedi ve beni yakınına çekti. "Sana, onun seni kendi kızı gibi sevdiğini söylemiştim."

BÖLÜM 21

Halley

JOSH'IN ARKADAŞI NOLAN solumda huzursuzca kıpırdanırken Tara bebek mavisi elbisesiyle yanımda oturmuş, Josh ile öpüşüyordu. Nolan sessizdi, güneş kremi ve balık kroket gibi kokuyordu, yan tarafımdaki kaygan emme seslerinin arasından konuşmaya çalıştım. “Dans için heyecanlı mısın?” diye sordum.

Burnunu çekip başını sallarken aramızda büyük bir boşluk bıraktı. “Tabii ki.”

Kendi adına konuşsan iyi olur.

Başımı birkaç defa salladım ve tekrar duvarı izlemeye dönüp ölmeyi diledim.

Garip sessizliğin bir süre daha devam etmesine izin verdim ve ayağa fırlayıp vücuduma oturan, siyah yumuşak elbisemin kumaşını düzelttim. Tara saçındaki ışıltılı taç, tenindeki parlayan krem ve birini kör edebilecek payetlerle dolu, kabarık elbisesiyle *Disney* prensesine benziyordu. Ben de şık ve sofistike bir görünüme sahiptim.

Elbisem obsidyen gece yarısı rengindeydi, omuzları düşüktü ve kalp şeklinde yakası vardı. Saçlarımın bir kısmı kıskaçlı bir tokayla toplanmıştı, geri kalanıysa altından dalgalar halinde çıplak omuzlarıma dökülüyordu. Güzel hissediyordum. Kadınsıydım. Dudaklarımdaki parlak ahududu rengindeki rujum dışında makyajım hafifti. En sevdiğim ruj olan; *Copperglow Berry*'yi sürmüştüm. Reed

ile tanıştığım gece de dudaklarımda aynısı vardı. Bu yüzden kutsal mı yoksa lanetlemiş mi olduğundan emin değildim ama bronz ten rengimi tamamlıyor ve normalde abartısız olan görünüşüme cüretkârlık katıyordu.

Ön kapı açıldığında sol tarafa döndüm. Ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı.

Reed beni hemen fark etti. Ayakları tökezlerken fiziksel bir tepki verdi, olduğu yerde kaldı ve girişte oyalanırken gözlerini üzerime dikti. Tara erkek arkadaşını öpmeye o kadar dalmıştı ki onu fark etmemişti, o yüzden bu özel ana sıkıca tutundum ve kendimi pençelerinin arasına bıraktım.

Gözleri alev alev yanıyordu. Şimşekler çakıyordu. Korlar ve yeşim alevler gibiydi.

Bakışları yavaşça vücudumda baştan aşağıya dolaştı ve boğazının sert bir yutkunmayla hareket edip gerilmesini izledim.

Hafifçe gülümsedim. Yapabileceğim başka bir şey yoktu.

“Fotoğraf zamanı!” Whitney salona girerken elinde tuttuğu tek kullanımlık fotoğraf makinesini salladı. “Siz kızlar olağanüstü görüyorsunuz. Ne kadar da büyüdünüz!”

Reed ile aramızdaki görünmez bağ koptu ve kalp atışlarım normale döndü. Tara’nın annesine dönerken kolyemin inci ucuyla oynuyordum. “Teşekkürler. Sanırım arada sırada şık giyinebiliyoruz.”

Tara kanepeden hızla kalkıp babasına el salladı. “Geldiğini fark etmedim bile.”

Ben fark etmiştim.

Vücudumun her zerresi, onun varlığını duyup hissedebiliyordu.

Reed avucunu ensesine götürdü, gözlerinin etrafındaki çizgiler yumuşamıştı. Kızım izlerken yanaklarındaki gamzeler belirginleşti. “*Squirt...* kendine bir bak.”

Tara elbisesinin kocaman eteğini savururken kalçalarını hafifçe oynattı. “Annem, saçlarımı yaptırmamız için beni ve Halley’yi

kuaföre götürdü. Beğendin mi?" Tara parmaklarını yumuşak, kah-verengi buklelerin arasından geçirip kaşlarını oynattı.

"Harika görünüyorsun. Silahım nerede benim?"

Tara homurdanarak, "O baba cümleleri sayesinde öldürdüğün tek şey ruh halim," dedi.

Kıkırdadım ve dikkatimi kanepede taş gibi oturan kavalyme çevirdim. "Hadi, şu fotoğraf işini halledelim." Baloya yalnız gitmeyi düşünsem de Tara buna izin vermemiş ve zavallı çocuğu benimle gitmesi için zorla ikna etmişti.

Nolan acı verici şekilde utangaçtı ama bu muhtemelen benim lehimeydi. Baskı ya da beklenti yoktu. Dansa Eric Solomon ile gitseydim, kaçınılmaz olarak benimle fiziksel olarak yakınlaşmaya çalışacağından ve benim de savunma eğitimimi devreye sokacağımdan hiç şüphem yoktu.

Nolan yavaşça koltuktan kalktı, yüzü neredeyse amber rengindeki saçları kadar kızarmış durumdaydı. "Olur."

Whitney hepimizi veranda kapısına doğru yönlendirdi. "Hadi fotoğrafları dışarıda çekelim. Arka bahçedeki dişbudağın çiçekleri çok güzel."

Tara ve Josh kol kola girip ilerlerken, Nolan da başını öne eğmiş onların arkasından gidiyordu. Nefesimi kontrol edip yürümeye başladım.

Ama hemen ardından iki avuç kalçalarımı kavradı ve ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldım. Sıcaklık tüm bedenimi sarıp göğsümü ve köprücük kemiğimi boyadı. Nefes almak için çabalıyordum ama hava sakız gibi boğazıma yapışmıştı.

Reed bana doğru eğilip fısıldayarak konuştuğunda sıcak nefesi ensemden gezindi. "Sen... o kadar güzel görünüyorsun ki,"

Görüşüm bulanıklaştı. Kalçalarımı nazikçe sıkıp bıraktığında bacaklarım tir tir titriyordu. Arkamdan dolaştı ve grubun geri kalanıyla buluşmak için ileriye doğru yürüdü.

Kimse bizi görmemişti.

Reed dikkatli davranmıştı. Sadece kalbime karşı da aynı şekilde dikkatli olmasını umuyordum.

Beyaz çiçekler açmış ağacın yanında fotoğraflar çekildik. Tara ile Josh. Ben ve Nolan. Tara'yı ailesiyle birlikte ve tek başına. Josh dördümüzün bir fotoğrafını çekmeyi teklif etti. Reed yanıma geldiğinde kalbim hızla çarpmaya başlayınca bedenimi sağımda duran Tara'ya yasladım. Reed kolunu bana dolayıp avucunu Tara'nın omzuna bastırdı. Reed'in kokusu bahar çiçeklerini bastırmıştı. Baş döndürücüydü, odunsu ve temizdi. Vücutlarımız birbirine temas ettikçe kalp atışlarını hissedebildiğime yemin edebilirdim. Sıcaklığı elbisemin kumaşından sızarak tenimi kavuruyordu.

Josh, "Tamamdır!" deyip fotoğraf makinesini indirdi.

Birbirimizden uzaklaştık. Gözlerimin önüne düşen bir tutam saçı çektim ve esinti onu stratosferimden çıkarmaya çalışıp başarısız olurken elbisemi düzelttim.

Dışarıda bekleyen limuzine binmeden önce akşamı kaydetmek için kendi makinemi aldım. Tara çantasını alıp kar beyazı topuklu ayakkabılarını yere vurarak girişe yöneldi. Whitney yaşlı gözlerle veda ederken Reed kenarda durmuş, korkuluklara yaslanmıştı.

Gözlerimiz kısa süreliğine birbirine takılı kaldı. Onunkiler alev alev yanıyordu, benimkiler ise özlemle doluydu.

İkisine de gülümseyerek baktım.

Kapıdan çıkmadan önce Reed arkamızdan seslendi. "Eve dönmek isterseniz beni arayın."

İlk başta Tara'ya baktı ama sonra bakışları benim üzerimde duraksadı.

Tara gözlerini devirip, "Telefonun başında beklemene ya da başka bir şey yapmana gerek yok," dedi ve dışarı çıkıp gözden kaybolmadan önce ılık ılık gülümsedi.

Yutkundum. "Ararız."

Reed bir kez başını salladı.

Whitney el sallayarak bizi uğurladı.

Ve ben de kavalyle birlikte gün ışığına doğru adım attım.

Gece için sabırsızlandığım tek bir şey varsa, o da kesinlikle dans etmektir.

Dans etmeyi uzun zaman olmuştu.

Son zamanlarda dans etmeye en yaklaştığım anlar Reed ile birlikte yaptığım antrenmanlardı, bunu ona da söylemiştim. Sonuçta bunda da ritim, denge ve hareket vardı. Müzik hareket eden bedenlerimizin ritmine karışıyor, birbirine dolanan uzuvlarımızın arasında çalarken melodiler nefeslerimize ve dile gelmemiş sözlerimize sızıyordu.

Yine de dans pistinde olmak istiyordum. Disko ışıklarını görmek istiyordum. Dev hoparlörden en sevdiğim şarkılar dökülürken Tara ve ben gece boyunca gülecek, bu kaygısız atmosferin tadını çıkaracaktık.

Limuzin balodan kilometrelerce uzaklıktaki bir evin önünde durduğunda bütün içgüdülerim devreye girdi. Tanımadığım iki katlı eve bakarken endişem artmaya başlamıştı.

Koltukların arasından Tara'ya bakarken kaşlarımı çattım. "Kimi alacağız?"

Bana bakarken sinsice sırttı. "Kimseyi. Gideceğimiz yer burası."

"Ne?"

"Hadi ama Hals. Balolar sıkıcıdır. Eric onun yerine evinde büyük bir parti yapıyor."

Ona gözlerimi kırpıştırarak baktım, kalbim kırılmıştı. Ev partisine gitmek istemiyordum. Alkol ve seksten başka bir şey olmayacaktı, ben bu tür eğlencelerin hiçbirine ilgi duymuyordum.

Diğer insanların içki içmesini izlemekten, acımı uyuşturması için öylesine seks yapmaktan bıkmıştım. Yapmak istediğim en son şey bunlardı.

“Ben gitmek istemiyorum. Beni geri götürebilir misiniz?”

“Halley bu gerçekten çok eğlenceli olacak.”

“Gitmek istemiyorum. Lütfen, Tara. Beni geri götür.”

Parlâtıcı sürdüğü dudaklarını ısırđı, gözleri tereddütle parlıyordu. “Halley... fazla uzun kalmamıza gerek yok, tamam mı? Arkadaşlarımdan bazılarına buraya geleceğimin sözünü verdim. Ama erken çıkabiliriz, söz veriyorum. Rahatsız hissetmeni istemiyorum.” Bana hafifçe gülümsedi. “Seninle gerçekten eğlenceli bir gece geçirmek istemiştım. İkimiz de son zamanlarda okulla çok meşguldük.”

Söylediklerinde ciddi olduğunu görebiliyordum. Benim iyi olmamı partiden daha fazla önemsiyordu ama aynı zamanda oraya gitmek için heyecanlı olduğunu da biliyordum. Ona engel olan ya da gecesini berbat eden kişi olmak istemiyordum.

Yumuşak bir tavırla iç çektim ve çantamla fotoğraf makinemi elime aldım. “Pekâlâ. Biraz kalacağım.”

“Evet!” Tara koltukların üzerinden atlayıp bana kocaman sarıldı. “Harika vakit geçireceğiz. Okul dansından çok daha iyi olacak.”

Ben de ona sarıldım ve dördümüz limuzinden inerken yüzüme zor da olsa bir gülümseme yerleştirdim. Nolan bu süre boyunca tek bir kelime bile etmemişti ama parlak ışıkların olduğu tuğla eve baskarken gözleri ışıldamıştı. Tara’nın kollarımızı bağlamasına ve bizi ön kapıdan geçirmesine izin verirken iç çektim. Bu sırada gün ışığı gökyüzünde eriyor, geride turuncu ve pembe izler bırakıyordu.

İçeri girdiğimizde burnumu kırıştırdım.

Gürültülüydü.

Hem de her taraf.

Bira fiçısı, yüksek sesle çalan *R&B* müzik, dar elbiselerinin içinde *Jello shot** yudumlayan kızlar. Mühürlenmiş anıların tekrar canlanmasıyla birlikte tenim karıncalandı.

Uyum sağlamanın ve normal hissetmenin bir yolu olarak gördüğüm, yakınlardaki ev partilerine kaçarak gittiğim yılları hatırladım. Ama normallik her zaman yakalaması zor bir şeydi, sonsuz ufakta uzanan bir hayale benziyordu. Tıpkı huzur gibi. Bu iki kavram daima yeniden tanımlanıyordu.

O yaşam tarzı benim huzur kaynağımdı, sığınağımdı.

Artık huzuru düşündüğümde kalbimde filizlenen tek hayal, soluk yeşil gözleri ve gamzeleriyle dilek dilememi sağlayan adamdı. Bana olan sağlam inancı, beni gerçek anlamda bir sığmakla örtmüştü.

Ama bu da başka bir hayaldi.

Sonraki bir saat, Tara'yı gölge gibi takip etmekle, ışığın iyi bir açısını bulmaya çalışmakla ve makinemle fotoğraf çekmekle geçmişti. Tara coşkusu benim halsiz kemiklerime işlemek ve eğlenmesine dahil etmek için elinden geleni yapmıştı ama numara yapmakta zorlanıyordum.

En sonunda ondan uzaklaştım ve birkaç kişinin boş boş bira içip sporla ilgili sohbet ettiği bodrum katındaki çalışma odasında, dinlenebilmek sessiz için bir yer buldum.

Sessizlik pek uzun sürmedi.

Sadece birkaç dakika geçmişti ki Eric ve arkadaşlarından biri, görünmez olmak için elimden geleni yapmama rağmen tarçın rengi geniş koltukta otururken beni buldu.

"Hey, Foster." Eric bana doğru yaklaşırken bağırdı.

Hiç havamda değildim. Devasa sivilcesi gitmiş olsa da genelindeki o itici havası yok olmamıştı. "Selam, Eric."

"Benimle çıkman gerekirdi. Kızıl kafalı kim?"

* Meyveli jöle ve votka karışımından oluşan kokteyldir.

“Nolan.”

“O çocuğu daha önce hiç görmedim.”

“Dört senedir bizimle aynı okula gidiyor.”

Eric burnunu çekip ellerini siyah pantolonunun büyük ceplerine sokarak yaklaştı. “Ödlek asosyallere karşı zaafın mı var?”

“Sana karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Tabii eğer kastettiğin şey buysa.”

“Bana tek bir şans bile vermedin.”

“Bunu yapmak zorunda değildim,” derken iç çektim. Çoktan öfkelendiğini hissederken koltuktan kalktım ve yanından geçip gitmeden önce dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsedim.

Kolumu tuttuğunda donakaldım. Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu.

Eric ani bir hareketle beni kendisine çekip bana baktı. “Hızlı olduğunu duydum.”

Kalp atışlarım gittikçe hızlanırken ona dik dik bakabilmek için başımı çevirdim. “Eğer ima ettiğin şey kolay biri olduğumsa, değilim.”

“Dom farklı şeyler söylüyor.”

Dom’u hatırlamaya çalıştım ama lisenin ilk yılları utanç verici, travmatik bulanıklıktan ibaretti. Ona hâlâ ters ters bakarken başımı kaldırdım ve kolumu tutuşundan kurtardım. “Sana kolay biri gibi mi görünüyorum?”

Açık mavi gözleri vücudumda dolaştı ve dekolteme odaklanıp dudaklarını yaladı. “Pek sayılmaz. Ama baş ağrısına fazlasıyla değercek biri gibi görünüyorsun.”

İğrenerek başımı salladım ve öne doğru bir adım attım.

Beni tekrar tuttu.

Piç kurusu elini bana dolayıp kirli parmaklarıyla dirseğimi kavradığında tepki verdim. İçgüdülerim ben daha düşünmeden

devreye girdi, dönerek dizinin yan tarafına hızlı ve kontrollü bir tekme indirdim.

Eric sarsılarak yere düştü. “Ne oluyor?”

Verdiğim aşırı tepki yüzünden irkilmiştim. “Üzgünüm.”

Yüzünde pembe lekeler belirirken, “Seni manyak sürtük,” diye bağırdı.

Arkadaşı yanımda kahkahalarla gülüyordu. “Kahretsin, Solomon. Balo elbisesi giymiş hatun kıcını tekmeledi.”

“Siktir git.”

Utancımı bastırıp eşyalarımı toparlamak için koltuğa doğru koşturdum ve ardından hızla geri döndüm. Kendimi bodrum merdivenlerine atıp telefon aramaya başlarken hâlâ adrenalin yüzünden titriyordum.

“Eve dönmek isterseniz beni arayın.”

Arabaya ihtiyacım vardı.

Ona ihtiyacım vardı.

Reed ile ilişkim, çözüme kavuşamayan gerilim ve bizi ayrı tutmaya kararlı, karmaşık etkenlerin oluşturduğu yığınla dolup taşsa da asıl olarak başka bir şey üzerine kurulmuştu. *Güven.*

Ona güveniyordum.

Hem de herkesten daha fazla.

Matlarının üzerine attığım her adımda, ona biraz daha güven vermiştim; ta ki bir gün, savunmasız ve kapıları kapalı kalbimi tamamen kazanana kadar. Güven ince ve hassas bir iplik gibi havada asılı duruyor, bizi başka hiçbir şeyin başaramayacağı şekilde birbirimize bağlıyordu. Bu, ayağım takıldığında beni yakalayacağına, kendimden şüphe ettiğimde bana cesaret vereceğine ve geçmişimin karanlık sokaklarında, ben yavaş yavaş diğer tarafa geçene kadar bana rehberlik edeceğine dair dile getirilmemiş bir sözdü.

Ve şunu biliyordum ki, ne zaman çağırırsam çağırayım... gelirdi.

Uzun koridordan geçip yatak odalarından birine gizlice girdim, giriş katı gürültü yapan gençlerle doluydu. Komodinin üzerinde duran telefonu görünce sinirlerimi dizginledim. Reed'in ezberimdeki telefon numarasını çevirip yatağın kenarına oturdum ve ayağımı yere vurmaya başladım.

İkinci çalıştan sonra cevap verdi. "Efendim?"

Nemlenmiş elimle, elbisemin göğüs kısmını kavradım ve gözlerimi kapattım. "Benim."

Bir saniye geçti. "Halley?"

"Gelip beni alabilir misin?"

Uzun süreli bir sessizlik oluştu. Elini yüzünde dolaştırdığını, istediğim sonucunda ortaya çıkacak olası sonuçları zihninde tekrar ve tekrar geçirdiğini hayal edebiliyordum.

"Tabii ki. Bir şey mi oldu?" Sesi sinirli ya da tereddütlü çıkmamıştı.

"Büyütülecek bir şey değil," derken hâlâ elbisemin yakasıyla oynuyordum. "Ev partisindeyim. Adresi yazabilir misin?"

"Ev partisi mi?" Sesi kulağa öfkeli geliyordu.

Yutkundum ve Tara'yı suçlamadan Reed'e bunları nasıl açıklayabileceğimi düşündüm. "Evet... bazı arkadaşlarımızla takılmak için balodan ayrıldık. Önemli bir şey değil ama Tara eğleniyor ve onu erkenden eve sürüklemek istemiyorum."

"Sen iyi misin?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak onun göremediği gülümseme mi gizledim. "İyiyim."

"Bana adresi ver. Hemen yola çıkacağım."

Dikkatim dağılmış halde adresi söyledikten sonra, "Çıkmaz sokağın sonuna park edebilir misin? Tara'nın kamyonetini görmesini istemiyorum," dedim.

"Tamam, birazdan görüşürüz."

On beş dakika sonra kamyonetin evin önünden geçip birkaç metre ileride durduğunu gördüm. Çantamla fotoğraf makinesinin askısını omzuma doladım ve aşırı yüksek topuklu ayakkabılarımla dengesiz bir şekilde yürümeye başladım. Egzoz dumanları etrafımda dolaşırken kırmızı arka lambalar parlıyordu. Kamyonetin yanından dolaşıp yolcu kapısını açınca kalbim hızla atmaya başladı.

Reed arkasına yaslanmış, ön camdan dışarıyı izlerken dirseğini konsola dayamıştı. “Tara’nın iyi olduğuna emin misin? Endişelenmemi gerektirecek bir durum var mı?”

Zarafetten olabildiğince uzak bir şekilde içeri atladım, bacaklarım dar elbisenin içinde bükülmüştü. Koltuğuma yerleşip kapıyı kapatmak için uzadım ve kemerimi taktım. “O iyi. İçki ya da herhangi bir şey içmiyor. Ben giderken Josh ve birkaç arkadaşıyla birlikte bilardo oynuyordu,” dedim.

Bakışlarını bana çevirdi ve gözleri tüm vücudumda dolaştıktan sonra yüzümde durdu. “Beni neden aradın?”

Üzerimdeki bakışlarından kendimi uzaklaştırırken çenem kasıldı. Onu aramamın binlerce farklı sebebi vardı ama ben içlerinden yalnızca birini söyledim. “Eric denen şu çocuk bana asıldı ve ben de delirdim,” diye itiraf ederken yanaklarım alev gibi yanıyordu. “Eğitimi aldığım içgüdülerim tetiklendi ve onu bir nevi tekmeledim.”

Gözlerinin içine bakamayacak kadar utanıyordum.

“Seni incitti mi?”

“Hayır,” dedim. “Yaptığı tek şey kolumu tutmaktı. Aşırı tepki verdim.”

“Hayır, vermedin. İznini almadan, kimsenin sana dokunmaya hakkı yok. Anladın mı?”

En sonunda bakışlarımı ona çevirdim. Gözleri üzerimdeydi, bana inançla ve ciddiyetle bakıyordu. Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı salladım. “Anladım.”

Reed kamyonetin vitesini ileri atıp çıkmaz sokağın etrafında dolaşarak alt kısımdan çıkmadan önce bir süre daha birbirimize baktık. Pencereden dışarıyı, kömür siyahı gökyüzünü ve gölgeli ayı inceledim. Ağaçlar ve evler yanımdan geçip gidiyor, biz sessizce otururken göğsüm sızlıyordu. Ne söyleyeceğimden, nasıl hissedeceğimden... nasıl hissetmememe *izin verildiğinden* emin değildim. Söylenmesi gereken çok şey vardı ama dilim tutulmuştu. Tıpkı kalbim gibi.

Bir dakika geçti ve Reed kamyoneti göle bakan boş bir otoparka çevirdiğinde kaşlarımı çattım. Kıpırdamadım ya da konuşmadım. Sadece o motoru kapatıp derin bir nefes alırken sessizce ve hareket etmeden bekledim. Ona bakmak için döndüğümde kalbim boğazımda atıyordu.

Başını koltuğun üst kısmına yaslamış, gözlerini kapatmıştı.

“Niye durduk?” diye sordum.

Bana birkaç saniye boyunca cevap vermedi ve aramızdaki sözsüz ritimlerin doruğa ulaşarak kreşendoya dönüşmesine izin verdim. Nefeslerim istikrarlı bir film müziğiymiş, boşluğu endişeyle kaplı armonilerle dolduruyordu.

Öylece otururken Reed kucağındaki elini kaldırdı ve benimki-ne doğru uzandı. Elimi büyük, sert avucunun içine alıp ardından parmaklarımızı birbirine kenetledi. Nazikçe sıktı. Şunu bildiğime yemin edebilirdim. *Bu*, ona âşık olduğum andı.

Bu his içimdeki umutsuzluğun son damlasını da çekip alırken gözlerim doldu.

Zamanın içinde donmuş, mükemmel gelip geçici bir andı.

Bugüne kadar yaşananların en iyisiydi.

Gözlerinin büyüdüğünü görünce onu süzdüm. Göğsü duyguların etkisiyle hızla inip kalkıyordu, kaşlarını çatmıştı ve çenesi gerilmişti.

Reed sonunda başını çevirip bana baktı, başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde gezdirdiyordu. "Seninle bir dakika geçirmeye ihtiyacım vardı." Her kelimesi işkenceyle örülüydü. "Sadece bir dakika."

Bedenim ürperdi. Yerimde kalmam gerektiğini biliyordum ama konsolun üzerinden kollarına atılmak isteğim arasında gidip geliyordum. "Bana zaten sahipsin."

Bu kötü bir yalandı. Bana gerçekten asla sahip olamayacaktı. Bize yaşama izni verilen tek şey böyle küçük anlardı.

Alacakaranlık geceye döndü ve üzerimizdeki yıldızlar minik fenerler gibi parlamaya başlarken Reed'in elimi tutmasına izin verdim. Gölün yüzeyi uzaktan ışıldıyor, bana tanıştığımız zamanı hatırlatıyordu. Yolumu kaybettiğim ve Reed'in hiç bilmeden beni kurtardığı zamanı.

Reed suyu izlerken ona baktım. Kamyonetin içine sızan ışık babamın çenesinde bıraktığı, yavaş yavaş solan morluğu açığa çıkardı. Yutkundum ve konuşmak için dudaklarımı araladım. "O gün... paten pistindeki," diyerek başladım. "O adamın babam olduğunu nasıl anladın?"

Reed bakışlarını bana çevirirken derin bir nefes aldı. "Anladım işte."

Kaşlarım merakla çatıldı.

"Yüzündeki ifadeden. Sanki hayalet görmüşsün gibiydi," dedikten sonra devam etti. "Seni tanıyorum, Halley. Ve dünyada seni bu şekilde sarsabilecek tek bir şey olduğunu biliyordum."

Parmak uçlarımı ellerinin eklemlerinde dolaştırdım. Kavganın kanıtı hâlâ iyileşmeye devam eden kesiklerde duruyordu. "Bunu yapmana gerek yoktu."

"Biliyorum."

"Çok fazla şeyi riske attın."

“Sen buna değersin.” Koltuğunda kıpırdanıp öne doğru eğildi, beni saran eli gerilmişti. “Daha önce kimse seni bu şekilde savunmadı, değil mi? Kimse senin için savaşmadı. Bu saçmalık. Birinin senin tarafında olmasını ve senin için her şeyiyle savaşmasını hak ediyorsun. Onurun ve değer için. O kişi olmak istiyorum.” Bana yüzünün tamamına derin çizgiler kazınmasına neden olan bir yoğunlukla baktı. “O adam olacağım... bu yapabileceğim tek şey bile olsa.”

Üzerime bir şey çöktü.

Muhtaç, tırmalayan bir dürtü; karanlık bir şeyin beni ele geçirmesi gibi keskin dişleriyle içimde dalgalanıyordu.

İçime kesik bir nefes çektim ve konsolun üzerinden eğildim. Reed bıraktığı elini yanağıma kaldırdığında onun da nefesi kesilmişti. Kelimeleri sert, dokunuşu nazikti. Okşuyordu. Parmaklarının arkasıyla dokunuşu, çeneme kondurulan bir öpücük gibiydi.

Boynumu eğdim. Dudaklarım ayrıldı, inlemeye benzer bir ses boğazımdan yukarıya doğru dans ederek çıkarak etrafımızdaki havanın içindeki doğru ve yanlış ne varsa onunla kapladı.

Reed beni daha vahşi şekilde kavradı ve beni yakınına çekerken parmakları boynuma yayılıp kıvrıldı. Dudaklarının boğazıma sürtündüğünü hissettim. Beni ele geçiren varlık her ne ise istediği yalnızca Reed'di ve sonuçların ne olacağı umurunda bile değildi.

Başparmağını uzatıp altdudağıma bastırdı ve çenemdeki kilidi açtı. “Çok güçlüsün.” Sözleri tenimi ateşe veriyordu. “Bu gücün hepsini kullanmanı istedim. Seni ele geçirmesi ve tüketmesini izlemek istedim.”

“Reed.” Başımı arkaya attım, ellerim onu kendime çekebilmek ve deri ceketinin yakasını kavramak için kalktı.

“Ama siktir, sana çok fazla güç verdim.” Ağzını biraz daha açtı ve dudakları benimkilerin bir milim ötesinde durana kadar

boğazımda sıcak, ıslak izler bırakarak ilerledi. "Sana, üzerimde kurabileceğin bir güç verdim."

Ardından aramızdaki mesafeyi kapattı.

Öpücük hafifti. Tıpkı bir fısıltı gibi yumuşacıktı.

Bana o lezzetin birazını veriyordu ama ben kocaman bir ziyafet istiyordum.

İnleyerek dudaklarımı daha fazlasını çalmak için araladım ve dilimin ucunu onunkinin üzerinde gezdirdim. Reed hafif bir nefes verdi, çekime karşı savaşıırken içinde bir ürperti geçti.

"Lütfen." Altdudağına daha fazla öpücük bıraktım, ellerim boynuna dolandı.

"Tanrım, Halley. Bunu yapamayız." Uzaklaşmadı, sanki söyledikleri uzaklaşması için yeterli değilmiş gibi beni daha da sıkı kavradı.

Zayıflığını, kararlılığındaki o titreşimi hissettim. Çatlaklar biraz daha genişleyerek içeri süzülmemeye izin verdi. Sırtımı kavislendirerek yüzünü göğüslerimin dolgunluğuna doğru indirdim. Baştan çıkması için onu cezbediyordum. Dağılması ve boyun eğmesi için yalvarıyordum.

Reed titredi ve derin bir nefes alırken burnunu göğsüm çıkıntısına sürttü. Baş, sanki bunu yaptığı için kendinden nefret ediyormuş gibi iki yana sallandı.

Kirpikleri dalgalanırken teslimiyet dolu bir inleme çıkardığında sesi vücuduma çarptı. Beni başımın arkasından kavradı ve öne doğru çekti.

Öpüşü vahşiydi.

Yüzünü ellerimin arasına alıp onu daha yakınımaya, daha da derine çekerken bir ateş tarafından ele geçirilmiştim. Ağzını açtığında dilini benimkine temas etti. Bir eli boğazıma dolanırken diğer eli beni konsolda sürükledi.

Aptalcaydı, yanılttı, mantıksızdı. Her şey ve çok daha fazlasıydı.

İnlemelerimiz saf bir rahatlık ve daha da saf bir tutkuyla dökülüyordu. Dillerimiz kıvrılıyor, birbirlerinin tadına bakıyor ve daha derin bir şeyin özlemini çekiyordu. Reed dumansı meşe ve amber gibi kokuyordu, tadı nane gibiydi. Bu; beni ona çeken, çaresizce tutunmamı, tırnaklarımı yüzünden ve boynundan aşağıya sürüklememe sebep olan bir iksirdi.

Reed'in eli sırtımdan yukarı doğru kaydı ve saçlarıma dolandı, parmakları yumruk haline gelirken başımı geriye yatırdı. Dudakları boğazımın ortasına ilerledi ve dili, göğüslerimin arasındaki boşluğa daldı.

Yüksek sesle, kontrolsüz bir şekilde inledi. Deri ceket, kavrulmuş tenimi serinletiyordu. "*Siktir, Halley...*"

Kollarının arasında titrerken, iç çamaşırım ihtiyaçla dolup taşıyordu. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip çekiştirdim, göğsüm Reed'in dudaklarının altında hızla inip kalkıyordu. "Daha fazla." Elbisem beni sıkıyor, kendi tenim beni boğuyordu.

"Daha fazlasını *yapamayız*." Fakat dudakları tekrar benimkilere doğru ilerledi. Beni yine öptü. Daha sertti, cezalandırıcıydı; sanki içimize çektiğimiz havayı ve biz hareketsiz kaldığımız halde dönen dünyaya küfür ediyordu. Dilini damağımda gezdirdi ve geri çekilmeden önce dişleriyle altdudağımyı çekiştirdi. Yanaklarımı avuçlarının içine aldıktan sonra parmaklarıyla yüzümü kavradı. Alınlarımı zı birbirine bastırırdı. "Sahip olabileceğimiz tek şey bu," dedi sıkıdığı dişlerinin arasından.

Başımı iki yana salladım, gözlerim dolmaya başlamıştı. "Beni öpmeye devam et." Dudaklarım onunkilere yöneldi ama Reed benden uzaklaştı. "Lütfen, Reed."

"Hayır, Halley. Bunu daha fazla devam ettiremeyiz."

"Yapabiliriz..."

"Eğer hayatta kalmayı planlıyorsam, hayır."

Söyledikleri beni ezip geçerken gözkapaklarım titreşerek kapandı. Paten pistindeyken, onu öldürdüğümü söylemişti. Hissettiği bir şeyler vardı ve bunlar fiziksel arzusunun ötesindeydi. Ben hayatımı küçük anlar ve kısa aralıklarla yaşayıp her birinin tadını çıkarırken, Reed ileriye bakıyordu. Geleceğimizin nasıl şekilleneceğini görüyordu. Neler olabileceğini gayet iyi biliyordu.

Ve bu sonsuza kadar sürecek mutlu bir son değildi.

Düğün çanları ve hamilelikle genişleyen bir karnın olduğu, ıslık ışık bir peri masalı değildi.

Acı vericiydi.

Su hattının bir tarafında ben vardım, diğer tarafındaysa Reed duruyordu.

Tara beni asla affetmezdi. İhanet ikimizi de yaşarken, canlı canlı yiyecekti ve ben yaşamaya bile yeni başlamıştım. Birlikte nasıl bir geleceğimiz olacaktı ki? Eğer evlenirsek, bu beni...

Tara'nın üvey annesi yapardı.

Bunun düşüncesi beni ondan uzaklaştırdı ve parmaklarım yavaşça saçlarını serbest bıraktı. Anlayışla başımı salladım. Haklı olduğunu biliyordum.

"Üzgünüm." Koltuğuna yığıldı ve eliyle yüzünü ovuşturdu. "Bunu yapmamalıydım."

Kendi koltuğuma oturdum ve tokamdan dışarı fırlamış saçlarımı düzelterip suya bakmaya başladım, çenem titriyordu. Bu benim hatamdı. Eğer o akşam yaşam konusunda Reed'e asla yalan söylememiş olsaydım, bu bağ asla böylesine içimize işlemez ve hayati organlarımızın içini oymazdı. Reed sadece Tara'nın babasından ibaret olurdu.

Kollarımı kavuşturup arkama yaslanırken, "Ben de üzgünüm," dedim usulca. "Her şey için."

Yoğun gerginliğin içinde patlamak üzereydik, sessizlik çok fazla şey anlatıyordu. Ardından gözyaşlarım akmaya başladı. Yanaklarımdan aşağıya süzülüyor, görüşümü bulanıklaştırıyordu.

Uzun bir süreden sonra, “Ağlıyorsun,” dedi.

Başımı sallayıp tiz bir sesle, “Evet,” dedim.

“Seni öptüğüm için mi? Yoksa durduğum için mi?”

Elmacikkemiklerimin üzerindeki yaşı silip ona bakabilmek için döndüm. Yüzü ay ve gösterge panelinin ışığıyla aydınlanmıştı. Yutkunup kesik bir nefes aldım. “Dans etmeye... gidemediğim için.”

Neredeyse kahkaha atacaktım.

Ama gülmeyecek kadar üzgündüm.

Kafa karışıklığıyla kaşlarını çatarken beni izledi. “Ne demek istiyorsun?”

Omuz silkip kendimi hafif de olsa gülümsemeye zorladım. “Balo,” dedim. “Dans etmedik.”

Beni anlamaya çalışırken yüzümü izlemeye devam etti ve aptal gözyaşlarımı içine çekti. Ardından başını sallayıp kucağıma doğru uzanarak torpidoyu açtı. Dizlerimi yana çektim ve kaset çıkarmadan önce aranırken ona baktım.

Kaseti teybe yerleştirip birkaç düğmeyle oynadı ve kadranı sonuna kadar çevirerek sesi açtı. Kapısını açıp çıkmadan önce, “Hadi,” dedi.

Hoparlörden şarkı yayılmaya başladığında bir anlığına donakaldım. Yavaş, rüya gibi bir şarkıydı.

İlk başta fark edemedim. Ta ki...

Save the Last Dance for Me’nin farklı bir versiyonuydu. Jay’in yatağına oturup CD bakarken bu şarkıdan bahsettiğimi hatırlıyordum.

“Bu şarkının Harry Nilsson tarafından yorumlanmış, harika bir versiyonu var,” demişti bana.

Göğsümdeki beton eriyip çamura dönüşürken yanaklarımdaki yaşlar kurudu. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve kapıyı ittirerek açtım. Topuklularım toprağa değdiği gibi kendimi dışarı attım. Kamyonetin yanında ona katıldım, arkamızdaki göl dalgalanıp parıltıyor ve bize harika bir arka plan oluşturuyordu.

Şarkının sesi yüksekti, Reed'in açık duran kapısından dışarı taşıyordu.

Reed tam karşımda duruyordu, ay ışığı etrafını sarmıştı. Rüzgârın yakaladığı saçlarım, kalbimle eşzamanlı olarak etrafa saçıldı. Reed'e doğru temkinli ve yavaş adımlar attım.

Elini bana doğru uzattı. "Dans et benimle."

Avuçlarımız birbirine kenetlendiğinde de beni göğsüne doğru çekti.

Parmaklarımı kolunun üst kısmına dolayınca, Reed'in eli yavaşça sırtımın altına indi ve mükemmel, aşk acısını barındıran bir ritimle sallanmaya başladık.

Yanağımı göğsüne yasladım. Kalp atışları içimde titreşiyordu. Yan yanaydık, tembelce daireler çiziyorduk. Dokunuşlarımız hassas ve yumuşaktı.

Yolumu kaybetmiştim.

Reed nakarat kısmı saçlarıma doğru söylediğinde akorlar ve notalar, içimdeki her bir parçayı uyandırdı. Sesi alçak, sert bir sere-nattı.

Ona daha sıkı sarılıp kendimi daha derine gömdüm. Yakınlığı beni ısıttı, Reed bana uymayan kollarıyla etrafımı sarmıştı. Bu gece dans etmek istemiştim ama bunu beklemiyordum. Reed'in vücudunu benimkine bastırmasını, parmaklarımızın ve ruhlarımızın birbirine kenetlenmesini hiç beklemezdim.

Ve acı çeken tüm parçalarım, bir daha bu şekilde dans edemeyeceğimin farkındaydı.

Yıldızlar cevaplanmamış dileklerle üzerimizde parlıyor, sadece bir miktar spot ışığı görevi görüyordu. Reed dudaklarını saç çizgime bastırdı ve gözlerimi kapatarak kalan birkaç dakikanın tadım çıkardım.

Bu gece Reed'in kollarından ayrıldıktan sonra bunları bir daha asla geri alamayacağımı biliyordum. Kolları, sonsuza kadar uzanan bir öpücüğü paylaşıırken beni sunağın üzerinde arkama yatırmayacaktı. Kâbustan uyandığımda gece yarısı beni kucaklamayacaklardı. Yeni doğan bebeğimize sevgi dolu gözlerle bakarken onu asla mavi ya da pembe kundağa sarmayacaktı.

Bütün bunların hepsini istiyordum. Ama yanlış bir adamla olmalarını istiyordum.

Reed yanağını başımın üstüne yaslayıp eliyle sırtımı yukarıdan aşağıya okşadı ve arkasında sıcak ürpertiler bıraktı. "Şarkıyı sevdin mi?" diye mırıldandı saçlarıma doğru.

Son akorlar çalarken yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Yüzümü göğsüne yaslayıp kollarımı etrafına dolamadan önce, "En sevdiğim şarkı," diye fısıldadım.

BÖLÜM 22

Halley

REED BENİ STEPHENSLARIN EVİNE GÖTÜRÜRKEN pencereden dışarıyı seyrettim. Ellerim kucağımda sıkıca kenetlenmiş haldeydi. Kasetten aşktan doğan lanetime pek de iyi gelmeyen ve tanıdık olmayan şarkılar çalıyordu. Sokak lambalarının ve verandaların ışıkları, baş döndürücü şeritler halinde süzülüp giderken sessizlik içimi kemiriyordu. Mantıklı düşünceleri duygusal isteklerden ayıran içimdeki o çizgi bulanık bir durumdaydı.

Kalbim ve aklım.

Aklın her zaman galip geldiği bir dünyada yaşamak nasıl olurdu merak ediyordum.

Zeki, istikrarlı... *güvenli*. Böyle bir hayata hem imreniyor hem de hiç sıcak bakmıyordum.

Reed'in iç çekmesi, etrafımızı saran ve baş döndüren o sessizlik balonunu patlattı. Başparmaklarımı döndürüp dizlerimi sallarken, tenim ve dudaklarım hâlâ öpücüklerinden dolayı karıncalanıyordu. Cesaretimi toplayıp ona baktım. Bir eliyle çenesini kavramış, diğerini bileğinden direksiyona yaslamış halde görmek beni şaşırtmadı. "Beni köşede bırakabilirsin." Sesim neredeyse sessizliği yarıp geçen bir çığlık gibiydi. "Whitney kamyonetini görünce sorular sormaya başlar. Ona bir arkadaşımın beni bıraktığını söylerim."

Başını sertçe salladı. "Tamam."

Daha fazla şey söylemek istiyordum.

Arınmak, şarkı söylemek istiyordum ama ikimizin uyumsuz dansından hiçbir zaman iyi bir şey çıkmamıştı. Düzensiz ritimleri ve hiç bitmeyen köprüsüyle, gürültülü bir şarkı gibiydik.

Ama ben bir tür koro olmamızı istiyordum.

Hem de en iyi bölümde. İnsanın aklında sonsuza kadar kalacak, unutulmaz olan o kısımda.

Koltuğa biraz daha gömüldüm ve ıssız bir yola sapıp kasabayı geçerken kasvetli boşluğun içine kendi iç çekişimi bıraktım. Beş dakika sonra evde, yatağımda olacak ve söylenmeyip yapılmayan şeylerin hepsini hayal etmek zorunda kalacaktım. Yarım kalan şeylerden daha çok nefret ettiğim bir şey varsa o da sonlardı. Yarım kalmış işlerin hâlâ güzel şeylere dönüşme ihtimali vardı. Ellerimle tutabileceğim, kalbimde tutup sevebileceğim bir şeye.

“Halley.”

İsmim boş bir beklenti gibi havaya çarptığında gözlerim yaşardı.
“Reed.”

Tereddütle, “İyi misin?” diye sordu.

“Olacağım.” Omuzlarımı isteksiz şekilde silktim. Kalbimin diğer parçası söylediğime katılamayacak kadar kırılmıştı. “Benim için endişelenmene gerek yok.”

“Endişelendiğimi biliyorsun.”

Gölgelerin arasından birbirimize bakarken hızla bize doğru gelen farlar, Reed’in acı dolu yüz ifadesini aydınlattı. Dudaklarım konuşmak, yüzündeki o acınası ifadeyi silmek için aralandı ama o farların direkt bize doğru geldiğini fark ettiğimde dikkatim tekrar ön cama döndü.

Bir anın bu kadar hızlı değişmesi şaşırtıcıydı. Göz açıp kapatma süresi kadar sürüyordu.

Öpücük.

Ay ışığında dans.

Çığlık.

“Reed!” Başını öne doğru eğip kamyonet sağa doğru savrulurken adı artık keskin ve saf dehşetten ibaretti.

“*Siktir.*” Bir eliyle sertçe direksiyonu çevirirken, diğer elini hızla kaldırıp kolunu kalkan misali göğsüme dayadı ve dönmeye başladık.

Reed frene bastığında tekrar çığlık attım ve diğer araba yanımızdan kayarak geçti. Hâlâ ters yönde, tehlikeli şekilde savrularak ilerlerken bizi bir milimle, kıl payı sıyırdı. Kamyonet kontrolden çıktı, lastikler simsiyah asfaltın üzerinde kaydı ve dünya kaosla altüst oldu. Reed’in refleksleri, umutsuz manevralardan oluşan bir kasırga gibiydi. Eli direksiyonu kavramıştı, diğeriyle beni oldukça kıymetli bir şeymişim gibi koltuğa bastırmaya devam ederken kontrolü sağlamaya çalışıyordu. Her dönüşümüzde kalbim göğüs kafesimi sertçe tekmeliyordu. Reed’in koluna ve kapıya sıkıca tutundum, dehşet içindeydim. Gözlerimi sıkıca kapattım. Elimden gelen tek şey kendimi bir yamaçtan uçmaya, alevlerin içinde kalarak yanmaya ya da kanala yuvarlanmaya hazırlamaktı.

Son nefesimi alıyorum.

Fakat sonra dönüşümüz, başladığı gibi aniden durdu ve bizi tüyler ürpertici bir durgunluk anının içinde asılı bıraktı. Yanmış lastiklerin keskin kokusu etrafa yayılarak, korkunun metalik tadıyla karıştı. Reed’e dönerken içimden adrenalin ve şok akıyordu. Yüzünde rahatlama ve şokun karışımı bir ifade vardı. Sarsılmıştık ama yaşıyorduk. Kamyonet tek parça halinde, hâlâ dört tekerinin üzerinde sağlam şekilde duruyordu. Alevler, çarpma ya da paramparça olmuş camlar yoktu.

Yüzümüz yolun tam tersi yönündeydi ve Reed’in kolu hâlâ göğsümün üzerinden uzanmış duruyordu.

“Aman Tanrım.” Kolunu kucağıma indirip uyluklarımı sıktı. Hâlâ onunla orada olduğumdan, sağlam durduğumdan emin olmak istiyordu. “İyi misin?”

Kalbim pimi çekilmiş bir el bombasına benziyordu. Elini tutup sıkıca kavradım ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Tırnaklarımın tenine batması, kaburgalarımındaki baskıyı hafifletecek gibiydi. “Sa-sanırım.”

“Halley çok özür dilerim. O piç kurusu benim şeridime girdi ve-”

Emniyet kemerimi açtım ve konsolun üzerinden geçerek kendimi onun kollarına attım. Deri ile sabun kokusunu içime çekip kendimi kızgın lastik ve ölümden dönmenin kokusundan kurtarıırken hiç tereddüt etmeden bana sarıldı. Reed beni tamamen kendisine çekip yüzünü boynuma gömdü, ikimiz de panikten yavaşça kurtulurken derin nefesler alıp veriyorduk.

Boğazıma öpücükler bırakırken, “İyisin,” dedi. “Seni tuttum. İyisin.”

Bir araba salyangoz hızıyla yanımızdan geçti ve bizi kontrol etme gereği duymadan yoluna devam etti. Alçak sesli bir müzik çalarken kalbim onunkinin üzerinde hızla çarpıyor, titremelerimi hafifletmek için elinden geleni yapıyordu.

Geriye çekildim, gözleri endişe ve acıyla parlıyordu. Titreyen elimi, teşekkür eder gibi yanağına bastırdım. Beni güvende tuttuğu ve koruduğu için ona teşekkür ediyordum. “*Sen iyi misin?*”

Yavaşça başını salladı, boğazı bir yutkunmayla hareket etti. “Eğer sen iyiysen.”

Sokağın ortasında sonsuza kadar yamuk şekilde duramazdık, bu yüzden çekildim ve emniyet kemerimi tekrar bağlayarak sürmeye devam etmesi için sessizce ricada bulundum. Reed derin bir nefes alıp arabayı döndürerek ilerlemeden önce bitkinlikle dolu bir saniye daha geçti. Kamyonet artık yolun üzerinde ters yönde durmuyordu ama içimdeki her şey öyleydi. Araba asfalt yolda ilerlerken parçalanmış camların ve kana bulanmış tenlerin görüntüleri beni ele geçirdi. Panik hâlâ göğsümde ve damarlarımda nabız gibi atarken tüm vücudum yavaş yavaş sönüp giden şokun etkisiyle titriyordu.

Ölebilirdik.

Onu kaybedebilirdim. Onu *gerçekten* kaybedebilirdim.

On dakika sonra Reed'in apartmanına girdiğimizde düşünebildiğim tek şey buydu. Reed şarkıyı kapattıktan sonra arabadaki yolculuk hain bir sessizlik içinde geçmişti. Dairesine giden yürüyüşümüz de aynı şekildeydi. Ayrıca neden beni Whitney'nin evi yerine *tekrar* buraya getirdiğinden de emin değildim. Ama her şeye rağmen buna minnettardım. Yalnız kalmak istemiyordum. Onu neredeyse paramparça olmuş metalin içinde, kana bulanmış halde kaybedecek olmamdan on dakika sonra Reed'in yakınında bulunmama düşüncesi katlanılamazdı.

Titrerken, otomatik pilota alınmış gibi onu takip ettim. Topuklu ayakkabılarımdan kurtuldum ve çantamla fotoğraf makinemi kapının önündeki zemine attım. Jöle kıvamına gelmiş bacaklarımın üzerinde tökezliyordum. Nefes alış verişlerim hızlanmıştı. Reed elini saçlarının arasından geçirdi ve sonra deri ceketini çıkartıp eşyalarımın yanına bıraktı.

Alnını ovaladı, sanki zihnine kelimeleri oluşturmaları için yalvarıyordu. Ben de ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Ölümünden döndükten sonra kabul edilebilir tek kelime, yaşam ve ölüm arasındaki o çizginin üzerinde az önce bir köprü kurduğumuzu kabul etmektir. Yani evrene ikinci şans için *teşekkür etmek*.

Hâlâ burada olduğun için Tanrı'ya şükürler olsun.

Gözlerimiz birkaç adımlık mesafeden birbiriyle buluştu. Nefes alış verişlerim, hırıltılı ve zorluydu. Reed bana doğru bir adım attı. Girişteki paspasa basıp aramızda dokunma mesafesi bıraktığında, gözlerime yaşlar doldu ve görüşümü bulanıklaştırdı. O da hissediyor muydu? Etrafımızı saran bu enerji, ikimizi fazlasıyla aşıyordu. Mevcut koşullardan ve adil olmayan kaderimizden daha ağır basıyordu.

Hiçbir sebebi olmadan, durduk yere başımı hafifçe salladım. Yaşlar gözlerimi daha da yakıyor, sanki birisi giderin içine çorap

sokmuş ve ardından musluğu açmış gibi birikiyordu. O suyun taşmaktan başka akacak bir yeri yoktu.

Tek elimle ağzımı kapattım ve gözyaşlarım süzülürken başımı sallamaya devam ettim. Her şey doruk noktasma ulaşmıştı, artık geriye kalan tek yön aşağısıydı.

Dizlerimin bağı çözülürken Reed beni yakaladı ve kollarının arasına yığıldım. Yumuşak, zarar görmüş parçalarımı yerinde tutabilecek tek inişti. Açık gri tişörtünün ön tarafını yumruklarım ile kavradım ve yüzümü göğsüne gömüp hıçkırarak ağlamaya başladım.

“Kuyruklu yıldız,” diye mırıldandı. Bu lakap, başımın üzerinde dans ederek dolaşan nefesi kadar sıcaktı. Sönmüş dalgalarımı iki eliyle kavradı ve ilmek ilmek çözülürken beni yakınında tuttu. “Şşt. İyiyiz.”

Boğuk bir sesle, “Öyle miyiz?” diye sordum.

“Evet.”

Şu anda yalana ihtiyacım vardı, o yüzden beni sakinleştirmesine izin verdim. Burnum tişörtünün kumaşına gömüldü, nefeslerim düzensiz ve titrekti. Omurgam evin kapısıyla aynı hizaya gelene kadar bizi arkaya doğru yürüttü ve başım yukarı kalkarken geriye doğru eğildim. Parmaklarım hâlâ yumuşak kumaşı kavramış haldeydi.

Reed elini arkama uzatıp kilidi çevirdi ve bizi içeri hapsetti.

Kürek kemiklerim soğuk ahşaba temas ettiğinde gözlerimi onunkilerden çekmek istemiyordum. Reed yutkunduydu, dikkati dudaklarıma çevrilirken gözlerini iki defa kırptı ve ardından ellerimi kavrayıp yanaklarımı nazikçe avuçlarının arasına aldı. Tutuşu sıkılaştığında, kollarının arasında gevşeyip külçe gibi ağırlaşım. Reed’in gözleri tekrar yukarı kaydı ve benimkilere kilitlendi. Birbirimize baktık, bedenlerimiz ve bakışlarımız; elektrik akımlarıyla, tereddütle dolup taşıyordu.

İkimiz de bırakmak istemiyorduk. İkimiz de bunun nasıl bir şeye dönüşebileceğinin tadını almadan önce bitirmek istemiyorduk.

“Yatağa gitmelisin,” derken bakışları tekrar dudaklarıma kaydı. “Misafir odasına geç.”

“Tamam.” Ellerim göğsünden yukarı çıkıp omuzlarını sıkarken kalp atışlarım düzensizdi. Reed’in yanaklarımdaki tutuşu sertleşip derimi morartacak hale geldi. Faydasız sözlerimizle çelişen bir hareketti. Başımı geriye attım ve elini boynuma doladığında dudaklarım bir inlemeyle ayrıldı.

Mantıklı muhakemelerin ve iyi niyetli planların tümü, arka plandaki bir gürültüden ibaret hale geldi. Hepsi uzak, anlamsız uğultulardı. Hiçbiri bu duyguyla kıyaslanamazdı. Bu düşüşle...

Reed daha yakına eğilip dudaklarıma karşı anlaşılmaz kelimeler üfledi. “Seni buraya getirmemeliydim.”

“Biliyorum.”

Biliyordum, Reed de biliyordu ama ikimiz de bunu umursamamıştık.

Önemli olan tek şey burada; kanlı canlı ve hayatta olmamızdı.

Birlikte olmamızdı.

“Peki neden getirdin?” Sırtımı kapıya yaslayıp boynumu eğdim ve omuzlarım tırnaklarımın iz bırakacağı şekilde sıktım. Kalçalarımız birbirine temas ettiğinde, kot pantolonunu zorlayan ereksiyonunu hissettim. Reed’e yaklaşıp ellerimi boynuna götürdüm ve onu kendime yaklaştıırken dudaklarımdan tiz bir ses döküldü. Dudaklarımız birbirine değdi, ufak bir dokunuştı. Kaderimize hızla inen bir tokmaktı.

Seçtiğimiz iki yol da ölüm gibi hissettiriyordu ama bu ölüm çok daha tatlıydı.

Birbirimizi tuttukça, Reed’in kararlılığının azaldığını görebiliyordum.

Çenesi kasıldı, yanakları bastırmaya çalıştığı duygularla titreşiyordu. “Sana yakın olmaya ihtiyacım vardı. Uyurken, nefes alıp verirken seni izlemeye ihtiyacım vardı.”

Bir nefes verirken, “Yaşadığımı görmeye,” diye ekledim.

“Evet.”

“Hayat, yaşamak demektir.” Göl kenarındaki o ilk gece, bana söylediği sözleri tekrarlarlarken sesim titredi. “Eğer tamamen istediğin şekilde yaşamıyorsan, o zaman bütün bunların ne anlamı var ki?”

Alınlarımız birbirine değdi, ağzı benimkinden bir milim uzaktaydı.

İçimi bir cesaret kapladı ve kendimi tamamen yukarı kaldırıp dilimi altdudağına değdirdim. “Bana iyi geceler de Reed.”

Bana baktı, nefesi kesildi. Dünya ellerimizden kayıp gitti.

Mantık darmadağın oldu.

Şiddet dolu bu savaşa arzu hükmediyordu. Baştan çıkarma, kullıklarımızda kükreyen bir savaş ıgılgıydı.

Reed kontrolünü kaybetti.

Kuma çektiği o çizgi her neyse, Reed bana doğru atılırken gelgitle silindi.

Ben ne olduğunu anlayamadan ellerini kalçalarımın etrafına dolayıp kaldırdı ve beni kapıya doğru sürükleyerek götürürken dudaklarımız sertçe çarpıştı.

Evet.

Reed’in saçlarını çekip dilini ağızımın içine aldığımda ve kendimi ereksiyonuna doğru bastırdığımda boğazımdan şaşkınlık dolu bir ses çıktı. Reed ellerini karmakarışık olmuş buklelerimin içinden geçirdi. Elbisem uyluklarıma doğru çıktı. Ayak bileklerimi sırtında kenetlerken içimden bana ya da ona ait olan bir inleme titreşti.

Dilini dudaklarımın her santiminde gezdirdi ve fermuarı açmak için geri çekilirken göğüslerim ortaya çıkana kadar elbiseyi aşağıya doğru indirdi.

Ağız göğsümün üzerine kapanıp sertçe emdiğinde, inlemem boş dairenin içinde yankılandı. Diğer göğsüme geçmeden önce dişleriyle meme ucumu çekiştirdi. “Reed... ah... Tanrım...”

Tırnaklarım ensesinde izler bırakırken vücudum ona karşı kıvrılıyor, sürtünme ihtiyacıyla dolup taşıyordu. Ben saçlarını neredeyse kökünden çekerken, Reed meme ucumu sert yumrulara dönüştürdü. Beni yiyip bitirirken ateşli bir şekilde inliyor, ıslaklık dantel iç çamaşırimdan bacaklarıma sızıyordu.

İçimde olmasına ihtiyacım vardı.

Reed kapıdayken beni çevirdi ve salonunun karşısına taşıyıp halının üzerine serilmiş mavi matın üzerine bıraktı. Ben elbisemden ve iç çamaşırimdan kurtulurken, Reed de kemerini çözdü. Fermuarını açtığı kot pantolonuyla birlikte *boxer*ını da kalçalarından aşağıya indirip tekmeleyerek onları çıkardı. Üzerime tırmandı, tekrar birleşen dudaklarımız ıslak diller, dişler ve ısırıklardan oluşan bir kokteyl gibiydi. Aramıza uzanıp aletini yumruğumla kavradım.

Devasaydı, kaya gibi sertti ve elimde nabız gibi atıyordu.

Boğuk bir şekilde inlerken, "*Siktir*," diye küfür etti ve yüzünü ağzımdan uzaklaştırıp boynuma gömdü.

Aletini uzunluğu boyunca okşadım, avucumun içinden geçerken ucu kadınlığıma temas ediyordu. Reed'in destek aldığı kaslı kolları etrafıma kafes gibi kapanmıştı.

Ardından vücuduma saldırıp dizlerimi birbirinden ayırdı ve dilini bacaklarımin arasına daldırdı. Bedenimin alt kısmı ağzına doğru yükselirken çığlık attım. Reed beni olduğum yerde tutabilmek için kollarını kalçalarımin altından geçirdi.

Beni yerken; vahşi, aç ve doyumsuzmuş gibi sesler çıkarıyordu. Eğer beni biraz daha esnetirse ikiye ayırabilirdi.

Saçlarını kavradım, ona yalvarırken kasığım havaya kalktı. Nefes nefese kalmış halde inlerken, dilinin yaptığı her şiddetli darbede titriyordum.

Daha önce bana bunu yapan kimse olmamıştı.

İçim anında ilkel bir duyguyla, rahmimden başlayan ve ayak parmaklarıma kadar uzanan sıcak, kör edici bir yıldız ışığı saçan, pençeleyen bir hisle doldu. Keskin bir çığlık atarak matın üzerinde

yükseldim. Görüşüm kararıp dünya ellerimin arasından kayıp giderken topuklarımı sırtına bastırdım.

Altında titreyen bir yığından ibaret hale gelene kadar beni yaladı, emdi ve dil darbelerine devam etti.

Kendime gelme fırsatı bulamadan Reed beni saçlarımdan tutarak kaldırdı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Çenesi ve dudakları rahatlamamın izleriyle parlarken, “Em beni,” dedi hırıltılı bir sesle.

Aleti yüzümün hemen karşısında duruyordu. Kalındı, titriyordu, mavi damarlarla kaplıydı ve ucundan sıvı damlıyordu. Yaklaşarak elimi aletin etrafına doladım ve Reed avucuyla başıma bastırıp kalçasını ileri doğru uzatırken onu ağzıma aldım.

Boğazımın arkasına çarptığında neredeyse öğürecektim, Reed uzun bir inleme çıkardığında biraz geri çekildim.

Yanaklarımı çukurlaştırarak onu emmeye devam ettim.

“Tanrım... siktir, evet.” Parmaklarını saçlarıma dolayıp yumruk yaptı ve diğer eliyle de hayalarını okşadı.

Ağzıma tamamen sığamayacak kadar büyüktü ve içimde nasıl hissettireceğini hayal ederken kadınlığım zonkluyordu. Beni nasıl dolduracağını, bana nasıl sahip olacağını ve bir başkası için beni nasıl işe yaramaz hale getireceğini...

Onu emmeye devam ederken sulanmış gözlerim yukarı kalktı, ellerim kaslı kalçasını tutuyordu. Başını arkaya yatırmasını, dudaklarının ilkel bir zevkle ayrılmasını izledim.

Bakışlarını bana çevirdi, gözkapakları yarı yarıya kapanmıştı. Alnıma düşmüş saçlarımı çekmesi neredeyse sevgi dolu ve nazikti. “Şu anda boğazından aşağıya boşalabilirim.” Gözleri sıcaklıkla parladığında ürperdi ve kaskatı kesildi. Ardından beni kendisinden uzaklaştırıp kalın aletin ucunu dudaklarımdan kaydırdı. “Ama içinde olmam gerek.”

Aletin baş kısmını yaladığımda dilim tuzlu sıvısıyla yıkandı, etrafında dönerek her bir damlayı içime çekip tadını çıkardım.

Derinden gelen bir sesle sarsıldı ve ardından beni tekrar sırtüstü yatırdı. Matın üzerine düşerken göğüslerim sallandı, vücudu benimkinin üzerine kapandığında bacaklarım birbirinden ayrıldı.

Nazik olmayacağının farkındaydım.

Kontrolü ele alacağını, sert davranacağını, beni bedenen ve ruhen yok edeceğini biliyordum. Geride bırakacağı her çürüğü, ısırik izini ve yara izlerini memnuniyetle karşılayacaktım.

Parmaklarımı tişörtünün ucundan geçirerek hırsla başının üzerinden çekip çıkardım ve aramızdaki son engeli de ortadan kaldırdım. Üzerime kapandığında tenlerimiz birbirine değiyordu, aleti bacaklarımın arasındaki sırlıklam olmuş noktayı okşarken ondan sert bir öpücük daha çaldım. Dişleriyle altdudağımı yakalayıp çektiirdiğinde tırnaklarımı sırtına saplayıp çığlık attım.

Reed iki eliyle bacaklarımı kavradı. Ardından ben tamamen açığa çıkana kadar bacaklarımı ayırıp kendini yukarı doğru kaldırdı. Aşağıya kayan gözleri, istekli kadınlığımın üzerinde gezindi. Pembeydi, parlıyordu ve onu içine almak için sabırsızlanıyordu.

Hırıltılı bir nefes alıp aletini kavradı ve onu girişime doğru yönlendirirken avucunun içinde birkaç kez sıvazladı. Bir eli hâlâ dizimin etrafına sarılmış duruyorken uzunluğunu içime doğru itti. Sadece bir santimdi ve acı verici bir yavaşlıkta kaymıştı. Beraber rahatlamamızı, benim kasılmamı ve onun kalın aletine boyun eğmemi izlerken Reed'in ağzı açık kaldı. Daha beni tamamen doldurmadan bile başka bir orgazmın eşiğine gelmişim. Nefes nefese kaldım ve parmak uçlarım iki yana açılarak matı kavradı.

"Tanrım, Halley..." Adımı haykırırken üzerime daha da eğildi. Geriye doğru çekilirken tek elini matın üzerine koydu ve yarı yolda tekrar içime kaydı. "Siktir, çok sıkısın."

Neredeyse kendimden geçecektim. Sırtım kavislenirken göğsümü avucumun arasına aldım. Kalçam havalandı, bedenim açgözlüydü ve daha derine ilerlemesi için yalvarıyordu. Çığlık atarak, "Daha fazla," dedim. "Lütfen, Reed."

İnledi, sesi sert ve erkeksiydi. “Sikim için yalvarmaya devam edersen, bu iş fazla uzun sürmez.”

“Sana ihtiyacım var.” Kalçalarımı kaldırarak onu daha derine, neredeyse tamamen içime aldım; sonunda sertçe sonuna kadar girdi ve üzerime yığıldı. Reed iki elini de yanımdaki mata bastırırken dizlerim çeneme çarpmak üzereydi. Kendini sert bir hamleyle içime itti.

Haykırışım zayıf bir inlemeyi andırıyordu. Reed’in gözleri geriye doğru kayarken, gözkapakları kapandı. Tekrar bana doğru sertçe hamle yaptı, kollarımı boynuna dolayıp onu kendime çekerken içimdeki derin noktaya vuruyor ve hareketlerine devam ediyordu. Reed yüzünü boynuma gömmüştü, kalçalarını ileri doğru daha hızlı itiyordu. Her vuruş, bir öncekinden daha cezalandırıcıydı. Hırıltıları, homurdanmaları ve inlemeleri, birbirine çarpan tenlerimizin sesine karışıyordu. Bu kaygan, ilkel ve terle kaplanmış bir birleşmeydi. “Evet, evet... Tanrım, *evet*,” diye çığlık attım.

“Çok iyi hissettiriyorsun.” Dişlerinin arasındaki hassas deriyi çekiştirirken söylediği kelimeler boğazımda titreşiyordu. Ardından diliyle kulak mememe doğru ilerlerdi. “Benim için ıslanmış. Sıkı ve harika.”

Bacaklarım sırtına dolanarak onun ritmine uyum sağladı. İçimde ikinci kez karıncalanma hissiyatı, ruha meydan okuyan bir his filizlenmeye başladı.

“Benim için tekrar boşal.” Başını kaldırıp saçlarımı uzaklaştırdı, yüzlerimizin arasında bir santim vardı. Kalçaları bana sürtünürken dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor, okşuyor, alay ediyordu. “O kadar güzelsin ki. Muhteşemsin.”

Beni becerirken hareketleri sert ve acımasız olsa da sözleri yumuşacıktı.

Biz çok güzeldik.

Güzel, ıssız bir karmaşaydık.

“Lütfen,” diye inledim.

Altında titrediğimi, muhtaç olduğumu ve o zirveye ulaşmak için çaresiz halde kaldığımı hissettiğinde hafifçe sıırttı. Aşağıya uzanıp popomu tuttu ve hamlelerini hızlandırırken aletini daha derine kaydırđı.

Başka bir orgazm yıldırım gibi hiçbir uyarıda bulunmadan bana çarptığında gözlerim aniden açıldı ve Reed dilini ağzıma daldırarak çığlığımı bastırdı.

Ona sıkıca sarılıp kendime bastırırken gözlerimdeki galaksiler ve ciğerimde yıldız tozlarının sarhoşluğuyla çözüldüm.

“İşte bu,” diye fısıldadı aralanmış dudaklarıma doğru. “İşte bu, Halley.”

Reed tekrar üzerime yığıldı. Yüzünü saçlarımanın arasına gömüp kendisini sabitlemek için elini başımın üzerinden geçirdi ve kontrolü tekrar ele aldı.

Sertçe içime kayarken her hamlesi öncekinden daha da acımasızdı çünkü boşalmanın sınırında geziyordu. “Ah... siktir.” Kasıldı ve boğuk bir şekilde inerken şiddetle titredi. Boynu arkaya doğru eğildi, sıcak menileri aletinden sızarak içime savruldu. Reed’in yüzü aldığı zevkle buruşmuştu, kilitlenmiş çenesi açıldı ve boşaldığı süre boyunca inledi.

İkimiz de zirveden inerken tek yapabildiğim ona tutunmaktı. Parmaklarım ıslak saçlarının arasından kayıyordu, Reed çökerken yanağımı onunkine bastırdım.

Bitmişti.

Bunun bitmesini istemiyordum.

Hepsi hızla olmuş ve ondan da hızlı şekilde sona ermişti.

Reed üstümde gevşerken ter şakaklarından ve boynundan süzölüyordu. Hâlâ içimdeydi; aleti son şok dalgalarıyla seğiriyordu. İkimiz de soluk soluğa kalmıştık, kasırga halindeki düşüncelerimin tek fon müziği kesik kesik çıkan nefeslerimizdi.

Seks yapmıştık.

Reed’in evinde.

Onun antrenman matının üzerinde.

Sessizlik içinde öylece iç içe geçmiş ve tamamen çıplak şekilde uzanırken duygular yüzeyin üzerine çıktı. Seks, ter ve sentetik kauçuk kokusu etrafımı sarmıştı. Üzerimizde titreşen o tek ışık, suçumuzu aydınlatan cansız bir spot ışığı gibiydi.

Yapış yapıştım, tatmin olmuştum... ve üzgündüm.

İnsanın aklını başından alacak bir seksten sonra hıçkırıklara boğularak ağlayan kız olmayı reddederek gözyaşlarıma zorlukla engel oldum ve başımı yan tarafa, Reed'den uzağa çevirdim.

Ama Reed bana uzanıp yanağımı kavradı ve bakışlarımızı birbiriyle buluşması için zorladı. Sert başparmağı elmacıkkemiğimde dolaştı, bakışları şefkatle parlıyordu.

Bir özürle.

Gözlerim istenmeyen yaşlarla dolarken, "Reed," deyip kesik bir nefes aldım. "Bana bunun işleri değiştirdiğini söyle."

Bilmek zorundaydım.

Bizim için bir umut olduğunu bilmek zorundaydım. Bunun anlık yapılan bir hata olmadığını, zayıf bir andan dolayı ya da yanlış bir karardan ötürü olmadığını bilmem gerekiyordu. Burada bir şey vardı. Güçlü bir şey.

Yaşanmaya değer bir hayat.

Fakat buna rağmen onun ne söyleyeceğini zaten biliyordum.

Özür dilerim.

Bunu yapmamamız gerekirdi.

Hiçbir şey değişmeyecek.

Reed gözlerini kapattı ama içindekilerin ne olduğunu görebilmem için açık olmasına gerek yoktu. İçimde hâlâ sert şekilde duruyor olmasına, yanağımı tutmasına ve başparmağını tenimde dolaştırmasına rağmen gerçek, söylemediği şeylerin tamamında yatıyordu.

Ayaklarım yenilgiye uğramış halde sırtından, uyluklarından ve baldırlarından aşağıya doğru kayıp matın üzerine indi. En sonunda da tüm vücudum mücadelen dolayı halsiz kalırken, bütün umutlarım zayıf közlere dönüştü.

Gözyaşlarımı ve öfkemi bastırdım.

Gitmem gerekiyordu.

“Kalk.” Kelimeler kısık ve boğuk bir şekilde çıkıyordu. “Lütfen.”

Tekrar açtığı gözleri, gerçekleştirmek istediği ama tutamadığı sözlerle parlıyordu. Sonsuza dek mutlu yaşamak için kurduğu peri masallarıyla.

Bu, öylesine saf bir acıydı ki bakmak bile can yakıyordu.

Ama istediğime itaat etti ve kendisini kaydırarak üzerimden çekildi. Kollarımla göğüslerimi kapatıp ortalığa dağılmış kıyafetlerimi aradım. Bacaklarımın arası beraber doruğa ulaşmamızın etkisiyle nemliydi. Reed *boxer*ını giydi, elbisemi ve iç çamaşırımı yerden alıp bana uzatırken gözlerine bakamıyordum.

Ayağa kalkarak elbiseyi başımdan geçirdim ve dantel kumaşı bacaklarımdan yukarı çekerken sessiz kaldım. Reed elleri saçlarında oturma odasında volta atıp dururken etrafımda bir bulanıklık hâkimdi.

Giyindiğimde -fermuarım açık, hayallerim darmadağın olmuş halde- savrulmuş topuklularıma doğru yürüdüm. Üzerim sıyrıklar, çizikler ve ısıruk izleriyle doluydu. Tenim pembeleşmiş, lekelenmişti. Bacaklarımla, kaburgalarımın arasında hafif bir sızlama vardı. Karşı koyamayacak kadar aptal olduğumun ve daha fazlasının olmayacağını hatırlatıcısıydı. Korunmamıştık bile ama olayların beklenmedik şekilde ilerlemesi beni öylesine etkilemişti ki dilim konuyu açamayacağım kadar tutulmuş vaziyetteydi.

Sadece gitmem gerek.

Yıpranmış halde çantamla fotoğraf makinemi alarak dağılmış saçlarımı düzelttim ve kapı koluna uzandım.

Reed bana seslendi, ismimi söylerken sesi çatallı çıkıyordu. "Halley bekle."

Eğer ağzımı açarsam ağlardım ve bunu reddediyordum. İsimsiz, yüzü belirsiz adamlarla seks yaptıktan sonra bile ağlamamıştım. Birkaç defa içime girdikten sonra beni zevk almadan ve halsiz şekilde bırakmışlardı. Ağlamamış olmamın nedeni, bütün bunlara karşı hissizleşmiş olmamdı.

"Kalamam," dedim.

"Nereye gideceksin?"

Gitmemi beklemiyordu. Sürebileceğim bir arabam, koşabileceğim spor ayakkabılarım yoktu. Kaçışım için bana enerji veren tek şey adrenalin ve acıydı. "Eve."

Kapının kilini açarak koridora doğru koştum ve ardından ana kapılardan dışarı fırladım. Nemli gece ve yarım ay, bana Tara'nın evine geri giden altı kilometre boyunca yol gösterdi. Topuklu ayakkabılarımı çıkartıp çıplak ayaklarımla yola basarken, sıcak gözyaşları gözlerimi yakıyor ve görüşümü bulanıklaştırıyordu. Kaçtım. Tabanlarımdaki çakıl taşlarıyla, ciğerlerimdeki camlarla koştum. Bedenini benimkine bastırışını, bacaklarımla arasında olduğunu, dilinin tenimde gezindiğini ve özünü içime kazıdığını hâlâ hissedebiliyordum. Onu asla tenimden söküp atamayacaktım.

Eve giden yolun tamamı boyunca koşmuştum. Ön bahçeye ulaşır dizlerimin üzerine çökerek, nefesim ve umudum tükenmiş şekilde çimleri yumruklarımla kavradım.

İçim çığlıklar atıyor ve kalbim kanıyordu.

Gözlerimden dökülen yaşlar, yanaklarımdan aşağıya tahribat bırakarak akıyordu. Toprağın üzerine çöktüm ve beni içine gömmesi için yalvardım.

Kesinleşen tek bir şey vardı. Artık hissiz değildim.

Ve öyle olmayı o kadar isterdim ki...

BÖLÜM 23

Halley

TARA LİSE MEZUNİYETİMİZİN bir gün öncesinde on sekiz yaşına girdi.

Yüzeydeki dalgalara bakarken önümdeki mavi su ışıldıyordu. Sahilin tamamı Tara'nın doğum günü, *luau** temalı plaj partisiyle kutlayan arkadaşlarıyla doluydu. Sugar Ray'in *Fly* şarkısı, dört kız voleybol topunu birbirine atarken onların kahkahalarına karışıyordu. Top göle kaçınca içlerinden biri onu almak için suya girdi.

Dudaklarımda melankolik bir gülümseme belirdi. Tek başıma oturmuş, tenim bulutsuz gökyüzünün altında kızarıırken yaz tatiline açılan cumartesi gününü izliyor, vişneli kolamı yudumluyordum. Duygularım darmadağın haldeydi. Eğlenceye katılmak ve bir hafta önce yaşanan Reed "*kazasından*" uzaklaşmak istiyordum ama bacaklarım hareket etmeyi reddederek beni kumun üzerine çiviliyordu.

Yaşananlardan sonra onu görmemiş ya da onunla konuşmamıştım. Bir şeyleri ayrıntılarıyla tartışma şansı bulmadan oradan kaçmak benim hatamdı. Ama konuşacak bir şey olmadığının da farkındaydım. Bunlar hiç yaşanmamış gibi davranmak, beni bir araya getiren ipliklerin tamamını çözme gücüne sahip bir şeye hayat vermekten çok daha kolaydı.

* Geleneksel Hawaiî kutlamalarına verilen addır.

Şarkı bitip radyodaki *DJ* araya girdiğinde, Tara iki yandan toplanıp örülmüş saçları ve boynundaki rengârenk çiçek kolyesiyle bana doğru koştu. “Hals!” diye bağırırken gülümsemesi tıpkı öğlen güneşi kadar parlaktı. Adımı hep böyle söylüyordu; asla sızıntı yapmayacak granitten yapılma bir baloncuğun içinde yakalanmış mutluluk gibi.

Gözlerimi güneşin ışıklarından korurken, zikzak çizerek bana doğru gelmesini izledim. Topuklarının altından bir kum bulutu yükseliyordu. Yaklaştığında, “Eğleniyor gibi görünüyorsun,” dedim.

Tara soğutucudan kola kaptı ve yanıma oturdu. “Senin aksine.” Gözlerini kıstı. “Neler oluyor? Yalnızlar diyarında tek başına oturuyorsun.”

Kendi kendime yarattığım sefaletimi kabul etmekten çekinirken, “Burası rahatlığın diyarı,” diyerek onu düzelttim. “Scotty’yi bekliyorum.”

“Babam hediyeleri bırakmak için birazdan buraya gelecek.”

Aniden yükselen bir endişe dalgası mideme çarptığında gerildim. “Geleceğini bilmiyordum.”

“Kalmayacak.” Omuzlarını kaldırmadan önce aklına gelen düşünce yüz ifadesini değiştirmesine sebep oldu. “Ah! Annem, bana sen ve Scotty’nin en sonunda... bilirsin işte... o işi yaptığını söyledi.”

Donakaldım.

Kaşlarını oynattı. “Detaylar, Hals. Bana her şeyi anlat.”

Utanç, yavaş yavaş artan güneş yanığımla yarışarak cildimi kışındıran bir sıcakla kapladı. “Sana bunu annen mi söyledi?”

“Tabii ki. Onunla birbirimize her şeyi anlatırız.” Tara tek elinin üzerinde arkaya yaslanıp kolasını yudumladı. “Sana doğum kontrol hapi aldı ve bant taktırdı. Oldukça akıllıca. Küçük Halley’nin etrafta koşuşturduğunu hayal edemiyorum.” Gözlerini kısarak güneşe baktı, derin düşüncelere dalmıştı. “Yani... hayal edebilirim, o

gerçekten sevimli olurdu ama önce yaşamam gereken hayallerin var. Farkındasın, değil mi?”

Aman Tanrım.

Arkaya, kumların üzerine düştüm ve bir kolumla gözlerimi kapattım. “Sana seks hayatımı anlattığına inanamıyorum.” Seks hayatım tam anlamıyla yalanlardan oluşuyordu.

Beni takip edip yanıma yığıldı. Altın ve kestane rengindeki saçlarımız karıştı. “Abartılacak bir şey yok. Josh ve ben yaptık. Annem bir süre önce bana bant taktırdı.” Bana baktığında ifadesi değişti. “Sanırım Scotty sana iyi gelecek. Olgun erkeklere olan ilgini asla anlayamamıştım. Onlar beladan başka bir şey değil.”

Kalp atışlarım hızlandı. “Ne demek istiyorsun?”

“Sadece bana güven.”

Gözlerimi ondan kaçırıp bikini altımın ipleriyle oynadım. “Bilmiyorum. Bunu biliyor olman, garip hissettiriyor. Sanki kişisel bir şeyler var gibi.”

“Bizim ailemizde değil.” Burnunu alaycı şekilde kırıştırdı. “Stephens ailesi açık kitap gibidir. Sen de aslında bizden birisin.”

Ben onlardan biri değildim.

Ben haindim, dönektim, *Yahuda**ydım.

“Hayallerden konu açılmışken, birlikte ev tutma konusunda ne düşünüyorsun?”

“Ne?”

“Josh bana teklif etti ama seninle yaşamayı tercih ederim. Kızlar, penislerden önce gelir.” Kıkırdayıp başını bana çevirdi. “Sen olmadan üniversiteye başlayıp devam ettiğimi hayal edemiyorum.”

Bakışlarımız kumun üzerinden birbiriyle buluştu. “Hayvan hastanesinden biriktirdiğim biraz param var ama her ay kira ödeyecek kadar fazla değil. Kendi evini karşılayabilecek misin?”

* Yahuda, birinci yüzyılda Yahudilerin yaşadığı bölgeye İsa’yı öldürmek için gelmiş Roma lejyonlarına, para karşılığında İsa’nın saklandığı yeri söyleyen Yahudi din adamı.

“Annem para biriktirmem konusunda bana yardım ediyor. Seninle iki bir odalı bir ev tutabileceğimizi düşünüyordum. Birlikte bir odayı paylaşabiliriz, diğerine de başka birini alırız. Üçümüz arasında kirayı paylaşırsak, idare edebiliriz.”

Başımı sallayıp manzarayı izledim.

Tara, yurdu olmayan bir topluluk üniversitesine gidiyordu. Kendi alanında tam zamanlı bir iş bulana kadar evde yaşayacağım tahmin ediyordum.

Bana gelirsek... hayatımla ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Reed eski bir arkadaşının yardımıyla, Scotty'ye doğu yakasındaki stüdyosunda savunma dersleri verme fırsatı sunmuştu. Sonbaharda Güney Carolina'ya gidiyordu. Scotty daha kalıcı bir ev için para biriktirirken kendine orada daire tutacaktı.

İşin ilginç tarafı ne miydi?

Scotty kendisiyle gitmemi teklif etmiş, kendi ayaklarımın üzerinde durana kadar benden kira almayacağını söylemişti.

Teklifi oldukça cazipti.

Seyahat etmek ve bir yerleri gezip görmek her zaman yapmak istediklerim arasındaydı. Bu yüzden okyanusa yakın olmak ve sorunlarla dolu kendi okyanusumdan kilometrelerce uzakta yaşama fırsatı elde etmek, ciddi şekilde düşünmem gereken bir karardı.

Ama Tara'yı bırakmak istemiyordum.

Aynı zamanda babasını da bırakmak istemiyordum.

Aşk, her zaman galip gelirdi.

Tara benden uzun süre cevap alamayınca, “Problem ne?” diye sordu. “Başka planların mı var?”

“Somut bir şey yok,” dedim anında. “Ama ya ikimizin arasında bir sıkıntı yaşanır mı?”

Kaşlarını çattı. “Ne demek istiyorsun?”

Babanla yattığımı en sonunda öğrenirsen... demek istiyorum.

Yüzüm kızarıırken zorlukla yutkundum. “Ya arkadaşlığımızın önüne geçecek bir şey olursa? Ya benden nefret etmene neden olacak bir şey yaparsam?”

Aramızda oluşan sessizliği yalnızca kıydan gelen bağırsıklar ve kahkahalar bölüyordu. Tara dirseklerinin üzerinde kalkarken kafası karışmış şekilde bana baktı. “Halley... bizim aramıza asla hiçbir şey girmeyecek. Bu dünyada edeceğimiz hiçbir kavga senden nefret etmeme neden olamaz.”

“Bunu bilemezsin.”

“Evet, biliyorum. Sen benim kız kardeşim gibisin. En iyi arkadaşımsın, *ailemsin*. Ayrıca bugüne kadar tanıdığım herkesten daha fazla boktan şey yaşadın. Eğer böyle korkunç bir hayatta ayakta kalmayı başardıysan, biz de bunu yapabiliriz. Birlikte her şeyin üstesinden gelebiliriz,” dedi kendinden emin şekilde. “Horlamaya başlasan bile.”

Duygusallaşırken burnumu çektim. “Ben horlamam.”

“Güzel.” Sırıtarak omzuyla benimkini dürttü. “Aklıma gelebilecek en kötü şey buydu, o yüzden gerçekten endişe edecek hiçbir şey yok.”

“Öyle olacağına söz verir misin?”

Tara bileğimden tutarak beni kaldırdı ve gözlerimizi birbirine kenetleyerek bir süre öyle kaldı. “Şu gözlere bir bak, Halley. Bataklık bağırsaklarını andıran, bulanık yeşil gözlerimin içine dikkatle bak ve içine saklanmış gerçeği keşfet.”

Dudaklarımdan bir kıkırdama kaçtı.

“Gülüyorsun ama bu konu çok ciddi,” derken kendi gülümsemesine engel olamadı. “Jared Leto’nun seksi kışının ruhu üzerine yemin ederim ki aramıza hiçbir şey girmeyecek. Serçeparmaklarımızla bunun için yemin edeceğiz.”

Serçeparmağını yakalayıp sıkıca tuttu. Başımı sallarken gülümsemem hâlâ yerinde duruyordu, ellerimiz yukarı aşağı sallandı. "Tamam."

"Harika. O halde anlaştık. Ev tutacağız ve günün birinde, beraber küçük Josh ile Scotty bebekleri büyüteceğiz."

Neşem azalırken başımı eğip parmağını serbest bıraktım.

"Ama yakın gelecekte değil," diye ekledi. "Her ne kadar Scotty buraya doğru geliyor olup tişörtsüz gayet iyi görünse de yumurtalıklarını birkaç yıl daha kontrol altında tutmaya çalış."

Gözlerimi hızla kırıştıtırırken bakışlarımı yukarı çevirdim ve Scotty'nin bize doğru geldiğini gördüm. "Ah... Hemen dönerim."

Tara bikini altına şaplak attı ve arkamı dönünce sırtıma doğru bağırdı. "Puantiyeli bikinini giymeye devam et, Hals!"

Scotty bana yaklaşırken uzun saçlarını geriye attı. Omzunun üzerinden filesiz voleybol maçına dönen Tara'ya bakarken, "Bu da neydi böyle?" dedi.

"Önemli bir şey değil. Seninle konuşabilir miyiz?" Kontrolü ele alamadan önce soru ağzımdan fırlayıp gitti. Birine sırrımı vermem gerekiyordu ve bu konuda da Scotty'ye güveniyordum.

Göz göze geldiğimizde içime hâkim olan dehşeti fark ettiği belli olduğu için bütün sinirlerim gerildi.

"Kusacak gibi görünüyorsun."

"Bunun yaşanma olasılığı yüksek." Elim bileğine dolayıp onu kumların arasından sürükleyip atıştırmalıklar ve abur cuburların olduğu çadıra götürdüm. "Sır tutma konusunda iyi misin?"

"Şey, tabii." Arkamdan geldi ve en sonunda durup birbirimize baktık. "Ne hakkında? Beni biraz korkutmaya başladın."

"Şu anda korkudan aklını kaçırmak üzere olan tek kişi benim."

Gözlerini kısarak, "Tamam," dedi. "Anlat bana."

Kollarımı sanki yerçekimiyle savaşıyan bir kuş gibi çırpıp en sonunda aklımı topladım ve parmaklarımı saçlarımda dolaştırıp kızıl kahve sandaletlerime baktım. “Reed ile yattım.”

Sessizlik oluştu.

Yanaklarım alev alev yanarken bakışlarımı ona çevirdim, mide-me dikenli telden bir düğüm oturdu.

Gözleri büyüdü. “Ne?”

“Koç Madsen.”

“Reed’in kim olduğunu biliyorum.” Scotty bana şaşkın şaşkın bakarken çenesinde dolaşan eliyle kızıl renkli, kirli sakalını kaşıdı. “Kahretsin, Halley.”

Kollarımı birbirine bağlayıp ayak parmaklarımı kuma sapladım. “Biliyorum.”

“Aklımdan ne geçiyordu? O, Tara’nın babası ve senin de eğitmenin. Aranızda garip bir gerilim olduğunun farkındaydım ama...” Başını sallayarak derin bir nefes verdi. “Siktir. O noktaya gideceğin aklımdan geçmezdi.”

İçimi kemiren utanç kelimelerimi titretti. “Ne yapacağımı bilmiyorum. Her şey mahvoldu.”

“Ne zaman oldu?”

“Geçen hafta. Tara bilmiyor,” dedim boğuk bir sesle. “Seninle yattığımı sanıyor.”

Vücudu kaskatı kesildi ve gözleri acıya benzer bir şeyle parladı. “Pekâlâ.” Dilini yanağında dolaştırıp tekrar iç çekti. “Bunu neden bana anlatıyorsun?”

“Ben... ben bilmiyorum. Sana güveniyorum. Ayrıca Tara herhangi bir şey söylerse, arkamda duracağını umuyordum?” Bencilce davranıyordum. Scotty bana karşı bir şeyler hissediyordu, bunu biliyordum ve merkezinde başka bir adamın olduğu sapkın sırlarımı saklaması için onu kullanıyordum. Bu yaptığımı korkunç ve

acımasızcaydı. “Tanrım, gerçekten çok üzgünüm. Boş ver gitsin. Senden böyle bir şey istemek korkunçtu. Ben sürtüğün tekiyim.”

“Sen sürtük değilsin.”

“Söylediklerimi unut,” dedim hızla. “Tek başıma bunun üstesinden gelebilirim. Eğer her şey mahvolursa, bu benim hatam olur ve ben-”

“Halley.” Scotty omuzlarımı kavradı ve gözlerimin içine bakabileceği şekilde eğildi. “Hiçbir şey söylemeyeceğim ve arkanı kollayacağım, tamam mı? Nefes al.”

Panikatağımı yatıştırmasını umut ederek kapattığım gözlerim yaşardı. Scotty’nin dostluğunu ya da sadakatini hak etmiyordum ama buna sahip olduğum için de minnettardım. “Üzgünüm. Eminim artık benden nefret ediyorsundur. Ama sen benim tek arkadaşımsın ve birine bunu anlatmam gerekiyordu. Sanırım tavsiyeye ihtiyacım var.”

“Senden nefret etmediğimi biliyorsun.” Yanağındaki bir kas titreşti. “Ama sana vereceğim tavsiye hoşuna gitmeyecek.”

Sıkıntılı bir nefes verirken yüzüm düştü. “Aptal olduğumu düşünüyorsun.”

“Dikkatsiz davrandığını düşünüyorum,” dedi. “Kontrol edemeyeceğin kadar güçlü bir ateşle oynadığını düşünüyorum. Dürüst olmak gerekirse, aptal olan kişi Koç. Ve benim tavsiyem, ikiniz de yanmadan önce bu bağları koparmanız.”

Dişlerimi sıkarak dudaklarımı birbirine bastırdım. “Bu fiziksellikten öte,” diyerek mantıklı bir sebep vermeye çalıştım. “Onunla iki yıl önce tanıştık, Tara’nın babası olduğunu bilmiyordum. O zamanlar kötü bir süreçten geçiyordum ve yaşım hakkında yalan söyledim. Aramızda bir bağ oluştu. Artık bunu kesip atamayacağımız kadar da derinleşti.”

Başını sallayıp bıraktığım bombayı sindirirken kaşlarını tamamen çattı. “Peki ne olmasını umuyorsun? Sadece öylesine takılıp eğleniyor musun, yoksa bu adama karşı gerçekten hislerin mi var?”

Kalp atışlarım hızlandı, bastırmak için fazlasıyla zayıf olduğum tüm o duyguların hatırlatıcısı gibiydi. “Hislerim gerçek,” diye mırıldandım. “Bundan nefret ediyorum ama uzak durmak imkânsızmış gibi geliyor.”

“Uzak durmaktan *başka* çaren kalmadığında kendini daha da berbat hissedeceksin. Tara bunu öğrenecek. Ve seni affetmeyecek. O zaman ikisinden de uzak durmuş olacaksın.”

Kelimeleri çelik burunlu botlarla göğsümde dans ediyordu.

İhanet, kalp kırıklığı ve en sonunda yapayalnız bir geleceği zihnimde canlandırdığımda gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Bunların hepsi kaçmak için uğraş verdiğim şeylerdi. Hiç durmadan koşup durmuştum ve üç yüz altmış beş derece koşarak başladığım yere geri dönmüşüm gibi hissediyordum. Koşullar farklı, sonuç aynıydı.

İçime zayıf bir nefes çektim. “Ya Tara bunu sorun etmezse?”

Kaşları havaya kalkarken, “Gerçekten buna inanıyor musun?” diye sordu.

“Neye inandığımı bilmiyorum. İşler olumlu şekilde sonuçlanabilecekken, sezgilerine dayanarak ruhunu paramparça edecek kararlar almak epey zor.”

“Yani... ben kâhin değilim ama işaretlerin tamamı bütün bunların boktan bir hale geleceğini gösteriyor.”

Hayal kırıklığı beni kamçılarken, “Ama neden?” diye sordum. “Bu neden bu kadar yanlış ki? İkimiz de rıza gösteriyoruz, yetişkin insanlarız. Tabii ki aramızda yaş farkı var ama öyleyse ne olmuş? Neden her şey bu kadar zor olmalı?”

Orada olan yeni birinin varlığı tenimi ısıtırken Scotty’nin gözleri omzumun üzerinden kaydı ve elini saçlarından geçirip benden

bir adım uzaklaştı. Ağzım aniden kapanırken kalp atışlarım altüst olsa da arkamı dönemeyecek kadar korkaktım. Paketlenmiş iki hediye yanımdaki piknik masasına bırakıldığında irkildim ama ikimizi açığa çıkarmaması için gözlerimi kumda, kalbimi kontrol altında tutmaya devam ettim.

“Merhaba baba!” Tara’nın sesi bana doğru süzülürken ayak sesleri de onu takip etti. Üzerindeki yakut kırmızısı mayosuyla koşarak yaklaşıyordu.

Temkinli bir şekilde dönüp kollarımı bikini üstümde birbirine bağladım. Tara çadıra girdiğinde Reed ona yöneldi ve Tara’nın kolları sarılabilmek için babasına dolandı.

“Merhaba, *Squirt*.” Tara kollarının arasına girdiği anda Reed’in yüzünde bir gülümseme belirdi. “Eğleniyor musun?”

“Tabii ki eğleniyorum.” Tara geri çekilirken hafif bir reverans yaptı. “Halley’yi suya sokmaya çalışıyorum ama bugün eğlenmeye karşı alerjisi var. Belki sen onu ikna edebilirsin.”

Aniden oluşan bir yıldırımın çadıra düşmesini ve utancımı devasa bir heyelanın içine gömmesini diledim. Kendimi garip bir şekilde kıkırdamak için zorlarken Reed’e selam verdim. “Selam.”

Reed bakışlarını bana çevirdiğinde gülümsemesi zayıfladı ve avucunu boynuna götürdü. “Nasıl gidiyor, Halley?”

Çok rahattı.

Daha bir hafta önce içimde olduğuna, bana iki defa orgazm yaşattığına, sanki bu en büyük felaketiymiş gibi ileri geri hareket edip adımı haykırdığına dair hiçbir belirti göstermemişti.

Tara durumdan tamamen habersizdi. Bunun her şeyi daha kötü mü yoksa daha iyi hale mi getirdiğinden emin değildim.

Scotty araya girdi ve selamlaşmak için Reed’in elini sıktı. “Seni görmek güzel, Koç.”

“Evet. Seni de öyle.”

Reed tekrar bana döndüğünde gözlerim içgüdüsel bir şekilde ona doğru çevrildi. Bu kısacık temas, göğsümün içinde gümbürdeyen orta şiddetli bir deprem gibi hissettirdi.

Reed bakışlarını kaçırıp Tara'ya başını salladı. "Sadece hediyeleri bırakmak için uğramıştım. Kalamayacağım."

"Sanırım bu, yeni üstü açık arabanın anahtarları?" Mavi pakete sarılmış kutuyu kapıp salladı. "Çoraba benziyor. Doğum gününde sana kesinlikle o mutfak önlüğünü hediye edeceğim. Koyu pembe."

Scotty elime uzandığında bakışlarım hâlâ Reed'in üzerindeydi, tamamen dalıp gitmiştim. "Yüzmeye gidiyorum. Benimle gelir misin?"

Telaşımın edepsiz derecede çekici kaynağından gözlerimi kırptırarak uzaklaştırırken, arzu dolu düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. "Elbette." Her yer cehennemin bu yakıp kavuran köşesinden iyiydi.

Onlara zayıf bir şekilde el sallayarak veda ettikten sonra Scotty'yi suya kadar takip ettim. İkimiz de tek kelime etmedik. Söylenecek başka bir şey yoktu. Parmaklarımız birbirine kenetlendi ve bu hareket sığ suyun içine girip ayak parmaklarım soğuk çamura saplanırken bana küçük bir dayanak olmuştu.

Bakışlarım sahil boyunca uzandı, rüzgâr saçlarımı yakalayıp yüzüme savuruyordu. Reed çadırın hemen önünde durmuştu. Uzak-tan beni izliyor, rahatsız ve karamsar görünüyordu. Gözlerine perde çekemiyor, bakışlarını gizleyemiyordu.

Hepsini görebiliyordum. Hissedebiliyordum.

Gülümsemedik, gözümüzü bile kırpmadık.

Sadece birbirimize baktık.

Ben su hattının bir tarafındaydım, Reed ise diğer tarafında.

BÖLÜM 24

Halley

ȦARA KUMLARIN ARASINDA yanına atladı, örgüleri gölün suyuyla ıslanmıştı. “Seni tekrar buraya çağırdığım için üzgünüm,” dedi Reed’e. “İçeceklerimiz ve cipsimiz bitti. Markete gidebilir misin?”

Tara beni, hiç durmadan çağırıp göndermesinden sonra sahile dönen babasının yanına sürüklerken mürdüm rengindeki ojeli tırnaklarıma baktım.

İki saat geçmişti ve ruhsal olarak çok yorgundum. Scotty gideli birkaç dakika olmuş, Reed ile öncesinde yaşadığım o kısa etkileşim beni halsiz ve güçsüz bırakmıştı. Günbatımı yaklaşırken gökyüzünde ruhumu neşelendirmeye yetmeyen, canlı renklerden oluşan bir tuval oluşturunuyordu.

Reed kamyonetinin yanından yavaşça bize doğru yürüdü. Üzerinde hâlâ grup baskılı tişörtü vardı ve lacivert beyaz bir mayo gi-yiyordu. Dikkati yalnızca Tara’nın üzerindeydi. “Partiyi daha bitir-miyor musun?” diye sorarken saatine baktı. “Geç oluyor.”

“Hava daha kararmadı bile.” Tara sanki erken bitirme fikri saç-maymış gibi bıkkın bir nefes verdi. “Suzie file kurdu, yani gün-batımına kadar voleybol oynayacağız. Eşyaları getirebilir misin?”

Reed iç çekip elini rüzgârla dağılan saçlarında dolaştırıp başını salladı. “Evet, tamam. Bana almam gereken şeyleri söyle.”

Tara, *Willy Wonka**'nın çikolata fabrikasında bulunan ürünlerin tamamının içinde olduğu bir alışveriş listesi oluştururken, ben de yanında kaskatı şekilde durmuş ellerimdeki kırışıklıkları inceliyordum.

“Takımımnda olmak ister misin?” diye sorduğunda, beni dalıp gittiğim düşüncelerden çekip çıkardı.

“Ah.” Gözlerimi kırptıştırdım. “Aslında yavaş yavaş gitmeyi düşünüyordum. Yoruldum.”

“ok sıkıcısın.”

“zgnm. Eve yürüyebilirim, burayla arasında fazla mesafe yok.”

“Sandalet giyyorsun. Ayaklarının ölümüne sebep olursun.”

“Ben böyle iyiyim. Yol o kadar uzun değil, ben-”

“Seni eve bırakabilirim.”

Reed'in teklifiyle aniden arpıldım. Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. Yüzüm ısınmaya başladı, elmacikkemiklerimi hafifçe lekeleyen güneş yanığı izlerine minnettardım. “şey... bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Yolumun zerinde. Hadi.”

Reed'in arkasını dönüp kamyonete ilerlemesini izlerken gözümün önünde kırmızı bayrakların en kırmızısı dalgalanıyordu. Bu korkunç bir fikirdi. Kendiliğinden gelişmiş, tüyler ürpertici, tamamen yasak ve zararlı cinsel yakınlaşmamızdan sadece bir hafta sonra yalnız kalmamız doğru olmazdı.

Ama ona karşı çıkacak kelimelerim yoktu. Tara yanımda durmuştu, vedalaşmak için kollarını uzatmış bana gülümsüyordu.

“Bu kadar uzun süre kaldığın için teşekkür ederim,” dedi kollarını benden ayırırken. “Kendini iyi hissetmediğini biliyorum.”

* *Willy Wonka*, İngiliz yazar Roald Dahl'ın Charlie'nin ikolata Fabrikası ve Charlie'nin Büyük Cam Asansörü adlı kitaplarında geçen, çikolata fabrikasının sahibi olan kurgusal bir karakterdir.

“Evet, eğer sıkıcı davrandıysam özür dilerim. Sanırım regl zamanım yaklaşıyor,” diyerek yalan söyledim.

“İğrenç ama tamamen anlaşılabilir.”

Ben arkamı dönüp babasıyla tuhaf bir yolculuğa çıkmadan önce Tara bana tekrar uzandı ve serçeparmaklarımızı birbirine geçirdi.

Duygulandım; sanki vedalaşma sarılmamız kanatlanmış, beni en yakın arkadaşımın çok ama çok uzağa uçurmaya hazırlanıyor gibiydi.

“Eve dönüğümde görüşürüz!” Döndü ve batan güneş, saçlarına doğru turuncu tonları sıçrattığı sırada koşarak arkadaşlarının yanına gitti.

Sertçe yutkunup kot şortumu bikinimin üzerine geçirdim ve plajda ayağımda olan sandaletlerimi giydim. Kafamın içinde olabilecek potansiyel konuşmaların provasını yaparken otoparka doğru yürüyüşüm gerginlikle doluydu. Reed çoktan sürücü koltuğuna geçmişti, motor gürlerken başını koltuğun arkasına yaslamıştı.

Ön camın olduğu taraftan göz temasından kaçınarak geçip yanına oturdum. Reed kamyonetin vitesini geriye alıp otoparktan çıkmadan önce bir süre sessizce orada oturduk.

Beş dakika sonra markete varmıştık.

Kaşlarımı çatıp önce yapıya ardından da Reed’e baktım. “Beni eve bırakacağını sanıyordum?”

Çenesi gerildi, gözlerindeki ifadeyi okumak imkânsızdı. “Konuşmamız gerektiğini düşündüm.”

Köprücük kemiğimi kaşıdım, orada kırmızı lekelerin oluşturduğu yepyeni bir sıcaklık vardı. “Bu kulağa acınası geliyor.”

“Evet,” diye mırıldandıktan sonra kapıyı iterek açıp dışarı çıktı. Onu takip etmekten ve kimsenin göğsümdeki kırmızı işaretleri görmemesini ummaktan başka çarem yoktu.

Reed araba alıp onu sürerek ilerlemeye başladı ve ben onun arkasından giderken omzunun üzerinden bana baktı. “İyi misin?”

“Harikayım.”

“Halley,” deyip iç çekti.

Floresan ışıklarının altındaki yüzüm yanıyordu. “Reed.” Yaklaşırken kollarımı birbirine bağladım, bikini üstü giydiğim göğüslerimin alışveriş yapanların tamamen gözlerinin önüne serildiğini fark ettim. “Ne söylememi istediğini bilmiyorum.”

“Aklından ne geçiyorsa onu söylemeni istiyorum,” dedi. “İkimiz olanlar hakkında konuşmadan çekip gittin. Eve tek başına yürüdüğün için çok endişelendim.”

Kulağımın arkasını kaşırken, “Kalamazdım,” dedim. Bir kolum hâlâ göğüslerimin üzerinde duruyordu. “Ayrıca konuşacak bir şey de yoktu. Utanç içindeydim.”

Bir süre sessiz kaldı. “Konuşacak çok fazla şey var.”

“Sadece seksti.” Sözlerim küstah olsa da kalp atışlarım tepetaklak olmuştu. “Sonuçta daha önce hiç seks yapmamış falan değilim.”

“Sadece seks,” diyerek beni taklit etti, rafları incelerken elleriyle sıkıca tuttuğu alışveriş arabasını kavradı. “Bana çok daha fazlası gibi hissettirdi.”

Daha *fazlasıydı*.

Her şeydi ve çok daha fazlasıydı.

Umut göğsümden yukarı doğru süzüldü ve sihrini kalbimin üzerine peri tozu gibi serpiştirdi. “Duygularımız çok yüksekti. Yaşam ve ölümü içeren durumlar kafa karıştırıcı durumlara neden olabilir.” Etrafıma baktım, duyma mesafesinde kimsenin olmamasını umuyordum. “Bu hiçbir şeyi değiştirmez, hatırladın mı?”

Başını sallayıp arabayı öne itti. “Asla böyle bir şey söylemedim.”

“Net bir şekilde ima ettin.”

“Bana konuşma fırsatı bile vermedin, Halley. Sen bunu sorguladığında hâlâ senin içindeydim, ardından da apar topar evden kaçıp gittin.”

Gözlerim kocaman açılmış halde ona bakarken, eritilmiş sıcaklık ayak parmaklarımdan yukarı doğru çıkarak beni ısıttı.

Reed yutkunup hayal kırıklığıyla nefes verirken arabayı durdurdu. “Sen, şey...” Öksürdü ve boş gözlerle cips paketlerine baktı. “Korunuyor muydun?”

Muşamba zeminin bataklığa dönüşmesini ve beni tamamen içine çekmesini istiyordum. “Evet. On sekiz yıl arayla, iki çocuğa sahip olma konusunda endişelenmene gerek yok.”

Reed gözlerini kırıştıtarak bana baktı ve dilini üstdudağında gezdirdikten sonra başını hafifçe sallayıp yürümeye devam etti. “Senin de endişeleneceğin bir konu yok. Uzun zamandır kimseyle birlikte olmadım.”

Nefesim kesildi. O kar fırtınasının içinden tekrar geçerken, söyledikleri kalbimin üzerinde buz tuttu.

“Son zamanlarda hiç kız arkadaşın oldu mu?”

“Birkaç tane.”

Aptala dönmüş şekilde ona bakıp kaldım. “Ama sen bana demiştin ki-”

“Yalan söyledim.”

Söylediklerini sessizlik takip etti, reyonların arasında gezinirken kollarımı etrafıma doladım. Kendimi Reed’in önüne gelen herkesle yattığına, kulüpler ve barlarda çekici kadınlarla buluştuğuna, beni de takılıp kenara attığı değersiz biri olduğum için zihninden silip attığına ikna etmiştim. Sonuçta Reed yakışıklıydı, otuzlu yaşlarının ortasıdaydı, istikrarlı bir kariyeri vardı. Kendine ait evi olan, herhangi birini kendine çekebilecek kadar harika yeşil gözlere sahip bekâr bir adamdı. Yanından geçip giderek öylesine alışveriş yapan insanlar bile gözlerini ondan alamıyordu.

Bekâr olması hiç mantıklı gelmiyordu.

Merak beni ele geçirdi ve ürkek bir şekilde, “Ne zamandan beri?” diye sordum.

Alt rafların birinden on ikili kola kutusunu alıp arabanın altına kaydırıldı ve kalkarken bana baktı. “Sana ne zamandan beri takılı kaldım ve başka bir kadına dönüp bakmıyorum mu?” Sesi duygudan yoksundu ama gözleri tutkuyla yoğurulmuş hançer gibiydi. “Bir buçuk yıldır.”

Bir kez daha dilim tutulurken bembeyaz oldum.

Reed yutkunup bakışlarını kaçırdı ve arabaya dönerek sürmeye devam etti. Sonraki on dakika onun itirafını kafamda çevirip dururken, rahatsız edici bir sessizlik içinde geçip gitti.

Sıraya girip kasadaki banda aldıklarımızı koymaya başladığımızda hâlâ sersemlemiş haldeydim.

“Halley,” dedi usulca.

Kasa sırasına yaklaşırken başımı ona doğru salladım, duygularımı kontrol altında tutmak çok zordu.

Bir buçuk yıl.

“Kuyrukluyıldız... bana bak.” Kasa bandın üzerinde kayan eşyalarla çınlarken Reed bana döndü. Gözlerim en sonunda yukarı kalkıp onunkilerle buluştuğunda öne doğru eğilip hiç tereddüt etmeden, “Bunu istedim. Bunu nefes almayı istediğimden daha çok istedim,” dedi.

Beklerken ona baktım, midemde beklenti filizleniyordu.

Bip, bip, bip.

“Ama bu bir daha asla yaşanamaz.”

O balon patladı. Reed’in karşısında tüm hevesim sönerken bakışlarımı kaçırdım. Çenem kaskatıydı, ruhum solmuştu. “Evet,” diye fısıldadım. “Biliyorum.”

“Ah, Tanrım... *evet.*” Alnım Reed’inkine değiyordu, kollarım boynunun etrafına dolanmıştı. Kamyonetin ön koltuğunda

Reed'in üzerinde gidip gelirken, göğüslerim açık pembe bikinimin içinde zıplıyordu.

Reed'in tişörtü hâlâ üzerindeydi ama mayosu bacaklarının altına inmiş, kaslı bacaklarına yapışmıştı. Başını aşağıya eğerek bikinimi çekiştirdi ve ağzıyla göğüslerimden birini kavradı. Ben kucağında yukarı aşağı hareket ederken, Reed hırıltılı inlemelerinin arasında meme ucumu yiyip bitiriyordu.

Umursamazca davranıyorduk.

Bu tehlikeliydi.

Kamyonet, trafikten ve yoldan geçenlerden uzakta boş bir kapalı otoparkın köşesine çekilmişti ama temkinli davranmıyorduk. Biri bizi fark edip polisler habere verebilir ve halka açık alanda uygunsuz davrandığımız için tutuklatabilirdi... sonra ne mi olurdu?

Ortalık tamamen karıştırdı.

Yine de bir şekilde bunların hiçbirini, Reed içimdeyken hissettiğim o mutlak cennetle karşılaştıramazdık.

Günbatımı pencerelerden içeri süzülüyor, tozlar açık gri bir pus gibi dönüyordu. Tırnaklarımı ensesine saplayıp diğer elimi saçlarının arasından geçirerek başımı arkaya attım. Birbirine çarpan vücutlarımızın erotik melodisi, beni kendimden geçmeme neden olan bir coşkuya sürüklüyordu.

Göğsümde dolaştırdığı dilini, dudaklarımız birbirine kenetlenene kadar boğazımda gezdirirken, "Siktir," diye hırladı.

Dikkatsiz, ıslak öpücükler bizi daha da besliyor, radyoda çalan şarkı inlemelerimizin sesini bastırmak adına çok az şey yapıyordu. Reed'in dili ağzımda dolaşırken gözleri kapandı ve dudakları hazla aralandığında haykırdım. Kalçalarım daha hızlı hareket etmeye başladı ve Reed çözülürken kıcımı iki yandan kavradı.

Zirveye tırmanırken ikimiz de nefes nefeseydik, Reed'in eli aramıza uzandı ve parmakları beni uçurumun kenarına doğru sürüklemek için klitorisimi ovuşturdu. Dizilerimi kalçalarına daha da

gömüldü ve onu mengene gibi sardım. Vücudum kasılıp titremeye başladı, gözlerimin arasında parıltılı bir ışık dans etti ve orgazm beni aşağıya çekti.

Reed saçlarımı yumruğunun arasına alıp kalçasını yukarı doğru kaldırdı. O rahatlamayla birlikte homurdanırken ben de çığlığımı bastırmak için yüzümü onun boynuna gömdüm.

“Halley, Halley... *siktir*.” Reed parçalara ayrılıp içime boşaldı ve saçlarımdaki tutuşu gevşeyip koltuğuna yığılıp kalana kadar beni sıkıca tutarken kaskatı kaldım.

Göğsüne dolanmış halde kaldım, yavaşça verdiğim nefesler boğazını ısıtıyordu. Nabzının attığı noktaya hafif bir öpücük bıraktığımda Reed ürperdi ve kollarıyla etrafımı sararak beni olduğum yerde tuttu. Göğsünün inip kalktığını hissedebiliyor, kalp atışlarını duyabiliyordum. Akışan, sıcak bir sıvı damarlarımda dolaşırken bacaklarımda içi ıslaklıkla kaplandı.

Kısacık bir anlığına bile olsa mutluydum. Güvendeydim, hayattaydım ve tapılırcasına seviliyordum.

Bu anın ilk seferinde olduğundan daha uzun sürmesine izin verdim. İçimde sertleşmesinin verdiği hissin ve beni her anlamda doldurmasının tadını çıkardım. İç çekip boynunu ve çenesini öperek dolaştım. Hâlâ aralanmış halde duran dudaklarına geldiğimde tereddüt ettim.

Reed iki eliyle saçlarımı geriye doğru attıktan sonra yüzümü kavradı ve başparmaklarıyla kızarmış yanaklarımı nazikçe okşadı. “Bu defa benden kaçma,” diye yalvardı usulca. Dudaklarımızı yumuşak bir öpücükle birbiriyle birleştirmeden önce gözleri yüzümde dolaştı.

Derin bir nefes verip göğsüne yığıldım ve yanağımı sertçe çarpan kalbinin üzerine dayadım. Reed ise saçlarımı ve sırtımı okşuyordu, avucuyla enseme kavradı. Yaşlar gözlerime birikmeye başlarken, “Ne yapacağımı bilmiyorum,” diye itiraf ettim.

Beni kendine tamamen çekerken, daha sıkı sarıldı ve hiçbir şey söylemedi.

Tek bir damla gözyaşı kayıp gitti. “Senin bilmen gerekiyordu. Cevapların sende olması gerekiyordu.”

“Neden?”

“Çünkü sen daha büyüksün.”

Reed yüzlerimizin tekrar karşı karşıya gelmesi için beni yukarı doğru çekti, talebim karşısında duyguları daha yoğun hale gelmişti. “Daha büyük olmak daha bilge olacağın anlamına gelmiyor. Yaşın cevaplarının olacağı garantisini vermez.” Yanağımı avucunun içine aldığı anda kendimi dokunuşuna bıraktım. “Yaşla birlikte emin olmak gelir. Tam olarak ne istediğini bilecek kadar olgunlaşırsın. Ama bu her zaman mantıklı ya da doğru olacaksın demek değildir. İşte o zaman bütün bunlar, bir lanet haline gelir.”

Yutkunup, “Peki senin emin olduğun şey ne?” diye sorarken, parmaklarım tişörtünün içinde kıvrıldı.

Reed’in gözleri duygularıyla berraklaşırken avucunu omurgamda aşağı yukarı gezdirmeye devam etti. Kirpikleri titreşti ve derin bir nefes verdi. “Bu bittiğinde çok fena acıtacağından eminim.”

BÖLÜM 25

Reed

RESTORANDA KARŞI KARŞIYA OTURURKEN Tara patates kızartmalarımdan birini aşırđı. Haziran ortasındaki güneş yan taraftaki pencerelerden içeri süzölüyordu. Tara'nın gülümsemesini parlatıp onu aydınlattı ve son iki haftadır zorla sindirmeye çalıştığım gerçeği vurguladı. Küçük kızım artık liseden mezun olmuştu.

Artık resmi olarak yetişkin ve olgun bir kadındı.

Bunun olması imkânsız gibi gelmişti... ama işte buradaydık.

İki kolumu da masaya dayayıp öne doğru uzandım ve başımı eğdim. Melankolik bir şekilde onu inceledim. Başımın hemen üzerinde kasvet dolu bir bulut dolaşıyordu çünkü birlikte geçirdiğimiz bu zamanların giderek azalacağını ve seyrek aralıklarla olacağını biliyordum.

Ayrıca derslerimin dışında gerçekleşen yeni aktivitelerimle beraber, bu anlar ağır sırlarımın gölgesi altında kalarak kısacık buluşmalara dönüşebilirdi.

Tara patates kızartmasını çiğneyip yutmadan önce kaşları havaya kalktı. “Ne? Bana sanki yüzümü bir babunla değiştirmişim gibi bakıyorsun.”

Kaşlarımı çattım. “Babunlardan hoşlanmam.”

“Biliyorum. Söylemek istediğim şey de buydu.”

“Bir babuna asla sana baktığım gibi bakmam. Bu gözlerde yalnızca gurur ve uçsuz bucaksız bir sevgi var.”

“Sanki ürkütücü, babun ellerine benzeyen ayaklarımla, kalbinin üzerinde zıplayıp durmuşum gibi görünüyorsun.”

Zihnimde oluşan görüntü karşısında fiziksel olarak irkildim. “Zamanın ne kadar hızlı geçtiğini düşünüyordum. Ne kadar büyüdüğünü.”

Tara başını sallarken söylediklerimi düşündü ve ardından ağzına birkaç kızartma daha attı. “Şey... öyle düşünüyordun. Şu an aklından sadece babunlar geçiyor.”

Sırtarak masanın karşısına bir patates kızartması attım ve doğrudan Tara’nın burnuna çarptı.

“Çok ayıp!” Kıkırdayıp bir avuç dolusu kızartmayı bana fırlattı. “İnsanların içinde yemek savaşı yapmaktan hoşlanmadığımı biliyorsun.”

“Ah, biliyorum. Yedinci yaş günü partin hâlâ kâbuslarıma giriyor.”

“Her yer pasta olmuştu.”

“Fazlasıyla.”

Tara’nın yüz hatları yumuşadı, zümrüt yeşili gözleri pencereden sızan ışıkla parlıyordu. Uzun saçları, koyu kahve dalgalar halinde omuzlarından dökülüyordu. Kirpikleri tıpkı benimkiler gibi uzun ve kıvrımlıydı. Kemik yapısı benimkine benziyordu. Keskin bir çenesi, gamzeleri ve dolgun dudakları vardı. Gözleri benimkilerin rengine olsa da şekli Whitney’ninkiler gibiydi. İkisinin de burunları ufacıktı.

O kadar güzeldi ki.

Benim küçük kızım.

Tara, “Sanki benimle birlikte hüznlenmek için beni yemeğe çağırmışsın gibi hissediyorum,” derken patates kızartmasından bir ısırık alıp kalanını çikolatalı *milksake*ine batırdı. “Haksız mıyım?”

“Evet.”

“İnanamıyorum.” İç çekip koltukta arkasına yaslandı. “Mezuniyet törenimde gözyaşlarını görmüştüm. Bunun geleceğini hissediyordum.”

“Onlar gözyaşı değildi, rüzgâr yüzündendi.”

“Kapalı alandaydık.”

“Orada rüzgâr vardı.”

Dudaklarını kıvrarak bir gülümsemenin serbest kalmasına izin verdi. “Ben hâlâ senin küçük kızınım baba.”

Siktir.

Rüzgâr geri dönmüştü.

Duygularımı bastırarak çenemi kaşıyıp başımı salladım. “Ebeveyn olduğunda, bu günlerin kaçınılmaz olduğunu ve eninde sonunda bunlarla karşı karşıya kalacağını bilirsin. Hazır olmaya çalışırsın ve öyle olduğunu da düşünürsün ama bu imkânsızdır. Böyle anlar, her zaman epey uzak görünüyor ama sonra *bam!* Artık sırtta dolaştırmak, yüzme dersleri, duvarları boyayan doğum günü pastası olmuyor. Sanki gözümü açıp kapattım ve bir anda büyüdün.”

Tara tabağını kenara iterek, masanın üzerinden bana baktı. Gözleri nemlenmişti ve parlıyordu. “Bir şeyleri kaçırdığını hissediyor musun? Yani... annemden ayrıldığın için?”

“Bunun yolunda gitmesi için iyi iş çıkardığımızı hissediyorum. Her karar bir fedakârlık gerektirir.” Sertçe yutkunurken dişlerimi sıktım. “Eğer birlikte olmaya devam etseydik, acı çekecek ve mutsuz olacaktık. Ardından hayatımızın geri kalan kısımları da zarar görecekti. İkimize bunun için çok kızardın.”

“İkinize kızgın olduğumu hayal bile edemiyorum.”

Ellerimi önümde birleştirdim. “Böyle bir şeyi gerçekten tecrübe etmediğin sürece tam olarak anlamlandıramazsın ve umarım ki bunu yaşamazsın. Umarım seni her şekilde tamamlayan, sana güç ve cesaret veren, sonuçları her ne olursa olsun senin için bütün gücüyle savaşan, seni her parçanla seven birini bulursun. En mutsuz

kısımlarını, gömmeye çalıştığın en çirkin parçalarını bile sevecek birini.”

Düşüncelerine dalıp gitmiş halde elini bardağına sardı ve başını salladı. “Birbirinizin çirkin parçalarını, birlikte kalmaya yetecek kadar sevmediniz.”

Aklımın içinde cevabı döndürüp dururken ellerime baktım. Bazen bu ellerin bütün parçaları bir arada tutamayacağının farkındaydım. Güzel olanları bile. “Annene hâlâ fazlasıyla saygı duyduğumu ve onu çok sevdiğimi biliyorsun. Bu asla değişmeyecek. Ama... sanırım değer verdiğin biri sana ihanet ettiğinde, kırılmış parçaları hiçbir yapıştırıcı bir araya getiremiyor,” diye açıkladım. “Birkaç yıl önce haftalarca uğraştığımız yapbozu düşün.”

“Evet. Şu *Mickey Mouselu* olan.”

“*Ladybug* daha yavruydu ve parçalardan birini kemirmişti. Bütün yapbozu birleştirmiştik ama o tek parça bükülmüş ve paramparça olmuştu, bu yüzden asla yerine uymadı. Çok sinirlenmiştin. Ben her ne kadar onu düzeltmeye çalışıp yerine koymaya uğraşsam da sen bozulmuş o parça yüzünden, yapbozun asla mükemmel olmayacağını söylemiştin.”

Örneğim gözlerinde titreşti ve Tara dudağını ısırarak gözlerini kaçırdı.

“Sadece şunu söylüyorum, bazı şeyler devam ettiği sürece harikadır. Biz ikimiz yapboz parçalarını birleştirirken eğlenmiştik, tıpkı annenle ilişkimiz süresince yaşadığımız çoğu mükemmel an gibi. Ama kaçınılmaz sonuç yine de aynı. Bozuk bir yapboz.”

Tara titrek bir nefes aldı ve yumruk haline getirdiği ellerini kucığında birleştirdi. “Evet, anlıyorum. Hâlâ birbirinizi sevdiğinizi ve tekrar denemek istediğinizi sanmıştım.”

“O sevgi tamamen senin etrafında şekillenen türden.”

“Mantıklı,” dedi. “Halley benim bazı şeyleri kafamdan uydurduğumu düşünüyordu. Belli ki haklıymış.” Omuz silkerek bana

utangaç bir şekilde gülümsedi. “Sadece mutlu olmanı istiyorum. İkcinizin de. Sürekli çalışıyorsunuz ve her zaman yalnızsınız. Hayatında başka biri var mı?”

Sorusu karşısında kalbim sıkıştı.

Kaslarım gerildi, kalp atışlarım hızlandı ve ellerimi birbirine kenetleyip masanın karşısından şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım. Ne gözlerimdeki kısa süreli parlamayı ne de içlerindeki gerçeğı kontrol edebilmişim.

Koyu kaşları merakla havaya kalkarken nefesi kesildi. “Var. Kim o?”

“Hiç kimse,” dedim hızla, sesim hain bir sertlik yüzünden boğuk çıkmıştı. “Kimse yok.”

“Yalancının tekisin.”

“Kimseyle birlikte değilim, Tara.”

Kısmen doğruydu. Halley ve ben, *gerçekten* birlikte değildik. Sadece seks yapıyorduk, bu bir bakıma son kullanma tarihi belli olan bir şeydi.

Burnunu kırptırdı ve gözlerinin önüne düşen bir tutam saça üfleyip arkaya attı. Bakışlarını pencereden dışarıya çevirdiğinde dikkati dağılmıştı. Saklamaya hazır olmadığım bir şeyin ima edilmesinden dolayı kendi kendimi yiyordum. “Biliyorsun, bana anlatabilirsin. Bu beni üzmeyecek.”

Çenemi avucumun içine dayadım, dirseklerim masaya neredeyse dişlerimin yanağımanın içine saplandığı kadar sertçe bastırıyordu. “Biliyorum.”

“O kim olursa olsun, sana arka çıkacağım.”

Damarlarımı sıkıştıran ve kalbimin göğsümün üzerinde bir oyuk açmasına neden olan mide bulandırıcı bir his, harareti bir ateş gibi kan dolaşımda süzülürken gözlerim kapandı. “Seni her şeyden daha fazla sevdiğimi biliyorsun, değil mi?” diye itiraf ettim, sesim korkunç bir çatırdamayla titredi.

Bunu söylemem gerekiyordu. Tara'nın bunu bilmesine ihtiyacım vardı.

Tara bana baktı, yanakları pembelikle parlıyordu ve gözleri benden akan duygularla büyümüştü. "Tabii ki biliyorum." Masanın üzerinden uzanarak elimi tutup sıktı. "Ben de seni seviyorum. Sen gelmiş geçmiş en harika babasın."

Öne doğru eğilirken gözlerimdeki ışıltı geri dönmüştü. "Herhangi bir rekabet olduğundan haberim yoktu."

"Rakiplere gerek yok. Herkes senin domine edeceğini bilir."

Sırıttım. "Sadece zirveye ulaşmak için herkesi fena halde benzeceğimi biliyorlar."

Tara'nın kıkırdamalarıyla sohbet daha hoş bir noktaya geldi. Eğlenceli şakalaşmalarımıza ve patates kızartması savaşımıza geri döndük. Yine de suçluluk duygusu hâlâ oradaydı. İhanetten doğan bir suçluluktur. Kızıma az önce üzerine ders verdiğim bir konuydu.

Zayıflıktan doğan bir suçluluktur.

En yakın arkadaşından doğan bir suçluluktur.

Benim *Wonderwall*'ım.

Ama aramızdaki o duvarın, harika olmakla uzaktan yakından hiç ilgisi yoktu. Ve korkarım ki duvarın yıkılıp hepimizi öldürüp gömmesine, yerinden çıkacak tek bir tuğla kadar uzaktaydık.

* Yazar burada Oasis grubunun aynı isimdeki şarkısına gönderme yapmaktadır. Wonderwall, Oasis grubunun en ünlü şarkılarından biridir ve sürekli aklınızdan geçen kişi anlamında kullanılır. Wonder kelimesi İngilizcede harika/mükemmel anlamında da kullanılır, Wall kelimesi de duvar anlamına gelmektedir. Yazar devamında buraya da bir atıf yapmaktadır.

BÖLÜM 26

Reed

TEMİZLENMESİ İÇİN bez, bazı yerlerde de paspas ve kova gerektiren türden bir pislik vardı. Dağınıklığın bir kısmı dışarı taşarak diğer alanları da tehlikeye atıyor, bu da ufacık hasarı devasa rahatsızlığa dönüştürüyordu. Bir de o aşamaya gelmenizi sağlayan; her yanlış adımı, her yanlış dönüşü gözden geçirmenize neden olan üst düzey seviye felaketler vardı.

Biz bunların hiçbirine dahil değildik.

Biz tamamen sıçıp batırmış durumdaydık.

Bu ovularak halıdan çıkarılacak bir lekē, bozuk olanı düzeltmek için saatler süren el emeği gerektirecek tam kapsamlı bir tadilat da değildi. Yoluna çıkan her şeyi boğan merhametsiz bir seldi. Gümüş rengi çarşafıma dolanmış bronzlaşmış vücudu ve yastığımızın üzerine altından bir nehir gibi saçılmış saçları izlerken, suyun yüzeyine tekrar ulaşp temiz havayı ne zaman içimize çekebileceğimizi merak ediyordum.

Evimin yatak odasındaki pencereden sızan güneş ışığı, yanaklarını soluk sarı çizgilerle boyuyordu. O kadar harikaydı ki. Etrafında tatlı bir masumiyet kıvrılıyor, bir önceki geceden kalma günahkâr anılarla karışıyordu.

İki haftadır yatıyorduk.

Bununla gurur duymuyordum ve daha fazlasının gelmesini de kesinlikle beklemiyordum. Sahip olabileceğimiz tek şey buydu.

Komodinin üzerine bir bardak sıcak kahve koydum ve yatağın üzerinde ilerleyerek bir kolumu ona dolayıp Halley'yi çıplak göğsüme çektim. Duygularımın mantığımı bastırmaması ve bu durumun tam olarak şu anki haliyle kalmasına izin vermek için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Bu, gölgelerin içinde yaşayacak ve asla gün ışığı görmeyecek, yasak bir ilişkiydi. Halley'yi asla yemeğe çıkartmayacak, kalabalığın içinde elini tutmayacak ya da parmağına yüzük takmayacaktım.

Düşüncelerimi sesli ve net bir şekilde sunmuştum, Halley de şartlardan memnun olduğunu iddia etmişti. Ama en iyi şekilde kurulmuş planların bile en sonunda altüst hale geldiğini ve cinayet mahalindeki gibi darmadağın olduğunu biliyordum.

Halley uyanırken kıpırdandı ve kalbimin hızlanmasına sebep olan tiz bir ses çıkardı. Yan tarafıma yuvarlandı, kirpikleri dalgalanıyor ve kaşlarını okşuyordu. Elimi karnının üzerinde dolaştırıp şakağına bir öpücük bıraktığımda uykulu bir gülümseme tüm yüzüne yayıldı.

"Günaydın," dedi. Uyku sersemliği yüzünden sesi çatallı çıkıyordu. "Erken kalkmışsın."

"Saat yediyi geçti. Artık gitsen daha iyi olur."

Kollarını başının üzerine uzatıp gerildiğinde, karnı avucumun altında düzleşip sıkılaştı. Elimi göğüslerinin arasından boğazına doğru kaydurdum ve dudaklarının benimkilere dönmesi için onu çevirdim.

Dudaklarımız birbirine temas ettiği anda gevşeyip iki kolunu da boynuma doladı ve beni üstüne çekti. "Gitmek istemiyorum." Parmakları temkinli şekilde taranmamış saçlarımdan geçti. "Burayı seviyorum."

“Ben de burada olmanı seviyorum.” Dudaklarımız tekrar birleşti. Sadece tüy gibi, yumuşacık bir temastı.

“Tara’ya Scotty’de de kalacağımı söyledim. Öğlen olana kadar gelmemi beklemez.”

Boğazıma bir yumru otururken gözlerimi kapattım. “Bu tehlikeli. Bunu, burada yapmamalıyız. Tara’da evimin anahtarı var,” dedim ona.

Yüzü asılmış olsa da başını salladı. “Sanırım eski otellere ve otoparkların karanlık köşelerine sığınabiliriz.”

Siktir. Öyle olmasını da istemiyordum. Onu burada; yatağım-
da, evimde ve altından ışığını, dünyamın renksiz olan her köşesine damgalamasını istiyordum. “Benim yatağımdayken harika görünüyorsun.” Öpücüklerimi boğazından aşağıya doğru indirdim. Aletim yarı sertlikten, taş gibi sertliğe geçiş yapmıştı. “Ama güvenli değil.”

“Belki biraz daha kalabilirim?” Topuğu, ayak bileğimin etrafına dolandı ve ardından bacağım boyunca ilerledi. “Hâlâ yapmak istediğim şeyler var.”

“Öyle mi?” Dilim nabzının attığı, dün gecedен kalma hafif bir morluğun tenini lekelediği noktayı okşadı. “Ne gibi şeyler?”

Elini aramızdan geçirdi ve avucunu iç çamaşırlarımı zorlayan ereksiyonuma bastırdı. “Kahve.” Ben ürperip kendimi ona doğru bastırana kadar beni sıktı. “Kahvaltı.” Eli ince kumaşın üzerinden beni okşadı. “Duş.”

“Hımm.” İnleyerek vücudundan aşağıya kaydım ve Halley’nin sırtı kavislenirken iki göğsünü de avuçlarımın içine aldım. Koyu bir meme ucunu sertleşene kadar ağzıma aldım ve dilimi üstünde gezdirdim. “Daha sonra.”

Nefesi kesilirken, “Tamam,” dedi, altımda titriyordu. “Uyum sağlayabilirim.”

Hızlı bir hamleyle pozisyonlarımızı değiştirdim ve ben sırtüstü yatarken o üstüme çıktı. Halley’yi gövdem ve göğsümden

yukarı kaydırıp, kadınlığı ağzımın önüne gelene kadar çektiğimde şaşkınlıkla nefesini tuttu. Düzgünce temizlenmiş tüylerin üzerini öperken, “Kahve komodinin üzerinde,” diye mırıldandım. “Kahvaltı bekleyebilir.” Kendisini ağzıma doğru bastırmaya çalıştığında, oraya ulaşamayacağı şekilde Halley’yi sabit tuttum. Kasığı hayal kırıklığıyla daireler çiziyordu. “Ayrıca seni dušta becermeyi planlıyorum.” Dilimle klitorisini hafifçe yalayınca, bu hareket üstümde kıvrınmasına ve inlemesine sebep oldu. “Ama ilk önce sen yüzümü becereceksin.”

Ellerimle kalçasını kavradım ve onu ağzıma doğru çekip yiyip bitirmeye başladım. Halley çılgık attı, dizleri başımın etrafında bükülürken sırtı kamburlaştı. Dilimi aç ve öfkeli darbelerle içine itiyor, Halley iki eliyle yatak başlığına tutunmuş kendisini bana bastırırken, ben de onu kendime çekiyordum.

Onu açlıktan ölen bir adammışım gibi yedim. Sanki Halley benim son yemeğimdi; onun hayatımın sonuna kadar tadacağım, paha biçilemez bir lezzet olacağının farkındaydım. Çok hassastı, kontrolü tamamen elime almam ve onunla ne istersem onu yapmam konusunda çok istekliydi. Bana her şeyi yapmam için izin verirdi.

Kalbini kırmama bile.

Halley bu pozisyondayken her zaman daha hızlı gelirdi. Titremesi, nefes nefese kalması, kıvrılması ve ellerinden birini saçlarımdın arasına sokup çekiştirmesi sadece bir dakika sürmüştü. Klitorisini sertçe emdim, dilim ritmik hareketlerle içinde gidip geliyordu. Halley en sonunda kırılmış cam bardak gibi paramparça oldu ve daha fazlası için yalvarıp alnını yatak başlığına yaslayacak şekilde üstümde yığıldı.

Altından kayarak çıkıp onu ellerinin ve dizlerinin üzerinde tekrar konumlandırmadan önce kendini toparlaması için ona zaman vermedim. Halley’yi kalçalarından tutarak kaldırıp aletim serbest

kalana kadar iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağıya indirdim. Zaten ihtiyaçla çoktan sızlıyor ve ucundan zevk sıvısı damlıyordu.

Halley'nin elleri yorganları kavradı ve yüzü yastığa gömüldü. Aletimin şişmiş başını, kayganlaşan girişinden kaydırarak arkasında diz çöktüm.

İnleyip kıcını bana doğru bastırdı. Açgözlü ve talepkârdı. "Reed..."

Adımı onun dudaklarından böyle keskin bir şekilde duymak içimdeki canavarı daima serbest bırakıyordu. İçimde delik açan, kanımı kaynatan, ilkel ve sahiplenici bir duyguydu. İnce belini morartacak kadar sıkın parmak uçlarım bembeyaz kesilirken, hızla içine doğru hamle yaptım.

Her zaman böyle oluyordu.

Vahşi, şehvetli ve hızlıydı.

İlk iki sevişmemiz dışında neredeyse hiçbir zaman yüz yüze sevişmediğimizi fark etmişim. Ona hep bu şekilde arkadan sahip olmuş, üzerime çıkmasına izin vermiş ya da ben dizlerimin üzerine çökmüşken ve Halley bacaklarını omuzlarıma doğru kaldırmışken onu becermişim.

Yakınlık bizim felaketimize neden olabilirdi. Fazla göz teması, yavaş öpücükler, yumuşak dokunuşlar ve nazik hamleler... Bunlar uzaklaşmayı imkânsıza yakın hale getirecek şeylerdi.

Ve ben devam etmek zorundaydım.

Başka bir seçenek yoktu.

Ama henüz değil...

Onu her zaman yaptığım şekilde becerdim. Öfke ve hayal kırıklığı, sapkın şehvetle birleşirken içimde yeşermeye çalışan sevgi tomurcuklarını görmezden geldim. Halley'yi saçlarından tutup arkaya çekerek boynuna ıslak ve sıcak öpücükler kondurdum. Kokusunu içime çekip zirveye çıktığım sırada altımda inledi. Sırtı, göğsümle aynı hizaya geldiğinde kolumu ona sarıp göğsünü kavradım.

Kaçınılmaz olanı uzatmaya çalışıyordum. Daima bu kadar erken sona ermesinden ve asla yeteri kadar uzun sürmüyor olmasından nefret ediyordum.

Sert bir orgazmın etkisiyle inleyip yüzümü onun yumuşak saçlarına gömdüm ve rahatlamanın dalgalarını içine akıttım. Dişlerim omuzlarına sürtündüğünde inleyerek bana doğru sallandı. Teninde pencereden gelen ışıkla parlayan incecik bir ter tabakası oluşmuştu. Çekildiğimde adrenalinin etkisiyle nefesi kesilmiş halde yatağa yığıldı.

Ben iç çamaşırlarımı yukarı çekerken, Halley memnuniyetle dolu bir mırıldanmayla sırtüstü yuvarlandı. Dudaklarında başka bir tebessüm vardı, gerildiğinde harika vücudu gözlerimin önüne serildi. Kızarmış yanakları ve dağınık saçlarıyla bana bakarken gözleri berak, hayranlık doluydu. Sanki gerçekte olduğum kişi değil de onun ruh eşiydim.

Halley tamamen tatmin olmuş, çıplak sırtı bana dönecek şekilde karnının üzerine dönerek yattı.

Yara izlerine baktım.

Göğsümün içinde gizleyemediğim, şefkat dolu bir girdap yeşerdi ve taşlaşmış kalbimi tuzla buz etti. Mantıklı davranmaya çalışan tüm yanıma rağmen öne eğildim ve avucumu sırtına bastırdım. Ardından işaretparmağımı savaş yaralarının kıvrımlı kenarlarında gezdirdim. Tıslayarak bir nefes verdi ve altımda hareketsiz kaldı. Kendi yara izim, onunkilere çekiliyormuş gibi nabız misali atıyordu. Sanki birlikte gizli bir kulüpteydik. Acıya ortaklık ediyorduk. Şiddette yol arkadaşlığı yapıyorduk. El ele vermiş, fırtınaya göğüs geren iki savaşçıydık.

Ben yaraları takip etmeye ve dokunmaya devam ederken Halley inledi. Empati kurmak mantığımı bastırıyordu. En derinlerdeki parçalarım, onu dünyadaki tüm kötülüklerden korumak, yanımda tutmak ve onun hem bedenini hem de ruhunu savunmak istiyordu. Ancak bu parçalarım aynı zamanda onu korumamın tek yolunun,

parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermek olduğunu da biliyordu. Çelik gibi olan o bağları kopartmalı ve gitmesine izin vermeliydim.

Elim kalçasına indiğinde Halley bana döndü. “Bana böyle dokunman hoşuma gidiyor.”

Yanında dizlerimin üzerine çökmüş halde öylece oturdum, ter tenimde serin bir his bırakıyordu. “Nasıl?”

“Sanki seninmişim gibi.”

Kalbime bir ağrı saplandı.

Halley *benimdi*.

O daima benim olacaktı.

Ama bir şeyin bize ait olması, onun kalacağı anlamına gelmiyordu.

Geriye çekildiğimi, zihnimin duygudan yoksun köşesine geri döndüğümü ve maskeyi tekrar taktığımı gördü. Halley oturur pozisyona geçerken, ben o bağı kesmeye fırsat bulamadan konuştu. “Bir fotoğraf çek,” dedi.

Kaşlarımı çatarken, “Ne?” diye sordum.

Yatağın üzerinde emekleyerek ilerledi ve eğilip fotoğraf makinesini aldığı anda gülümsemeye başladı. “Fotoğraf. Anı saklamak için.”

Halley kendi anları konusunda oldukça hassastı. Öylesine bir hevesle fotoğraf çekmez, değersiz şeyleri kayıt altına almazdı. Bu onun saklamak istediği bir andı.

Bana fotoğraf makinesini uzattığında, sanki yabancı dildeki bir ders kitabıymış gibi ona baktım.

“Sadece düğmeye basacaksın,” derken hâlâ gülümsüyordu. “Tam şurası.”

Kamerayı bana doğru uzatarak yaklaştı ve ne yapacağımı gösterdi. Ellerimdeki varlığı ağırdı, keşfedilmemiş bir nesneydi. Askısını objektiften uzaklaştırdım ve makinenin ortasını yüzüme yaklaştırıp vizörden bakarken, Halley’nin çarşafı göğüslerine çekerek yatağa

uzanmasını izledim. Gülümsememi sağlayan saçma bir yüz ifadesi yaptı.

“Yap şunu,” dedi şakayla karışık bir emirle.

“Çok fazla hareket ediyorsun.”

“Böyleleri en iyilerinden olur.”

Çerçeveyi ayarladığımda ayak parmaklarıyla bacaklarımı gıdıklayınca irkildim. Kahkaha atarak kendini arkaya attı. Yanakları hâlâ kızarıktı, saçları dağılmıştı.

İşte tam da şu anda çok güzeldi. Fotoğrafi çektiğimde; dişleri bembeyaz parlamış, gözleri kapanmış ve saçları baldan bir nehir gibi yastığımı örterken çirkin gerçekliğimiz yok olmuştu.

Bu hassaslığın daha uzun sürmesine izin veremezdim. Beni tüketirdi. Fotoğraf makinesini yatağın üzerine fırlatıp iç çektim, o güzellik siyaha dönüşmeye başlamıştı. Yataktan emekleyerek kalkarken, “Kahvaltı?” diye sordum.

“Olur.” Ben soğumaya başlamış kahveye uzanırken Halley’nin gülümsemesi yavaşça silindi.

Kahverengi kupayı ona uzatıp içinden hafif bir yudum almasını izledim. Geri dönen gülümsemesi, eskisi gibi ışıldamıyordu.

“Şimdiden kahvemi nasıl sevdiğimi biliyorsun.”

Saçlarımı karıştırıp omuz silktim. “Evde kahve yaparken seni görmüştüm.”

Koyu kavrulmuş kahve, çok az süt ve bir çay kaşığı bal.

Bunun hiçbir anlamı yoktu.

Kahvesini nasıl sevdiğini, en sevdiği şarkıları, en derin korkularını ve hayallerini, dilim bacaklarının arasına ne zaman girse adımı söylerken nefesinin kesileceğini, ruh hallerine göre gülümsemelerinin ne anlama geldiğini bilmek... Tüm bunlar benim sadece iyi bir gözlemci olduğum anlamına gelirdi.

Halley yataktan kalktı ve temizlenmek için banyoya doğru ilerledi. Birkaç dakika sonra dolaptan mısır gevreği kutularını çıkarırken mutfakta yanıma geldi.

Ona baktım, üstünde sadece bana ait olan bir tişört vardı. Gözlerim çıplak bacaklarında gezinirken çenem gerildi. Öksürüp dolapları karıştırmaya geri döndüm. “Mısır gevreği sana uyar mı?”

“Evet. Tabii bir şeyler pişirmemi istemezsen?”

“Bunu basit tutabiliriz.”

Üzerinde tişörtümden başka bir şey yokken, mutfağımda yemek bir şeyler pişirerek mucizeler yaratmasını izlemek akıl sağlığım için hiç iyi olmazdı.

Halley arkamdaki küçük mutfak adasına zıplayıp oturdu ve bacaklarını sallamaya başladı. Saçları omuzlarından aşağıya karma-karışık olmuş dalgalar halinde dökülüyordu. Radyoyu çalıştırınca bir pop şarkısı mutfağa süzüldü. Şarkıya eşlik ederken dudaklarının nasıl hareket ettiğini görmezden gelmeye çalıştım, biraz detone oluyordu. Sütü almadan önce dolaptan kâseleri ve kaşıkları çıkardım.

Mısır gevreğini izlerken Halley’nin gözleri ışıldadı. “*Rice Krispies*. Noel temalı olandan.”

“Tatil zamanında bolca stok yaptım. Sonsuza kadar mısır gevreğim olacağından eminim.”

Ela gözlerindeki yeşil noktalar ben ona bir kâse götürürken parlıyordu. “Noel Arifesi’nde sana bundan bir kutu aldığımı hatırlıyorum.”

Mısır gevreğimi ayakta, tezgâha yaslanarak yemeye başladım. Üzerimde spor şortum vardı, hâlâ tişört giymemiştim. “Evet, almıştın.”

“Ardından bütün alışverişimi ödemeye kalkmıştın ve iddiayı kaybetmene rağmen *yine de* cebime gizlice para sıkıştırmıştın. Sen iyi bir adamsın.”

İyi bir adam.

Bu sıfat içimi çürümüş dişlerle kemirdi. İyi adamların, kızlarının arkadaşlarını becermediğine ve bu konuda yalan söylemediklerine oldukça emindim.

Ben kesinlikle adi herifin tekiydim.

Kestirip atarak, "Hımm," demekle yetindim.

Mısır gevreklerimizi sessizlik içinde yedik, birbirimize kaçamak bakışlar attık, bazılarından kaçındık ve ikimiz de kendi kafalarımızın içinde kaybolup gittik. Ben söyleyecek bir şey bulamadan önce şarkı değişti.

Lanet olası *Wonderwall*.

İlk birkaç akor çalmaya başladığında gülümsemesi tekrar canlandı ve bu bana, Halley'nin gripi düzeldikten kısa süre sonra Whit'in verandasında geçirdiğimiz soğuk bir öğleden sonrayı hatırlattı. Halley o sırada bana yarı yarıya âşık gibi görünüyordu, bu yüzden CDyi aslında başka birisi için aldığımı söyleyerek işlerin gidişatını değiştirmekten başka çarem yoktu. Tabii ki bu bir yalandı. Plak mağazasında albümleri incelerken aklımda sadece onun yüzü vardı.

Özel bir kız için özel bir CD.

Kendime bunun masumca bir şey olduğunu söylemişim ama bu noktaya gelmiştik.

O anı hatırladığımda iç çekip bir kaşık daha mısır gevreği aldım ve söyleyeceklerimi düşündüm. Karanlık içimi tırmalayıp duruyordu. "Geriye dönüp baktığımda tam olarak nerede sıçıp batırdığımı merak ediyorum, biliyor musun?" diye sordum yüksek sesle. "Belki bu o lanet CDyi aldığım zamandı. O küçük anlar. Kesinlikle antrenmanlar." Çenemi sıkıp yerdeki fayanslara baktım. "Sanki attığım her adım beni yanılsa sürüklemiş gibi hissediyorum. En sonunda da buraya geldik. Lanet olası bu arafa."

Halley kaşlarını çatarken yüzündeki tebessüm silindi. “Ben o şekilde görmüyorum. Yaşanan her şeyin bir nedeni olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor.”

“Bu, hayatın hakkında daha iyi hissetmeni sağlayabilmek ve geceleri uyumana yardımcı olabilmek için tasarlanmış bir hayal ürünü. Tıpkı Noel Baba, melekler, dualar ve kader gibi. Bunlar gerçek değil, başa çıkabilme mekanizmaları.”

Halley kaşlarını daha da çattı. “Fazla alaycı konuşuyorsun.”

“Belki öyleyimdir. Genç bir kızın etrafında dolaşıp duran, otuz altı yaşında bir adamım.” Halley’nin nefesinin kesilmesi, suçluluk duygusunun da kendime acıma partime dahil olmasını sağladı. Gözlerimi kapatıp yavaş bir nefes verdim.

Halley mutfak adasından atlayıp yanıma doğru gelmeden önce duraksadı. “Bunun sonuçlarının ne olup olmayacağından tamamen ayrı olarak, lütfen durumu küçümseme.”

Gözlerimi açıp kısarak ona baktım. “Bunun tam olarak ne olduğunu düşünüyorsun ki?”

Narin avucunu bedenimde gezdirip göğsüme kaydı. “Güzel bir şey olduğunu.”

Daha fazla hayal.

Geceleri uyumasına yardımcı olacak daha fazla tatlı yalan.

“Güzel şeyler uzun sürmez.” Sert ve kararlı görünmeye çalışıyordum ama dokunuşu karşısında yumuşamıştım. Ben de o yalana sarılmak; onu örmek ve doğru, saklamaya değer bir şeye dönüştürmek istiyordum. Ama bunların hiçbirinin olmayacağını gayet farkındaydım.

“Biliyorum ama buradayken hâlâ güzel olabilirler.”

Halley beni öpmek için parmak uçlarında yükseldi, bu magnetik çekim karşısında çaresizdim. Başımı eğdim ve dudaklarımı onunkilere sürttüm. Bir aptal gibi bu tatlı anın, karanlığımı ışık çizgileriyle ve asla gerçek olmayacak bir peri masalının anlık

görüntüleriyle doldurmasına izin verdim. Bir iç çekişle, hayalle ve daha fazlasını istediğim bir dilekle gevşedim.

Ama daha fazla uzatamaz, uzun sürmesine izin veremezdim. Onu canlandıramazdım. Eğer ona biraz daha hayat üflersem, ikimizden de daha uzun yaşardı.

Geri çekilip ona sırtımı döndüm ve kâsemi tezgâhın üzerine koydum. Kollarım gerginleşip kaslarım keskin duygularla seğirirken kendimi öne doğru bastırdım. Sesimi duygulardan arındırarak, “Hızlı bir duş alıp dışarı çıkmak için hazırlansan iyi olur,” dedim. “Geç oluyor.”

Arkamda oyalanıp nefes verirken, vücut ısısı sırtımda titreşiyordu. “Duş alabilirim. Ya da *Resident Evil* oynarken senin kıcını tekmeleyebilirim.”

Ona doğru dönmediğim için minnettardım çünkü yüzümdeki gülümsemenin ortaya çıkmasına engel olamadım.

Her zaman beni ihlal ediyor, daima içeriye sızabileceği bir yol kazıyordu.

İnatçı bir kıymıktı.

Arkamı dönerken gülümsememi o anda silmeye çalıştım ama Halley fark etmişti. Ona tutundu, yapıştı, saklayıp kenara kaldırdı. Tamamen savunmasız haldeydim. “Duş,” diye belirttim.

“Video oyunu.”

Dudaklarım yanlara doğru kıvrıldı.

Ardından ikimiz de aynı anda tek elimizi kaldırdık ve diğer avucumuza vurmaya başladık.

Bir, iki-

Halley kâğıt yaptı.

Ben de taş.

Zaferle gülümseyerek öne doğru eğildi, öpücük almak için yavaş yavaş yaklaştı ve aramıza uzanıp şortumun içinde gittikçe büyüyen çıkıntıyı avucuyla sardı. “Kâğıt, taşı alır.”

Mortal Combat'ta kıcımlı tekmeledi ve ardından söz verdiğim gibi duşta onu bir kez daha becerdim. Dizlerinin üzerine çöküp eşit miktarda zevk ve acıyla beni neredeyse tamamen emerken onu izledim. Ardından onu fayans kaplı duvara çekip kendimi bacaklarının arasına gömdüm. Islak bedenlerimiz birbirine dolanıyor, dans ediyor, özlem duyuyordu. Bizi uzun süre birbirimize bağlı tutacak hiçbir güç olmadan kayıp duruyordu. Duş başlığından akan su, bizi sert damlalarıyla ıslatarak temizlemeye çalışıyordu.

Ama içine boşalıp, peşinden onu sabunla köpükleyip, saçını nazikçe şampuanladıktan ve su soğuyana kadar onu göğsüme yaslanmış halde tuttuktan sonra bile ikimiz de kendimizi temizlenmiş hissetmiyorduk.

Çok fazla katman vardı.

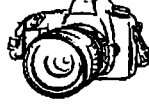
Yüzeyin altında çok fazla kir birikiyordu.

Ve bir saat sonra vedalaşıp Halley'nin gözlerinden akmayan yaşlarla ve üzgün bir halde gitmesini izlerken, dünyadaki hiçbir şeyin günahlarımızın izlerini silemeyeceğini biliyordum.

Hepsinden önemlisi, dönüşeceğimiz şeyin rahatsız edici tortularını hiçbir şey yok edemezdi.

BÖLÜM 27

Halley

ÖĞLEDEN SONRAYI Whitney ve Tara ile birlikte evleri gezerek geçirmemizin ardından, elimde fotoğraf makinemle yakınlardaki bir sitenin ortak alanında dolaştım. Açmış gül çalılarının ve yemyeşil düzenlemelerin fotoğraflarını çektim. Yeşilliklerin arasında küçük bir kuş yuvası saklıydı, o yüzden eğilerek makineye açı verdim. Yarısi gölgeli yarısi da hafif bir güneş ışııyla kaplanmış bir fotoğraf çektim. Biraz daha yaklaşıncı annelerinin üç tane yavru kızılgerdanın minik ağızlarına büyük ağızıyla yiyecek bıraktığını yakalayabildim.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi, ilçedeki sanat merkezinde filmimi bastırmak için sabırsızlanıyordum. Scotty ile oraya birkaç kez gitmişim, herkese açık olan karanlık odası vardı. Kahve ve öğle yemeği buluşmalarımızdan sonra Scotty, yaratıcı tarafımın ortaya çıkmasına tanık olmak için peşime takılmaktan hoşlanıyordu. Görmek ve yeniden yaşamak için delirdiğim o kadar yeni fotoğraf vardı ki. Hedefim hayatımın en tatlı anılarından oluşan kocaman bir albüm oluşturmaktı.

Ayağa kalkarken, etnik desenli rengarenk takım giymiş olan bir kadın ana kapıdan çıktı ve yanımdan geçerken bana gülümsedi. “Merhaba tatlım. Buraya mı taşınıyorsun?”

Ben de ona gülümsedim. “Henüz değil. Taşınmak için bir daire arıyoruz. Arkadaşım ve annesi hâlâ içerideler, emlakçıyla konuşuyorlar.”

Çimenlerin üzerinde bana doğru gelirken, “Burada yeni yüzler görmek hoş olurdu,” deyip elini uzattı. “Ben, Monique.”

Tokalaştık. “Halley.”

“Fotoğrafçı mısın?”

“Sanırım, olma yolunda diyebilirsin. Ama bunu kariyerim haline getirmeyi çok istiyorum.”

Monique başını sallayıp elini kısacık kesilmiş saçlarının arasından geçirdi. Mor tırnakları ve ruju, sıcak koyu teninin üzerinde göz kamaştırıyordu. “Görüyorum ki Annie ve çocuklarıyla tanışmışsın.”

Gözlerimi kırptırıp bomboş olan ortak alana bakındım. “Kiminle?”

“Bizim kuş ailemiz.” Koyu kahverengi gözleri ışıldarken yuvayı gösterdi. “Amacım seni korkutmak değil ama onlar buranın en tatlı sakinleridir. Kendi hallerinde takılıyorlar. Gürültüden asla şikâyetçi olmazlar.”

Bakışlarım Monique ve yuva arasında gidip gelirken kıkırdadım. “Burada uzun zamandır mı yaşıyorsun?”

“Hayır. Ben daha çok göçebe dedikleri türdenim. Bir yerde, birkaç yıldan fazla kalamıyorum.” Çantasının askısını omzuna attı. “Sıkıcı olmaya başlıyor.”

“Anlaşılabilir bir durum.”

“Dinle, Leming Caddesi’ndeki etkinlik salonunu ben yönetiyorum. Düğünler ve davetler konusunda özel olarak çalışıyoruz. Eğer iş arıyorsan sana kartımı verebilirim,” dedi. “Sezon yoğun olduğunda fazladan fotoğrafçılarla çalışıyoruz. Çoğunlukla asistan işleri ama ücretleri iyidir.”

Teklifiyle gözlerim büyürken kalbim hızla çarpmaya başladı. “Gerçekten mi?”

“Tabii, eğer zor durumların üstesinden gelebiliyorsan. Bu acımasız bir iş ama bazıları dünyadaki Annieleri yakalamayı tercih ediyor. Eğer buna açığım diyorsan, seni görüşme için çağırmayı çok isterim.” Monique elini ön cebine attı ve küçük, dikdörtgen bir kart çıkartıp bana uzattı.

El yazısıyla yazılmış karta bakarken nefesim kesilmiş halde, “Teşekkür ederim,” dedim. “Çok nazıksın.”

“İstediğim zaman şeker gibi tatlı olabilirim. Ama tatlı şeyler ekşir ve Gelin Becky sinir krizi geçirip düğün çiçeklerinin hayal ettiği şeftali tonlarında olmadığını söyleyerek, beni paranın tam iadesi konusunda rahatsız ettiğinde ateş hattında durmak istemezsin.” Homurdanırken gülümsedi. “Yani... ciddi mi? Asker disipliniyle çiçek pazarında dolaştım, tahmin edilemeyen çiçek mevsimleriyle baş ettim ve ‘kızarmak’ ile ‘utanmak’ arasındaki farkın, bütün gününü mahvettiğine yemin eden bir gelinin gazabına uğradım.”

Dudağımı ısırırken irkildim.

“Her neyse, eğer çayına birkaç damla viski koyarsan bunun üstesinden gelebilirsin.”

Hafifçe gülüp başımı salladım ve kartı arka cebime sıkıştırdım. “Açık konuşmak gerekirse, daha kötü şeylerin hakkından geldiğim de oldu,” diyerek ona garanti verdim.

“Evet.” Derin duygular barından gözleriyle bana dikkatli bir şekilde baktı. “İçimdeki bir ses bunu bildiğini söylüyor.”

Monique geri çekilip omzunun üzerinden bana el sallamadan önce birbirimize tekrar gülümsedik.

“Görüşürüz, Halley.”

Tam Tara annesinin arkasından gelerek beton basamaklardan aşağıya inerken, “Hoşça kal,” diye seslendim.

Tara çimlerin üzerinden koşarak yanıma geldi, dişleri ve yanığının arasına bir lolipop sıkışmıştı. “İşte burası,” dedi tiz bir sesle.

“Öyle mi?” Gözlerim ışıldarken Whitney’ye döndüm. “Tutuyor muyuz?”

“Az önce depozitonuzu ödedim. Gelecek ay taşınacaksınız.”

“Aman Tanrım.”

“Aman *Tanrım*.” Tara benimkinden iki kat coşkuyla söylediklerimi taklit etti. “Buna fazlasıyla hazırım.”

Tara ile birbirimize atıldık ve çimlerin üzerinde dönmeye başladık. Annie yuvasından uçup ağaçların üzerinden gökyüzüne doğru yükselirken saçlarımız etrafta uçuştı.

En iyi arkadaşım ile yaşayacağım bir daire.

Yeni bir iş potansiyeli.

Komodinin en üst çekmesinde duran, eski püskü bir arabanın peşinatı.

En sonunda her şey düzene oturuyordu. Bu, bir zamanlar kasvetli ve nereye gittiği belli olmayan hayatımda nadir görülen bir durumdu.

Bir annenin sıcak kucaklaması hariçti ama Whitney’ye sahiptim.

Sırlarımı paylaşabileceğim bir kardeşim yoktu fakat Tara’ya sahiptim.

Başarılarımı paylaşabileceğim gerçek bir erkek arkadaş gelince... o eksikti.

İşte bu yüzden eve ulaştığımız anda arabadan atlayıp hızla ön kapıdan içeri girdim ve Scotty’yi aramak için telefonu aldım.

Kalbimi yumuşak şeker ve diş ipi bir arada tutuyordu, kemiklerim ise parşömen kâğıdından yapılmıştı.

Her ne kadar heyecanlı olsam da hazır değildim.

Hem de bunların hiçbirine.

Ertesi hafta sonu, verandada hoparlörden ses yükselirken, yanan ızgaradan is kokusu geliyor ve havayı yazın büyüsyyle dolduruyordu.

Reed şezlonglardan birine oturmuş, güneş gözlüğü ve rengi solmuş siyah bir beyzbol şapkası takmıştı. Dizlerinin arasında bir bira şişesi sarkıyordu. Yanından geçerken yüzü bana doğru dönüyordu ama güneş gözlüğü yüzünden bana bakıp bakmadığını anlayamıyordum. Muhtemelen bilerek onu takmıştı.

Yine de sadece kibarlık olsun diye ona gülümsedim çünkü herkeşe gülümsüyordum ve aynısını ona yapmasam hiç mantıklı olmazdı.

Yerinde kıpırdandı ve bira şişesini ağzına götürüp kafasına dikti, boştaki eli uyluğuna sürtüyordu.

Makarna salatası kâselerini masanın etrafında amaçsızca çevirirken, “Sana bir şey getirmemi ister misin?” diye sordum.

Reed dirseklerine dayanarak öne doğru eğildi, gözleri hâlâ koyu camların arkasında saklıydı. “Böyle iyiyim.”

Arka bahçede şişme bir havuz vardı. Tara ve birkaç arkadaşı onun kenarına oturmuş, kavurucu güneşin altında serinliyorlardı. Sıçrattıkları suyun sesini ve cıyıklamalarını buradan duyabiliyordum. Birbirine ayaklarıyla su atan gruba baktım.

“Orada eğleniyor olman gerekiyor, garsonluk yapman değil.” Sesi asit gibiydi ve duruşu sertti.

Çatılmış kaşlarımı gizleyebilmek için tekrar masaya döndüm. Bütün gün etrafta koşuşturduğum, iş yaptığım, yardım ettiğim, yemek pişirdiğim ve temizlik yaptığım doğrudu. Ama birilerine faydamın dokunmasını seviyordum. Özellikle de beni kendi ailem gibi istismar etmekten zevk almayan insanlar söz konusu olduğunda. Birilerini misafir etmek benim sevgi dilimdi.

“Yardımcı olmak beni mutlu ediyor.” Meyve kâsesine uzanıp ağzıma bir çilek attım. Omzumun üzerinden Reed’e bakarken, meyvenin ekşi suyu dilimin üzerinde dolaştı.

Reed biranın kalanını birkaç yudumda bitirip şişeyi kenara bıraktı ve verandanın ahşap tahtalarına odaklandı.

Whitney’nin iş arkadaşı olan bir adam ızgaranın başındaydı. Sosisleri ve yuvarlak köfteleri çeviriyordu. Tavırları Reed’inkinden bile mesafeliydi. Whitney şarap soğutucusu ve onun yanında oynanıyor, kahkahaları müziğin içine karışıyordu.

Aralarında flörtöz bir etkileşim vardı.

Bir parçam Reed’in neden böyle bir ruh halinde olduğunu merak ediyordu. Belki de bunun benimle hiç alakası yoktu, her şey eski sevgilisi ve o adamın birbirine attığı bakışlar yüzündendi.

Whitney’ye, “Soğutucuyu tekrar dolduracağım,” diye mırıldandım ve yanından hızla geçerken, ellerimi elbisemin yazlık kumaşına sürttüm.

Whitney dikkatini tekrar arkadaşına vermeden önce gülümseyip başını salladı.

Biraz daha içecek almak için içeri girip sürgülü kapıyı kaydırdım ve *The Offspring*’in sesini bastırdım. Lavanta rengindeki elbisem diz kapaklarıma geliyordu, saçlarım başımın tepesinde dağınık bir topuzla toplanmıştı. Parke zeminin üzerinde, çıplak ayaklarımla attığım her adımda topuzum sarsılıyordu.

Tara’nın ailesi, her zaman yaz barbeküsüne ev sahipliği yapardı ve bu yıl kutlanacak fazlasıyla şey vardı. Resmi olarak toplanmaya başlamıştık, yeni evimize taşınmamıza sadece birkaç hafta kalmıştı. Süreç biraz yavaş ilerliyordu. Yeni mobilyalar seçiyor, sevdiğimiz dekoratif ürünleri kutulara yerleştiriyorduk. Ama heyecanım, endişemi bastırmaya başlamıştı.

Günler hızla akıp giderken ve yaz ilerlerken, bu yeni bölümün nasıl şekilleneceğini merak ediyordum. Reed’e olan hislerimde en

ufacık bir azalma bile yoktu. Kalbimde yeni delikler açan ve beni boşlukla baş başa bırakan birkaç baş başa buluşma için gizlice sıvışmayı başarmıştık.

Her öpücük tutkuyla doluydu ama çok çabuk bitiyordu.

Sevişmelerimiz; sert, hızlı ve aceleciydi.

Reed neredeyse asla göz teması kurmuyor, sonrasında bana sarılmıyor ya da kulağıma tatlı sözler fısıldamıyordu. “*Anlaşmamıza*” daha ne kadar katlanabileceğimi merak etmeye başlamıştım.

Sessiz evin içinde etrafa göz attım ve öncesinde banyoya uğrar-ken içimden kendi kendime mırıldandım.

Ellerimi yıkayıp aynaya bakarak saçlarımı düzelttim ve yaz boyu devam eden güneş yanıklarımın sıcak bir bronzluğa dönüştüğünü, gözlerimi daha açık gösterdiğini fark ettim. Cildim hâlâ güneş kreminin etkisiyle ışıldıyordu, burnumun üst tarafına ve elmacık-kemiklerimin üzerine serpiştirilmiş gibi görünen birkaç çil vardı. Kendime son kez bakarken dudaklarımda bir gülümseme oluştu, ellerimi kuruladım ve ardından mutfağa dönmek için kapıyı açtım.

Ama Reed aniden banyoya girip kapıyı arkasından kilitleti ve ben nefes almaya fırsat bulamadan beni lavabo tezgâhına doğru sürüklediğinde, mutfağa dönme planlarım sekteye uğradı.

“Reed-”

Dudakları benimkilere çarptı ve bacaklarım kendiliğinden onun kaçırlarını sardı. Dillerimiz birbirine karıştı; ateşli, ıslak ve çaresiz şekilde ağızlarımızı işgal ediyordu.

Boğuk bir sesle, “Kuyruklu yıldıız,” diye mırıldandı ve dudaklarını çenemden aşağıya kaydırarak boğazımı dişledi. “Bu elbisenin içindeyken beni öldürüyorsun.”

Eli yazlık elbisemin içinde kaybolup iç çamaşırlarımı kenara çektiğinde nefes nefese kaldım. “Biz- biz yapmamalıyız... Ah, Tanrım...” Aynaya yaslanıp bacaklarımı biraz daha ayırdığımda Reed’in iki parmağı içime kaydı. İnlemelerim ufak alanı doldurduğunda,

avucu ağzımı kapatmak için hızla yukarı fırladı ve çılgılığını bastırdı. Diğer eli hâlâ sert, derin bir şekilde içime girip çıkıyordu.

“Boşalmanı izlemem gerek,” dedi boğuk bir sesle ve ağzımın üzerindeki elinin yerini dili aldı.

Tadı, narenciye birası gibiydi ve sarhoş olup olmadığını merak ettim. Reed evde olduğumuzda her zaman fazlasıyla dikkatli davranırdı ama şu an yaptıklarının temkinli olmakla hiç alakası yoktu. Öpücükleri daha acemiydi, dengesizdi ve ailesinin kahkahalarının ince duvarlardan içeri süzülmesini umursamıyor gibi görünüyordu.

Kalçam tezgâhın üzerinden kalktığında kollarımı boynuna sardım. Reed’in başparmağı klitorisimi okşuyor, onunla oynuyor ve uyarılmamın kaygan sesleri onu delirtiyordu. Ellerim saçlarının içine geçip onları çekiştirdi. Beyzbol şapkası kafasından kaydığında, barbekü dumanı ve amber miskin kokusu bütün duyularıma saldırdı.

Ağzıma doğru nefes nefese, “Siktir,” diye fısıldarken alınlarımızı birbirine bastırdı. “Bana yaptığın şeylere bak.”

Gözleri benimkilere dikilmişti, bu samimi temas kalbimi tıpkı bir balon gibi şişiriyordu. İki parmağı hâlâ içime gömülmüş şekilde kıvrılıp beni esnetirken, ihtiyaç yumağının çözüldüğünü hissettim.

“Hindistancevizi ve yaz gibi kokuyorsun.” Burnunu benimkine sürüp derin bir nefes aldı, gözkapakları titriyordu. Üçüncü parmağını da dahil edip klitorisimi sertçe okşamaya devam etti ve beni sınıra daha da yaklaştırdı. “Seninle aynı odada olup da sana dokunmamamın, elini tutmamamın, herkese benim olduğunu söyleyemememin ne kadar zor olduğu hakkında hiçbir fikrin yok.”

Evet.

İhtiyacım olan, istediğim ve arzuladığım şey tam da buydu.

Bu sözler, tutkusuyla birlikte ondan dalga dalga yayılıyordu.

OLDER

Sırtım kamburlaştı ve Reed kendisini öne bastırdığında, dokunuşuna doğru kıvrıldım. Beni sıcaklığıyla sarıp sarmalarken alınlarımız tekrar birbirine değdi.

“Reed...” Yıldız patlamaları içimden hızla geçti. Görüşüm bulanıklaşıp tenim ısınırken Reed’in eliyle mücadele ettim. Parıldayan parçalara ayrıldığım sırada boğazıma sıkışan kulak tırmalayıcı çılgılığı tutmak için çaresizce direniyordum.

“İşte benim kızım.” Klitorisimi ovalarken Reed tamamen transa geçmiş gibi görünüyor, ben de dalgalara karşı koyuyordum. “Senin parçalara ayrıldığını izlemeye bayılıyorum. O kadar güzel ki.”

Reed kemerini çözüp kot pantolonunun düğmesini açarken ihtiyaçla sızlandım ve ereksiyonu ortaya çıkana kadar pantolonuyla, iç çamaşırını çekiştirdim. Elim aletini kavradı ve kaşlarının çatılmasına, açık kalan ağzından bir inlemenin dökülmesine sebep olacak kadar sertçe okşadım.

“Seninle birlikte olduğum her an canımı yakıyor.” Sesi taş gibi sertti, kelimeleri çatlayıp kırılıyordu. “Seninle geçirmediğim her an... canımı çok daha fazla yakıyor.”

“Bana sahipsin, Reed. Al beni.”

Yanaklarım arzuyla alev alev yanıyor, gözlerim aşkla yaşıyordu.

Beni tam burada, şu anda, tıpkı bir hazine gibi önünde tamamen açılmış halde görmesini istiyordum. Beni hazineymişim gibi saklamasını istiyordum. En sevdiği şeymişim gibi...

Sadece ona ait olarak.

Sonsuza kadar.

İç çamaşırımı ayak bileğimden sarkana kadar bacaklarımdan aşağıya indirdi ve ardından beni yukarı kaldırıp kendisini ileri doğru iterek aletin kalın ucunu içime kaydırды. Yüzümü avucunun içine alıp beni kendisine çevirmeden önce başım aynanın üzerine düştü.

Nazikti.

Sevgi doluydu.

Ağızlarımız birbirinden sadece bir santim uzakta duruyor, Reed'in sıcak nefesi ayrılmış dudaklarıma çarpıyordu.

İçime doğru hamle yaparken bakışlarını benimkilerden çekmedi. Ben kıvranıp onun büyüklüğüne uyum sağlamaya çalışırken bacaklarımın altından beni kavradı. İnce askıları omuzlarımdan düştü. Reed sabit ritimle içime girip çıkarken, göğüslerim sallanıyordu.

Etrafımızda yoğun bir bulut oluştu. Yanlış ve doğru. Hiçbir şey ve her şey. Olabilir, olamaz ve olmamalıdan meydana gelen hoş bir sisti.

Ama oluyordu.

Gözlerim onunkilere kilitlenmiş durumdaydı. Aramızdaki elektrik titreşirken gözlerimi kırpmıyor, kaçırmıyordum.

İçimdeki hamlelerine devam ederken, eli nazik bir sahiplenmeyle boğazımı kavramak için yukarı kaydı. Kendimi bu aşk acısının işkencesinden kurtarmak için boş yere çabalamıştım. Reed benim içime işlemişti, kanımdaydı ve onu hayati parçalarımın koparmak için söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

O benim bir parçam haline gelmişken ölebilirdim.

Dayanaksız baloncuğumuzun içinde güvende olduğumuz için sesler kayboluyordu. Reed bir an bile başka tarafa bakmadı. Hiç tereddüt etmedi, temas etmeyi asla bırakmadı. Benimle birlikteydi.

Boşalıp bacakları titrerken bile gözlerini benden çekmedi. Bana her şeyi daha da zor hale getiren, başka bir parçasını sunuyordu.

Daha zordu çünkü artık kaybedecek daha fazla şeyim vardı.

Rahatsız edici birkaç saniye daha birbirimize bağlı halde kalmaya devam ettik ve birbirimizin dudaklarına karşı nefes alıp verdik. Reed'in eli yanağımı okşamak için kalktı ve başparmağı çenemde dolaştı.

Ona; hayranlıkla, şaşkınlıkla ve aşkla baktım.

Her bakımdan darbe almış ve delik deşik olmuşum.

Ardından bir his göğsümü yararak soluk boruma ilerledi ve kelimelerim döküldüğü anda elle tutulur hale geldi.

“Seni seviyorum,” dedim fısıltıyla.

Reed kaskatı kesilirken bana yavaşça gözlerini kırpıştırarak baktı. İtirafım bir çamur gibi içine sızıyordu. Bakışları yüzümde dolaştığı sırada o yok edici iki kelimeyi, tek tek içine çekti ve tatlılıkları ekşimeye başlayıp içinde bulunduğumuz anı zehirleyene kadar onları yuttu.

Yüz ifadesinin değiştiğini, yarı kapalı gözlerindeki ışığın yok olmasını izledim.

Bunu söylememeliydim. Kalbimi, bu lanet olası banyo lavabosunun üzerinde dururken Reed’e vermemeliydim.

Ona uzandım, Reed’i büyümlü baloncuğumuza geri çekmeye çalıştım ama balon patlamış, Reed gitmişti.

Onu şimdiden kaybetmişim.

Reed içimden çıktı ve başını eğip iç çamaşırıyla, pantolonunu yukarı çektikten sonra düğmesini ilikledi. Gözlerim kapandı, ona gerçekleşmesi asla mümkün olmayan şeyleri hatırlattığım için aptal dilime lanet ediyordum.

Tehditkâr gözyaşlarımın arasından çenemi sıkarak, “Özür dilerim,” dedim.

Elini yüzünde dolaştırdı. “Özür dileme. Yapmamam gerekirdi...” Uzun bir iç çekişin ardından sertçe yutkundu ve gözlerini benden çekerken başını salladı. “Gitmeliyim.”

Tek yapabildiğim, kalp kırıklığı içinde başımla onaylamak oldu.

Reed kısa süreliğine tereddüt ettikten sonra öne doğru bir adım attı ve eliyle ensemleri kavrayarak, yüzümü kendisine çekti. Beni öptü. Dil yoktu ama tamamen ateş vardı. Diğer eli arka cebini kurcalayarak bir şeyler ararken dudaklarımız birbirinin üzerinde oyalandı, ardından eli bacağımla üzerinde gezindi.

Geri çekildi. Şapkasını yerden aldı ve kapıyı açarak koridora adım atmadan önce bana tekrar dönüp bakmadı.

Lavabonun üzerinde öylece oturuyordum.

Nefessiz kalmış, kemiksiz yığından ibaret gibiydim.

Sessiz bir uğultu banyoyu doldurarak, öpüşmelerimizin ve inle-
rimizin yankılarından kalanların yerini aldı. Daireler çizerek koşar-
ken zamanımız tükeniyor, etrafımızdaki hava seyreliyor, umudun
kııntıları yavaşça tükeniyordu.

Tezgâhtan atlayıp yüzüme soğuk su çarptıktan sonra iç çama-
şırımı yukarı çektim ve duygularımı uzaklaştırarak elbisemi dü-
zelttim.

Ama bir şey beni rahatsız etti.

Yansımama gözlerimi kırpıştırarak bakarken elimi elbisemin ce-
bine sokup karıştırdım. Kalp atışlarım düzensiz ve hızlıydı. İpeksi
bir yaprak parmak uçlarımı okşadığında elimi açtım ve dikkatle
avucumun içine baktım.

Mavi gündüzsefası çiçeğiymiş.

BÖLÜM 28

Reed

REDDETMEK İÇİN bahanelerimin tamamının tükenmesinin ardından bir hafta sonra aile yemeğine katılmaya cesaret edebilmiştim. Hepimiz yetişkindik. Halley ile öpüşmelerimiz hiç yaşanmamış, vücutlarımızın birbirine dolandığı buluşmalarımız asla olmamış gibi davranabilirdim. Onun sızlanmaları ve inlemeleri, aklımdan geçen her düşünceye erotik bir arka plan oluşturmuyormuş gibi yapabiliirdim. Her ne kadar bütün bunlar ruhuma kızgın bir demirle damgalanmış olsa da.

Sadece birkaç saat sürecekti.

Rol yapabiliirdim.

Ama Scotty'nin yemek masasında Halley'nin yanına oturduğunu, omzunu onunkine dayadığını ve Halley bardağındaki suyu içerken onun kızarmış yüzüne hayranlıkla baktığını fark ettiğimde, kanımın sahiplenme ile hasta edici bir kıskançlıkla ısınmasına karşı bağışıklığım varmış gibi davranmak çok zordu.

Halley'nin karşısına oturdum. Donuk bakan gözlerinden ve hassas noktalarımın tamamına sızan hafif gülümsemelerinden uzak durmak için çaresizce çabalıyordum. Sohbetlerini, Scotty'nin ona sarılmış kolunu görmezden geldim ve etrafımdaki her şey cızırtılı seslerden ibaret hale gelene kadar her sesi, hareketi, kaçamak bakışları engelledim.

Tara dirseğiyle kaburgalarımı dürttüğünde, tek başıma inşa ettiğim baloncuğu yırtıp yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. “Bu ne içindi?”

Homurdanarak, “Ne kadar şarap içtin?” diye sordu.

Bakışlarımı bardağıma çevirdim. İçi boştu ama tek bir yudum aldığımı bile hatırlamıyordum.

Yeterince değil.

“Sadece bir kadeh. Üzgünüm, kafam işle meşgul.”

“Tara da bize ilk müşterisini anlatıyordu.” Whitney masanın diğer ucunda oturmuş, kendi kadehindeki *Merlot*’yu içiyordu.

“Müşteri mi?” diye sorarken gözlerimi kırpıştırarak kızıma baktım. Dikkatim bu kadar dağıldığı için kendimi berbat hissediyordum.

Yüzü gururla aydınlandı. “Arkadaşım Chrissy, kız kardeşinin düğününde nedime olacak. Saçını ve makyajını yapmam için beni çağırdı. Elli dolar alacağım.”

“Bu lanet iş parayla mı yapılıyor?”

“Reed.” Whitney bana uyarı dolu bir bakış attı. “Alternatif olarak kullanabilecek bir sürü sıfat var.”

Umurumda bile değildi. Gururla doluydum. “Bu harika, *Squirt*. Siktir, seninle gurur duyuyorum.”

Whitney, “Reed,” diyerek beni azarladı.

Tara konuşmadan önce Halley ile ikisi aralarında gülüştü. “Evet. Halley de para alacak. Düğünün fotoğraflarını o çekecek.”

Bir bardak buzlu su içen Halley’ye doğru döndüm, teni pembe ye dönmüştü. “Öyle mi?” Ardından boğazımı temizledim, kelimenin ağzımdan fazla samimi ve yumuşak çıkmasından endişeleniyordum. “Bu harika, Kuyruklu yıldız. İkinizle de gurur duyuyorum.”

Masayı dalga dalga bir sessizlik kapladı ve bunun nedenini anlamam için birkaç saniye geçmesi gerekti. Tara’ya baktığımda

çatılmış kaşlarındaki şaşkınlığı fark ettim, masanın ucunda oturan Whit'in bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Tara burnunu kırıstırırken, "Kuyruklu yıldız mı?" diye sordu.

Siktir.

Lanet olsun. Siktir.

Sebepsiz yere boğulmamak için elimden gelen her şeyi yaptım.

"Şey... evet. Halley Kuyruklu yıldızı gibi," dedim elimden gelen en iyisini yapmaya çalışarak. Göğüs kafesim içten içe beni boğmaya çalışıyordu. "Sen *Squirt*'sün, o da Kuyruklu yıldız."

"Anladım." Tara başını sallayarak verdiğim cevabı kabullendi.

Halley sandalyesinin içine biraz daha gömüldü, benimle göz teması kurmaktan kaçınıyordu. Bardağına sardığı eline bakarken yanaklarındaki renk artmıştı.

"Tatlıymış." Whitney bardağım öylesine çevirirken, içinde dönen şarabına baktı. "Halley, sen ve Scotty resmi olarak birlikte misiniz peki?"

Sandalyemde huzursuzca kıpırdandım ve ense mi kaşırken kırıdığım aptalca pota lanet ettim. Tara olanlardan habersizdi ama Whit'in ne anlatmak istediğini fark etmiştim. Sorgulanacaktım ve bunun endişesi, akıl sağlığımı kemirip duruyordu. Zihin kontrolü büyüyle boş kadehime şarap doldurmayı dilerken, masanın karşısında oturan Halley'ye baktım. Yeni açılan konuya hevesle odaklanmıştı.

Ben de cevabını duymak için acınası bir şekilde sabırsızlanıyordum.

Halley, "Fazla ciddi bir durum yok," derken Scotty'ye bakan gözleri özür dilercesine parladı. "Sadece birlikteyken eğleniyoruz."

Scotty'nin gülümsemesi mesafeli ve cansızdı. Yanında oturan kadına kör kütük âşık olduğu belliydi ve bu canını yakıyordu. Scotty iyi bir çocuktu, hatta en iyilerinden biriydi. Trajediden oluşan bu üçgende üçüncü kişi olmayı hak etmiyordu. Birlikte yaptığımız

derslerin hepsinde Halley'den bahsediyordu ve ne zaman onun adı geçse, Scotty sırtıtmaktan ya da sahte bir kayıtsızlık göstermekten vazgeçemiyordu.

Scotty bana, Halley'ye kendisiyle birlikte doğu yakasına gelmesini ve evindeki fazladan odayı ona vermeyi teklif ettiğini söylemişti. Tek yapabildiğim çakıl taşlarının üzerinde tökezlerken ona nazıkçe gülümsemek olmuştu.

Suçluluk duygusu her taraftan beni ele geçiriyordu.

Scotty öksürdü ve parmaklarını Halley'nin kolunda dolaştırırken zor da olsa gülümseyebildi. "Evet, işleri ağırdan alıyoruz," dedi. "İyi adamlar en sona kalabilir ama beklemeye değdiğini düşünmek istiyorum."

Halley'ye bakıp göz kırpınca onun kızarmasına neden oldu ve kalbim endişeden kaynaklı bir sıcaklıkla hızlandı. Aptalca ve sebebsiz kıskançlık, utançla birleşti. Kendimi tuzağa düşmüş gibi hissediyordum. Etrafımdaki dört duvar beni sarıyor, içeriği suyla dolduruyordu. Sandalyede arkama yaslanıp alnımı ovalarken köşelerden gelen boğulma sesi mantığımı bastırıyordu.

"Pekâlâ, buraya ne zaman istersen uğrayabilirsin." Whitney'nin dikkati Scotty, Halley ve benim dağılmış halim arasında dolaştı. "Halley'nin yeni bağlar kurduğunu görmek çok güzel."

"O güçlü biri. Bir savaşçı. Onu antrenman sırasında izlemek ilham verici."

"Hayal edebiliyorum." Whit gözlerini benim üzerime çevirip sabit tuttu. "Siz ikiniz antrenmanları neden bıraktınız?"

Ayağımı masanın altında sallamaya başladım ve kollarımı birbirine bağladım. "Ben sadece-"

Halley, "Bu benim tercihimdi," diyerek lafımı kesti. Rahatsızlığımı fark etmişti. "Okula ve yüksek notlarla mezun olmaya odaklanmak istedim. Bay Madsen bana çok fazla şey öğretti. İhtiyacım olan tüm dersleri ve becerileri bana verdiğini hissettim."

Bay Madsen.

Ve ben de burada oturmuş, Halley'nin hata yapmasından, bana uzun süre bakmasından ya da yanlış bir şey söyleyecek olmasından endişeleniyordum. Ama ikna ediciydi, daha dün gece aletimin onun içinde olduğuna ve iki yıldır onu yatağımdan uzak tutmak için bütün gücümü kullandığıma dair hiçbir şey çaktırmıyordu.

Bu girişimim de acınası bir şekilde başarısız olmuştu.

Halley, dün akşamki derslerimden sonra stüdyoya gelmişti ve onu antrenman odasında, direnç bantlarının altında becermiştim. Zayıftım. Güçsüzdüm. Dayanılmaz çekimin kurbanıydım.

Gitmeden önce bana bir fotoğraf vermişti. Geçen ay çektiğim, kocaman gülümsediği, çıplak vücudunun gümüş yatak çarşafına dolandığı bir fotoğraftı. Nerede ya da kiminle olduğu konusunda hiçbir soru işareti yoktu. Kıpırmızı olmuş yanakları ve seks yüzünden dağılmış saçları, tam olarak ne yaptığımızı anlatıyordu.

Eve geldiğim anda fotoğrafı çöp kutusunun içine atmış, elimden geldiği kadar derinlere gömmüştüm.

Risk çok yüksek, kanıtlar fazlasıyla zarar vericiydi.

Whitney başını salladı ve Halley'nin cevabını düşünürken şarabından küçük bir yudum aldı. "Mantıklı. Her şeyin yolunda gitmesine sevindim."

"Harika bir deneyimdi."

Sohbet, yazın yapılacak ayrıntılı planlardan ve Whit'in sosyal hizmetlerdeki vakalarından birine geçerek ilerledi. Konuşmaları takip etmek, doğru zamanda gülümsemek ve tepki vermek için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Ama midemin içinde beliren kasvet dolu bulutlar, içime soğuk yağmurlar yağdırmaya başladı. Sığınacak bir yere ihtiyacım vardı fakat ne tarafa dönsem karşıma başka bir fırtına çıkıyor, dünyamı tamamen griye boyuyordu.

Yirmi dakika sonra kızların masayı toplamasının ardından Whitney mutfığa girmem için işaret etti. "Bulaşıklara yardım eder misin?"

Oksijenim azalıyor, boğazım sıkıştıyordu ve eğer sesli şekilde cevap verirsem sesimin içime bir galon helyum çekmişim gibi çıkacağından emindim.

Halley araya girdi. "Ben halledebilirim."

"Hayır. Tara ve Scotty ile birlikte tatlının tadını çıkart," dedi Whitney. "Vişneli tart yaptım."

Sandalyemi arkaya itip azarlanmak üzere olan bir sapık gibi mutfığa girmeden önce bir anlığına Halley'nin bakışlarını yakaladım.

Lavaboda Whitney'ye katılıp musluğun altında sabun ve süngerle temizlediği bulaşıkları kurulmasına yardım etmek için yanına gittim. Yemek tabaklarını üst üste diziyordu, diğerine uzandığı sırada yan taraftan bana baktı.

"Akşam yemeğinin iyi geçtiğini söyleyebilirim," dedi ve tekrar bulaşık dolu lavaboya döndü. "Kızlar mutlu. Scotty de harika bir çocuk."

Cezamı beklerken görevime odaklanmışım gibi yaparak başımı sallayıp, "Evet," dedim.

Kahkahalar mutfığa süzüldü. Dönüp baktığımda Halley'nin, ağzında oyuncak kemik tutarken onun etrafında daireler çizen *Ladybug*'ın fotoğraflarını çektiğini gördüm. Scotty kemiği çekip almaya çalıştı ama *Ladybug* onu sıkıca tutuyor, poposu öfkeyle iki yana sallanıyordu.

Whitney yanımda düşünceli bir ses çıkarırken musluğu kapattı ve ellerindeki suyu silkeledi. Lavaboya eğildi, gözleri aşağıya yönelmişti. "Kuyruklu yıldıız?"

Üzerime buz sarkıtları saplanıyordu.

Aptal biri olmadığım için ne ima ettiğini anlayabiliyordum.

Belki de öyleydim ama en azından dikkatli bir aptaldım.

Sesimi alçak tutarak, “Sadece bir lakap,” dedim.

“Emin misin?”

“Ne demek istiyorsun?”

Whitney’nin boğazı zorla yutkunurken hareket etti. “Hiçbir şey.” Gözlerini hızla kırparken lavaboya geri döndü. “Unut gitsin.”

Kurutma bezine uzanıp ellerimi sildim. Söylenmemiş kelimeler ve beni gittikçe yaklaşan yıkımın eşiğine getiren, gergin bir ruh hali içindeydim. Konuşmak için ne doğru yer ne de doğru zamandı. Ayrıca Halley ile kızımız sadece birkaç adım uzağımızdaydı ama onun aklından ne geçtiğini de bilmek istiyordum. Yaklaşan hasar kontrolünü ve bir sonraki hamlemi hesap etmem gerekiyordu.

Ellerimi öne doğru dayayıp ona şöyle bir baktım. Yüz hatları sertleşti, çilleri bana sormaya korktuğu şeyler yüzünden kırışmıştı. “Bana ne düşündüğünü söyle.”

Sıkıntılı bir nefes verdi. “Bu asla iyi şekilde bitmez.”

“Whit.”

Dilini dişlerinin üzerinde dolaştırırken başını öne eğdi. “Uzun süre birlikte idman yaptınız,” dedi usulca ve temkinli şekilde. “Ardından babasına hiç düşünmeden öylece saldırdın. Bu hâlâ kafamı kurcalıyor. Şimdi de bir lakap mı?” Göz göze gelene kadar başını yavaşça bana çevirdi. “Bana hiçbir şey olmadığını söyle, Reed.”

İğne ucu gibi sivri bir suçluluk duygusu içime saplandı ve bir parçam gerçeğin beni getireceği haldense bir yalancı olarak ölmeyi tercih etti.

Ama dengeyi bulmam gerekiyordu.

Ona çirkin gerçeğin tamamını söyleyemezdim fakat düpedüz yalan söylemek de benim doğamda yoktu.

Tabağı bırakıp arkamı döndüm ve tezgâha yaslanıp kollarımı birbirine bağladım. Whitney beni izliyordu, kestane rengindeki gözleri resmi daha net görebilmek için ipuçlarını çözmeye

çalışıyordu. Yavaşça, "Dinle," diye başladım. "Eğitimler sırasında bağ kurduk. Tabii ki kuracaktık. Bu dersler güçlü bir güven üzerine kurulu. Asıl bağ kurmamak imkânsız. Halley'yi önemsiyorum. Nelerin üstesinden geldiği ve gelebileceği oldukça etkileyici."

Beni okumaya devam ederken ince boğazı bir yutkunmayla tekrar hareket etti. "Yani, senin kızın gibi mi?"

Kalp atışlarım, buzun üzerinde parçalanmış lastik gibi tekledi. Whitney aramızdaki bağın tam olarak ne olduğunu çözmeye çalışırken bir yandan da bunun ailevi bir şey olduğuna inanmak istiyordu. Ama o yöne gitmesine izin veremezdim. Etik açıdan, Halley ile ilişkimizin baba kız dinamiğine bağlı olduğunu düşünmesine izin veremezdim. "Hayır," diye itiraf ettim. "Bu tamamen saygıyla alakalı. Ona bir kadın, savaşçı ve sağ kalmış biri olarak saygı duyuyorum."

Whitney elini saçlarından geçirirken sözlerimi düşündü ve nefesini yavaşça vermeden önce uzun süre beni inceledi. Yüz ifadem her nasılsa, işe yaramış gibi görünüyordu. Ayrıca söylediklerimin de hepsi doğrudu.

"Tamam." Köprücük kemiğini kaşırken olduğu yerde kıpırdandı. "Seni sorguladığım için özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok. Halley'ye önem veriyorsun ve onun çıkarlarını önceliğin haline getirdiğin için seni asla suçlamayacağım."

Ben de tam olarak aynı şeyi yapardım.

Aynısını yapacaktım.

"Onu önemsiyorum. Çok fazla şeye tanıklık ettim. Kimsenin dinlemediğini sandığı zamanlarda *Ladybug*'ın tüylerine sarılıp ağladığını duydum. Ön kapıya vurulduğunda, telefon çaldığında ya da yere bir şey düşürdüğümde onu neredeyse havaya sıçratan gözlerindeki korkuyu gördüm. Bana içini döktüğü uzun konuşmalar yaptık, onu kollarımın arasına alıp iyi olacağına yemin ettim."

Yaşarmış gözleri, mutfak ışıklarının altında parlıyordu. “Sadece onun için en iyisini istiyorum. Dünya çok zalim bir yer.”

Derin bir nefes alıp, “Bunu ben de istiyorum,” derken kolumu omuzlarına doladım ve onu kendime çektim. Whitney sarılmaya hazırlıksız yakalanarak kaskatı kesildi ve ardından bana yaslanıp göğsüme doğru hafif bir nefes verdi. “Harika bir iş ortaya çıkarıyor-sun. Kızların ikisi de güzel ve tatmin edici hayatlar yaratmak için bütün donanımına sahipler. Bu senin sayende oldu. Umarım bunun farkındasıdır.”

Başını salladı. “Teşekkür ederim.”

Arkamda bir hareketlilik oldu ve benim tanıdık bir hisle karın-calandı. Whit'i bırakıp arkamı döndüğümde Halley'yi buzdolabına uzanmış krem şanti alırken buldum. Hemen bana bakmadı, ikimi-zi de fark etmemişti. İlk başta değil.

Ama hemen ardından bakışları sadece bir milisaniyeliğine, tek bir nefeslik süre için yukarı kaydı. Göz göze geldik, sanki aynı anda binlerce farklı nefesi birlikte alıyorduk. Her biri boğuluyordu. Hepsi oksijenden yoksundu. Ensem ısındı, ellerim yumruk halini aldı ve Whitney'yi daha bir dakika öncesinde inandırdığım gerçeğin ne kadar boktan versiyonu varsa, hepsi küle dönüştü.

Halley buzdolabının kapağını kapatırken bakışlarını benden kaçırdı, tahta gibi dimdik duruyordu. Ardından hızla arkasını döndü ve mutfaktan çıkıp masaya gitti.

Elimi çenemde gezdirdim. Sırtım Whitney'ye dönük halde beklerken, ağır ve sinir bozucu bir saniye geçti.

Sadece bekledim.

Whitney etrafımda dolandı ve elini, kolumun alt tarafına bastırdı. Bana bakmadı, ben de ona bakmadım. Sözlerinin beni delip geçmesini beklemekten başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

“Her ne yapıyorsan, bu konu hakkında uzun uzun ve dikkatli şekilde düşünmeni istiyorum,” derken sesi alçak ve sakindi. “Ya da ne yapacaksan.”

Yutkunup ona doğru döndüm. Saklamak için çaresizce çabaladığım her şey gözlerimdeki suçlu parıltıyla ona geri yansiyordu. Kendimi korumak için uğraşmama rağmen Whitney'nin söyledikleri, tüm saçmalıkları kesip attı ve saklayamadığım gerçeği ortaya çıkardı. "Whit..."

"Yapma, Reed." Başını sallaması, bana zaten çoktan bildiğini söylüyordu. Her şeyi olmasa da bir şeyleri biliyordu. "Sen olgun bir adamsın, Halley de yetişkin. Sana ne yapacağını söylemek benim işim değil. Ama kızımızı korumak benim işim."

Nefesim kesildi. "Tara'yı asla incitmem."

Dudağını ısırırken gözleri parladı. "İyi niyetlerin ne kadar çürümeye dönüşebileceğini bilsen şaşırırsın. Hepimiz çok sevdiğimiz insanlara acı çektirebiliriz." Derin bir nefes aldı, kelimeleri duygularıyla doluydu. "Güven bana, bunu biliyorum."

Cevap verme şansı bulamadan Whitney hızla yanımdan geçip yemek odasına girdi ve yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirip gruba katıldı. "Tart nasıl olmuş?"

Siktir.

Bu bağlantıyı kopartmam gerekiyordu.

Bu bağı.

İşleri daha iyi bir yöne çevirmeye ne kadar çalışsam da Whitney'nin bundan haberi yoktu. Çok yakında benim ahlaksız gerçeğimi tüm boyutlarıyla keşfedecekti ve ardından Tara'nın da bunu yapması sadece an meselesi olacaktı.

Bunun olmasına izin veremezdim.

Kızım benim temelimdi. Attığım her yanlış adımla ve sert adımlarla tökezlediğimde, o temelde çatlaklar açıyordum. Eğer o boşlukları doldurmaya başlamazsam Tara doğrudan içine çekilecekti.

Hepimiz çekilecektik.

BÖLÜM 29

Halley

O HAFTA SONU Reed'in stüdyosunun ana kapısından içeri adım attığımda, beni matların üzerine sertçe çarpan ayak sesleri karşıladı. Homurdanmalar ve tekmeler duvarlarda yankılanıyor, yakınlardaki bir teypten pop şarkısı yükselirken enerji etrafımda dönüyordu. Haziranın sonuna gelmiştik ve Reed Madsen'ı ilk defa görmemin üzerinden neredeyse iki yıl geçmişti.

Reed o geceki gibi görünmüyordu. Gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşmiş, yeşim rengi irisleri biraz daha koyulaşmıştı. Şu an, o zamanlarda olduğundan daha yapılıydı. Kas ve güçten oluşan bir duvardı. Hem de tam anlamıyla. Aşılamayacak kadar sağlamdı ve temelleri iyi atılmıştı. Gölgeler bu günlerde onun peşindeydi ve bazen beni terk etmelerinin sebebinin bu olup olmadığını merak ediyordum. Belki de benden sıkılmışlardı. Boğucu kasvetimden dolayı yorulmuş ve ilhamsız kalmıştım.

Açık kahve saçları olan, orta yaşlı bir kadınla antrenman yapmasını izlerken kapıyı sessizce kapattım. Kadının yanaklarından ve burnundan süzülen terler, sanki çilleriyle noktaları birleştirme oyununu oynuyordu. *Sparring** dersini eşit oranda melankoli ve nostaljiyle

* Birçok dövüş sporunda olan ortak eğitim şeklidir. Serbest biçimli antrenman dövüşü ya da antrenman dövüşü olarak adlandırılır. Tekme ve yumrukların da dahil olduğu bu antrenmanda gerek duyulduğunda ekipman da giyilir.

izledim. Reed ile antrenman yapmayı özlemiştim ama kaçışlarımız ve darbelerimizle gelen o yıpratıcı hissi özlediğim söylenemezdi.

Reed'in gözleri bana kaydı, duvarın kenarında oturmam onu hazırlıksız yakalamıştı. Bu, kadının hafifçe vurduğunda, onu geriye savurmasına yetecek kadar uzun sürdü.

Kadın zaferle çığlık atıp ellerini havaya kaldırdı. Reed'in dikkatini dağıtanın ben olduğumdan haberi yoktu.

Rica ederim hanımefendi.

Reed müziği kapatıp eldivenlerini çıkarmadan önce birkaç dakika daha geçti. "İyi iş çıkarttın, Sandra. Gelecek hafta, aynı saatte?"

"Teşekkür ederim Koç. Biraz gecikebilirim ama geleceğim."

"Tamamdır."

Başparmağımı kemirdim ve çıkmış kırmızı ojelerime baktım. Scotty bu akşam Reed'in beni görmek istediğini söylemişti. Benimle bir şey hakkında konuşacaktı. Konunun ne olduğundan emin değildim ama meraktan bir buçuk kilometre koşmamı ve nemden bir battaniyeye sarılmamı sağlamıştı. Vücudumun her santimi hâlâ terle kapılıydı, bu yüzden tenimin ferahlaması için atletimi karnımın üstüne çektim.

Zavallı Scotty.

Aracımız haline gelmişti çünkü Reed evi arayamıyor ya da kapının önüne gelip benimle özel olarak konuşmak istediğini söyleyemiyordu. Bunu yapması sadece soru işaretlerine yol açardı ve o sorular da veremeyeceğimiz cevapları beraberinde getirirdi.

Scotty acısını içine gömmüştü, bana hâlâ kibar ve dost canlısı davranıyordu. Sanki bu her neyse onun geçmesini ve bana baktığı şekilde ona bakmamı bekliyordu.

Benim Reed'e baktığım gibi.

Reed bir şişe su içerken kadın çantasını topladı ve bana içten bir şekilde gülümsedikten sonra girişte gözden kayboldu. Çarpma sesi, fantezilerimdeki hayallerimin üzerine kapanan metaforik bir kapı gibiydi.

Gözlerinde karanlık, ciddi bir bakış vardı ve içimin endişeyle dolmasına neden oldu.

Bu kadar mı yani?

Göğsüme tabancayı doğrultup tetiği mi çekecekti?

Odanın diğer ucundan bana bakarken dudağımı ısırıp, "Merhaba," diyerek ona selam verdim. Sesim şimdiden kurşun delikleriyle doluydu.

"Selam." Şişeyi kapatıp yanına koydu ve oda loş kalana kadar birkaç ışığı kapattı. "Benimle görüşmeye geldiğin için teşekkür ederim."

"Bu çok resmi." Kıkırdadım. Başka ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Kollarımı kavuşturup ona doğru yürüdüm. Stüdyonun ortasında buluştuk ve spor ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkartıp onları kenara attım ve matın üzerine çıktım. "Ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Senin. Bizim."

Yüzüm erkenden gelen hayal kırıklığıyla alev alev yanıyordu. "Bunu tahmin etmişim."

Reed maskesini takmıştı.

Taşlamış gözleri, sanki kendisini betona batırmış gibi bana bakıyordu. Ne düşündüğünü ya da ne hissettiğini anlayamıyordum. Onu okuyamıyordum. Bir neşter bile bu perdeyi parçalayamazdı.

Ellerini kalçasına koyup, "Dinle, Halley," diye devam etti. Terden dolayı hâlâ nemli olan saçları, loş ışığın altında parlıyordu. "Bunu yapmak zor, o yüzden hızlıca yapmak istiyorum."

Yutkundum, endişem keskin dişli kanatlara dönüştü. "Hızlıca mı?"

Aramızda atan kuvvetli bir ses vardı.

Derin bir nefes aldı.

Ve ardından...

"Charleston'a geri dönüyorum."

Bembeyaz kesildim.

Ciğerlerim buruş buruş oldu ve kalbim o kadar uzun süre durdu ki bir daha asla hayata dönemeyeceğinden korktum. Ben tamamen içine kapanıp canlı canlı içine gömülüne ve nefes almak için çırpı-nana kadar o çimentoyu almış, üzerime dökmüştü.

Fısıltıyla, “Ne?” diye sordum.

“En iyisi bu.”

“Kim için?”

Gözünü bile kırpmadan, “Hepimiz için,” dedi.

Göz temasını kestim ve arkasındaki boş duvara bakarken kolları-m yenilgiyle yanlarıma düştü. Şok oldum. Hissizleşmedim ama donup kaldım. Ona sunabileceğim hiçbir itiraz yoktu çünkü mantıklı parçalarımın hepsi bunun sonunun bir yere varamayacağını biliyordu.

Kendimize yan yana duran iki mezar kazmadan önce gitmesi en doğrusuydu.

Buna rağmen yaşlar gözlerimi yakan sıcak ve şiddetli bir basınç şeklinde gelmeye devam ediyordu. “Ne söylemem gerektiğini bil-miyorum.”

Reed nefes alırken burun delikleri genişledi. İçinde bulunduğumuz durumdan etkilendiğine dair tek işaret buydu. “Söylenecek bir şey yok. Bitti. İşleri düzene koyana kadar bir arkadaşımın yanında kalacağım. Stüdyonun sorumluluğunu tekrar alacağım ve Scotty’yi yardımcı koç olması için eğiteceğim.”

“Tara biliyor mu?” diye sordum boğuk bir sesle. “Whitney?”

Başını iki yana salladı. “Henüz değil.”

“Bunun doğru hamle olduğuna emin misin? Yani demek istediğim... burada bir hayat kuruyorsun. Kariyerin ve ailen var-”

“Eminim.”

İçimde tahrip edici bir duygu dalgalanırken ellerim yumruklara dönüştü. Panik göğsümü delip geçerek kaburgalarımı ikiye

bölerken yaşlar gözlerime batıyor ve tırmalıyordu. Sıcaklık görüşümü bulanıklaştırdı. Başımı iki yana sallarken, “Hayır,” dedim. “Hayır, ben giderim. Bu çok mantıksız. Hayatı olmayan benim, sen yaşantını öylece kökünden söküp atamazsın. Beni buraya bağlayan hiçbir şey yok. Gerçek bir evim, bir amacım yok.” Dudaklarım titriyor, yanaklarımdan ılık tuzlar süzülüyordu. “Lütfen... bırak *ben* gideyim.”

En sonunda yüzü yavaş yavaş buz gibi kayıtsızlıktan başka bir şeyle buruştu. Acı hatlarına süzüldü, gözlerinde parladı ve kaşlarını çatıp alnının kırışmasına neden oldu. Reed bana doğru bir adım atıp ıslak yanaklarımı elleriyle kavradı. “Gitmene izin veriyorum, Kuyrukluıldız.”

İçimdeki baraj yıkıldı.

Bu kırılma midemi parçaladı, ciğerlerimden ve boğazımdan geçerken buldozer gibi ilerleyip göğsümde darmadağın olmuş bir labirent ördü. Dudaklarımdan bir savaş çığlığı kaçtı. Acı kızgınlıkla birleşti. Reed’in soluk lacivert atletini yumruklarken, onu daha yakınima çekmek mi yoksa hiç durmadan dönüp duran yörüngemden dışarı atmak mı istediğimden emin değildim.

“Halley.” Dudakları titrek bir nefesle aralandı ve alnıma bir öpücük bıraktı. “Üzgünüm. Böyle olması gerekiyor.”

Hayır.

Bu yalandı.

Doğru değildi, böyle olması gerekmiyordu.

Öfke kazandı ve onu kendimden uzaklaştırdım. “Bulduğun çözüm bu mu?” Duygularım yüzünden titreyip duruyordum. Bütün duygularımla, bütün hislerimle. “Öylece... çekip gidecek misin?”

Ellerini başının arkasında birleştirip gözlerini kapattı. “Gitmek zorundayım.”

“*Zorunda değilsin.* Sadece kolay yolu seçiyorsun.”

Soluk renkli iki yeşil göz tekrar açıldı ve kızgınlığa benzer bir şeyle parladı. Tekrar öne doğru bir adım attı, yüzü benimkinden

yalnızca birkaç santim uzaklıktaydı. “Kolay yol mu?” Ses tonu, tıpkı bakışları kadar ölümcüldü.

Gerçi çekilsem de başımı eğmedim. “Evet.”

Verdiğim cevapla kaynamaya başlayıp köpürürken başını salladı. Gözlerini beni kıyma haline getirecek daha fazla kelimeye hazırlık yapar gibi mavi mata dikmişti.

Ama hiçbir şey söylemedi.

Kaşlarımı çatıp kollarımı savunmacı bir şekilde birbirine bağladım. “Ne düşünüyorsan, söyle gitsin.”

Reed elleri hâlâ başının arkasına kenetlenmiş dururken döndü, sırtındaki kasların tamamı gerginlikten titriyordu.

“Söyle, Reed. Aklından neler geçtiğini anlat bana. Lütfen beni aydınlat.” Onu kışkırtıyor, igneliyor ve zorluyordum. Bu öfke kasırgasını hazmetmek, beni yutmakla tehdit eden keder uçurumunu sindirmekten çok daha kolaydı. “Bana sorunlarından kaçmanın, onlarla yüzleşmekten daha iyi olduğunu düşünmene sebep olan şeyi söy-”

“Çünkü içten içe beni mahvettin!” İki elini saçlarının arasından geçirdikten sonra onları yumruklarının arasına aldı. “Bunun farkında değil misin? Ufacık bir yalanla, cehenneme giden kapıyı açtın. Gardımı düşürmeme, bu lanet olası bağın içime sızmasına izin verdin ve şimdi de bundan kurtulamıyorum. *Senden* kurtulamıyorum. Eğer yaşının gerçekte kaç olduğunu bilseydim, bunu bana söylediğin saniyede oradan çekip giderdim. Beni *lanetledin*, Halley.”

Gözyaşlarım taşmaya ve yanaklarımdan aşağıya kırgınlığımın izlerini bırakarak akmaya devam etti. “Bu benim suçum mu yani?” Öne doğru bir adım attım, parmaklarım ellerimin ona uzanmasını engellemek için kolumun üst kısmına geçmişti. “Bunların hepsinin suçlusu ben değilim. Sen zayıf davranıyorsun.”

Tek kaşı havaya kalktı. Sanki bunu tekrar söylemem için bana meydan okuyordu. “Darmadağın olmaktansa, zayıf olmayı tercih

ederim. Ve bunu daha da sürdürürsek, yaşanacak olan şey tam da bu olacak. Hepimiz darmadağın olacağız.”

“Bunu bilemezsin.”

“Biliyorum. Beni tek bir bakışınla yok edemeyeceğini düşünüyorsan, oldukça yanıyorsun,” dedi sinirle. “Bu yüzden gitmem gerekiyor. Aramıza mesafe koymalıyım. İkimizin de hayatını mahvetmeden önce aramıza binlerce kilometre girmeli.” Derin bir nefes alıp ellerini dua eder gibi birleştirerek öne doğru eğildi. Bu delilik halinin içinde mantıklı konuşmaya çalışıyordu. “Bana, eğer bunu yapmaya devam edersek ne olacağını düşünüyorsun söyle. Tara öğrenirse? O küçük kafandan neler geçtiğini bana söyle çünkü seni temin ederim ki benim kafamdan geçenler bunlar değil.”

Çaresiz bir şekilde, “Ben... ben bilmiyorum,” diye cevap verdim. “Belki de onu hafife alıyorsun. Belki de iyi karşılar.”

“Kızımı tanıyorum. Bu konuda hiçbir şey iyi olmayacak.”

“Belki olur. Belki de-”

“Sen. Benim. Kızımla. Aynı. Yaştasın.” Parmağını, her kelimenin sonuna ünlem işareti koyar gibi yüzüme doğru salladı. “Seni bu şekilde düşünmek bile sapkınlık. Bu çarpık. Rezalet. Ve senin etrafında olduğumda tamamen aciz hale geliyorum. Tara bu duruma hazırlıksız yakalanacak. Sana arkadaşımıydın gibi değil de onu sırtından bıçaklayan biriymişsin gibi davranacak. İstedğin bu mu? Hiçbir şeyin yokken sana dostluk, sevgi ve sadakat gösteren, seni *kardeşi* gibi gören birini yok etmek mi?”

Avuçlarımı gözlerime bastırırken başımı salladım. Hıçkırırken, “Ona acı çektirmek istemiyorum,” dedim. “Ama acı çekmek de istemiyorum ve bu acıtıyor. Hem de çok fazla.”

“Biliyorum.” Ses tonu yumuşadı. “Ama gitmezsem daha da acıtacak. Tara benim kızım, bir gün beni affedeceğini biliyorum. Fakat seni bir daha aynı şekilde göreceğini sanmıyorum. Ve bununla yaşayamam.”

“Reed...”

“Halley, lütfen büyük resmi görmeyi dene. Bunu çaresizce olmasını istediğin şey değil, tam olarak olduğu haliyle görmelisin.” Yaklaşarak bir adım daha attı ve kırgın bir sesle konuşmasını bitirdi. “Sana, senin için her zaman savaşağımı söylemişim ve bu konuda ciddiydim. Bu şekilde seni koruyorum.”

Tekrar hıçkırdım ve ellerimi gözlerimden çekerken elimden gelen tüm net gerçeklikle ona baktım. Acı içinde, “Seni seviyorum,” diye itiraf ettim. “Beni dipten geri çıkartıp sonra da tekrar fırlatıp atamazsın.”

Kalbim aramızda duran, paramparça olmuş bir karmaşadan ibaretti. İçindeki aşk son kez atmak için hırlayarak tükürükler saçıyordu. Reed onu avuçlarının içine alıp toparlayabilir, daha iyi hale getirebilir ve göğsümün içindeki kanayan mağaraya tekrar koyabilirdi.

Ya da onu ezip geçerci.

Tek bakışıyla, bir sözüyle, ters yöne atacağı bir adımla, içimdeki yaşam kıvılcımlarının hepsini söndürebilirdi.

Reed derin bir nefes alırken gözlerini yavaşça kapattı. Sanki benim en değerli parçamla ne yapacağını düşünüyordu. “Halley, bu bir gençlik aşkı. Senin yaşının iki katında ve sana yasak olan bir adamla gizlice görüşmekten dolayı duyduğun bir heyecan.”

Hoşça kal kalbim.

Sözleri içimi kemirirken, asit etimi çürüttü. Sanki bu acımı içimde tutmamı sağlayacakmış gibi kollarımı karnımın etrafına sardım. Metala sürtünen dişlerimi sıkarak, “Böyle bir şeyi söylemeye nasıl cesaret edersin?” dedim sinirle.

“Doğrusu bu.”

“Bu *senin* doğrun, benim değil.”

“Gerçek olan tek doğru bu.”

“Hayır.” Donmuş hançerleri ona yönelttim. “Çekip giderken, sırf kendini daha iyi hissedebilmek için duygularımı bambaşka bir şekle sokmaya nasıl cüret edersin? Benimle bir çocukmuşum, sanki

ne istediğini bilecek zekâya sahip olmayan, yolunu kaybetmiş, zavallı küçüklük bir kızmışım gibi konuşmaya nasıl cüret edebilirsin? Bana bütün bu şeyleri hissettirip ardından çarpıtarak onları kirlî bir şeye dönüştürmeye nasıl cüret edersin? En sonunda bana bir şeyler hissettiren kişi sen oldun, Reed. Bu lanet olası değersizlik ve yalnızlık çukurundan başka bir şey hissettirdin ve şimdi de-

Reed kolumun üstünden tutarak beni çevirdi ve minder kaplı duvara yaslanıp, yüzlerimiz arasında santimler kalana kadar arkaya yürüttü. Ellerini kollarımda dolaştırıp yanaklarımı nazikçe kavradı ve etrafımıza ördüğüm sert çeliği yumuşattı. "Bütün bunları ben de hissediyorum," dedi. Göğsü hızla inip kalkıyor, sesi titriyordu. "Hissediyorum, Kuyruklu yıldız. Gerçekten. Ama sandığın şekilde değil." İçine gergin bir nefes çekerken alını benimkine değdi. "Bu lanet bir idam cezası gibi."

Öfkem, aldatıcı bir acıyla savaşıyordu. Reed'in haklı olduğunu biliyordum ama kalbim göğüs kafesimi dolduran enkaz yığınının ibaret hale gelmişken, nefret dolu ve acımasız olmak çok daha kolaydı.

Maskaramın bulaştığı gözyaşları yanaklarımdan süzülürken onu kendimden uzaklaştırdım. "İyi, tamam. Git."

Reed terden ve kalp kırıklığından kayganlaşan saçlarını geriye itti. "Bunu daha da zor hale getirme."

"Bana, senin başlattığın şeylere nasıl tepki vermem gerektiğini söyleme."

"Bu kadar uzamasını asla istemedim. Seni üzmeyi asla istemedim."

"Ama yaptın." Kalkanım havaya kalkmış, kılıcım çekilmişti. Çok kızgındım. Geri adım atamayacağım kadar öfkeliydim. "Senin mükemmel olman gerekirdi. Beyaz atlı şövalyem. Kurtarıcım. Hayalini kurduğum her şey olmalıydın. Kayan yıldızlarda doğum günü mumlarında ve alışveriş merkezindeki çeşmelerde bozuk paralarla istediğim dileklerini olmalıydın. Beni kendine sık

etmeliydin.” Kelimeler ağzımdan döküldü ve ızağa düşürerek ona saldırı. “Nasıl âşık olmazdım? Her şey o kadar kolaydı ki. Bunu kolay hale getiren kişi sen oldun.”

Alını kırışmış, yüz hatları gerilmişti ve öfkeyle doluydu. “Burada kolay olan hiçbir şey yok.”

İstirap içinde, “Sana âşık olmak şu ana kadar yaptığım en kolay şeydi,” diye itiraf ettim. “Diğerleri? Acı vericiydi. İşkence gibiydi. İnanılmaz derecede zordu. Ama seni sevmek...” Öfke sakinleşerek, düz bir nabız çizgisine dönüştü. “Hiç çaba gerektirmedi.”

Yaşlar gözlerini sardı, zümrüt rengindeki irisleri kalp kırıklığıyla parlıyordu. Benim acımı içerek, onun içinden akıp gitmesine izin verdi. Reed bir adım atıp tekrar bana uzanmayı denedi ama ondan kaçım. Burada teselli yoktu.

Artık yumuşak düşüşler yoktu.

Geriye doğru giderken, “Dur,” dedim. “Bunu yapamam.”

“Halley-”

“Sadece git. Bırak. Bunların hiçbirisi yaşanmamış gibi davran ve otkı ailemin yaptığı gibi beni bir kenara at. Tıpkı-”

“Whitney biliyor.”

Kelimelerim yarım kaldı ve dik bir uçurumdan aşağıya çakıldı.

Ona bakıp kaldım, gözlerim şokla büyümüştü.

Whitney Biliyor.

Yudkunmadan önce, “Ne?” diye sordum. “Nasıl?”

“Çünkü iyi bir gözlemci. Çünkü sandığın kadar dikkatli değildik. Çünkü beni herkesten daha iyi tanıyor ve son iki yıldır, bizim ilişkimizi en ön sıradan izliyor.” Reed ensesini sıkıca kavradı ve gözlerini yere çevirdi. “Seç birini.”

Buz çözülüp damalarımın süzülerek düşmanlığımı dondurdurdu ve içime korku sızmaya başladı. Bu adama olan sevgimin, hayatumdaki diğer sevgiyi yoldan çıkarmış olabileceği korkusu. “Aman Tanrım... B-ben bilmiyordum.”

“Artık biliyorsun. İşte bu yüzden gidiyorum. Tara da öğrenecek ve bunun olmasına izin veremem. Bunu Tara’ya yapamam.” Boğuk bir nefes alırken başını yenilgiyle salladı. “Bunu sana yapamam.”

Sözleri kulaklarımdan sızarak yavaşça içime aktı. Resim daha net bir şekilde oluşmaya başlamıştı.

Ve bununla birlikte Reed’in yeni görüntüsü ortaya çıktı. Korkak ya da kötü adam değildi. Bana olacağına söz verdiği adamdı. Bir savaşçıydı, mücadele ediyordu.

“Birinin senin tarafında olmasını ve senin için her şeyiyle savaşmasını hak ediyorsun. Onurun ve değer için. O kişi olmak istiyorum.” Bana yüzünün tamamına derin çizgiler kazınmasına neden olan bir yoğunlukla baktı. “O adam olacağım... bu yapabileceğim tek şey bile olsa.”

Bu onun seçtiği yoldu.

Tek yol buydu.

Parçalar yerlerine otururken, diğer parçalar dağıldı. Aptalca umutlarım ve hayallerimin hepsi, ayaklarımın altında darmadağın oldu.

Reed gerçekçi bir bakış açısına sahipti. Bütün bunlardan kurtulmanın tek yolu olduğunu biliyordu ve bu da aramıza gerçek bir mesafe koymaktı. Kilometrelerce. Eyaletler, sınırlar, yollar ve dağlar.

Biz bitmemiştik. Hikâyemiz sona ermemişti ama yine de sayfalara siyah mürekkeple, “Son” damgası yapıştırılmıştı. En iyisinin bu olduğunu biliyordum ama en iyisi, her zaman iyi hissettirmiyordu.

Biz sonsuza kadar yarısı yazılmış bir şarkı olarak kalacaktık.

En sonunda pişmanlıkla ve teslimiyetimi belli edercesine başımı salladım. Eğer Reed güçlü duracaksa, o halde ben de güçlü olacaktım. Babamın yanıldığını ispatlayacaktım. Sırtım duvara dayanmış, dizlerim titremekten iki büklüm olmuş ve kalbim paramparçayken, bu zorluğun üstesinden gelecektim.

Bunu yapabildim.

“Tamam.” İki heceyi zar zor söyleyebilmişim. “Haklısın.”

Gördüğüm en hüzünlü gülümsemeyi takınırken, “Haklı olmak istemiyorum,” dedi.

“Yanlış yapmamızı istemiyorum.”

Bana tekrar uzandığında, bu defa ona izin verdim. Islanmış yanaklarımı avuçlarının arasına almasına ve dudaklarını benimkilere bastırmasına izin verdim. Öpücüğümüz, tuz ve acıya bulanmıştı. Alınlarımız birbirine değdi, burunlarımız birbirine sürtündü ve usulca, “Beni kurtarmak için mi buradasın?” diye sordum.

Şakağımı tekrar öptü ve orada oyalanırken bana daha sıkı sarıldı. Tenime doğru kesik kesik nefesler alıp veriyordu. “Kurtarılmaya asla ihtiyacın olmadı, Halley. Sen yolunu asla kaybetmedin.”

“Kaybetmiştim,” derken ağlıyordum. “Beni bulduğunda, yolunu kaybetmiştim ve beni bırakıp gittiğinde de kaybolacağım.”

“Hayır.” Alnımı, kirpiklerimi ve titreyen üstdudağımı öptü. “Zaten sahip olduğun bir şeyi arıyordun.”

Eli göğsümün üzerinde dolaşırken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve harap hale gelerek ona doğru yığıldı. Yüzümü boynuna gömdüm ve kollarının verdiği o teselliden asla ayrılmak zorunda kalmamayı diledim.

İnsanlığın canlılarla ilgilenme biçimi büyüleyiciydi. Bir şeyi nasıl bu kadar şiddetle besleyebiliyorduk, hem de öleceğini bildiğimiz halde? Sadece biraz daha su gerekiyor, derdik. Daha fazla güneş ışığı. Güzel geçecek birkaç gün sessizce dilek dilerdik. Ama bunların önemi yoktu. Tüm sağlıklı, hayat dolu şeylerin hepsinin, kesin bir son kullanma tarihi vardı.

Hiçbir şey sonsuza dek yaşayamazdı.

Aşk bile.

Ve buna rağmen onun çiçeklenmesine izin vermiştik. Ona hayat üflerken, aynı zamanda son kez fısıldayıp veda etmiştik.

Bazı vedalar çok daha erken gelirdi.

BÖLÜM 30

Halley

PENCERENİN ÖNÜNDE DURAN jaluzilerin arasından güneş yükselmeye başladığında, mürekkebin tamamı gökyüzünden akıp gitti ve yerini deniz mavisine bıraktı. Tara ve ben, annesinin bizim için satın aldığı yeni büyük boy yatağımızda birlikte uzanmış, karanlıkta parlayan yıldızların oluşturduğu galaksinin olduğu tavana bakıyorduk. Tara'ya göre tavanda parlayan yıldızlara bakmanın asla yaşı yoktu.

İkimiz de uyumamış, bütün gece ayakta kalmıştık. Sohbet etmiş, anılarımızdan bahsetmiş ve gözyaşları eşliğinde kahkahalar atmıştık.

Yeni evimizdeki bütün gecenin tamamı boyunca deliksiz uyuyabilmek için kendimizi yorgunlukla içeri attıktan sonra *Spagetti-Os** ve ekstra çikolatalı dondurmadan oluşan, tamamen peşlere layık bir akşam yemeği hazırlamış, peşinden de yatağa zıplamıştık. *Jagged Little Pill*** CD'sindeki şarkıların tamamının sözlerini çılgık atarak söyleyip engibeli tavana takımyıldızı çıkartmalarını yapıştırmıştık.

Güzel bir akşamdı.

Unutulmaz, masum ve kayıtsızdı. Fırtına öncesi sessizlikti.

* Domates soslu, halka şeklindeki konserve makarnanın Amerika'daki adıdır.

** *Jagged Little Pill*, Kanadalı rockçı ve söz yazarı Alanis Morissette'in üçüncü albümüdür.

Belki de uyuyamamamın sebebi buydu. Gözlerimi birkaç endişeli saniyeden daha uzun süre kapalı tutamamıştım. Keyfini çıkarıyordum. Deniyordum. Her şey hep böyle kalacakmış gibi davranıyordum.

En yakın arkadaşım gelecekteki saf bir mutlulukla bahsederken kaburgalarım acının keskin parçalarıyla çatırdamıştı. Reed'in tamamı dolu ve üst üste dizilmiş dairesini işgal eden kolilerinin aksine, bizimkilerin ağızları açılmış, yarısı boşaltılmıştı. Yeni bir başlangıç. Trajik bir son. Hepsi aynı andaydı.

Bu bile kendi başına bir trajediydi.

Aralık pencereden içeriye kuş cıvıltılarıyla birlikte esinti de süzülürken Tara parmaklarımızı birbirine kenetledi ve usulca, "Onu özleyecek misin?" diye sordu.

Gökyüzünden silinen karanlık kalbime sızdı. Dümenler parçalandı, yelken direkleri koptu, dalgalar yükselip kabardı ve cevabımı yurttu.

Sadece elini sıkıp başımı salladım.

Reed bu ayın sonunda gidiyordu. Üç hafta kalmıştı. Haziran yerini fırtınalı bir temmuza bırakırken, saatler tıpkı parçalarına ayrılan bir iplik gibi geçip gidiyor, gücümü de yavaş yavaş tüketiyordu.

En sonunda Reed gideceğini Whitney ve Tara'ya söylemişti. Akşamın tamamı gerginlikle geçmiş, yemek masasına hâkim olan ruh hali, yenilmemiş yemeklerden daha soğuk hale gelmişti. Tara bu haber karşısında şaşırmış ve hayal kırıklığına uğramıştı. Whitney ise bu durumun; yeni başlangıçların ve yeni hedeflerin Reed için güzel bir değişiklik olacağını söylemişti.

Benim duyduğum tek şey *peşinden koşacağı yeni bir kadın olduğuydu*.

Elbette Tara da böyle düşünüyordu. Günler sonra bile hâlâ ani gelişmeyi bir mantığa oturtmaya çalışıyordu.

Tara, "Gittiğine inanamıyorum," diye devam etti. Rahat modumuz neredeyse on yıl boyunca maruz kaldığım şiddetten daha fazla canımı yakan bir konu yüzünden dağılmıştı. "Aniden verilmiş bir karar gibi geliyor."

"Belki de hikâyenin daha fazlası vardır."

Bunu söylememem gerekirdi. Tara'nın beynini kemiren fısıltılar ve fikirler sokmamalıydım. Bu yalnızca cevabı olmayan sorulara neden olurdu.

"Ne gibi?" diye sordu.

"Bilmem."

Tara iç çekti. İki farklı tondaki saçlarımız, krem rengindeki yastığın üzerine yayılmıştı. "Çok garip. Babam için aile her zaman ilk sırada gelir. Eğer..." Sesi kısılıp titrek bir nefes verdi ve başını bana doğru çevirdi. "Bunun bir kadın yüzünden olduğunu mu düşünüyorsun?"

Sahte yıldızlara bakarken gözlerimi kırpıştırıp içimden milyarlarca dilek tuttum. Kalbim darmadağın oldu ve kalıntılar içimden süzülerek mideme çöktü. "Belki de."

Tara elimi bıraktı ve örtüleri çenesine kadar çektikten sonra bunun üzerinde düşündü. "Biriyle görüştüğünü hissediyordum. O kadının buradan olduğunu sanmıştım ama belki de babam Charleston'dayken bir şeylere başlamıştır ve tekrar denemek istiyordur."

İçimdeki her şey kıvrılıp buruştu ve ağzım kupkuru oldu.

Söyleyebildiğim tek şey, "Evet," oldu.

Dudaklarından bir iç çekiş daha çıktı. Bu seferki daha uzun ve daha ağırdı. "Gitmeden önce onunla konuşmam gerek. Neler olup bittiğine bir bakalım." Burnu düşünürken kırıştı. "Annem bunun tamamen iş yüzünden olduğunu düşünüyor ama babamı bundan daha iyi tanıyorum. Burada gayet iyi bir işi var."

Sessiz ve hareketsiz bir halde kelimelerine odaklandım. Jaluzilerden daha fazla ışık yayılıyor, bizi şafağın ilk ışıklarıyla boyuyordu.

Uykusuz geçen gece ve huzursuz zihnim yüzünden üzerime bitkinlik çökerken yana döndüm ve yastığın üzerindeki görüntüsüne baktım.

Tara'nın Reed ile konuşmasını istemiyordum ama, "İyi fikir," demekten başka çarem yoktu.

Sonraki bir saatimizi bastırdığım fotoğraflarımdan bazılarını inceleyerek geçirdik. Bozulmuş havayı bölen, keyifli bir eğlenceydi. Tara fotoğraf destesini ardı ardına çevirdi, her sayfada gülümsemesi renklenip canlanıyordu.

Tara'nın kocaman gülümsediği, dişlerinin arasında kalemle çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Onun arabasının ön koltuğundayken öpücük atarak kendimizi çektiğimiz bir fotoğraf. Şöminenin hemen yanında kitap okuyan ve dudakları şaşkınlıkla kıvrılmış Whitney. Sanki *T-Rex'e** dönüşmeye çalışıyormuş gibi karda sırtüstü yatmış olan *Ladybug*. Reed ve Tara'nın balo gecesindeki halleri, ardından birbirlerine sarıldıkları başka bir fotoğraf. Tara'nın ısıltılı bukleleri hareket ediyordu.

Tara fotoğrafta uzun süre takılı kaldı. "Bu mükemmel bir kare." Duyguları sesine yansımıştı. "Bunu çektiğini hatırlamıyorum. Babam fotoğraflarda olmaktan pek hoşlanmaz."

"O yüzden bunu bastırdım." Kelimelerim özlem ve melankolinin karışımından ibaretti. "Ne yaşanırsa yaşansın, bu anlara her zaman sahip olacağız. Fotoğraflar sayesinde anlardan daha fazlası haline geliyorlar. Anılar yıpranır ve zayıflar ama fotoğraflar öyle değildir. Orada kalırlar. Onları sorgulamana asla gerek kalmaz."

"Bunlardan birkaçını alabilir miyim?"

"Tabii ki."

Reed'e mutluluktan ve aşktan gözleri parlayan, çarşıların üzerine yayılmış fotoğrafımı verdiğime emin olmuştum. Sonsuza kadar hatırlanacak bir anıydı. Aramızda ne geçerse geçsin, benim gerçek

* Büyük, etobur terepod dinozorudur.

olduğuma dair elinde somut bir kanıt olacaktı. Bir zamanlar onun olduğuma dair...

Hiçbir zaman yıpranan ya da zayıflayan bir hatıra olmak istemiyordum.

Tara fotoğrafları yanındaki komodine yığıldıktan sonra güneş tamamen tepeye yükselirken uyuyakaldı. Orada öyle yatarken bulanık, kasvetli geleceğimin bilinmezlikleriyle cebelleşiyordum. Zihnimi kapatamıyordum. Acımı bastıramıyordum.

Belki de fırtına öncesi sessizliğin olduğu falan yoktu.

Sadece fırtına, artçı sarsıntılar ve ardından kırılıp darmadağın olan kemiklerimiz vardı.

Çift kanatlı kapılardan çıkıp yaz sonundaki güneşin içine doğru zıplayarak adım atarken gülümsemem tüm gücüyle parlıyordu. Boynumdan bir kamera askısı sarkıyor, sırt çantam kürekkemiklerimin arasında sallanıyordu. İki hafta sonra gerçekleşecek bir düğündeki çekimlere yardımcı olabilmek için etkinlik salonundaki ilk eğitimimi şimdi bitirmiştım.

Tutkum olan şeyi gururla ortaya koyup, Monique'i ve personelin geri kalanını etkilediğim gün heyecan içinde geçmişti. Geçtiğimiz yıl boyunca; kütüphanelerde, karanlık odalarda ve fotoğraf laboratuvarlarında geçirdiğim saatler düşünüldüğünde bu konudaki bilgim oldukça fazlaydı. Ayrıca elimden geldiği kadarıyla da her şeyi öğrenmeye de oldukça hevesliydim. Işık, kamera ayarları, kompozisyon. Poz, deklanşör hızı, diyafram. Çekimlerin her biri dikkat ve özen gerektiriyordu. Bu durum fotoğrafların hepsinin sevginin ve el emeğinin bir ürünü olmasını sağlıyordu.

İşimle gurur duyuyordum ve bunun ortaya çıkacağından emindim.

Pas ve eski tampon kalıntılarıyla bezeli, çirkin bir koyu gri renkteki ikinci el *Camry** park yerinde öylece duruyordu. Öncesinde hayvan hastanesindeki işimden aldığım her kuruşu biriktirmiş, hurda arabanın kaporasını ödeyecek kadar kazanmıştım. Ayrıca kiraya destek olmak için de ekstra param kalmıştı. Tara ve ben, ikinci yatak odasını alması için çoktan bir ev arkadaşı bulmuştuk bile.

Her şey yolunda gidiyordu.

Ardından kafamı *kaldırdım* ve Tara'nın park yerinin karşısından; üstü açık, kiraz kırmızısı bir arabaya yaslanmış halde bana el salladığını gördüm.

Gülümsemem büyüdü. Sandaletlerim ve soluk sarı elbisemle ona doğru yaklaşırken, "Selam," dedim. "Burada ne işin var? Hem bu kimin arabası?"

Kaşlarını havaya kaldırıp, "Josh'ın," dedi. "Benimkinin frenleri yapılırken arabasını ödünç almama izin verince taşınma konusunu konuşmak için babamın evine gideyim dedim. Sen de gelmek ister misin?"

Ona gözlerimi kırıştıtararak baktım, endişe ciğerlerimin etrafını yumruk gibi sıkıyordu. "Ah."

Bu kişisel olarak dahil olmak istediğim bir konuşma değildi. Duvara konmuş bir sinek ya da halının üzerindeki göze çarpmadan gezinen bir karınca olmayı tercih ederdim. Fark edilmeden görünürleri ve sesleri içime çekerdim. Reed'in anlatacağı uzun hikâyelere ve uydurmalarına ilk ağızdan şahitlik etmek, üstelik de ayrılmasının sebebinin ben olduğumu bilmek, zihnen başa çıkmaya asla hazır olmadığım bir işkenceydi.

Onun mantıklı taraftan bakmasına uğraşırken sırt çantamın askularını kavradım. "Yalnız gitmek istemediğine emin misin? Bu özel bir anmış gibi geliyor."

* Toyota markauna altı araba modeli.

Sanki söylediklerim çok şaşırtıcı bir şeymiş gibi gülerken, “Mümkün değil. Sen ailenin bir parçasısın,” dedi. “Ayrıca bu şeyle bir tur atman gerek. Hayatında yeni bir çığır açacak.”

Burnumu kırıştırıp yanağımı kaşıdım. “Ben sadece-”

“*Hadi ama.*” Bileğimi yakalayıp beni öne doğru çekiştirdi. “Bu tekerlekler yalnızca bir günlüğüne bana ait. Yoldayken biraz hız limitlerini aşalım, arabayı almak için sonra seni getiririm.”

İtirazlarımın sonuna gelince üstü açık arabanın önünden do-laştım ve yolcu koltuğuna geçtim. Bütün vücudum teslimiyetle çökmüştü. Eşyalarımı arkaya bırakıp emniyet kemerimi taktım ve motoru çalıştıran Tara’ya baktım. Gözleri canlı yeşil noktalarla ışı-lıydı. Parlak dudakları beklentiyle kıpırdandı.

Ardından otoparktan hızla çıktık. Rüzgâr saçlarımızdaydı, gü-neş yüzümüzü ısıtıyordu. Kısa süreliğine rahatlığın beni bulmasına izin verdim.

Tara radyoyu son ses açıp koltuğuna yaslandı, yol dümdüz önü-müzde uzanıyordu. *Gangsta’s Paradise* aniden çalmaya başlayınca ikimiz de şarkı sözlerini dilimizi döndüğünce eşlik etmeye çalıştık, anlamsız kelimelerimize karşı gülüyorduk. Tara havayı yumrukladı, her ritimde onun da hareketleri artıyordu. Karnıma ağırlar girene kadar güldüm.

İçimi bir huzur kapladı ve belki de fırtına öncesi sessizlik diye bir şeyin olmadığını fark ettim... çünkü fırtına yoktu.

Sadece bir yığın olasılıkla dolu sonsuz bir yaz, bozulmaz dost-luklar ve beni sonsuza kadar sıcacık yapacak bir aşk hikâyesi vardı. Aşk hikâyelerinin tamamı bir amaca hizmet ederdi fakat amaçların hepsi aynı olmazdı. Ben kırılmış ve darmadağın olmuşken Reed yaralarım-la ilgilenmişti. Korkumu güce dönüştürmüştü. Bana araç-lar, erdem ve daha iyi günler için umut vermişti.

Yolumu kaybettiğimde beni bulmuştu.

Şimdi kendi rotamı belirleme ve kendime dönüş yolunu bulma gücü yalnızca benim ellerimdeydi.

Reed'in oturduğu apartmana giriş yoluna vardığımızda nefesim kesildi. Sebebi ise gülmek ve yaşamaktı. Kemerimi açıp arabadan indim, gülümsemem hâlâ dudaklarımın köşesinde yanaklarıma doğru asılı duruyordu.

Tara yanımdan hızla geçerken takip etmem için işaret etti ve tanıdık koridordan ilerleyerek on yedi numaralı daireye yöneldik. Korkularımın ve zavallıca seçimlerimin yüklerinin epifanimi engellemesine izin vermeyi reddettim. Elimden gelen tek şey Tara'nın yanında dikilmek ve gerginliğimi bastırırken ona cesaret vermektir.

"Baba?" Tara anahtarı deliğe sokup kapıyı iterek açtı. "Baba benim. Evde misin?"

Onun arkasından içeri girdim ve neredeyse boş olan daireye bakınırken kanepenin üzerine serilmiş, yere yığılmış ya da yatak çarşafına dolanmış benden herhangi bir kanıt olmadığından emin oldum. Reed'in büyük ölçüde toplandığını fark edince yutkundum. Beni alanından temizlemişti.

"Kahretsin." Tara boş odalara göz attı. "Stüdyoda olmalı."

Saçlarımla oynayıp ayak tırnaklarıma bakarken rahatlıkla nefes aldım. "Sanırım."

"Bu kutuları görmek çok garip," derken ikinci yatak odasına gidip ışık düğmesine bastı. "Gerçek hissettiriyor."

Gerçekmiş gibi geliyordu.

Biz gerçekmişiz gibiydi.

Ve şimdi aniden anılardan ibaret hale gelmiştik, tıpkı kum taneleri gibi parmaklarımdan arasından kayıp gidiyorduk.

Koluna koyduğum elimi onu teselli etmek ister gibi sıktım. "Her şey yoluna girecek. Bizi ziyarete gelecek. Ayrıca ülkeler arası yolculuk yapmak ve ayaklarımızı okyanusa daldırmak eğlenceli olacak."

Başını salladı. "Yaşamak için daha kötü bir yer de seçebilirdi." Tara odaya girdi ve düzgünce toplanmış alanı inceledi. İki kişilik yatak düzeltilmişti ve alçı duvara yapıştırılmış birkaç poster hâlâ duruyordu. Tara ve Reed'in parkta dövüşürken çekilen fotoğrafı, komodinin üzerindeki lambanın yanında duruyordu. Paketlenmemiş tek kişisel eşyaydı.

Tara'nın yüzü, dikkatini fotoğraf çerçevesine verdiğinde yumuşadı. "Bunu çok sevdim. Çektiğin için teşekkür ederim."

Ben parktaki bankta otururken *Ladybug*'ın ayaklarımın altında olduğu, o sabaha dair hatıralar tıpkı bir esinti gibi etrafımı sardı. "Bunlardan bende çok var. Onları evin her yerine asabiliriz."

Tara sırttı. "Doğru. Burada kalıp onlara bakmayacağına göre fotoğraflarda olmaktan da şikâyet edemez."

Yırtık kot şortunun cebine uzanıp bir şey çıkarırken Tara'yı izledim. Başka bir fotoğraf ortaya çıktı. Reed ile balo akşamında, beyaz dişbudak ağacının altında duruyorlardı.

Fotoğrafta Tara yana doğru yattığı başını, Reed'in geniş omzuna yaslamıştı. Onlar kameraya doğru bakıp poz verirken Reed kolunu Tara'nın beline dolamıştı. İkisi de gülüyordu. Bu, kalıcı bir mutluluktu.

Tara iç çekip fotoğrafa bakarken ortasındaki kırıksıklığı düzeltti. Altın yaldızlı çerçeveyi komodinin üzerinden alıp ters çevirdi ve arkasındaki kartonu çıkarttı. "Buna güncelleme yapıyorum. Terden sıırsıklam olmadığım zamanlarda çok daha iyi görünüyorum. Durduğum yerden vücudumun kokusunu alabiliyorum."

Kıkırdayıp ellerimi yazlık elbisemin cebine soktum ve sandaletlerimin üzerinde arkaya doğru sallandım. "Buna bayılacak."

"Biliyorum. Babam her zaman..."

Sözleri yarım kaldı.

Dikkatim Tara'ya ve onun birden oluşan sessizliğine çevrildiğinde pencerenin dışındaki filizlenmiş dalların arasından süzülen üç mavi kuş bakıyordum. Tara'nın yüzü, tasasız ve neşeliden içimi

ürpertip dizlerimin titremesine neden olan bir ifadeye dönüşmüştü. "Ne oldu?"

Sırtını bana dönerken başını öne eğdi, bir şeye bakıyordu.

"Tara, ne oldu?" Kalbim hızla çarpmaya başladı. Nefes yolum daralırken, neşeli ruh halim kasvetli gerginliğe karıştı. "Tara-"

"Bu da ne böyle?"

Hızla dönerken saçları omuzlarının etrafında uçtu, yanakları kıpkırmızı olmuştu.

Gözlerimi ağır çekimde öne doğru uzattığı eline çevirdim.

Ve dünyam darmadağın oldu.

Ayaklarımın altındaki zemin bataklığa dönüştü. Hızla düşüyordum.

Bakışlarımı tekrar yukarı kaldırdım ve göz göze geldik.

Konuşamıyordum, düşünemiyordum, nefes alamıyordum.

Çünkü Tara ve Reed'in fotoğrafının arkasına... *benim* fotoğrafım gizlenmişti.

Çıplak. Yanakları kızarmış bir halde.

Yatak çarşafına dolanmış şekilde.

Onun babasının yatağında.

"Ben..." Bütün bunlar gerçek gibi gelmiyordu. Bir zaman tünelineydim, her şeyin hem durduğu hem de ışık hızıyla yanımdan geçip gittiği ana hapsolup kalmıştım. "Bu sadece..."

Tara tekrar fotoğrafa baktı, gözleri kocaman açılmıştı. Nefes nefese kaldı. Hırıltıdan ibaretti. Unutmamın asla mümkün olmayacağı, korkunç bir sestti. Sanki her şey bulanık hale gelmişti. Tara titreyen elinde tuttuğu fotoğrafa tamamen odaklanmıştı.

Gerçek somut bir şekle bürünmüştü ve korkunç şekilde inkâr edilemezdi: Babası, kızının en yakın arkadaşıyla cinsel birliktelik yaşıyordu.

"Aman Tanrım," dedi nefesi kesilmiş halde. Şoktaydı, şaşırmıştı ve dehşete kapılmıştı. "Sen... sen onunla yatıyor musun?"

Midem bulandı. Safra boğazımın arkasından hızla yükseliyordu.

Cılız, acınası kelimeler dudaklarımdan dökülmeye başladı. “Bu... bu öyle bir şey değil.” Bedenim ter içinde kalmıştı, ellerim titriyordu. Fotoğrafi Tara’nın aklından çekip çıkarmak istercesine başımı iki yana salladım. Uzanıp onu geri almaya çalıştım ama kolunu arkaya doğru çekti. Yaşlar görüşümü engelliyordu. “Tara...”

“Bu... bu *sensin*.” Fotoğrafi sanki mahkeme tokmağının tahtaya vurulması gibi havaya kaldırdı. “Sensin. Babamın yatağındasın.”

Boğuk bir sesle, “Tara,” diyerek feryat ettim. “Sandığın gibi değil. Öyle değil. Ben...” İçime sert bir nefes çekip itirafımı dillendirdim. “Onu seviyorum.”

Gözleri daha da açıldı. “Ne yapıyorsun?”

Tara’nın, bunun *gerçek* olduğunu bilmesi gerekiyordu. Bu kaçmak ya da eğlence değildi.

Aştı.

Kalbimin acısıyla başımı sallayıp yanaklarımı sildim. “Evet. Onu seviyorum.”

“Hayır...” Bana anlamıyormuş gibi bakarken bakışları yüzümde gezindi. Bomba etkisi yaratan itirafımı sindirirken, korkunç sonuçları analiz etti ve bütün bunları tenindeki fişeklere işledi.

Ona doğru bir adım attım.

Tara uzaklaştı.

Elimi öne uzattım, bu beni *affetmesi için* bir yakarıştı. Ona yaşananları olduğu şekilde görebilmesi için sessizce yalvarıyordum.

Ama o geriye doğru giderek uzaklaşmaya devam etti.

Tara sertçe hıçkırırken fotoğraf çerçevesini komodinin üzerine fırlattı ve yanımdan hızla geçip giderek yatak odasından çıktı. Elinde hâlâ fotoğrafımı tutuyordu.

Evden fırlayıp gitti.

Odanın ortasında tıpkı bir heykel gibi duruyor, az önce yaşananları kabul edemiyordum. Hâlâ asıl fotoğrafın olduğu, fırlatıp

atılmış çerçeveye baktım. Masumluk, ölümcül bir sırrı kapatıyordu. Fotoğrafımı Reed'e vermemem gerekirdi. İşlediğimiz günahların, somut kanıtlarının ortaya çıkmayacağını düşünecek kadar aptal olmamam gerekirdi.

Tırnaklarımı saçlarımın diplerine saplayıp odadan hızla çıktım ve Tara'yı otoparka kadar takip ettim. Gözyaşlarım çenemden süzülüp boynumu ıslatıyordu. Sürücü koltuğuna geçmişti bile. Direksiyonu kavrayan elleri bembeyaz olmuştu.

Arabaya bindim ve özür dilerken onu köşeye sıkıştırdım. "Tara lütfen. Çok özür dilerim. Lütfen benden nefret etme. Bu bi-bir anda oldu ve durduramadım. Biz sadece-"

"Yapma."

Elimi göğsüme bastırıp elbisemin kumaşını parmaklarımın arasına aldım. "Açıklamama izin ver."

Yutkundu ve motoru çalıştırdı. "Açıklama yapmana gerek yok."

Araba sarsıldı ve park yerinden hız sınırının iki katıyla dışarı çıktık. Yolculuk sessizlik içinde geçti. Bu; rahatsız edici, ürpertici bir sessizlikti. Dilimin ucuna ne zaman bir bahane ya da açıklama gelse, yutkunuyor ve kelimeleri bir araya getiremiyordum.

Ne yapabiliyordum? Bu durumu nasıl düzeltebilirdim?

Zihnim korkunç düşüncelerle dolup taşıyordu. Gözyaşlarım durmadan düşmeye devam ediyor, bütün vücudum titriyordu. Whitney'nin araba yoluna girmeden önce sadece birkaç saniyenin geçtiğine yemin edebilirdim.

Bir kez daha denemeye çalıştım. "Tara, lütfen dinle beni-"

Tara kendisini üstü açık arabadan dışarı attı ve söylediklerimin üzerine kapıyı sertçe çarptı. Yürüme yolundan sinirle ilerleyip eve girmesini izlerken orada öylece acınası, kırılmış ve tamamen yolunu kaybetmiş şekilde oturuyordum.

Gücümden geriye kalanları topladığımda onu içeriye kadar takip ettim ve Whitney'nin Tara'nın muhtemelen kaçarcasına çıktığı ikinci kata doğru baktığını gördüm.

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Neler oluyor?"

Başımı salladım, bir çığlık boğazımı tırmalıyordu. "Hiçbir şey." Ardından merdivenlere fırlayıp basamakları ikişer ikişer çıkarken arkamı dönüp, "Çok şey," diye mırıldandım.

Tara eski yatağında -artık misafir yatağı olmuştu- oturuyordu. İçeri girdiğimde parmakları fuşya yatak örtüsünün üzerinde kırılmıştı, yanında da benim fotoğrafım vardı. Fotoğrafa bakarken içimden küfürler ettim ve onu küçük küçük parçalara ayırıp rüzgâra doğru savurmak istedim. Fakat ihanetimin sonsuza kadar hatırlatıcısı olarak yüzüme tekrar savrulmalarına mahkûm olmuştum. "Tara... çok üzgünüm." Omuzlarım kederle sarsılırken elimi ağzıma götürdüm. "Lütfen beni affet. Seni üzmeyi asla istemedim."

Gözleri yavaşça, ağır ağır yukarı kalkarken kaşlarını çatı.

Sessizdi. Kaskatıydı.

Bütün çaresizliğimle ona doğru bir adım attım. "Sana defalarca söylemek istedim. Bunun beni nasıl öldürdüğünü tahmin bile edemezsin. Sana yemin ederim, asla istemedim."

Tara yataktan fırlayıp kalkarken sözlerimi hızla yarıda kesti.

İlk başta bana tokat atacağını, beni ittireceğini ve öfkesiyle beni kesip biçeceğini sandım.

Fakat bana doğru koşar adımla gelip beni kollarının arasına alıp sıkıca sarıldığında donakaldım.

Bütün bedenim kaskatı kesilirken çok beni ele geçirdi.

Kalp atışlarım uygunsuz bir zamanda, belki de en kötüsünü düşündüğümü fark etmemle birlikte umutla harekedendi. Belki de Reed ve ben, Tara'ya bizi anlaması, ilişkimizle yüzleşmesi için yeteri kadar fırsat vermemiştik.

Belki de...

İyi olacağız.

Rahatlamış şekilde nefes aldım ve gözlerimi kapatıp ona sıkıca sarılıp, sıcak kucaklamasına gömüldüm. "Tanrım, üzgünüm."

Şakağımı omzuna dayadım. "Sana daha önce söylemediğim için üzgünüm. Bunu istedim. Çok istedim."

"Şşt." Beni susturup saçlarımı okşadı. "Üzgün olmanı gerektiren hiçbir şey yok."

Gözlerimden yaşlar akarken gülümsedim.

Teşekkür ederim, Tanrım.

Bunca zamandır Tara hakkında yanlış düşünmüştük. Bütün bu acılar ve kalp kırıklıkları bir hiç yüzündendi.

Tara zeki biriydi. Anlıyordu.

"Çok fazla şey yaşadın, Hals," derken elini rahatlatıcı şekilde yukarı aşağı gezdirdi ve beni kendine biraz daha çekti. "Bunları aklımın alması mümkün bile değil."

Başımı salladım, yaşlar yanaklarımdan aşağıya doğru süzülüyordu. "Biliyorum."

Uzun süre öyle kaldık. O değerli birkaç saniye boyunca Tara benim en yakın arkadaşım ve i kimizin arasına hiçbir şey giremeyecekti.

Ama sonra geri çekildi.

Tara bana baktı, bakışları duygudan yoksun taşlara dönüşmüştü.

Kollarımın üst kısmını sıkarken çenesi gerildi, ifadesine yepyeni bir öfke karışmıştı. "Beni dinle." Ses tonu buz gibiydi. "Bu *senin* hatan değildi."

Burnumu çekerken ona baktım, kafam gittikçe daha fazla karışıyordu. "Sen neyden-"

"Bu babamın suçu."

Gözlerimi kırptırdım. Midem bulanıyor, ciğerlerim sıkışıyordu.

Tara sanki söz verir gibi serçe parmağımı tuttu ve sertçe sıktı. Ardından kelimelerini ölümden daha beter bir şeyle bitirdi.

"Seni istismar etti, Halley," dedi karanlık bir sesle. "Ve bu yapuğı yanına kalmayacak."

BÖLÜM 31

Reed

“BABA KORKUYORUM.”

Güneş Tara’nın, Care Bears* kaskının üzerine vuruyor, iki kah-verengi örgü omuzlarından aşağıya sallanıyordu. Ellerimi, korkuyla gidona yapışmış ufacık yumrukların üzerine sardım. “Korkma, *Squirt*. Ben buradayım.”

“Ama bırakıyorsun. Bırakmanı istemiyorum.”

“Eninde sonunda bırakmak zorundayım. Yoksa nasıl öğreneceksin?”

Yüzü asılırken ufacık burnunu kırıstırdı. “Yarın öğrenebilirim.”

“Neden şimdi değil?”

“Şimdi çok korkutucu. Baksana, yağmur yağabilir.”

Bakışlarımı gökyüzüne çevirdim ve başımın üzerindeki, tek bulut olmadan süzülüp giden güneş ışınlarına bakarken gözlerimi kısıtım. “Yağmur yok. Yalnızca güneşli bir gökyüzü ve gerçekten lanet şekilde gururlu olan bir baba var.”

Tara’nın ayakları bisikletin iki yanından sarkarken derin bir şekilde iç çekti. “Annem bunun kötü bir kelime olduğunu söylüyor.”

* 1981 yılında Elena Kucharik tarafından kartpostallarda kullanılmak için çizilen sonrasında oyuncak aylara dönüşerek televizyona özel programlarda gösterilen renkli, kurgusal ayı çizimleridir.

Kıkırdadım ve kaldırımda yanına çömelirken bana bakmasını bekledim. Göz göze geldiğimizde de gülümseyip sıyrılmış dizini avucumun içine aldım. “Hey.” Sesim tamamen güvenle doluydu. “Bugün cesur olacaksın.”

“Cesur hissetmiyorum.”

“Çünkü korkuyorsun. Korkmak her zaman ilk sırada gelir. Cesur olmanın ilk kuralı budur.”

Beni süzdü, büyük yeşil gözleri yaşlarla parlıyordu. “Neden bütün arkadaşlarım cesur? Altı yaşımdayım. Benim dışındaki herkes alıştırmalı tekerlekleri olmadan bisiklete binebiliyor.”

“Cesaret, kendini diğerleriyle kıyaslamak değildir,” dedim nazikçe. “Bu ne kadar büyük ya da küçük görünseler de korkularıyla yüzleşmekle alakalıdır. Düşsen bile çabalıyorsun. Ve tekrar ayağa kalkacaksın. Bu en cesurca şeydir.”

Sözlerimi sindirirken dudaklarının arasından küçücük bir dil dışarı çıktı. “Beni asla bırakmayacaksın, değil mi?”

“Henüz değil,” diye mırıldandım. “Daha değil.”

“Asla baba. Beni asla bırakma.”

Masum sözlerine anlam yüklememeye çalıştım ve başparmağımı neon pembe yara bandının üzerine koydum. Ayağa kalkıp bisikletini sabitledim ve ayaklarımı pedalların üzerine kaydurdum. Gidondan ince şeritler sallanıyordu, hafifçe dokunduğumda ufak zilden hatırı sayılır bir ses çıktı. “Gitmene izin vermeyeceğim, *Squirt*. Bana mecbursun.”

Bir gülümseme ortaya çıktı ve Tara yüz ifadesini kararlılıkla değiştirdi. “Tamam,” dedi derin bir nefes alırken. “Hadi gidelim!”

İlerlemeye başladığında ona tutundum, tekerlekler yuvarlanırken adımlarım da hızlanıyordu. Gözleri büyüdü, rüzgâr arttı. İçimden geçen sıcacık bir his, gurur ve sevgiyle nabız gibi atıyordu. “Bunu yapabilirsin. Harika gidiyorsun.”

"Ahh! Sakın bırakma!" diye bağırdı. Bisiklet yolun üzerindeki yankıların üzerinden geçerken sağa sola savruluyor, Tara'nın saç örgüleri sallanıyordu. "Bunu yapacağım baba. Sadece daha beni bırakma!"

Kaldırımın ortasında dururken gözlerim yaşardı, kollarımı gökyüzüne doğru kaldırdım.

Onu on saniye önce bırakmıştım.

Zaten başarmıştı.

Kamyoneti evine önüne park ettikten sonra elimi yüzümde dolastırdım. Cildim soğuk terle kaplanmıştı ve hâlâ antrenmandan dolayı yapış yapıştı. Whit yirmi dakika önce stüdyoyu aramış, bir "problem" olduğundan bahsedip hemen eve gelmemi söylemişti. Müşterimden özür dileyerek dersi kısa kesmiş, neredeyse koşar adımlarla otoparkta ilerleyip kamyonetime ilerlemiştim.

En yakın hastaneye yönlendirilmediğimi göz önüne alarak, bunun kontrol edilebilir bir şey olduğunu umup hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeyi denedim. Sızdıran bir boru. Tıkanmış bir tuvalet. Belki de *Ladybug* yememesi gereken bir şey yemişti ve kızların onu veterinerlere götürmek için birinin yardımına ihtiyacı vardı.

Whitney bana problemin ne olduğunu söylememişti.

Tek söylediği şeydi: "Reed, eve gelmen gerek. Bir problemimiz var."

Ses tonu sert ve soğuktu. Whit'i tanıyordum, o yüzden duygularını böylesine az yansıtarak konuştuğunda ters giden bir şeylerin olduğunu biliyordum. Komşunun kedisi, Tara'yı dokuzuncu yaş gününde ısırdığında da aynı soğuklukla konuşmuştu. Whitney'nin umursamaz halini göz önüne alarak bu durumun ufak bir sıyrıktan ibaret olduğunu düşünmüştüm. Fakat onun yerine korku filmleri

dünyesinde kan kaybı, şişlik ve kolunun tamamını kaplayan bir kızanıklık vardı.

Şimdi, krem rengindeki jaluziler ve mavi kapısı olan iki katlı eski eve bakarken, öteki tarafta nasıl bir şeyin gizlendiğini hayal ettim. Ufak çaplı bir soruna mı yoksa kan gölünün içine mi adım atacağımı merak ediyordum.

Anahtarları cebime atıp kamyonetten çıktım ve kalp atışlarım kulaklarımda uğuldarken, tanıdık yürüyüş yolundan ön kapıya doğru koşar adımlarla ilerledim. Kapının kolunu çevirip içeri girmeden önce tereddüt ettim.

Derin bir nefes al.

Yutkunup içeri girdikten sonra salona göz attım. "Selam, neler..." Söyleyeceklerim yarım kaldı. Olduğum yerde donup kaldım. Bana bakan ve bembeyaz olmuş üç yüzü incelerken korku kemiklerime kadar işledi. "Ne oldu?"

İçgüdüsel bir şekilde en kötüsünü düşündüm ve *Ladybug'*ı aradım ama altın rengindeki tüy yumağı burnunu patilerinin arasına almış halde koltukta yatıyordu. Bana doğru koşmamış, poposunu oradan oraya savurmamış ya da kuyruğunu sallamamıştı. Köpek bile odanın içinde süzülen dehşet bulutunu hissediyordu.

Gözlerimi birkaç kez kırpıp kapıyı kapattım ve öne doğru ilerledim. Sessizlik beni karşıladı. Whitney kollarını birbirine bağlamış halde kenarda duruyordu, üzgün olduğunun tek kanıtı kıpkırmızı olmuş gözleriydi. Halley, koltukta *Ladybug'*ın yanında oturuyordu. Başını ellerinin arasına almış, sırtı kamburlaşmıştı.

Ve Tara...

"Nasıl yaptın?" Kızım hissimla odada ilerledi ve hızla bana doğru gelmeye başladı. Yüzü öfkeyle kaplı, gözleri jilet gibi keskindi. "Nasıl yaptın?" diye tekrar etti önceki sorusundan daha sert şekilde.

Kafa karışıklığı beni sararken şaşkınlıkla başımı salladım. "Neler oluyor?"

Tara bana dik dik baktı. “Onu sen söyleyeceksin.” Ardından öne çıkıp aramızdaki mesafeyi kapattı ve göğsüme bir şeyi çarptı. “Açıkla.”

Gözlerim yüzünde takılı kaldı. Hareket edemiyor, nefes alamıyordum.

Yumruklarını iki yanında sıkarken, “Açıkla!” diye bağırdı.

Pusun dağılması için çabaladım ve bakışlarımı farkında olmadan tuttuğum fotoğrafa çevirdim. Ona baktım. Sindirdim. Fotoğraf parmaklarımın arasında titrerken az önce içine bulaştığım şeyin ağırlığını tescilledim.

Siktir.

Suçluluk, dehşet ve perişanlık yağmuru üzerime şiddetle yağarken başımı yavaşça kaldırıp Tara ile göz göze geldim. Aptalca ve boktan duygusal sebepler yüzünden çöp gününden hemen önce kahrolası fotoğrafı kutudan almış ardından da başka bir fotoğrafın arkasına saklamıştım.

Felakete sebep olacak bir karardı.

Bir perde görüşümü bulanıklaştırınca dilimi ısırdım. “*Squirt...*”

“Ben senin *Squirt*’ün değilim.”

Kaslarım kilitlenip kalırken, nefesim sanki suyun altında zorla tutuluyormuşum gibi boğazımda takılı kaldı. Bu şekilde olmasını planlamamıştım. Bu en kötü senaryoydu.

Kâbusumdu.

Tara bana doğru atıldı ve iki eliyle göğsümden ittirdi. “Sen cannavarsın. Hastasın. Bunu ona nasıl yaptın? Senin derdin ne?” Gözyaşları kıpkırmızı olmuş yanaklarından süzülürken öfkesi, acısıyla karışıyordu. “En yakın arkadaşına ne zamandır arzu duyuyordun? Ne zamandır onu *istismar* ediyordun?”

“Tara!” Whitney öne çıktı ve kızımızın dirseğini kavradı. “Sakin ol. Ne söylediğini bir düşün.”

Tara, “Şu anda doğru düzgün düşünen tek kişi benmişim gibi görünüyor. Tanrım, tekrar Stacy ile yaşanan durumun aynısı oluyor,” diyerek ona karşılık verdi. Kelimelerine gerçek duygular hâkimdi.

Whitney duraksarken kaşlarını çattı. “Aynı şey değil.”

“Evet, öyle. Gözlerini aç da bak.”

Konuşmak için dudaklarımı araladım ama hiçbir şey çıkmadı. Sadece umutsuzluğun hırıltılı sesi vardı.

Halley, felç olmuş sessizliğimin arasından sıyrıldı ve sarsak adımlarla koltuktan kalkıp yanımıza gelerek Tara ile arama girdi. “Hayır. Hayır, Tara. Lütfen bunu olmayan bir şey haline getirme.”

Fotoğraf güçsüzleşmiş parmaklarımın arasından kayıp yere, ayaklarımızın altına düştü. Halley benim onurumu korumaya çalışırken ben şoka girmiş ve uyuşmuş halde öylece duruyordum. Yapabildiğim tek şey kafa sallamaktı. Halley’yi hayal kırıklığına uğratiyordum. Herkesi hayal kırıklığına uğratiyordum.

Tara’nın yüzü iğrenmeyle buruştu. “Yapma bunu, Hals. Yaptıklarını haklı çıkarmaya çalışma. O tam anlamıyla yetişkin bir adam, sen daha çocuk sayılırsın. Travma yaşadın ve şiddete maruz kaldın. O da senden faydalandı.”

“Kes şunu!” Halley iki elini de yumruk haline getirip sıkarken, yanakları alev gibiydi. “Ben *yetişkinim*. Bu karşılıklı bir durumdu. Ben onun peşine takıldım, o beni durdurmaya çalıştı. Onun hatası değil.”

Tara’nın kaşları havaya kalktı. “Bir kurban tam da böyle bir şey söyler.” Dönüp annesine baktı, Whitney saçlarını dudaklarının arasına almıştı. “Anne, hadi ama. Bütün hayatını sosyal hizmet vakalarıyla ilgilenerek geçirdin. Charleston’da yaşananlara ilk sıradan şahit oldun. Halley kurban.”

Whitney’nin gözleri yaşlarla parlıyordu. “Neden bu şekilde hissettiğini anlayabiliyorum ama bu tamamen aynı şey değil. Babanı

tanıyorum. Sen de babanı tanıyorsun. Hadi mantıklı olalım ve bunu olduğu şekliyle görmeye çalışalım. Burada farklı bir durum var."

"Ne dediğini duyuyor musun?" Tara kollarını yukarı kaldırdı. "Halley savunmasız durumdaydı ve ilgiye ihtiyacı vardı. O da bundan faydalandı!"

"Benden faydalanmadı!" Halley hıçkırıklara boğulmak üzereyken araya girdi. "Ben kendi adına konuşamayan bir aptalmışım gibi konuşmayı bırak. Biz *âşık* olduk, Tara. Aşk her zaman siyah ve beyaz değildir. Bulanık, gri ve karmakarışıktır. Kimse böyle olmasını planlamadı. Onunla tanıştığımızda baban olduğunu bile bilmiyordum."

Tara, Halley'nin söylediklerini gözden geçirip bakışlarını aramızda dolaştırırken ağzı bir anda kapandı. "Ne demek istiyorsun?"

"İki yaz önce bir partide tanıştık demek istiyorum. Tamamen tesadüftü. Seninle kan bağı olduğunu bilmiyordum."

Boş bakan gözlerim üç tane yüz arasında gidip geliyordu. Bulanık, silik üç yüz. Ses bozuk ve bulanık geliyordu, beynim içi boş bir organdan ibaretti. Yaşıyor olduğumu kanıtlayan tek şey atan nabzımdı.

Tara kaskatı oldu, gözyaşları ihanetten nehirler gibi akıyordu. "İki yıl önce mi?"

"Evet. Biz daha yeni arkadaşlık etmeye başlamıştık, onun baban olduğunu bilmiyordum."

Tara'nın gözleri, sıcak lavları andıran bir öfkeyle parladı. "İki yaz önce *on yedi* yaşındaydın."

Halley beceriksizce cevap vermeye çalışırken gözlerini hızla kırptırarak bana baktı ve sessizce yardım etmem için yalvardı.

Alnım kırıştı, başını hâlâ dönüyordu ve yaşanan her şeyi reddediyordum. "Hayır, bu... bu öyle bir şey değildi," diyebildim en

sonunda. Kendi bedenimde üçünlü şahıs gibi hissediyordum. "Sandığın gibi değildi."

Tara öfkeyle, "İşte konuşuyor," dedi.

Whitney onu kesti. "Sadece bilgilendirme amaçlı söylüyorum. Illinois'de rıza yaşı on yedi. Erik açıdan konu hakkındaki düşüncelerin ne olursa olsun, burada herhangi bir suç yok, Tara. Bütün bunları onayladığımı söyleyemiyorum fakat baban suçlu değil."

"Yasalar umurumda bile değil!" dedi Tara alayla. "Yanlış, yanlışlıktır."

Kelimelerin onunla birlikte çıkmasını umarak nefes alıp ardından verdim. "Dinle... işler son zamanlarda tırmanmaya başladı." Konuşmaya çalıştım, sesim acınası şekilde güçsüz çıkıyordu. "Evet, Halley ile on yedi yaşındayken ve senin arkadaşın olduğunu öğrenmeden önce tanıştım. Aramızda bir bağ oluştu. Fakat mesafemi korudum."

"Haklısın. Onu özel antrenman derslerine dahil etmek, bu da sanki onun çıkarına bir şeymiş gibi davranmak tamamen mesafemi korumaktan kaynaklanmıştır."

Halley, "Bu benim fikrimdi," diyerek lafa girdi.

Yutkundum. "Onu önemsiyorum. Hem de çok."

"Sen sadece kendini önemsiyorsun. Eğer Halley'ye önem veriyor olsaydın, lanet ellerini ona sürmezdin. Beni ve annemi önemseseydin, şu anda burada durmuş, senin yarattığın bu karmaşayla uğraşmıyor olmazdık."

Her şey birbirine çarpıp karışırken, doğrunun kırıntıları çığırda iç içe geçti. Yanlış, doğru, siyah, beyaz, arzu, aşk.

Siktir.

Hiçbir şey beni Tara'nın bu tepkisine hazırlayamazdı. Benim bir canavar olduğumu düşünüyordu. Mide bulandırıcı bir sürüngen olduğumu.

Öyle miyim?

Siktir. Bu tam anlamıyla felaketti.

“Tara, sadece anlamaya-”

“Sakin bana ne yapacağımı söyleme!” Öfkeyle kaynıyordu. Çok kızgındı. “On yedi yaşındaki bir kız hakkında fanteziler kurmaya başladığın an o ayrıcalığını kaybettin sen.”

“Dur!” Halley hıçkırıklara boğuldu. “Bu delilik. Gerçeklikten o kadar uzak ki...” Bana dönerek, işe yaramaz ve hareketsiz kolumu kavrayıp beni sertçe sarstı. “Söyle ona, Reed. Ona bunun gerçek olduğunu söyle. Bu bir suç değil. Ben kurban değilim. Bu aşk masum ve çok güzel,” deyip beni tekrar sarstı. “Ona tanıştığımızda on yedi yaşında olduğumu bilemediğini, sana bu konuda yalan söylediğimi söyle. Sana daha büyük olduğumu söylediğimi. Ardından senin peşine düştüğümü, seni öptüğümü ve sırf sana daha yakın olabilmek için bana ders vermen için sana yalvardığımı. Bunu ben yaptım. Sorumluluk bana ait. *Bana.*”

Halley’nin söylediklerini sindirdikçe tekrar bir sessizlik oluştu.

Tara kaşlarını çatarken, gözleri düşünceyle ve alayla kısıldı. En yakın arkadaşına olan sarsılmaz güveninde delikler açılıyordu. Derin bir nefes alıp, “Bu doğru mu?” diye sordu.

Halley, “Evet,” dedi.

Halley’ye bakan Tara’nın bakışları buz gibi olmuştu. Sadakatinde çatlaklar oluşuyor, şüphe kırıntıları güçlenerek çiçekleniyordu. “Onunla yatabilmek için mi yalan söyledin?”

Nefesim kesildi.

Bakışlarım Halley ve Tara arasında gidip gelirken içim panikle doldu. Halley yepyeni korkuları ortaya çıkarken geriye çekildi. En yakın arkadaşını, bulduğu aileyi kaybetme korkusuyla.

Dikkatimi yavaşça kızıma çevirdim ve onun kırgın, karmakarışık olmuş yüzünü inceledim.

Işık ve sevgiyle canlanmış anılar. Tatlı ve şefkatli anlar. Çocukluk kahkahaları, gece geç saatlere kadar süren ev ödevleri seansları, parkta

yapılan antrenmanlar, oturma odasında yerde oturmuş dondurma yiyip televizyon izlerken kurulan bağlar. Doğum günü partileri, okyanustaki dalgalar, aile yemekleri ve uyumadan önce anlatılan hikâyeler.

Ama hepsi bir vaadin gölgesi altında kaldı.

Solumda duran kadına, onun için her zaman savaşacağıma dair ettiğim bir yemin. Onu koruyacağıma. Onu güvende tutacağıma, kimsenin ona zarar vermeyeceğine.

Onu ben incitmişim.

Bunu başlatan bendim çünkü zayıftım. Geri dönmemi söyleyen o parlak kırmızı uyarı levhalarına rağmen ona âşık olmuştum.

Tara bir gün beni affedecekti. Affedeceğini biliyordum.

Fırtına dinecek, dalgalar sakinleşecek ve ailemiz bu sıkıntının üzerinden gelecekti.

Ama Halley?

Kimsesi yoktu. Belirsizliklerle dolu bu denizde, iyileşmesinin yüksek gelgitli dalgalarında ona rehberlik edecek kimsesi yoktu.

Zaten bir aile kaybetmişti, bir aile daha kaybetmesine izin veremezdim.

İçimde bir his belirdi. Olacakların hepsini bildiğim, acı verici bir his.

Cesurcaydı. Aptalcaydı. İkisinin de karışımıydı.

Gözlerimi zemine çevirirken sesimi buldum ve bunu, Tara'ya en büyük yalanı söylemek için kullandım. "Haklısın, Tara," dedim fısıltıyla. Kırılan kemiklerimin tüyler ürpertici uğultusu, dağları yerle bir etmeye yetecek kadar yüksekti.

Halley'nin kolumdaki tutuşu gevşedi.

Yüzünde hazırlıksız yakalandığını ele veren saf bir ifade belirdi. "Ne?"

"Haklısın. Hem de hepsinde." Ayakta kalmak için kendimi zorlarken Tara'ya döndüm. "Bunu ben yaptım. Halley savunmasız

bir haldeyken ondan faydalandım ve bu yüzden kendimden nefret ediyorum."

"Reed..." Halley'nin teni gözlerimin önünde solmaya başladı. "Hayır."

Devam ettim.

Devam etmem gerekiyordu çünkü hangi yolu seçersek seçelim, bundan sağ çıkmamızın imkânı yoktu. Ama Halley için hâlâ bir çıkış yolu vardı. Kalbi için. Onu günahlarından azat edecektim. "Benden hoşlandığının farkındaydım," dedim. "Yalnızdım, güçsüzdüm ve bencildim. Halley de güzeldi ve kontrolümü kaybettim."

Halley tırnaklarını kolumun üstüne sapladı, yakarıları duyduklarına inanamıyor olması yüzünden çılgılığı andırıyordu. "Hayır! Yalan söylüyor." Tara ve Whitney'ye döndü, yüzü perişan haldeydi. "Size yemin ederim, yalan söylüyor."

"Yalan söylemiyorum."

Whitney gözlerini kapatıp parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Reed dur. Sadece konuşmayı kes."

Midem tepetaktak olmuştu ve neredeyse eğilip kusacakken kararlı kalmaya çalışarak kendimi zorlayıp, "Bunların hiçbirisi Halley'nin suçu değil," diye devam ettim. "Bunu gayet iyi biliyordum. Yanlış olduğunun farkındaydım ama yine de yaptım. Sonuçları umursamadım. O antrenmanlar benim fikrimdi. Etrafında olmak için bir bahaneydi çünkü ondan uzak duramıyordum."

Kızımın eli havaya kalkıp ağzını kapadı, gözlerini sıkıca yummuştu.

"Halley'yi suçlama." İçten içe ölürken Tara'ya yalvardım. "Lütfen. Bunların hiçbirini hak etmiyorsun. Beni suçla. Kötü adam benim. Yaragında kalması için onu aranızda gerçek bir şeylerin olduğuna inandırdım. Bununla gurur duymuyorum. Utanıyorum da. Ama lanet olsun gerçeğin tamamı bu."

Bütün vücudum titriyordu, ağzım kupkuru olmuştu. Midem kasılıyor, bulanıyordu. Tek yapmak istediğim çatıya çıkıp bu kadına âşık olduğumu, onun da bana âşık olduğunu haykırmaktı.

Ama Tara buna inanmazdı.

Halley'yi mahvederdi. Hayalet gibi bembeyaz olmuş yüzünün her detayında bunu görebiliyordum.

Ve bunun yaşanması da beni mahvederdi.

Tara'nın omuzları titriyordu, yüzü kül gibi olmuştu. Bakışlarını bana çevirdi, iğreniyordu ve dehşete kapılmış haldeydi. Ardından konuşmak için elini indirdi ve beni parçalara ayırdı.

"İğrençsin." Dişleri, tiksintisinin şiddetiyle birbirine çarpıyordu. "İğrençsin ve senden nefret ediyorum."

"Anlıyorum. Ben de kendimden nefret ediyorum." Gözlerim yaşardı, sesim titriyordu.

Küçük kızımın az önce onu inanması için zorladığım şeyleri sindirmesini izlerken çarpıcı bir an geçti. Sonra Tara yanımdan hızla geçerek girişe doğru ilerledi ve ön kapıyı menteşelerinde yıkım topu gibi sallanırken bırakıp dışarıya fırladı.

Halley başını yukarı kaldırdı ve gözleri benimkilerle buluştu. Birbirimize baktık. Benim yüzümde bir özür titreyirken, onun yüzü küçümsemeyle doldu. Yüz hatları histeriyle kaplandı, yaşlar yanaklarından aşağıya süzülüyordu. Başını iki yana salladı, az önce kolayca söylediğim yalanlar yüzünden dehşete düşmüştü.

Halley acı dolu bir feryatla kolumu bıraktı ve hızla dışarı fırlayıp kapıyı arkasından sertçe çarptı.

Pencerenin camları titredi.

Bir motor sesi duyuldu ve lastikler kayarak garaj yolundan çıktı.

Her şey sessizliğe gömülürken geride sadece enkaz yığınları kalmış, odaya kasırganın ardından çöken ürpertici bir sakinlik çökmüştü. Kıyamet sonrası uğultusuydu.

Ladybug koltuktan kalkıp sürüklenerek bana doğru geldi ve yenilgiyle iç çekerek kendini ayaklarımın altına bıraktı. Whitney odanın diğer tarafından şüpheyile bana bakıyordu.

“Az önce ne halt ettin sen?” diye mırıldanırken sesi titriyordu.

Pencereden dışarıya bakarken, altı yaşındaki Tara’nın ilk defa alıştıırma tekerlekleri olmadan bisiklete bindiğı zamanı hayal ettim. Gurur dolu kıkırdamaları kulağımda çınladı ve huzurla dolmamı sağladı. On iki yıl önce kızıma onu asla bırakmayacağımın sözünü vermişim.

Ardından başka bir söz daha vermişim.

Sevdiğim kadına, bu yapmama izin verilen tek şey olsa da onun için savaşacağıma dair bir söz.

Fakat vaatler tıpkı rüzgârda savrulan yapraklara benziyordu.

Kolayca etrafa saçılırdı.

Tutması çok zordu.

İki sözü birden tutamazdım.

Günahlarımın küllerini yutarken yanağımdan bir damla yaş süzöldü.

Ben ne halt ettim böyle?

Bir nefes verdim ve gözlerimi kapattım.

“Ne yapmam gerekiyorsa onu.”

BÖLÜM 32

Halley

YİRMİNCİ DEFA Reed'in kapısına yumruğumu çarptığımda, vuruşlarımın sertliğinden dolayı eklemlerim sızladı. "Gitmiyorum." Komşuların görünmez patlamış mısır kovalarıyla, aralık kapılardan kafalarını çıkartmalarına aldırış etmeden bağırdım. Olay çıkartıyordum. *Güzel.* "Kapıyı aç, Reed. Benimle konuşana kadar hiçbir yere gitmiyorum."

İçeride olduğunu biliyordum, kamyonetini otoparkta görmüş-tüm. Beni yok sayıyor, koridorda aklını kaçırmış bir kadın gibi bağırmaktan yorulacağımı umuyordu. Böyle bir şey asla olmayacaktı.

Tek yaptığı şarkı açmak oldu. Yüksek sesli, çığlık çığlığa bağırarak metal müzik.

Orospu çocuğu.

Beş dakika geçmişti ve hâlâ buradaydım. Ne kadar inatçı olabileceğimi hafife almıştı.

Tak, güm, tak.

"Sana yemin ederim, eğer açmazsan bu akşam, bu lanet bordo halının üzerinde kıvrılıp uyuya-"

Müzik sustu ve kapı aniden açıldı.

Arkaya doğru tökezleyerek çekildim. Sebebi yaptığı hareket yüzünden değildi, gözlerindeki yorgun ve darmadağın olmuş ifade

yüzündendi. Koyu halkalar, solgun bir ten, farklı taraflara savrulmuş saçlar. Bakışlarım aşağıya kaydı, buruşmuş beyaz atletini ve yarıya çekilmiş bir bayrak gibi güçlü belinden düşmüş eşofman altını inceledim.

Kararlılığım söndü. Gözlerim tekrar yukarı çıktı ve saf bir ke-derle karşı karşıya geldiğimde, empati sızmaya başladı.

Savunmamı düşürdüğüm bu anı teslimiyet olarak yorumladı ve kapıyı yüzüme kapatmaya çalıştı.

Elimi uzattım ve sempati duygusundan kendimi arındırıp içeri girerken, "Sonunda," diye mırıldandım.

Reed girişte öylece duruyordu. Bir elini kapının pervazına dayamış, diğerini duvara yaslamıştı. Öne doğru eğilmiş dururken sırtı bana dönüktü. Söylediği tek şey, "Ne var?" diye sormak oldu.

Ne var?

Ne mi var?

Öfkem kızıl dalgalar halinde geri dönerken göğsüm hızla inip kalkıyordu. "Bende bir sürü *ne var*, mevcut," diye tısladım. "O neydi öyle? O aptalca numarayla ne yapmaya çalışıyordun? Daha fazla yalanın ve saçmalığın bu durumu düzeltebileceğini sana düşündüren şey neydi? Ne-"

Dönüp kapıyı kapatarak, "Burada olmamalısın," dedi ve kendini kapının üstüne bıraktı. Başı tahtaya çarparken gözleri kapandı. "Gitmelisin."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Gözleri tekrar açıldı. "Evet, gidiyorsun. Scotty ile birlikte doğu yakasına gidiyorsun."

Ağzım açık kalırken, bütün kelimelerim darmadağın oldu. Aradan sadece mizahtan yoksun bir kahkaha çıktı. "Hayır gitmiyorum."

Reed'in yüzü ifadesizdi. Sanki canlandırmaya çalıştığı o tutkunun tamamı, ruhunu emen bir yenilginin ardından sönüp gitmişti.

“Bence en iyisi bu. Seyahat etmek, dünyayı görmek istiyordun. Bunu hak ediyorsun.”

“Neyi hak edip etmediğimin kararını vermek sana düşmüyor. Beni bu şekilde yarı yolda bırakıp ardından da dengesi bozulmuş bir halde en yakın uçurumdan aşağıya atamazsın.”

Elini yüzünden geçirdi. “Dramatik davranıyorsun.”

“*Ben mi* dramatik davranıyorum?” Ona şaşkın şaşkın bakarken başımı arkaya doğru yatırdım. “Birkaç saat önce herkesin dizlerinin üzerine çökmesine neden olan bir performans sergiledin. *Oscar*’ı hak ediyordu. Gerçekten.”

Cevabını bakışlarını bana çevirerek verdi ama orada nefret ya da öfke yoktu.

Sadece... duygudan yoksundu.

Bu, acı verici yoksunluktu.

Öfkemi inanca çevirmek için elimden gelen her şeyi yaparken öne doğru bir adım attım. “Reed, lütfen. Bunun hakkında konuşmamız gerek.”

“Konuşacak bir şey yok. Bitti.”

“Bitmedi. Daha yeni başlıyor. Belki de sen Tara’yı sahip olduğumuz şeyin gerçek olduğu konusunda ikna etmeye çalışsaydın, çaba sarf edebileceğimiz düzgün bir başlangıcımız olabilirdi.” Güçlü olma isteğime rağmen gözyaşlarım sel gibi akıyordu. “Aklından ne geçiyordu?”

En sonunda gözleri ilgisizlikten başka bir şeyle parladı. Reed yaslandığı kapıdan kalktı ve önüme geldi, kaşları acıyla çatılmıştı. “Sen geçiyordun, Halley,” dedi. “İlk günden beri düşünmem gereken bir şeydi. Evet, gerçeği saptırdım ama tamamı yalan değildi. Zayıftım. Bencildim. Şimdi de bu eylemlerimin sonuçlarına katlanmak zorundayım.”

“Reed...” Ona doğru adım atarak yaklaştım ve aramızdaki buz gibi boşluğu erittim. “Aşk zayıflıktır. Aşk bencilliktir. Şekerden

kalpler ve kâğıttan çiçeklerden oluşan bir peri masalı değildir. Kar-makarışık ve acı vericidir. Ama her zaman buna değer.”

Gözlerini kaçırdı. “Durmadan o kelimeyi söyleyip duruyorsun.”

“Hangi kelimeyi?”

“Aşk.” Bunu önce çiğneyip ardından tükürmüş gibi söylemişti.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, gözyaşları hâlâ beni tehdit ediyordu. “Peki ya sen?”

Sıkıntıyla verdiği nefes, aramızdaki dağa hükmederken Reed yanımdan geçip oturma odasına doğru ilerledi ve ellerini saçlarının arasından geçirdi. “Ne söylememi istediğini bilmiyorum, Halley.”

“Gerçeği.”

“Bu mantıksız.”

“Değil,” diye fısıldadım.

Odanın içinde ileri geri volta atmaya başlarken kafasını salladı. “Bana ne istediğini söyle. Bana, bunu daha iyi hale getirmemi sağlayacak ne dememi istiyorsun, söyle.”

“Hayır,” diye cevap verdim. “Sadece ne istiyorsan, onu söyleme-ni istiyorum. Bana âşık mısın? Bu evet ya da hayır sorusu. Cevabı oldukça kolay sen-”

“Evet.” Reed yürümeyi bıraktı ve birkaç adım ötemdeyken ani-den durdu. Bakışlarını bana çevirdi. Çenesi gerilmişti, elleri daha da gergindi. “Evet Halley, sana âşığım. Sanırım seni korumak için bütün her şeyi üstlendiğim ve kızım ile olan ilişkiyi tamamen yok ettiğim, bunu kanıtladım. Sırf senden nefret etmesin diye,” dedi öfkeyle. “Yani, evet... Sana âşığım. Sana çılgınca, tamamen, bencil-ce, fedakârca ve olması gerekenden daha fazla âşığım. Gülüşünden harika kalbine, saçlarının koşarken ya da antrenman sırasında at-kuyruğundan çıkıp seni gördüğüm ilk saniyeden beri bayıldığım gözlerini örtmesine kadar her şeyine âşığım. Bütün fotoğraflarını sanki bu çekeceğin tek fotoğrafı gibi çekmene, bunu sanki bir yaşam tarzıymış gibi sevmene ve çevrendeki insanları mutlu ettiği

için ruhunu vererek yemek pişirmene âşığım. Hiçlikten, yokluktan ve en dip noktadan aldığın güce, başka biri olsa devrilip ölecekken, senin her sessiz gölgede müziği bulmana, hayatla zarafetle ve cesurca dans etmeyi seçmene âşığım.” Son kelimelerde sesi boğuk çıkmıştı, göğsü aldığı nefeslerin ağırlığıyla kalkıp inerken boğazı duygularıyla düğümlendi. “Şimdi... bunun bana bir şeyleri nasıl değiştireceğini söyle.”

Ona öylece baktım.

Ağzım açık kalmıştı, kalbim sıkıştıyordu.

Kendimi onun kelimelerinde boğarken her santimim sıcak suya batmıştı. Etrafımdaki bütün renkler, yeni açılan gri yarıklar ve çatlaklardan akıp gitti. Ama Reed parlaktı. Canlıydı. Reed göz alıcı bir duvar resmiydi, kızıl kahve dünyada suluboyanın yaptığı sıçramaydı.

Nefesim patlayarak çıkıp ikimizi de güneş ışığına boğana kadar soluğumu tuttuğumu fark etmemiştim. Kıvrılıp burada yaşamak, bu katkısız mutluluk anında sonsuza kadar kalmak istiyordum.

Reed bana âşıktı.

Bu *her şeyi* değiştirirdi.

Ama gözlerindeki trajediyle dolu bakış, bana onun buna inanmadığını söylüyordu.

Öne doğru fırladım ve kemiklerim macundan yapılmış gibi kollarına yığıldım. Yüzüm göğsüne sertçe çarparken nefes alarak onu içime çekip teninin kokusunu ve itirafının etkisini ezberledim. “Bana âşıksın.” Neredeyse hıçkırıklara boğulmak üzereydim, göz yaşlarım atletini ıslatıyordu.

Yavaş yavaş, içindeki her bir parça ona kaskatı ve hareketsiz kalmasını söylemesine rağmen Reed kollarını kaldırıp etrafıma sararak beni kendisine çekti. Bunu aşk yapardı. Kalbiniz pes etmek istediğinde onu sarsar, kollarınız tutmak yerine bırakmak istediğinde

onları ele geçirirdi. Reed savunmasızdı. Aşk hepimizi savunmasız bırakırdı.

“Sana âşık olduğumu biliyorsun. Ama bu her zaman yetmez.”

“Öyle olmak zorunda. Olmasını sağlayacağız.”

“Böyle bir gücümüz yok, Kuyruklu yıldız. Biz birbirimize uygun değiliz.”

Söylediklerine karşılık başımı iki yana salladım. “Önemli olan her açıdan uygunuz.”

Avucuyla enseme kavradı ve beni kendisinden uzaklaştırmadan önce alnımı sertçe öptü. Beni kol hizasında tutarken, göz göze gelebileceğimiz şekilde eğildi. Elleri, kollarımın etrafına sarılmıştı. “Beni dinle. Eğer bundan kurtulmanın bir yolu olduğunu görebilsem, bunu yapardım. O lanet şeye uzanır ve seni sonsuza dek kollarımın arasında tutardım. Ama kartlar bu şekilde dağıtılmadı. Sen on dokuz yaşındasın, ben ise otuz altı yaşındayım,” dedi. “Senin hayatın daha yeni başlıyor. Yeniden başlamak için yeterince cesur olman gerek.”

Yüzüm kederle buruştu. “*Seninle birlikte yeniden başlamak istiyorum.*”

“Nasıl?” Sorusu dikenler ve iğnelerle kaplıydı. “Seninle evlenemem. Artık çocuk sahibi olmayacağım. Neredeyse *kırk* oldum, Halley. Sen parlak ve dolu dolu bir geleceğin eşiğindesin.”

“Evliliğe ve çocuklara ihtiyacım yok,” dedim kendi kendime konuşur gibi.

“Bunu şu an için söylüyorsun.”

“Sonsuza kadar da böyle söyleyeceğim. Bunların hiç önemi yok.”

“Kes şunu. Lütfen dur ve bir düşün.” Beni daha sıkı kavradı. “Bütün hayallerini. Planlarını. Daha en başında var olmaması gereken bir duygu yüzünden onları rüzgâra savuramazsın. Duygular değişip azalabilir ama kaybedilen zamanın telafisi yoktur. Bir gün uyanacaksın ve her şeyi bir kenara attığını fark edeceksin. Hem de

ne için? En yakın arkadaşının babasıyla kimsenin onaylamayacağı, onaylamayı bırak hoş görmeyeceği bir ilişki için mi?"

Vücudum titremeyle sarsıldı, konuşmaya çalışırken dudaklarım kıpırdandı. Hiçbir şey çıkmıyordu. Kelimeler dilimin üzerinde toza dönüşmüştü.

Reed tereddütümü fark etti. "Charleston'a git," dedi yalvarırcasına. "Okyanusta yüz, fotoğraflar çek, beyaz bir elbise giyip mih-raba yürü ve seni evrenlerinin merkezi olarak gören güzel çocuklar büyüt. Bunu senin adına istiyorum. Senin için buna ihtiyacım var." Sözlerinin titreyerek çıkmaması için boşuna bir çaba sarf ederken acı kelimelerine işledi. "Eğer sen gitmezsen, ben gideceğim... ama bence sen gitmelisin. Doğrusu bu. Her ne kadar çok zor olsa da bunu senin de anladığını biliyorum."

Doğru olduğunu bildiğim şeyi reddederken başımı iki yana salladım. Kanıt az önce söylediklerinin tamamında gizliydi. Bizim ilişkimiz lanetlenmişti. Büyüme şansı bulamadan kökünden kopartılmıştı.

Haklı olduğunu biliyordum. Ama tek istediğim şu andı.

Tam da burada. Onunla birlikte.

Hayatımı şu anki anda yaşıyordum çünkü eskiden kaç günümün kaldığını bilmediğim zamanlar olurdu. Yüzüme yediğim yumruklardan birisi sonuncusu olabilirdi. Atardamarıma saplanan cam kan kaybından ölmeme neden olabilirdi. Yemek yemeden odamda kilitli kaldığım günler, yavaş yavaş ve acı çekerek ölmeme neden olabilirdi.

Gelecek bir ayrıcalık, hayal kurmak ise lükstü.

Şu anın değerini biliyordum.

Ve o da Reed'in ta kendisiydi.

Somuttu, sıcaktı ve benimdi. Fazla değer verdiğim şeylerin arkasını görmek, kalbimin işgal edilmesi gibi hissettirdi. Canımı yakıyordu. Varlığından haberdar bile olmadığım yerlere işleyip zarar verdi.

Reed ıslanmış yanaklarımı avuçlarının arasına aldı ve dudaklarımı öptü. Ağzıma doğru fısıltıyla, “Git, Halley,” dedi. “Scotty ile git. Git *çünkü* seni seviyorum. Git *çünkü* pişman olmayacağın bir hayat yaşamak için elinden gelen her şeyi yapmazsan, bu beni öldürür.”

Onu daha sert öptüm, sarılmamızı derinleştirmek için dudaklarını ayırması için zorladım. Dillerimiz birbirine değdiği anda Reed inledi. Özleme dair ufacık bir titreşimdi.

Alınlarımızı birbirine dayadı ve başını iki yana salladı. Sanki dağılmamak için bütün gücünü kullanıyordu. “Halley-”

“Gideceğim,” diye feryat ettim. “Yapacağım. Gideceğim.”

Duymayı hem çok arzuladığı hem de hiç istemediği kelimeleri söylediğimde gözlerini yumdu. Bütün kasları gerilip titrerken, başını salladı.

Nefesim kesilmiş ve gücüm tükenmiş halde, “Benim gitmem, senin kalman daha iyi olur,” dedim. “Tara ile aranda olanları düzeltmen gerekiyor. Ben sensiz bir hayat kurmaya çalışırken, sen de ilişkinizi yeniden inşa etmelisin.”

Sıkıca kapattığı gözlerinden yaşlar süzülürken başını sallamaya devam etti.

“Bundan her ne kadar nefret etsem de haklısın.” Uzanıp başparmağımla gözünün kenarındaki yaşı sildim. “Belki bir gün, sen de bulduğum aşkı başka bir adamda da bulurum. Siyah beyaz olmayan fotoğraflar çekmeye çalışacağım. Okyanusta yüzeceğim ve o sırada senin, benimle aynı su çizgisi üzerinde olmanı dileyeceğim. Deneyeceğim, Reed,” dedim hırıltılı bir sesle. “Söz veriyorum, deneyeceğim.”

Sıkıntıyla iç çekti. “Güzel.”

Parmak uçlarımda kalktım ve yüzünü kendime çekerek dudaklarına doğru son bir ricada bulundum. “Sadece kendimi bir kez kaybetmeme izin ver.”

Ağızlarımız hareketsiz kaldı, sıcak nefeslerimiz birbirine karışırken kısacık bir süre geçti.

Ardından Reed ihtiyaç dolu bir inlemeyle teslim oldu ve beni kendine çekti.

Çaresizlik bizi ateşe verdi. Ağızlarımız aynı anda açılarak birbirine kilitlendi ve dillerimiz dolandı. Reed saçlarımı kavrayıp çenemi tuttu ve içime bir ev kurabilecekmiş gibi bana tamamen yaklaştı. Bunu yapmasına izin verirdim. Beni baştan aşağıya değiştirmesine, yeniden inşa etmesi için izin verirdim.

Öpücük kanatlandı, ellerimiz her yere uzanıyordu. Bacağım kalçasına dolandı ve Reed kollarıyla beni yukarı kaldırdı. Hızlıca bir çekişle havaya kalktım, beni yatak odasına taşıırken ayaklarımı sırtına kenetledim. Reed beni dikkatle, sanki çok değerli bir şeymişim gibi yatağa yatırdı ve elbisem başımın üzerine çıkana kadar elleriyle kalçamdan yukarı doğru çıktı. Ben iç çamaşırlarımı çıkarırken o da kıyafetlerinden kurtulup sürünerek üstüme çıktı.

Dizlerim aralandı, bu bir davetti. Sonsuza dek sürmesi için bir talepti.

Ama elimizdeki yalnızca şu andan ibaret olduğunu biliyordum.

Son dansımızdı.

Reed üstüme çıkarken kollarımı boynuna doladım, ten teneydik. Göz gözeydik. Reed ben nefes almaya fırsat bulamadan içime girdi, yavaşça ve sıcacık şekilde hareket ediyor, son anımızın tatlılığının keyfini çıkartıyordu.

Yavaştı, dikkatliydi, nazikti.

Acele etmemiz gerekmiyordu çünkü diğer tarafta bizi bekleyen hiçbir şey yoktu.

Ellerim, parmaklarımın ucundaki deriyi damgalayarak yumuşak saçların içinden geçti. Ayaklarım sırtının altında dolaşıyor, teninde kayıyordu. Reed en derinlerime ulaşmaya çalışırken darbeleri keskinleşti. Kalplerimiz senkronize bir ritimle çarpıyor, onun

hamlelerine uyum sağlıyordu. Reed'in gözleri bu süre boyunca açıktı. Ela renkleri, şu ana kadar gördüğüm en güzel yeşile dönüşmüştü.

Hüznü görüyordum. Aşkı görüyordum. Bakışlarında, ikimizin asla yaşayamayacağı kristal berraklığındaki o geleceği görüyordum.

Dudakları kısık bir inlemeyle aralandı, bir eli kalçamı avuçlayana kadar bacağımın üzerinde sertçe gezindi. Sıkıyordu. Tıpkı benim gibi ezberliyordu. Boğazıma, köprücük kemiğime, yanaklarıma, burnuma, arzu ve kayıpla titreyen dudaklarıma öpücükler bıraktı. Havada sihir vardı. Sihir ve yas, kemiklerimize kadar işliyordu.

Parmakları bedenlerimizin iç içe geçtiği noktayı okşayınca, bırakmayı hiç istemesem de geri çekildim. Hazır değildim. Zirveye çıkmanın, aşkın büyüttüğü bu uçurumdan aşağıya hiç düşünmeden balıklama atlamaktan başka bir şey olmadığının farkındaydım.

Reed daha sert ovmaya başladı. Daha da hızlandı ve kendini daha derinlere iterek beni uçurumun kenarına yaklaştırdı.

Ona sıkıca tutundum. Dişlerimle ve tırnaklarımla, elimde kalan her şeyle savaştım.

Ardından eğilip kulağıma çok değerli kelimeleri üflledi. Parmakları beni okşuyor, vücudu ihtiyaç duyduğum her şeyle beni dolduruyordu. Nefesi kulağıma okşarken, "Seni çok seviyorum," dedi usulca.

Kırıldım.

Daha fazla dayanamadım. Bacaklarım pes etti, ayaklarım gücünü kaybetti. Kör edici ışığa, ruhumun kanatlandığı, aşkımız sonsuzmuş gibi hissettiğim, inlemelerin vedalaşmaya yapılmış bir seranat olduğu, ışıldayan yıldızlarla dolu olan boşluğa süzüldüm.

Reed bizi bir arada tutmaya yetecek kadar güçlü hissettiren bir vahşilikle, son hamlesinde beni sıkıca kavradı. Yüzünü boynuma gömdü ve çözülürken hassas tenimi öptü. Zamanın durduğu ve her şeyin pusa dönüştüğü o sonsuzluğun içinde benimle buluştu.

Gözyaşlarım sel gibi akıyordu.

Altında hıçkırıklara boğuldum. Bitap düşmüş, tükenmişim. Reed beni kollarının arasına aldı, kalbim paramparça olurken tek yaptığı bana sarılmak oldu. Gözyaşlarımı öpücükler ve tatlı kelimelerle sakinleştirdi.

Bu yeterli değildi.

Yeterli olması gerekiyor.

Peşinden bu anı takip eden saniyeler, birbirimizden ayrılmamız, kıyafetlerimi tekrar giyerken ve sevgiden yoksun geleceğim aramızdaki boğucu uçurumda sallanırken bulanıklık içinde geçti. Söyleyecek hiçbir şey yoktu.

Gitme zamanı gelmişti.

Boğazımda bir yumru vardı ve gözyaşlarım tükenmiş halde kapisına doğru ayaklarımı sürüyerek yürürken, hayatından çıkıp gitmeden önce Reed arkamdan bana seslendi.

“Bir gün bunu yapabileceğini düşünüyor musun?”

Elim kapı kolunu gevşekçe kavradığı sırada tereddüt ettim. Omzumun üzerinden ona bakarken, gözyaşlarım aşağıya doğru şeritler halinde akarken yanaklarımı yakıyordu. Derin bir nefes verirken, “Neyi yapabileceğimi?” diye sordum.

Reed yutkununca bu hareketi, dudaklarının titremesine ve gözlerinin dolmasına neden oldu. “Bir daha sevebileceğini.”

Gözlerimi kapatıp her zaman istediğim o geleceği hayal ettim. Âşık olduğum bir adam, yuva gibi hissettiren bir ev, ben yemek yaparken ayaklarımın etrafında gülüşüp oynayan çocuklar. Hak ettiğimi bildiğim, sakin ve sağlıklı bir hayat.

Reed olmayan bir adamla yaşanan hayat.

Başımı öne eğip kolu çevirerek kapıyı açtım.

Ona son sözlerimi söyledim. Kalbimin karman çorman olmuş tellerinden çekip çıkarabildiğim tek gerçeği verdim.

“Bir kız en çok istediği şeye benzeyeni ne kadar sevebilirse.”

BÖLÜM 33

Halley

DEPRESYON, İÇİMDE SİYAH KATRANDAN BİR TÜNEL AÇMIŞTI. O tünelden kasvet sızarken ıstırap da hükmünü sürüyordu. Tara ile bu dairede yaşamaya başlayalı henüz birkaç hafta olmuştu ama şimdi binlerce kilometre uzakta yeni bir başlangıç yapmak için ihtiyacım olan şeylerle birlikte hâlâ yarı açık duran kutuları topluyordum.

Ama yine de bu donuk beyaz duvarların arasında kaldığım son birkaç hafta, çocukluğumun geçtiği evde yaşadığım zamandan daha önemli hissettiriyor gibi geliyordu. Yani ilerleme kaydediyordum.

Ben oturma odasının ortasında bağdaş kurmuş otururken Tara bir kâse yulaf lapası kaşıklayarak yanımdan hızla geçti. Ona bakmak için başımı güçlükle kaldırdım. Her şey çok zortdu. Küçük ve önemsiz mimikler bile. Gülümseme, el sallama, ısıll ısıll bakmak yerine donuk bir bakış.

Durup kaşığının arkasını yalarken üstümde dikildi. “Etkinlik salonuna haber verdin mi?”

Başımı salladım ve özenle katladığım kıyafetlerin şimdiden dağılmasını umursamadan kalitesiz kutunun içine tıktırdım. “Monique’e iki hafta sonra işi bırakacağımı söyledim.”

“Habere ne tepki verdi?”

“Monique’in iki çeşit duygusu var. Aşırı coşkulu ve her an öfke patlaması yaşamaya hazır. Neyse ki birincisi oldu.”

Tara kaşlarını çattı. “Gittiğine seviniyor mu?”

“Hayır ama ona Güney Carolina’da kendi fotoğrafçılık işime başlayacağımı söyledim. O yüzden benim adıma mutlu.” Yalan değildi, sadece abartılı bir umuttan ibaretti. Yeni bir işe girişmek şöyle dursun, birkaç hafta boyunca yataktan çıkabilecek durumda olursam bile kendimi şanslı sayardım.

Ama... bir gün.

Bir gün tekrar yaşamaya başlayacaktım.

Tara öne doğru ihtiyatlı bir adım atıp ardından dizlerinin üzerine çöktü ve yulaf lapasını bir kenara bıraktı. “Seni gerçekten çok özleyeceğim ama böylesi senin için daha iyi olacak, Hals.”

Sandaletleri tamamen dolmuş olan kutuya atarken yüzüm ifadesizdi. Gülümsemek için kendimi zorlayamasam da öfkemi ona yansıtmak da istemiyordum.

İşin gerçeği ne miydi?

Kızgındım.

Sinirliydim ve öfkeden köpürüyordum.

Tara’nın babasına karşı hissettiklerini anlayan ya da sempati duyan tek bir parçam bile yoktu. Onun beni *istismar* etmekle nasıl suçlayabildiğini, canavar ve yırtıcı olmakla suçladığını aklım almıyordu. Kızgınlığım ve kafa karışıklığım, son zamanlarda Tara ile yaşarken, onunla aynı yatakta uyurken, sinirlerimi yumuşatma konusunda hiçbir işe yaramayan yapmacık sohbetler sırasında daha da artmıştı.

Hiç mantıklı değildi.

En çılgın hayallerimde bile senaryonun böyle gerçekleşeceğini asla hayal edemezdim. Tara’nın *benden* nefret edeceğini düşünmüştüm. *Beni* suçlayacağını.

Reed’i değil.

Kendi babasını değil.

Tara'nın bana sırt çevirmesinden, beni hayatından çıkartmasından ve bana "hain" damgası yapıştırmasından bu kadar korkarken, gerçekte bunları yapan kişinin... ben olması komik sayılırdı.

Verebildiğim tek cevap, "Biliyorum," demek oldu.

Tara iç çekti. "Bildiğin üzere annemin terapistler ve psikologlarla oldukça fazla bağlantısı var. Belki gitmeden önce birileriyle konuşman daha iyi olur. Böylece temizlenmiş bir kafayla yeni bir başlangıç yapabilirsin."

Donakaldım. Elim koliye doğru giderken yarı yolda hareketsiz kaldı, parmaklarım bembeyaz olmuş boğumlarıyla renkli bir tişörtü sıkıca kavramıştı. Benim bozuk olduğumu düşünüyordu. Sadece iyiliğimi düşünen bir adamın beynimi yıkadığını sanıyordu. Beni seven, önemseyen, destekleyen ve ihtiyaçlarımı karşılayan adamın.

İkimiz için de bunu yapan adamın.

Bu midemin bulanmasına neden oldu.

Dişlerimi sıkarken başımı sallayıp tişörtü bıraktım ve canlı renklerle kıyafet yığının üzerine düşmesini izledim. Kutunun yanlarını çarparak kapatarak hepsini kaldırdım. "Kimseyle konuşmaya ihtiyacım yok, Tara. Ben kurban değilim. Arızalı da değilim."

"Hals bu senin sandığından daha karmaşık."

"Neyden bahsettiğini bile bilmiyorum. Bu konu hakkında da bir daha konuşmak istemiyorum."

"Çünkü anlamıyorsun. Henüz gerçeği göremiyorsun." Yüzü buruşurken gözleri acıyla doldu. "Böyle gitmeni istemiyorum. Bir şeyleri düzeltmek istiyorum."

Bunu düzeltmenin tek yolu vardı, o da Tara'nın gerçeği görebilmesiydi. Aklına kazınmış çürümüşlüğü temizlemesi, gözünün önünde duran gerçeği açıkça fark etmesiydi. Bakışlarımı yavaşça yukarı kaldırdım, ışıktan yoksun gözlerim parlak yeşim taşlarla karşı karşıya geldi. "O halde düzelt," dedim sert bir şekilde. "Bana

aptalca varsayımlara inandığını söyle. Anlık bir hataya düşüp, mantığa en aykırı açıklamaya sarıldığını ve babanı canavar olarak damgaladığın için pişman olduğunu kabul et.”

Karanlık yüzünün etrafında titreyerek dolaşırken bakışlarını donuklaştırdı. “Yapamam.”

“O halde hepsi bu kadar.” Toparlandım ve odadan dışarı çıktım.

Tara peşimden geldi. “Halley dur. Bekle.”

“İşe gitmek için hazırlanmam gerekiyor. Öğleden sonra bir gün var.”

“Ben *senin* tarafındayım,” diye feryat etti. Sesi çaresizlikle yüksek çıkıyordu.

Ellerim yumruk halini alırken koridorun ortasında dönüp ona baktım. “Sen benim tarafımda değilsin. Eğer öyle olsaydın, yanlış düşüncelerini kenara bırakıp beni *anlamaya* çalışırdın. Baban benden faydalanmadı. Beni gördü. Kendine eşit şekilde. Bir kadın olarak.”

“Seni anlıyorum. İnan bana anlıyorum.” Dudaklarının arasından hayal kırıklığıyla dolu, sıkıntılı bir nefes çıktı. “Böyle hissettiğin ya da onu sevdiğine bütün kalbinle inandığın için seni suçlamıyorum. Senin duygularını manipüle etti. Yaşça büyük erkekler her zaman bunu yapmanın bir yolunu bulur.”

“Bu çok saçma,” dedim tükürür gibi. “Her zaman senden daha olgun ve daha bilge olduğumu söyledin. Şimdi niye bana güvenmiyorsun? Neden mantıklı düşünebilen bir kadın olduğuma inanmıyorsun? Evet, ben bir kurbanım ama Reed asla beni istismar eden kişi olmadı. O benim kurtarıcımdı. Belki de terapiye ihtiyacım vardır ama bunun onunla hiçbir ilgisi yok. Hepsi gerçek aşkı tecrübe etme şansı bulmadan önce beni neredeyse diri diri toprağa sokan iğrenç ve sefil babam yüzünden.”

Nefes nefese kalmış halde saçlarımı yüzümden çektim ve ardından gözyaşlarımın akmasını engellemek için avuçlarımı gözlerime bastırdım.

“Halley...” Tara ayaklarını yere sürterek bana yaklaştı ve kollarını sarılmak için uzattı. “Seni seviyorum. Sen benim kız kardeşim gibisin. Aramıza hiçbir şeyin girmeyeceğine yemin ettim ve bunu söylerken samimiydim. Öyle olmasına izin verme.”

Başımı iki yana salladım ve tesellisinden uzaklaşmaya çalıştım. “Her şeyi daha beter hale getiriyorsun,” dedim kırılgan bir fısıltıyla. “Neden benim açımdan bakmayı denemiyorsun?”

“Çünkü kendisi olanları itiraf etti.” Yüzü keder ve hayal kırıklığıyla buruştu. “Neden böyle bir şey yapsın ki?”

Gözyaşları içinde derin bir nefes aldım. “Benim için yaptı. Tıpkı her zaman yapacağını söylediği gibi beni koruyordu. Onun düşüncesine göre senin ondan nefret etmen, benden nefret etmenden daha iyi. Bir parçam bunu yaptığı için onu asla affetmeyecek.”

Duraksayıp gözlerini kaçırdı. Sıradaki kelimelerini düşünürken birkaç saniye geçti. “Dinle... Deneyimlerimden bildiğim şey şu, en çok güvendiğimiz insanlar mümkün olduğunu asla düşünmediğimiz şeyleri yapabilirler. Bunlar olabilir, oluyor da. O sırf ailemden biri diye yine toz pembe gözlükler takıp, yanlış bir durumu haklı çıkarmaya çalışmayı ve seyirci kalmayı reddediyorum,” deyip yutkundu. “Sırf onu seviyorum diye.”

Onu incelerken susup söylediklerini düşündüm ve daha derin bir gerçek aradım. “Yine mi?” dedim söylediğini tekrarlayarak. Tara kendisini dizginliyor, benden bir şey saklıyordu. “Ne deneyimi?”

Gözlerini karşıdaki duvara dikmiş, teni solmuştu.

Beynim zamanda geriye doğru gitti.

Reed ile yüzleşmek, korkunç ve beklenmedik şekilde olmuştu. Kalp kıran duygulara, kızgınlığa, şaşkınlığa kendimi o kadar kaptırmıştım ki küçük anlara dikkat etmek için durmamıştım.

Serpiştirilen ufacık kırıntılar, zaten kâbus gibi olan sonuca yeni bir katman eklemişti.

Charleston.

Charleston'dayken bir şey olmuştu.

Stacy.

"Tara." Sesimi yumuşatıp bir adım öne çıktım. "Bana Charleston'da neler yaşandığını anlat."

Başını kaldırdı, gözleri parlıyordu. "Ben... ben yapamam."

"Anlatmak zorundasın. Daha fazla detaya ihtiyacım var." Yalvaran gözlerle ona baktım. "Baban seni koşulsuz şartsız severken, senin ona böyle bir etiket yapıştırman hiç mantıklı değil."

Gözlerini kırparak bana baktı.

Ve o anda yüzü buruştu.

Tara elleriyle yüzünü kapatıp eğildi, gözyaşları parmaklarının arasından sızıyordu. "Benim hatamdı," dedi hıçkırıklarının arasından.

Anlayış yüzeye çıkararak öfkemin önüne geçti. En yakın arkadaşım acı çekiyordu ve ben nedenini bile bilmiyordum. Aramızdaki boşluğu kapatıp kollarımı ona sardım. "Anlat bana." Tara üzüntüden titrerken, nazikçe dokunarak onu rahatlattım. "Lütfen. Bunu anlamaya ihtiyacım var."

"O benim en iyi arkadaşımdı ve ben onu hayal kırıklığına uğrattım."

"Kim? Stacy mi?"

Başını salladı.

"Buna inanmıyorum. Sen olağanüstü bir arkadaşsın."

"Hayır, bu doğru." Başını kaldırırken burnunu çekti ve gözlerinin altını sildi. "Oradayken bir öğretmen vardı, Bay Baker. Lise ikilere İngilizce dersi verirdi, bazen dosyalarımızın arasına kısa soneler ve şiirler bırakırdı. Bunun oldukça tatlı olduğunu düşünüyordum. Yakışıklıydı, çekiciydi ve yaşı büyük olduğu için yalnızca nazik

davrandığını sanıyordum. Baba gibiydi. Bir kızı vardı, o yüzden böyle olması her zaman mantıklıydı.”

Nefesimi tutup sözlerini sindirdim, kalbim sıkıştıyordu.

“Stacy benim en yakın arkadaşım. Benimle aynı sırada oturuyordu ve birbirimizi sanki bütün hayatımız boyunca tanıyormuşuz gibi hissettiriyordu. Tıpkı seninle olduğu gibi.” Tara burnunu ovaladı. Gözleri kıpkırmızı olmuştu, kirpikleri ıslaktı. “İngilizce dersinde zorluk yaşıyordu, Bay Baker okuldan sonra ona özel ders vermeyi teklif etti. Stacy bu durumdan rahatsız olduğunu söyledi ama onu ikna ettim. Bay Baker kibardı, oldukça ilgiliydi. Hiç aklıma gelmezdi...”

Tanrım.

Parçalar yerine oturmaya başladıkça içimde ekşimiş bir şey doluşmaya başladı.

“Aradan aylar geçti. Stacy’nin yüzü hep asıktı ve içine kapanmaya başlamıştı. Notlarının kötü olduğunu söylüyordu. Hiçbir şey düşünmedim. Ama benimle vakit geçirmek istemeyi bıraktı. Herkesle öyle. Sürekli planları ve yapacak başka şeyleri vardı.” İçine bir nefes çekerken titriyordu. “Bir gün tuvalette onu not okurken gördüm. Elinden çekip aldım ve aklını kaçırdı. Not Bay Baker’dandı. Ama hiç de masum değildi, Halley. Çok korkunçtu. Mide bulandırıcıydı. Buna inanamadım.”

Yaşlar yüzümden aşağıya süzülürken gözlerim kapandı. “Tara...”

“Lanet bir aşk mektubuydu. Öğretmenimizden gelmişti. İğrençti. Plan yapmaktan, gelecekten ve daha önce yaptıkları cinsel şeylerden bahsediyordu.” Göğsü yavaş yavaş inip kalktı, gözlerinden ateş püskürüyordu. “O daha on beş yaşındaydı!”

Başımı sallayarak eline uzanıp sıkıca kavradım. “Bu senin hatan değildi.”

Tara kollarını birbirine bağlayarak geri çekildi. “Öyleydi. Ona, o adamla özel derse gitmesini söylemişim. Ona güvendim çünkü

olgun ve çekiciydi. Çok aptaldım, Hals. Ve bir daha böyle bir şeyin olmasına izin vermeyeceğime yemin ettim.” Yüzüne düşmüş saçı çekip bana baktı. “Ne hissettiğini anlıyorum. Stacy, Bay Baker’ı sevdiğini zannediyordu ve o adam Stacy’yi nasıl manipüle edebileceğini çok iyi biliyordu. Çünkü genç, savunmasız ve ilgiye muhtaçtı. Bir arkadaşşıma, bir *kurbana* daha arkamı dönmeyi reddediyorum. Senin tarafında olduğumu söylediğimde, bunu gerçekten kastediyordum.”

Sıradaki hamlemi düşünürken alnımı ovuşturdum.

Bu kalbimi kırıp gözyaşlarımın daha hızlı akmasına sebep olsa da Tara’nın bunun aynı şey olmadığını anlamasına ihtiyacım vardı. Hiçbir açıdan aynı değildi.

Ben Stacy değildim.

Reed de Bay Baker değildi.

“Bu farklı, Tara.” Kelimeler dudaklarımdan hızla dökülüyordu. “Aynı şey değil çünkü sen babanı tanıyorsun. Onun iyi bir adam olduğunu biliyorsun.”

Başparmağındaki tırnağın kenarındaki deriyi çekiştirirken, “Onu tanıdığımı sanıyordum,” dedi hırıltılı bir sesle. Umutsuzca iç çekti. “Tanrım, böyle bir şey yaptığına inanamıyorum.”

Omuzlarını kavradım ve gözlerini bana çevirmesi için onu zorladım. “Bana bak. Sana yemin ederim ki baban beni asla manipüle etmedi. Sana söylediklerini unut. O *bana* sırt çevirmene engel olmak için suçu üstlendi. Onun peşine düşen, yaşım hakkında yalan söyleyen ve bana bunun kötü bir fikir olduğunu söylemesine rağmen beni eğitmesi için yalvaran bendim. O bunların yaşanmasına engel olmaya çalıştı.”

Gözlerini sıkıca kapattı ve daha fazla gözyaşı süzölmeye başladı.

“Birbirimize âşık olduk,” diye itiraf ederken sesim çatladı. “Gerçek aşk. Beni bir kadın gibi, eşitiymişim gibi, bir ortak gibi gördü.

Yaş hiç önemli değil. Onlar sadece sayılardan ibaret. Burada hiçbir suç yok.”

Tara uzun bir nefes alıp arkaya gitti ve kollarını göğsünün üzerinde bağlayarak uzaklaştı. “Bunu kabul edemem, Halley. Hiç mantıklı değil.”

“Mantıklı değil çünkü tamamen farklı bir durumla paralellik arıyorsun.”

Vücudu kaskatı kesilmiş halde bakışlarını yere sabitledi ve sadece, “Özür dilerim,” dedi.

Yenilgi beni bozguna uğrattı. Bitkinlik iliklerime kadar işledi ve beni güçsüz bıraktı.

Gözlerimi kapatıp arkaya doğru bir adım attım. Örtülerin altına girip bütün günü uyuyarak geçirmeyi diliyordum. Hayatımın geri kalanını uyuyarak geçirmeyi. Yalvarır bir sesle, “İş için hazırlanmalıyım. Lütfen... sadece düşün,” dedim. “Bunu anlamaya çalışmana ihtiyacım var.”

Tara hiçbir şey söylemedi.

Arkamdan bana seslenmedi.

Koridorun ortasında kıpırdamadan öylece duruyordu, gözleri ayaklarının altındaki halıya sabitlenmişti.

Gözyaşlarım hâlâ akmaya devam ederken yatak odasına girip kapıyı kapattım. Dua ettim, dilek tuttum ve Tara’nın bunu mantıklı bulması için yalvardım.

İki hafta geçmişti ve hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Scotty kutuların son kısımlarını arabasına taşımama yardım ederken ben de elimde tuttuğum albümle robot gibi arkasından ilerliyordum. Şehirden ayrılmadan önce bu eve getirmediğim birkaç kutuyu toparlamak için Stephenslerin evine uğramıştık.

Ve vedalaşmak için.

Tara'nın tepkisinin temelini şimdi daha net bir şekilde kavırıyordum. Bunun sebebi geçmişinden gelen ve yıllardır içinde tuttuğu suçluluk duygusundan kaynaklanıyordu, henüz aynı fikirde buluşma konusunda herhangi bir ilerleme kaydedememiştik. Tara benzerlikleri aklından silemiyordu, bu da aramızda hâlâ acı verici kraterler varken buradan ayrılacağım anlamına geliyordu.

Yutkundum, boğazım sanki arı kovanı varmış gibi sızlıyordu. Tara ve Whitney, öndeki verandada üzgün bir yüz ifadesiyle dururken, geri dönüp garaj yolunun köşesinden onlara baktım.

Bu gerçektir. Cidden yaşanıyordu.

Ayaklarımın üzerinde durabilmek için daha fazla paraya ihtiyacım olacağını varsayarak *Camry*mi satmıştım. Şimdi de elimde birkaç zayıf koli, göğsümde bir delikten başka bir şey olmadan ürperici bilinmezliğe doğru yola çıkıyordum. Verandadaki merdivene oturmuş, uzaktan beni izleyen ve atkuyruğu ağustosun başındaki esintiyle savrulan Tara'ya odaklandım.

Gökyüzü griye dönüştü ve teni güneşten soldu. Gözleri bile yeşilin iç karartıcı tonundaydı. Kendi gözlerimin bana oyun oynayıp oynamadığını düşündüm. Ruh halime uygun olması için bütün renkleri susturuyor olabilir miydi?

Derin bir nefes alıp öne doğru ilerlediğim sırada Scotty elime uzandı. Bakışlarımı ona çevirdim.

Nazikçe, "Hey," derken başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde dolaştırdı. "Sen vedalaşırken arabada bekliyor olacağım."

"Tamam."

"Tabii bana ihtiyacın yoksa."

Başımı iki yana salladım. İhtiyaç duyduğum tek adam, dizlerimin titremesine sebep olan ayrılığımın epey uzakta, evinde saklanıyordu. "İyi olacağım. Bana sadece bir dakika ver."

"Elbette."

Scotty elimi bıraktı. İşte tek başımaydım. Omuzlarım çökmüş, dizlerim titrer halde araba yolunda ilerledim. Başımı kaldırdığım anda yaşlar, gözlerimden azap şelalesi gibi akmaya başladı. Yüzüm buruştu ve feryadımın dışarı sızmasını engellemek için elimle ağzımı kapattım.

Tara hızla ayağa kalkıp bana doğru koştu. Beni kollarının arasına çekti ve yüzünü omzuma dayayıp hıçkırarak ağlamaya başladı. İçimdeki acıyı bir tarafa kaldırarak ona tutundum. Bu daha önemliydi. Bu üzücü bir vedaydı ve o hâlâ benim en yakın arkadaşım. Hâlâ hayatımın en korkunç yıllarında elimden tutan, paramparça olmuş kalbimin tozlarını silkeleyen o kızdı.

“Seni çok özleyeceğim.”

“Ben de seni özleyeceğim,” dedim boğuk bir sesle. “İrtibatta kalmaya devam edeceğim.”

Tara başını kaldırıp gözlerindeki ıslaklığı sildi ve başını salladı. “Yapsan iyi edersin.”

Burnumu çektim, saçlarım yanaklarıma yapışmıştı. “Bana bir şey konusunda söz verir misin?”

Serçeparmağını büküp benimkini kavradı ve başıyla onayladı. “Ne olursa.”

Fotoğraf albümünü kaldırıp ona uzattım.

“Bu ne böyle?” Mavi ojeli parmakları, gölün kenarında otururken çekilmiş tek bir fotoğrafımızın olduğu kapağın üzerinde dolaşıyordu. Whitney bunu geçen yaz, biz kırmızı mavi buzlu dondurmaları emerken ve birbirimize şapşalca sırtarak bakıp kahkahalara boğulduğumuz sırada çekmişti. “Fotoğraf albümü mü?”

“Öyle sayılır. Bir süredir bu albüm üzerinde çalışıyorum ve onu senin almanı istiyorum.” Açmaya yeltendi ama onu durdurdum. “Sonra. Ben gittiğimde.”

“Pekâlâ.” Gözleri benimkilere kayarken, “Peki ya söz ne hakkında?” diye sordu.

Reed'i aklımdan geçirirken gözlerim yaşardı.

Yakışıklı yüzü, tamamen renkli şekilde zihnimde basılmış bir fotoğrafımsı gibi gözlerimin önünden geçti. Eşsiz bir melodi olan sesi ve kahkahası da.

En sevdiğim şarkıydı.

Buruk bir şekilde gülümserken gözlerimden daha fazla yaş süzülüyordu. "Dene."

Söylediklerimi algılaması birkaç saniye sürdü. Fark ettiğinde de gözleri parladı. "Ben-"

"Bana deneyeceğine dair söz ver."

Anlamaya çalış. Onu olduğu şekilde; seni doğru şekilde yetiştiren, iyi, onurlu, sevgi dolu bir adam gibi görmeye çalış. Lütfen dene. Benim için. Onun için.

Kendin için.

Göz göze gelip Tara albümü iki eliyle sıkıca sararken, sessiz yalvarışım aramızda çatırdadı. Kıpırmızı olmuş yanaklarından daha fazla yaş akarken, bakışlarını kaçırdı ve bana başını bir kez sallamakla yetindi.

Bu ondan sonsuza dek tutmasını beklediğim bir sözdü.

"Seni seviyorum, Hals."

"Ben de seni seviyorum."

Whitney yürüyüş yolundan bize doğru yaklaşırken ikimizin de dudaklarında hafif gülümsemeler vardı. Whitney ilerleyip beni sıcağı bir kucaklamayla sararken Tara kenara çekildi. Tarçın ve kek kokuyordu. Tatlı ve rahatlatıcıydı. Kollarımı ona dolayıp sıkıca sararken kendimi, sonsuz minnettarlığımı kucağına bıraktım. "Her şey için teşekkür ederim," dedim. "Bana bir ev verdiğin için. Gerçek bir yuva verdiğin için. Asla unutamayacağım iki muhteşem yıl için."

"Ah, Halley." Vücudu benimkinin üzerinde titrerken Whitney çöktü. "Benim için çok değerlisin. Burada, bizimle birlikte olman benim için büyük bir onur. Sen evimizi bir yuvaya *dönüştürdün.*"

O anda zor şeylerin üstesinden gelebileceğimi fark ettim.

Ne de olsa, Reed Madsen'ı seviyordum.

Onu yıkılmış, güçlkle atan kalbimin her bir odacığı ve karıncığıyla seviyordum.

Şimdi de uzaklaşıyordum.

Hem de hepsinden.

Bu hayatımda yaptığım en zor şeydi. Yıllarca maruz kaldığım şiddet ve işkence bu duygunun yanında sönük kalıyordu. Böylesine saf bir şeyi arkamda, isteyerek bırakmak kalbimi paramparça eden bir duyguydu. Bu insanlar benim ailemdi. Kalbimdi.

Whitney geri çekilip yanaklarımı avuçlarının arasına aldı. "Onunla konuşacağım," dedi yüzümü okşarken. "Her şey yoluna girecek. Bunu atlatacağız."

Dudaklarım titriyordu. "Gerçeğı biliyorsun, değil mi?"

"En karanlık şartlarda dahi bağışlanmanın, olgunlaşmanın ve anlayışın bulunabileceğini biliyorum. Sevginin gücü olduğunu biliyorum. Yıkımın ve mahvetmenin yeniden inşa edebilme gücü olduğunu biliyorum." Tek bir damla gözyaşını sildi. "Ne gerekiyorsa onun yaşanacağını biliyorum. Bunu hızlandıramazsın. Numara yapamazsın. Sadece fırtınanın dinmesini beklemeli ve doğru zaman geldiğinde de parçaları bir araya getirmelisin."

"Biz kimsenin acı çekmesini istemedik," dedim usulca.

"Bunu ben de biliyorum. İnan bana ben de bunları yaşadım. Berbat seçimler yaptım ve bu seçimlerin de sonuçları oldu. Burada doğru ya da yanlış yok. Sadece yaşananlar ve yaşanacaklar var. Bu yüzden daha güçlü olmalısın, Halley. Tara da olmalı. İkiniz de gençsiniz. Affetmek ve telafi etmek için geç kalmak diye bir şey yoktur."

Ona tekrar sarılıp şekerli kokusunu ve teselli verici kelimelerini içime çektim. "Ondan nefret ediyor musun?"

Bu önemliydi.

En önemlisi buydu.

“Nefret etmiyorum,” dedi. “Böyle ortaya çıkmasından dolayı hayal kırıklığına uğradım ama hayat böyle. Ve hayat önemsedığımız insanlardan nefret etmek için fazlasıyla kısa. Tara da bunu çok yakında anlayacak.”

Whitney’nin bilgeliğinin içime süzülmesine izin verdim ve bu acının ortasında biraz da olsa rahatlık sağladı. Elimden gelen tek şey sebep olduğum tüm çatlakların, yokluğumda kapanmasını ummaktı. Sevgi egemen olacaktı. Her şey yoluna girecekti.

Zamanla.

Uzaklaştığım sırada ön kapı açıldı ve beni dört patiyle sallanan bir kuyruk şeklindeki son bir vedalaşma daha karşıladı. *Ladybug* hızla bana doğru koşup kollarıma atlarken tekrar dağıldım ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Onu kendime biraz daha çektim, okşadım, gözyaşlarımı altın rengindeki tüylerine bıraktım. Arkadaşım olduğu için ona teşekkür ediyordum. Benim değişmez yol arkadaşım olduğu için. Koşulsuz sevginin farklı şekillerde de bulunabileceğini bana daima hatırlattığı için. “İyi bir kız ol, *Ladybug*,” derken tüylerini sıırılsıklam hale getirmiştım. “Tara ve Whitney’ye iyi bak.” Kalbim sıkıştı, kan kaybetti ve paramparça oldu. “Reed’e iyi bak.”

Başının üstünü öpüp kulaklarının arasını kaşıdım.

Ardından ona veda ettim.

Boğuk bir şekilde hıçkırırken döndüm ve son kez arkama baktım. Tara ile Whitney bana el sallarken *Ladybug* garaj yolunun ortasında duruyor, patileri sanki bana koşmak istiyor ama koşamayacağını biliyormuş gibi hareket edip duruyordu. İnledi. Bu, kalbim için şiddetli yıkımın habercisi olan bir sestti.

Ladybug biliyordu.

Buraya bir daha asla dönmeyeceğini biliyordu.

Ve aklımda bir yerlerde, ben de bunun onu son görüşüm olacağını biliyordum.

Mahallenin tanıdık yolunda ilerleyip Stephensların evi dikiz aynasından gittikçe küçülürken içimi bir duygu kapladı.

Koltuğumda doğruldum. Göğsüm sıkışıyor, kalbim şiddetle çarpıyordu. “Kısa bir mola verebilir miyiz?”

Scotty radyonun sesini kısıp bana baktı. “Tabii ki. Nerede?”

“Sadece birkaç sokak ötede.”

Onu Bradshaw Caddesi’ne soktum. Küçük çiftlik evleri görünmeye başladı, eski cadde boyunca uzun ve yeşil ağaçlar sıralanmıştı. Taşlı araba yolları, eskimiş aydınlatma direkleri, üç tekerlekli pembe plastik bisiklete binen bir çocuk. Çocukluğumun izlerini içime çekerken, o tanıdıklık kemiklerimi yakarak delikler açıyordu.

Scotty’yi kırmızı tuğlalı, küçük evin önünde durdurduğumda kalp atışlarım hızlandı ve başım dönmeye başladı. Bir anlığına panik içime doğru işledi. Berbat anılar zihnimin bahçesinde zehir dolu çiçekler gibi açtı, dikenleri etime batıyordu.

Yutkundum. Çatlamış tuğlalara, yıkık dökük kapı çerçevesine baktım. “Eskiden burada yaşıyordum.”

Scotty birkaç saniye sessiz kaldı. “Vedalaşmak ister misin?”

Buğulanmış camın arkasından gözlerimi kırpıştırarak bakarken, “Bilmiyorum,” dedim.

Uzak kaldığım bu iki yıl boyunca bu sokağa adım bile atmamıştım. Fazla acı verici, oldukça tetikleyiciydi. Babamın ağaçların ve çalılarının arkasında pusuya yatmasından, beni yakalayıp o cehennem deliğine götürmek için can atıyor olmasından korkuyordum.

Annem benimle hiç iletişim kurmamıştı. Asla aramamış, ziyaretime gelmemişti. Bunu düşünmenin, tıpkı bir hastalık gibi kanıma karıştığı günler olmuştu. Ama Whitney’nin söylediği gibi

JENNIFER HARTMANN

yaşanması gereken neyse o olacaktı. Yalnızca zaman en net resmi çizebilirdi ve zaman bana, annemin beni asla hak etmediğini göz alıcı pigmentlerle göstermişti. O benim sevgime layık değildi.

Bir zamanlar onu özlediğimi düşünüyordum.

Ama aslında kaybeden kişi *ben* değildim, *oydu*. Annelerin hepsi çocuklarına bakmak için yaratılmamıştı.

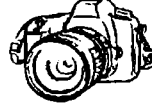
Canavarların hepsi rehabilite edilmek için yaratılmamıştı.

Ve aşk hikâyelerinin hepsi uzun sürmezdi.

En sonunda koltuğuma tekrar yerleştim ve başımı sallayıp emniyet kemerimi takarken Scotty'ye döndüm. "Artık hazırım."

BÖLÜM 34

Halley

“SANA BİR PAKET VAR.”

Scotty’nin dairesinde, ikinci yatak odasına dağılmış bir yığın kolinin arasından başımı kaldırdım.

Benim dairem.

Aralık duran pencere, alev gibi olan ağustos havası ve bozulmuş klimayla lanetlenmiş bu boğucu alanı serinletmek adına çok az şey yapıyordu. Hareketli caddenin tarafından arabaların kornaları duyuluyordu, ben de bu okyanustaki dalgaların huzur verici sesiymiş gibi davranmak için elimden geleni yapıyordum. Charleston’da sahilin kenarında yaşamak ne yazık ki fena halde pahalıydı, o yüzden sahil ve kıyı şeridinde on beş dakika uzaklıkta oturuyorduk.

Atkuyruğumu sıkılaştırıp ayağa kalkarken alnım terle kaplıydı. Scotty ile yatak odasının kapısında buluştuk. Şehre dört gün önce gelmiştik ve eşyalarımı hâlâ yavaş yavaş yerleştiriyordum. Başımın üzerinde kara bulutlar dolaşırken zahmetsiz bir şey yapmak bile yeterince zordu. Odaları dekore etmek ve rengarenk biblolarla doldurmak bana oldukça güç bir işmiş gibi geliyordu.

Hafifçe gülümseyerek Scotty’nin elinde, en önde duran pakete baktım. “Benim için mi?”

“Evet.” Başını sallarken kutuyu bana uzattı. “Gönderici adresi yazmıyor. Hiçbir şey yok.”

“Hımm. Oldukça gizemli.” Ona teşekkür edip paketi aldım ve odaya geri döndüm. Scotty ise mutfağa gidip bir tencere spagetti hazırlamaya başladı.

Leylak rengi yatak örtülerinin üzerine zıpladım ve bacak bacak üstüne atarken adres etiketine baktım.

Kalbim duracak gibi oldu.

El yazısını tanımıştım.

Boğazım düğümlenmiş, kalbim hızla atarken tırnaklarımla kütüyü yırtıp elimi içine soktum. Pelüş bir şey parmak uçlarımı ürpertti. Tüylü ve yumuşaktı. Onu baloncuklu naylondan çıkardım ve ardından avucumun içinde duran nesneye baktım.

Beanie Baby.

Açık pembe tonlarında, sevimli bir tavşandı.

Nefesim kesildi. Paketin içine bakıp not görünce gözlerim doldu. Kelimelerini okumak için, aklımın en özel köşesindeki sesini hayalimde canlandırmak için can atıyordum. Titreyen ellerimle krem rengi kâğıdı çekip çıkardım.

Ve gözyaşlarımın arasından okumaya başladım.

Kuyruklu yıldıız,

Bir keresinde bana bir hikâye anlatmıştın. Mutfakta, fırında taco yapıyordun. Üzerinde gözlerine uyan yünlü bir kazak vardı. Hikâye bir tavşanla alakalıydı. Küçükken, yaralanmış yavru bir tavşan kanlar içinde garajınıza girmişti. Onu kurtarmak istemiştin. Ona hayatta ikinci şans vermek istemiştin. Ne yazık ki hikâye iyi bitmemişti. Zamanda geriye gidip o tavşanı kurtarmana yardım etmeyi o kadar istemiştin ki.

Güçlerim sınırlı olduğu için elimden geldiği kadarını yaptım.

Hoppity ile tanış.

Umarım ona her baktığında, eline aldığında, başucuna koyduğunda beni düşünürsün. Umarım güzel kalbini ve insanları nasıl değiştirdiğini sana daima hatırlatır. Beni nasıl değiştirdiğini. Beni değiştirdin Halley, hem de mümkün olan en iyi şekilde.

Bu hayattaki ikinci şansın oldun. Risk al. Fırsatları değerlendir. Bir gün galerilere asılabilecek fotoğraflar çek, böylece herkes senin yeteneğini, güzelliğini ve paha biçilemez değerini görebilir.

Savaş. Kendin için, geleceğin için savaş. Yumruklar ya da tekmelerle değil, her zaman savaştığın en iyi yöntemle. Sevgiyle.

Seninle tanıştığım gece buz gibi bir gölün kenarında oturmuştun ve bana, "Rica ederim," demiştin. Sana hiçbir şey için teşekkür etmediğimi söylemiştim, sen de, "Bir gün edebilirsin," diye cevap vermiştin.

Haklıydın.

Teşekkür ederim, Halley Foster.

Beni daha iyi bir adam haline getirdin.

Reed

Bir elimde mektubu, diğerinde de Hoppity'yi tutarken gözyaşlarım sel gibi akıyordu. Pelüş oyuncacı kalbime bastırarak kendimi sırtüstü yatağa bıraktım. Bedenim ruhumun içinden bir fırtına geçmiş gibi şiddetle titriyordu.

Yas tutuyordum.

Derin bir yas içindeydim. Darmadağın halde. Acı verici şekilde.

Bu eziyet verici anın bir saat boyunca sürmesine izin verdim. Scotty yanıma geldiğinde, hatta sürünerek yatağa uzanıp kollarını etrafıma sardığında bile, kalbimdeki kanayan yarayı dindirmek için elinden geleni yaptı. Ama yine de beni teskin edebilecek tek şey, binlerce kilometre ötede olan bir adamın varlığıydı.

Ona izin verdim.

Acım yavaş yavaş azalıp beni yorgun düşürürken Scotty'nin bana sarılmasına, beni yatıştırmasına ve gözyaşlarımı silmesine izin verdim.

Ardından tekrar toparlandım.

Paramparça olmuş hayallerimin kalanlarını bir kenara silkeleyip kendime güçlü, cesur ve dişli olacağıma dair söz verdim.

Bunu yapabilirim.

Günler haftalara, haftalar da aylara dönüştü. Scotty beni her hafta sonu okyanusa götürüyordu. Ayaklarımı serin suya sokuyor, her daldırıшта korkumun bir parçasını daha yıkmasına izin veriyordum.

Sıcak bir ekim akşamında, güneş battığı sırada dalgalanan tuzlu suya bakarken içim ürperdi. Derin ve karanlık dalgalar yükselerek beni hipnotize ediyordu.

Yakından bakıldığı zaman böylesine güzel bir şeyin, bu kadar korkutucu görünmesi büyüleyiciydi.

Ama diğer taraftan insanı korkutan şeyler de güzel olabilirdi.

Sadece biraz daha yakından bakmak gerekiyor.

Scotty birkaç adım ötede suyun içinde yürürken ona döndüm. Görüntüsü güneş ışığıyla aydınlanmıştı. Gözleri benimkileri buldu ve gülümsemesi puslu loş ışığın içinde büyüyerek benim gülümsememi tetikledi.

Bakışlarımı tekrar suya çevirdim. Yepyeni ve açılmış gözlerimle turkuaz rengindeki yamaca bakıp derin bir nefes aldım.

Ve Reed'in tam olarak bana söylediği şeyi yaptım.

Savaşım.

BÖLÜM 35

Halley

Ağustos, 1999

“HOŞ GELDİN. SANA BİRE-POSTA GELDİ.” Söylenenleri kapının gıcirtısıyla açılma sesi izledi.

Tekerlekli sandalyeye yerleşip e-postalarımı gözden geçirmeye başladım. Scotty arkamdan rafları kurcalıyor; tozlarını siliyor, kitapları ve dosyaları itinayla düzeltiyordu. Geçtiğimiz yıl boyunca, onun önderliğinde ve benim de hem yönetici hem koç yardımcısı olarak eşlik ettiğim Reed’in doğu kıyısındaki stüdyosu, ardı ardına yetişen başarılı eğitmenlerle birlikte bambaşka bir ivme kazanmış, işin büyümesine yön veren canlı bir merkez haline gelmişti.

Hayat fazlasıyla yoğun geçiyordu.

Meşgul, verimli ve şaşırtıcı bir şekilde de tatmin ediciydi.

Hafta içindeki günlerimin çoğunluğunu burada geçiriyordum. Hafta sonlarımlansa neredeyse tamamı düğün fotoğrafçılığıyla doluydu. Fotoğraf çekmek benim için bir tutkuydu. Aşk benim felsefemdi, yaşam amacımdı. Benim için en önemli olan iki ögeyi birleştirmek terapiden başka bir şey değildi.

Kaderin hoş bir sürprizi olarak Monique kendini tanımladığı göçebe tabirine sadık kalmış ve ben Illinois’dan ayrıldıktan sekiz ay sonra Charleston’a, yanıma gelmişti. Birlikte fotoğrafçılık üzerine iki kişilik bir iş kurmuştuk. Müşterilerimizi; kulaktan kulağa

yayılan söylentiler, önemli referanslar, şehrin her yanına, kafelere ve kahve dükkânlarına yapıştırılmış el ilanlarıyla kazanmıştık. Güzel bir takım olmuştuk.

Ayrıca hayatta kalan diğer insanlara stüdyoda eğitim vermek, kendi iyileşme sürecime paralel olarak ilerleyen başarılı bir kariyerdi. Ne kadar dayanıklı olduğumun hem kanıtı hem de onayıydı.

Bunların hiçbiri kolay olmamıştı. Elbette faydalı ve gerekliydi ama hiç kolay değildi. Taşınmamdan sonraki altı ay cehennem kadar zordu. İstirap içindeydi, kalp kırıcıydı. Scotty bütün bu süreç boyunca sadık bir dost ve yol arkadaşı olmuştu. Her ne kadar platonik ilişkimizi daha fazlasına dönüştürmek için çabalasam da ruhu titreten ve kalbi ele geçiren o bağ, çiçeklenmeyi asla başaramamıştı.

Denemiştım, gerçekten çabalamıştım. Ama romantik türdeki bir sevgiye zorla sahip olunamazdı. Benim duygularım da arkadaşlıkla başlayıp öyle de bitiyordu.

Öpüşmüştük. Akşam yemeği randevularına çıkmış, el ele tutuşup sahil boyunca denizin kıyıya vuran dalgaları arasında yürümüştük. Bana her baktığında gözlerinde oluşan o parıltıyı taklit edebilmek için elimden gelen her şeyi yapmıştım. Buna rağmen içimde minnettarlık ve ılıman duygunun ötesinde hiçbir kıpırdanma olmamıştı.

Scotty anlayışlı biriydi, tam anlamıyla gerçek bir dosttu. Ayrıca geçen yıl Angela adındaki bir kadınla birlikte yaşamaya başlamıştı, kendi aşk hikâyesini yazma yolunda ilerliyordu.

Onun sonunun, benimkinden daha mutlu şekilde bitmesini umuyordum.

Scotty hayallerimi bölerek, “İşten sonra istiridye ve okyanus dalgaları yapsak diye düşünüyordum,” dedi. “Ang’in şehirde bir arkadaşı var. Bunu grup olayı haline getirebiliriz.”

En son gelen e-postayı inceledim ve görüşmeyi ayarlamak için hatırlatma olması adına yazıcıdan çıktısını aldım. “Bana uyar.”

“Sen istirdiyeden nefret edersin.”

“Onlardan nefret etmiyorum. Sadece yerken burnumu kapatmam gerekiyor, bu yüzden tatlarını alamıyorum.”

“Üstlerine fıstık ezmesi sürebilirsin.”

Çatılmış kaşlarım, bakışlarımla savaşa girdi. Zorlu bir mücadeleydi. “Senden nefret ediyorum.”

“Fıstık ezmesinden nefret ettiğinden daha az. Bunu zafer sayıyorum.”

“Ne zaman evlenme teklifi ediyorsun?”

“O konuya gelecek olursak...” Elimi kalbinin üzerine bastırdı ve abartılı şekilde iç çekti. “Sen beni tamamlıyorsun, Halley. Evlen benimle.”

Sırıtip ona pembe bir silgi fırlattım ve silginin burnuna çarpıp onu yerinden sıçratmasını zevkle izledim.

Scotty devamında gelen karıncalanmayla burnunu kaşıdı. “Her neyse. Ang evlilik karşıtı yorum yapmayı bıraktığı anda teklif edeceğim.” Tekrar iç çekti ama bu seferki rol değildi, daha çok yenilgiye uğradığını belli eder şekildeydi. “Bu gerçekten bütün planlarımın içine ediyor. Özellikle de komodinin çekmesinde duran, halka şeklindeki planımın.”

“Bu işleri karıştırıyor.” Bilgisayara geri dönerken kalemi çeneme vurmaya başladım. “Ama endişelenmene gerek yok. Kanıtı, olabilecek en sıradan yere sakladın. Onu asla ama asla orada bulamaz. O yüzden sırrın güvende. Ang’in bundan kesinlikle haberi olmayacak.”

“Çok adisin.”

“İşte bu yüzden arkadaşız.”

Yedi yaşında olduğumuz için hayali olarak el sıkıştık.

Konuşmamız AOL sohbet uygulamasından gelen ding sesiyle kesildi ve kişisel hesabıma döndüm. Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle bilgisayara baktım, kimden geldiğini çoktan biliyordum.

JENNIFER HARTMANN

Fareye uzanırken gülümsemem daha da genişledi.

Tara: Sohbet odasında şu adamla tanıştım.

Kullanıcı adı Bloodymorrow187. Teorileri alayım.*

*Ben: Himm. Yarın oldukça dehşet verici olacak
ve cinayet garajında bunu kanıtlayacak
yüz seksen yedi tane baltası var.*

Tara: Hayır.

*Ben: Belki de İngiliz'dir. Yarın hava
yüz seksen yedi derece** olacaktır.
Kanlı cehennem***.*

Tara: Çok garipsin.

*Ben: İnternet üzerinden seninle flörtleşen
İngiliz seri katil kadar garip değilim.*

Tara: Hemen döneceğim, şu an bana yazıyor.

Tara yeni bir mesaj uyarısı gelmeden önce yaklaşık yirmi dakika ortadan kayboldu. Sohbet kutusunu açıp göz gezdirdim.

*Tara: Güncelleme! Kullanıcı adı, sokakta
öldürülmüş Morrow adındaki bir kadınla alakalı
şehir efsanesine dayanıyor. Köprü'nün üzerindeyken
üç defa korna çalarsan onun kanlar içindeki
hayaleti sokakta yürürken görünürmüş.
187*** de cinayet için kullanılan sinyal.*

* Bloody, İngilizcede kanlı, morrow ise yarın/ertesı gün anlamına gelmektedir.

** İngiltere hava sıcaklığı ölçümü olarak Fahrenheit cinsini kullanır. Bu da ülkemizde kullanılan sıcaklık birimine göre 86 dereceye denk gelir. Karakter burada abartılı bir durumdan bahsediyor.

*** Bloody Hell, genellikle İngiltere'de kullanılan şaşkınlık, kızgınlık ya da üzüntü gibi durumlarda kullanılan yaygın bir ifadedir.

**** 187 polis telsizlerinde ya da sokak jargonunda cinayet anlamına gelmektedir.

Ben: Sana söylemiştim!!!

Tara: Kahretsin.

Ben: Hâlâ onunla konuşuyorsun, değil mi?

Tara: ;)

Kendi kendime kıkırdadım ve Tara yine ortadan yok olduğunda sandalyeme yaslandım. Ardından sohbet kutucuğunu kapatıp şirket hesabına geri döndüm. Tara ve Josh ilişkilerini on ay önce arkadaşça bitirmişlerdi. O yüzden Tara kendisine bir av arıyor, beni de neredeyse binlerce kilometre uzaktan flört maceralarına zorla dahil ediyordu. Tara, Whitney ile bir kez ziyaretime gelmişti. Onların araba yolundan çıktığım zamandan beri tek yüz yüze görüşmemiz oydu. Tüylü, altın rengindeki dostum beni garaj yolunun köşesinden izlerken, onun görüntüsü dikiz aynasında küçülüp gitmiş ama anılarımda asla solmamıştı.

Stephens kadınları, yirminci yaş günüm için *Ladybug* ve benim özel bir kanvas resmimi yaptırıp göndermişlerdi. O hediye açtığım anda postayla bir *Beanie Baby* tavşanı ve hâlâ yastığımın altında duran mektubu aldığım günden sonra ilk defa o kadar çok ağlamıştım.

Onları özlemiştim.

Hepsini deli gibi özlemiştim.

Ama Tara'yla yaptığımız internet sohbetleri, e-posta üzerinden gelen küçük güncellemeler ve Whitney'le saatler süren, kalbime iyi gelen o uzun telefon konuşmaları, acımın ağırlığını biraz olsun hafifletmişti.

Hâlâ ilerleme çalışmalarına devam ediyordum.

Takdir edilesi ikinci taslak, tamamlanmış çalışmaya doğru emin adımlarla ilerliyordu.

Scotty sonraki dersine hazırlanmak için ofisten ayrıldı ve ben de odanın etrafında dolaşıp bitkilere su verdim ve buzdolabından bir yoğurt aldım.

Ardından da işe geri döndüm.

Randevuları tekrar ayarlayan müşterilerin yanında, ücretsiz ilk derslerimizden faydalanmak ve bilgi almak isteyen potansiyel yeni müşterilerin e-postaları birikmişti.

Telefonları cevapladım, not aldım ve kahvemi yudumlayıp bir yandan da onca işin arasından yabanmersinli yoğurdu kaşıkladım. Ekranı kapatmak için fareyi hareket ettirdiğimde konu başlığı kısmında, “**Yaklaşan Ziyaret**” yazan yeni bir e-posta belirdi.

Donakaldım.

Gözlerim tanıdık e-posta adresinde takılı kalırken kalbim göğsüme sığmıyor gibiydi.

Reed.

Aradan iki yıl geçmişti ama hâlâ ellerimin titremesine ya da tüylerimin ürpermesine engel olamıyordum. Reed ara sıra gelip Scotty’nin Charleston’daki yerini uzaktan ve göze görünmeden yönetmesine yardımcı oluyordu. Genellikle bütçe ve pazarlama kısımlarında rehberlik ediyordu. Fakat stüdyoya yeni eklenecek bir yapının mimari aşama kısmındaydık. O yüzden Reed son zamanlarda daha fazla diyalog halindeydi.

E-postamı açarken nefesimi tuttum ve ayaklarımı masanın altına vurmaya başladım.

Selam-

Gelecek hafta tasarımı tamamlamak için mimarla konuşmak üzere şehre geliyorum. Uçuşum pazartesi günü. Sadece bilgin olsun diye haber vermek istedim.

Reed

Asit boğazımda delikler açtı.

Onun işi için çalıştığımı ve iletişim kısımlarını yönettiğimi göz önüne alırsak, yıllardır asla iletişim kurmamış değildik. Ama kelimelerini okuduğumda ya da telefon hattının diğer ucundaki o güçlü, bariton sesini her duyduğumda bir şekilde daralarak hiçliğe dönüşüyor, zorlukla aştığım bütün ilerlemeler toz olup uçuyordu.

Sağlam dur, Halley.

Güçlü kal.

İçime işlemiş hâlâ açık olan yaralardan hiçbirini belli etmeyen hızlı ve samimi olmayan bir yanıt yazıp ekranı kapattım.

Teşekkürler. Ziyaretini sabırsızlıkla bekliyoruz.

-Halley

Hayallerimde ve renkli rüyalarımda Reed'i tekrar gördüğümde dalgalı saçlarım, yakut kırmızısı dudaklarım ve mağazadan yeni alınmış en seksi elbisemle, muhteşem şekilde hazırlanmış büyüleyici güzelliğin resmi oluyordum. Ona doğru baştan çıkarma ve zarafetin ağır çekimde süzülmesi gibi yürüyecektim.

Büyüleneceğine hiç şüphe yoktu.

Gerçekteyse, Bayan Bronson'ın yanlış hesaplayarak mideme attığı tekmeden sonra sırtüstü yapışmışım ve ciğerlerim hırıltıyla dışarı çıkarken her deliğinden ter boşalıyordu. Saçlarım darmadağın olmuştu, yüzüm kıpkırmızıydı ve spor şortum kıcıma yapışmış haldeydi.

Tavan bulanıklaşıp üstümde biçimsiz bir yüz belirdiğinde, gözlerimin arkasında hayali kuşlar uçuşuyordu. Kuşlar buharlaşıp yok olduğunda ve görüntü netleştiğinde yüzüm alev alev yanmaya başladı.

"Reed?"

Bana bakarken yüzünde eğlendiğini gösteren bir gülümseme belirdi. "Merhaba, Halley."

“Aman Tanrım.” Toparlanıp ayağa fırladım ve alnımdan ter süzülürken saçlarımı arkaya attım. “Uçuşunun pazartesi günü olacağını sanıyordum.”

“Bir gün erken geldim.”

İğrenç haldeydim.

Yıllar sonra ilk defa âşık olduğum adamla aramda birkaç adım vardı ve ben eskimiş spor ayakkabılar gibi kokuyordum.

Bayan Bronson arkamdan sürekli özür diliyor, sigaradan dolayı sertleşmiş ses telleriyle aramıza duman üflüyordu. “Özür dilerim, özür dilerim,” dedi durmadan. “Bana söylediğiniz o mutlu yere gittim ve aniden eski sevgilim Ronny’ye dönüştünüz. Kişisel bir şey değildi.”

“Şey...” Bütün gözeneklerimi çiçeksi ve kadınsı kokularla ıslatmak için dua ederken nefesimi tutmayı deneyerek ona baktım. “Önemli değil. Haftaya aynı saatte görüşüyor muyuz?”

“Sabırsızlıkla bekliyorum.” Etrafımızdan dolaşarak geçerken Reed’e göz kırptı ve matların üzerinden indi.

Bakışlarımı tekrar Reed’e çevirdim, hâlâ gülümsüyordu. Dudaklarının köşesi daha az eğlence ve daha fazla hayranlıkla yumuşamıştı. Bir süre boyunca birbirimize baktık. Onu içime çekerken kalbim hızla çarpıyordu. Artık otuz sekiz yaşındaydı ama güzel bir şekilde yaş aldığı ortadaydı. Koyu renkli sakalında sadece birkaç gümüş tel vardı. Altın bronz tonu, tenini daha canlı hale getirmiş, gözlerini daha da dikkat çekici kılmıştı. Açık gri tişörtü, üzerine ikinci bir deri gibi yapışmıştı. Simsiyah kot pantolon giymişti, ayaklarında tanıdık siyah botları vardı. Kasları gerilmişti, çenesi seğiriyordu ve birbirimizin gözlerinin içine baktığımız süre uzadıkça gülümsemesi soluyor, o çok sevdiğim gamzeleri siliniyordu.

İkimiz de aynı anda konuştuk. “Seni görmek güz-”

“İyi görünüyor-”

Başımı eğip güldüm. “Berbat görünüyorum. Bunun için üzgünüm.”

“Hayır.” Sesi fısıltıdan ibaretti. Kayıp bir tarihi eseri inceliyormuş gibi gözlerini kıstı ve elini saçlarının arasından geçirirken, “Tıpkı hatırladığım gibisin. Sadece...” diye mırıldandı.

“Sadece ne?”

Gözleri baştan aşağıya üzerimde dolaştı. “Daha olgunsun.”

Söylediği iltifatmış gibi geldiği için yüzüm kızardı ve gözlerimi onunkilere çevirdim. “Senin aksine. Sen yaşlanmıyor musun?”

“Sadece sırtım.”

Sönmeden önce dudaklarımda bir gülümseme titreşerek kıpırdandı. Ellerimle, ağzımla ya da kalbimle ne yapacağımı bilmiyordum. Söyleyecek başka bir şey ararken kollarım beceriksizce yanlarımda sallanıyordu. “Şey... en azından stüdyoyu daha yakmadık.”

“Etkilendim.” Reed kollarını göğsünde bağlamıştı, huzursuz görünüyordu. Çenesini sıkarken, botunun ucunu parlak zemine sürtüyordu. “Formun oldukça iyi.”

“Benim formum mu?” Formum. Dövüş antrenmanları. Spor. İş. “Doğru.” Boğazımı temizledim ve onun soluk yeşim taşındaki gözlerine kapılmamak için bakışlarımı duvara çevirdim. “En iyisinden öğrendim.”

Gözücüyla bana bakıyordu. Sert hatlar, sağlam kaslar ve güçlü bir duruş. Ama en önemli yerlerden; hafifçe aralanmış dudaklarından, irislerindeki bastırılmış ışıltıdan ve göğsünün hafifçe yükselmesine neden olan fısıltıyla çıkan nefeslerinden yumuşaklık süzülüyordu.

Dikkat çekiciydi.

Büyüleyiciydi.

Tam karşımda duruyordu.

Ellerim iki yanımda kıvrılırken gerilim, kaslarım ve eklemlerime nüfuz etti. “Yapacak çok fazla işin olduğuna eminim. Seni oyalamak istemem.”

Yalanlar.

Onu saklamak istiyordum. Sonsuza kadar. Daima.

Reed'in dudakları biraz daha açıldı ama söylemek istediği kelimeler dağılıp gitti. Onların aramızdaki boşluğa çizgi çekmesini ve hiçliğe karışmadan önce onun en derin sırlarını kaleme almalarım izledim. "Evet... Gidip tasarımları gözden geçirmem gerek."

"Tabii." Öksürdüm çünkü insanlar zor şeyleri söylemekten kaçtıklarında böyle yaparlardı. "Seni görmek gerçekten güzeldi."

Ardından başımı eğdim ve nereye gideceğimi bilmeden yanından geçtim. Uzun yolların, ayrıntılı haritaların ve pusulaların hiçbirini beni ona geri götüremezdi. Nereye gittiğimin hiç önemi yoktu.

Fakat ben görüş alanından çıkmadan önce Reed uzandı ve bileğimi yakaladı. Göz göze geldik. Nefesimi tutarken yutkundum. Her bir santimim, titreyen bileğime dolanmış parmaklarına odaklanmıştı.

"Sen, şey..." Göz temasımızın içinde kaybolmuş halde gözlerini kırıştırdı. "Sana gönderdiğim paketi aldın mı? Mektubu?"

Duygular göğsümde baskı yaptı ve beni derinden sarstı. Başımı hafifçe salladım. "Evet, teşekkür ederim."

Dudakları titredi, ardından da eli ağır çekimde benden uzaklaştı. "Evet," dedi. "Rica ederim."

Hepsi bu kadardı.

Başını çevirip ofise doğru yürümeye başladı. Kaburgalarımın arasında bir bıçakla uzaklaşmasını izledim, ardından ters yöne döndüm.

"Ne var biliyor musun?" Reed arkasını dönüp bana doğru gelirken eliyle çenesini ovuşturuyordu. "Sikerler."

"Sikerler mi?" Etrafımda dönüp onunla yüz yüze gelirken gözlerimi kırıştırdım. "Neyden bahsediyorsun?"

"Bundan. Bu çok aptalca. Sen buradasın. Ben buradayım ve bizim bir geçmişimiz var."

Nefesim kesilirken, "Peki," dedim.

“Seni özledim.”

Kaşlarım saç çizgime kadar kalktı. “Ben... ben de seni özledim.”

“Güzel. Bu akşam benimle yemeğe çık.”

Susup kaldım.

Ah.

Kuyruklu yıldızlar ve kayan yıldızlar göğsümden geçip boğazıma çıktığında şaşkınlıkla tiz bir ses çıkarttım. “Ah.”

“Tabii eğer meşgul değilsen.”

“Değilim.”

“Ve tabii sen...” Scotty’nin kapalı kapının diğer tarafında olduğunu hayal ediyormuş gibi omzunun üzerinden ofise baktı.

İması karşısında başımı salladım. “Değilim.”

Yutkundu, rahatlaması yüzündeki gergin çizgileri yumuşattı. “Peki.” Reed arkaya doğru birkaç adım attı, gözleri hâlâ her tarafında dolaşıyordu. “*Folly Beach*’te, *Rita’s* adında, ufacık bir deniz restoranı var. Saat yedide benimle orada buluş.”

Uzaklaşmasını izlerken kekeleyerek cevap verdim, dudaklarım balık gibi titriyordu. “O-orada olacağım.”

Dudaklarının bir köşesi kıvrılarak bana veda etti ve ofisin içinde kayboldu.

Orada öylece kaldım. Dudaklarım şaşkınlıkla aralanmıştı. Şoktan titriyordum. Umut, tıpkı yavru bir kuşun gökyüzüne ilk uçağı zamandaki gibi içimde yükseldi. Orada vaadin kanatları çırpıyordu.

Reed ve ben, hayatın hem en iyi hem de en kötü taraflarını yaşamıştık. Aşk, acı, kahkaha, ruha karışan bir samimiyet ve en acı dolu vedalar. Ama daha önce hiç yapmadığımız bir şey vardı. Asla deneyimleyemediğimiz. Öylesine basit ve sıradandı ki, bunun fikri bile nefesimin kesilmesine yetiyordu.

Bir randevu.

BÖLÜM 36

Halley

ONU BEŞ SAAT SONRA yeniden gördüğümde, şaşkınlığım hâlâ yerli yerindeydi.

Reed Madsen, gecenin karanlığında gökyüzünü yaran bir meteor misali yörüngemden kayıp gitmiş, ardında ne kadar silmeye çalışsam da üzerime yapışıp kalan, iliklerime kadar sızan yıldız tozlarından bir iz bırakmıştı. Ve şimdi, sanki hiçbir şey olmamış gibi sinsice geri dönmüş, tek bir bakışla nefesimi kesip damarlarıma kadar arzuyla doldurmuştu.

Yaklaştığımda onu ahşap kaplama dış duvara yaslanmış, turkuaz giriş kapısının yanında dururken gördüm. Parmaklarını kotunun ceplerine sokmuş, gözleri fırtınayla kaplı bir deniz gibi görünen Reed, kaldırımında yavaşça yürüyüp görüş alanına girdiğimde bana büyük bir özlemle baktı.

Bu korkunç bir fikirdi.

Tamamen aptallıktı.

Ama bu ikimizin de umurumda değil gibi görünüyordu çünkü içimizdeki çekim, bizi ruhların yeniden buluşması gibi hissettirerek bir araya getiriyordu.

Bana sarıldı. Tereddüt ya da anlık duraksama yoktu. Her şey kenara atılmıştı. Zaman, yaş, toplumsal nezaket kuralları. Sadece

her zaman olmam gereken yerde, onun sıcacık kollarının arasında kıvrılmış olan ben vardım.

Reed kulağıma doğru bir nefes verip beni kendisine biraz daha çekti ve büyük avucunu başımın arkasını sardı. "Seni görmek çok güzel." Geri çekilmedi. "Böyle aniden olduğu için özür dilerim. Cesaretimi kaybetmeden önce doğrudan konuya girmek istedim."

Bedenim aynı anda hem eridi hem de ürperdi. "Bunu yapmana sevindim. Muhtemelen günlerce, sen dönené kadar lafı dolandırarak konuşup dururdum."

Dikkatli bir şekilde geri çekildi. Elleri, benim kollarımdan ayrılıp kendi tarafına çekilmek için aceleci davranmadı. Gözleri hararetle bir halde benimkilere kilitlenmiş, kaşları işkence ve ilgiyle çatılmıştı. "Şu an sana bakıyor olduğuma; fotoğraf ya da anıdan başka bir şey olmadığına inanmak hayli zor." Ardından o gözler vücudumda dolaşarak, boynumun kıvrımından ısıltılı dekolteme oradan da bronz bacaklarıma doğru kaydı. Bakışları tekrar yukarı çıktığında, bakışları karanlık bir tutkuyla parlıyordu. "Benimle yürür müsün?"

Uyluklarımı sıkımda neden olan bakışlarından kaçınarak siyah, diz kapaklarıma gelen elbisem ve bilek boy şık botlarımla restorana doğru baktım. "Sanmıştım ki-"

"Biliyorum. Sadece hep bunu yapmak istemişim."

"Neyi?"

Uzanıp elimi kavradı ve parmaklarımızı birbirine kenetledi. "Toplum içinde elini tutmayı."

Nefesim şaşkınlıkla kesildi.

Başımı salladım. Tuz ve kahkahaların havaya karıştığı deniz kenarındaki kalabalık caddede yürümeye başladık. Kelimeler yoktu. Sadece duygular vardı. Yalnızca benimkini sıkı avucunu hissediyordum, adımlarımız mükemmel bir ritim tutturmuştu.

Bu bir randevu değil. Biz yalnızca arkadaşız.

Bu bir randevu olamaz.

Arkadaşlar el ele tutuşurdu.

Scotty ve ben de el ele tutuşuyorduk.

Hiçbir anlamı olmasına gerek yoktu... çünkü hiçbir anlamı *olamazdı*.

Fakat başparmağı, eklemlerimin üzerinde gezinirken içimden tekrarladığım bu mantra etkisini kaybetti ve parmaklarımız daha fazlasını hissetmemize sebep olacak şekilde iç içe geçti. Duygular göğsümü yakarak delikler açıyor, aşk sönmekten fazlasıyla uzak şekilde alev alev yanıyordu.

Diğer çiftlerden, tasma kısa olan köpeklerden ve bir dolu bebek arabasının arasından sıyrılarak geçerken, “Ne söyleyeceğimi bilmiyorum,” diye itiraf ettim. “Sanırım kelimelerimde arıza var.”

Reed bana baktı, alçalan güneşin turuncu ışıkları koyu saçlarını parlatıyordu. “Bir şey söylemek zorunda değilsin.”

“Söylemem gerek. Söylenecek çok fazla şey var.” İç çektim ve gözlerimi kısıp ufukta duran turuncu küreye baktım. “Nasılsın?”

“Hiç bu kadar iyi olmamıştım.”

“Yani... öncesinde. Buraya gelmeden. İşlerin nasıl gidiyor? Yaşadığın yerdeki hayatın?”

Gözlerini karşıya dikmiş önüne bakarken yanağı seğirdi. “Bugünlerde evdeymişim gibi hissetmiyorum.”

“Nasıl... şey...” İçime acı saplanırken gözlerim kapandı. “Tara ile işler nasıl gidiyor?”

Elimdeki tutuşu daha da sıkılaştı, kalp atışlarının hızlandığını neredeyse duyabiliyordum. “Gergin,” dedi.

Tanrım... hâlâ mı?

İki yıl olmuştu.

Reed, Tara ile benim aramda hiçbir zaman kavga konusu olmamıştı. Ondan bahsetmeyi reddetmiş, Tara’nın hepimizi rahatsız

eden bu acı verici konuyu açmamasını umarak dua etmiş, sessizce yalvarmıştım. Tara da bunu asla yapmamıştı.

Acaba fotoğraf albümüne bakmış mıydı? Sevgi ve doğrularla kaplı o sayfaları içine çekmiş miydi?

Bilmiyordum. Bundan asla bahsetmemişti.

Yutkunup elini sıktım. “Üzgünüm.”

“Whitney bana her şeyi anlattı.” Bakışlarını yola çevirdi ve iki parmağını çenesinde dolaştırdı. “O zamanlar bildiğim bazı şeyler vardı. Öğretmenlerden birinin kovulması, sıkıntılı bir arkadaşlık. Tara’nın bir şeyler yaşadığını biliyordum ama ayrıntıları hiçbir zaman sorgulamamıştım. İşlerimi kurmakla meşguldüm ve bu duruma daha fazla dahil olamadığım için çok pişmanım. Daha yakın olmalıydım. Eğer bilseydim...” Burnundan bir nefes verirken Reed’in gözleri buğulandı. “Böyle bir fikri onun aklına asla sokmazdım.”

Avuçlarımız birbirine kenetlendi. Kalbim demirden bir ağırlığın sardığı yumruk gibi sıkışmıştı.

“Her neyse... Sadece her günün kendisiyle birlikte yeni başlangıç yapma potansiyeli getirmesini umuyorum. Bağışlanma. İyileşme.” Gözleri düşüncelerle kısıldı. “Onu gördüm. Sanırım çabalıyor. Fakat aynı değil ve aramızda hâlâ devasa bir uçurum var. Simsiyah bir bulut. Whitney yol katettiğini söylüyor ama benim tarafımdan bunu görmek çok zor.”

Köşeden döndük, sahile doğru gidiyorduk. Rüzgâr saçlarından geçerek onları parmaklarımı arasından geçirmek için yanıp tutuştuğum karmaşık ve büyüleyici bir dağınıklığa dönüştürdü. “Yine de umudum var. Yaşadığım bunca şeyden sonra burada durabiliyorsam, o da bunu yapabilir.”

Konuyu değiştirirken dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Olağanüstü şeyler yapıyorsun, Halley. İnternet siteni, düğün fotoğrafçılığını gördüm. Harika.”

İltifatı karşısında içimden parlak bir ışık huzmesi geçerek ruh halimi aydınlattı. “Hayalini kurduğum ne varsa gerçekleşti. Sonsuza kadar sürecektir anları yakalamak; hareket halindeki aşk. Gülümsemeler, düğün konuşmaları, özenle seçilmiş çiçekler ve masaları süsleyen objeler.” Ona baktım, gülümsememi gizleyemiyordum. “Düğünlerdeki favori kısmım, damadın gelini yürürken ilk defa gördüğü an. Monique geline odaklanıyor, ben de damada. Onun gözlerindeki yaşlara. Yüzüne yayılan bariz aşka. Bu rol olamaz. Çok... saf. Fazlasıyla büyüleyici.”

Ayaklarımızın altındaki asfalt kuma dönüşürken buruk bir şekilde gülümsedi. “Bunu istiyor musun?”

Bir anlığına tereddüt ettim. “Aşk mı?”

“Düğünü.”

“Ah.” Bakışlarımı karşıya çevirdim, mavi yeşil sudan oluşan manzara görüş alanıma giriyordu. “Bilmem. Bu üzerinde düşündüğüm bir konu değil.”

Gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı. “İlginç.”

“Ben düğünlerin fotoğraflarını çekmiyorum ve hiçbir zaman beyaz bir elbise giymeyi, saçlarımda çiçeklerin olmasını istemedim. Kendimi tamamen *onların* anlarına kaptırıp gidiyorum. *Onların* mutluluğuna.”

Suyun kenarına ilerlerken Reed duraksayıp elimi bıraktı ve cebini karıştırmaya başladı. Gözlerim hareketini takip etti. Bekliyor, merak ediyordum.

Ardından canlı, mavi çiçeklerden oluşan bir filiz çıkardı.

Gündüzsefaları.

Çiçekleri kaldırıp kulağıma sıkıştırdı ve saçlarımı yana doğru çekip sapı yerleştirirken titrek bir nefes verdim.

Dudakları bir sırıtişla kıvrıldı. Gülümsemesi o kadar göz alıcıydı ki, arkamızdaki suyun üzerinde altın rengiyle parlayan güneş

ışığını bile gölgede bırakıyordu. “Saçlarında çiçekler varken çok güzel görünüyorsun.”

Pek fazla şey bilmiyordum ama kalbimin bu gecenin üstesinden gelemeyeceğini ve patlama tehlikesiyle karşı karşıya kalacağımı net olarak biliyordum.

Sonum gelmişti.

O hassas çiçeklere dokunurken, ben gözyaşlarıma zar zor hâkim oluyordum. “Çiçekler. Ele ele tutuşmak. Sahilde uzun uzun yürümek.” Dudağımı ısırđım. “Bu bir randevu gibi geliyor, Reed.”

Elimi tekrar tutup beni ileri doğru çekti. “Yalnızca bir gün.” Kollarımız keyifle sallanıyor, koyu renkli bulutlar yerini daha açık bir gökyüzüne bırakıyordu. “Gerçekten güzel bir gün.”

Yemeklerin satıldığı arabalar, canlı müziklerin yayıldığı etkileyici kulübeler sahil şeridine dizilmişti. Kızarmış atıştırmalıkların ve tuzlu aperatiflerin kokusu havaya karıştıyordu. Dalgalı suya baktım ve bir aptal gibi böyle daha fazla gün geçirmeyi hayal ettim. Daha fazla güzel günleri.

İnsanlar büyük bir iştahla kâğıt tepsilerden ağızlarına ızgara et ve tıka basa doldurulmuş *tacoları* atarken, Reed beni yemek karavanlarının olduğu tarafa çekti.

Midem açlıkla kasıldı. “Bir şeyler yiyelim mi?”

“Sen mi pişiriyorsun?” Okyanusu bile utandıran parlak bir gülümsemeyle, yan gözle bana baktı. “Bunu özledim.”

“Ah, belki de büyükannem haklıdır.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bir insanın kalbine giden en iyi yol, midesinden geçer.”

Yavaşça başını salladı ve beni yemek sıralarının olduğu yerlerden birine doğru yönlendirdi. “Belki de. Ama ben daha senin pişirdiğin yemekleri tatmadan, sen yolu buldun.”

Tenime sıcacık bir his yayılıp içime işledi.

Evet.

Kesinlikle sonum gelmişti.

Sıranın sonunda omuzlarımız birbirine temas edecek şekilde dururken, gülümsemem bir yapıştırıcıyla yüzüme kazınmıştı. Parçalarım ayrılp kumlarla bütünleşmeden önce konuyu değiştirerek, "Bana stüdyodan bahset," dedim. "Fazla müşterin var mı?"

Tekrar başını salladı. "İşler güzel gidiyor. Beni meşgul ediyor. Dikkat dağıtıcı."

"Arkadaşların var mı?"

"Evet."

"Güzel. Her zaman fazlasıyla keşiş gibi davranıyordun."

"Arkadaşlarımla çoğu Charleston'daydı, o yüzden Illinois'ye döndüğümde tekrar başlamak zor oldu. Kızım kişiliğinin sosyal kelebek kısmını kesinlikle benden almamış."

Konu Tara'dan açılınca yerimde sıçramamak için kendimi zor tuttum. Sinsi, tırmalayan bir his kaburgalarımın arasına doğru ilerlemeden önce, "Yalnız kalmamana sevindim," dedim. "Sen, şey... biriyle görüşüyor musun?"

Boğazımda bir yumru belirdi ve göğsümde endişe dolu, karanlık bir sıcaklık çarptı.

Yutkunup bakışlarını kaçırdı. "Kimseyle işler yolunda gitmedi."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Peki ya sen?"

"Aynısı."

"Scotty ile bir şeyler oldu mu?"

"Denedim." Omuzlarımı silkip botumun ucunu kuma bastırdım. "Hiçbir yere gitmedi. Arkadaş olarak daha iyiyiz."

Cevabımı algılamak için beni inceledi. "O da bunu kabul ediyor mu?"

"Artık ediyor. Gerçekten birbirimize yakınız ve hâlâ aynı evi paylaşıyoruz. Ben kendi yerim için para biriktiriyorum, onun da bir senedir süren ilişkisi var. Mutlu. Hatta yüzük bile aldı."

“Harika.” Sıraya geçtiğimizde Reed ensesini kaşıdı. “Onun adına mutlu oldum.”

Harikaydı.

Harika olan pek çok şey vardı.

Ama hem Reed hem de ben bekârdık, birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk ve okyanusun kenarındaki sahilde yan yana duruyorduk. Fakat binlerce kilometre uzaklarda yaşıyorduk, aramızdaki dağ bundan daha da büyüktü.

Bu harika değildi. Acı vericiydi.

Pencereye yaklaştığımda kollarımı birbirine bağladım ve menüyü inceledim. Tabelayı gördüğüm anda nefesim kesildi. “Piruhi?”

Dudaklarında küstah bir sırıtış belirdi. “El yapımı. En iyisinden.”

Siparişlerimizi alıp kalabalık kumsalda yürümeye başladık. Eritilmiş tereyağı ve soğan bütün duyularımı ele geçirmişti. Aramızda yine keyifle dans eden bir boşluk vardı. İnleyerek ağzıma dolu bir çatal attım. “Aman Tanrım,” diye mırıldandım devasa lokmanın arasından. “Bu cennet.”

Reed kendi yemeğini çiğnerken gözleri benim serseme dönmüş yüzümde dolaşıyor, parlıyordu. “Katılıyorum.”

Müzik, yemeğimizi yerken etrafımızda süzülüyor adımlarımızdaki ve sohbetimizdeki gerginlik kayboluyordu. Bana müşterilerini mayıs ayında tuttuğu şehrin yemyeşil manzarasını gören evi, *Ladybug*’ın komşunun köpeğiyle yaşadığı kalp kırıcı aşk hikâyesini anlattı.

“*Chihuahua* mı?” Gözlerim büyüdü. “Kesinlikle tahmin edilemez bir olay akışı.”

“*Ladybug*’ın yanağını ısırды ve ardından hemen bundan pişman oldu. Whitney ikisini, öğleden sonra kulübenin yanında kıvrılmış halde bulmuş. *Chihuahua* günbatımına kadar onun yarasını yalamış.” Reed alçak sesle güldü. “O zamandan beri birbirlerinden ayrılmıyorlar.”

Biraz eğlensem de genel olarak duygulanmıştım. Hatta o kadar duygulandım ki, gözlerimden bir damla yaş süzıldı. Boşalmış yemek tepsilerimizi yakındaki çöp kutusuna atarken, burnumu çektim ve kendimi gülümsemeye zorladım. “Bunun fotoğrafını tam şu anda çekmeyi o kadar isterdim ki.”

Kuru kumun, çamura dönüştüğü su çizgisine ulaştık.

Botlarım çamura batarken, rüzgâr yeni yıkanmış saçlarımı yüzümün etrafında karmaşık dalgalar halinde savurdu. Güneşin suyla sevişmesine kendimi o kadar kaptırmıştım ki, Reed’in cüzdanını karıştırdığını fark etmedim.

Yüzümün önünde bir fotoğraf belirdi. Saçlarımı yana çekerken gözlerimi kırpıştırdım. Gözlerim *Ladybug* ve yeni arkadaşı Nico’nun fotoğrafında takılı kaldı.

Ah, kalbim...

Hatıralarım da duygularım kadar yüksekti. Fotoğraflı onun elinden aldım ve parmak uçlarımı en yakın arkadaşımın bulanık hatları üzerinde gezdirip görüntüyü inceledim. Nico *Ladybug*’ın karnına yaslanmıştı ve *Ladybug* da büyük, altın renkli patilerinden birini ufacık yaratığın etrafına sarmıştı. İkisinin de gözleri kapalıydı. Katıksız bir memnuniyet vardı.

Kalp kırıklığıyla başımı salladım ve avucumun içinde tuttuğum fotoğrafı geri uzattım.

“Sende kalsın,” dedi. “Bunu senin için çekmiştim.”

Bakışlarımı yukarı kaldırdım. Gözlerim şaşkınlıkla açılmıştı. “Sen mi çektin?”

“Evet.” Ellerini ceplerinin içine sokup topuklarının üzerinde arkaya doğru salındı. “Artık çok fazla fotoğraf çekiyorum. Bir ayak-kabı kutusu kadar fotoğrafım var. Planım bir gün hepsini postayla sana yollamak.”

“Ne?” Yaşlı gözlerimi kırpıştırdım, yüzümde kocaman bir gülümseme vardı. “Reed...”

“Bu senin yakınımda olmanı sağlıyor. Sanki sen orada benimle birlikteymişsin, düğmeye basıyormuşsun gibi.”

Suya geri dönerken sesin dışarı çıkmasına engel olmak için dudaklarımı birbirine bastırdım. *Istırap*. Ardından fotoğrafı belimde asılı olan çantamın içine attım.

“Ayaklarını suya sokmalısın.”

“Sen de benimle gelmelisin.”

Reed bakışlarını suya çevirdi. Başparmağını altdudağının üzerinde gezdirirken kaşlarını çattı. “Belki başka zaman.”

Göldeki o ilk akşam, onu suya çağırdığımda ve reddettiğinde söylediği kelimeler kafamın içinde yankılandı.

Sesim kederle alçalırken, “Yalancı,” diyerek karşılık verdim.

Yine de botlarımı çıkartıp çantamı kumun üzerine bıraktım ve öne doğru yürüdüm. Soğuk su, çıplak ayaklarıma çarptı. Onları içine çekiyordu. Beni Reed’den uzaklaştırıyordu.

Su çizgisinde hiç kıpırdamadan duruyor, siyah botları suya belli belirsiz değerken suya dalışımı izliyordu. Yüzümü ona çevirdim ve arkaya doğru yürüdüm. Gelgit yükselip bacaklarımın arkasına çarptığında cıykladım. Ben kahkaha atınca o da güldü.

Aramızda yalnızca beş metre vardı; ben okyanusun beni içine çekmesine izin verirken, Reed hayranlık dolu gülümsemesiyle ayakta kalmam için elinden geleni yapıyordu. Deniz suyu kalçalarıma çarpıp elbisemin altını sıırılsıklam etmişti. Ayak parmaklarım süngerimsi zeminin üzerinde kıvrılıyor, kollarımı çırtıkça etrafa parıltılı damlacıklar saçılıyordu. Güneş ışığı bedenimi fuşya, turuncu ve amberin canlı tonlarıyla boyarken ben suyun içinde dönüyordum, o da gözlerinde aynı renklerin titreşimini yansıtıyordu.

Sırılsıklam halde, titreyerek kıyıya döndüm ve onunla kupkuru kumun üzerinde buluştum.

Üzeri ışıktan süslemelerle kaplı, taş zeminli bir verandadan şarkı yükseliyordu. Reed aramızda birkaç adımlık mesafe kaldığında bana uzandı. “Dans et benimle.”

Bu bizim şarkımızmış gibi davrandım. Sadece bizim için bestelenmiş gibi.

Beni tutmasına izin verdim. Kollarını belime doladı ve beni göğsüne çekti. Akustik gitarın telleri ve batan güneşin geride bıraktıklarının altında sallanırken, okyanusun soğuşunu bastıran bir sıcaklık çöktü. Tekrar evimdeydim. Illinois’de değil, Reed’in ıslıl ıslıl galaksisinde.

En sevdiği yıldızın kollarına kayan bir kuyrukluyıldız.

Reed derin bir nefes alıp yüzünü boynumun kıvrımına gömdü, sakalı hassas tenimi gıdıklıyordu. Kollarının tutuşu sıkılaştı ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Ayaklarımızın altında ıslak kumla ve tenimizdeki tuzla dengesiz daireler çizerek dans ettik. Gözyaşları ve okyanus havasıyla.

“Bu akşam tek istediğim buydu, Halley. Sadece bu. Hiç deneyimleyemediğimiz bir şey.” Sözleri kulağıma sıcak bir bal gibi geldi. “Aramızdakilerin hepsi saygı ve gerçek bir bağ üzerine inşa edilmişti. Ama bu yalnızca fiziksellikten ibaret kalıyordu. Kapalı kapıların arkasında. Gölgelemin ardında.” Reed avucunu sırtımdan aşağıya kaydırды ve başparmağı elbisemin fermuarına dokundu. “Sen gittiğinde bu beni öldürdü. Asla bunu yapamamıştık. Bir kez bile.”

Topluluk içinde sevgi gösterisini.

Açıkça yaşanan, herkesin görebildiği bir aşkı.

Bu, bizim haklı, onlarınsa haksız olduğunu gösteren evrene devasa bir *ortaparmak* göstermekti.

Yaşın hiçbir önemi yoktu. Kaderin devasa planında, sayılar hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Göğsünü saran gri kumaşa doğru, “Bunu hâlâ istiyorum,” diye mırıldandım. Tişörtü erkeksi ve tanıdık kokularla işkence çektiyordu. “Bunu her zaman isteyeceğim.”

“Biliyorum.” Boynumun yan tarafına bir öpücük kondurdu. “Ben de öyle.”

Ama...

Sürekli bir *ama* vardı.

İkimiz de bu *amanın* ne olduğunu biliyorduk. Tara henüz onu affetmemişti. Bizim gizli saklı bir ilişkiden, geçmişte yaşamış olduğu o kötü tecrübeden daha fazlası olduğumuzu kabullenememişti.

Asla yaşanmaması gereken o durum.

Ve o gün gelene dek asla böyle bir şansımız *olmayacaktı*.

Güneş ufukta tamamen batarken, bir şekilde kalabalık sahilden uzağa, ufak bir çardağa doğru süzüldük. Reed elimi tuttu ve beni alacakaranlıkla sarmalanmış, kalabalığın sesi kilometrelerce uzaktan geliyormuş gibi gelen ahşap, tüllerle kaplı bir çardağın içine çekti.

İçine girdiğimiz anda beni öptü.

Bunu beklemiyordum.

Ağzını dudaklarıma bastırması, istekli diliyle dudaklarımı ayıracağı aklıma bile gelmezdi. Bedenim ona doğru eğilip hamura dönüştü ve kesik kesik inlemelerimi kendi inlemesiyle yuttu. Beni ahşap duvara yaslayıp yanaklarımı ellerinin arasına aldı ve beni tüketti. Tişörtünün ön tarafına tutunup sıkıca kavradım ve bacağım kalçasından yukarı çıkarken onu daha da yakınımaya çektim. Yüzlerimiz eğimliydi, birbirimizi daha derinden tadıyor, her şeyi alıyorduk. Isırmalar, inlemeler, yalamalar... Reed sarhoş edici bir etkiye sahipti ve bunun neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü bilmiyordum. Reed gidiyordu. Benim olmadığım hayatına, Illinois'ye dönüyordu. Bir gün sonra ayrılacaktık ve dünyanın iki ucunda bulunan yuva gibi hissettirmeyen evlerimize sürgün edilecektik.

Ağız çenemde dolaşmak için alçaldı ve ardından boğazıma indi. Dili kulağıma kadar sıcak, ıslak bir iz bıraktı, kulak mememi ısırdı ve takma adımı fısıldadı. “Kuyrukluydınız.”

Reed bunun yalnızca öpücükten ibaret olmasını istemişti. Daha fazla ne olabilirdi ki?

Ama bunu daha iyi bilmesi gerekirdi. Kalçalarım kendiliğinden açıldı ve bacağıma daha da yukarı kalkarak ona reddedemeyeceği bir davet sundu. Bir ayartmaydı.

Elini bacağımda dolaştırıp elbisemin altından iç çamaşırımı kenara kaydırduğunda, dudaklarımız hâlâ birbirine kenetlenmiş haldeydi. Titredim, nefesim kesildi ve başım çardağın ahşabına çarptı. “Reed...”

Beni tekrar öptü, dillerimiz beceriksizce ve keyifle dans derken dudaklarım açılmıştı. İki parmağı içime kaydı. Okşuyor, sahipleniyordu. Ona hayatım buna bağlıymış gibi sarıldım. Tırnaklarım göğüs kafesine batıyordu, sesler sahilden bize doğru süzülürken sırtım duvara tamamen yaslanmıştı. Şarkı çalıyordu. Dalgalar yükseldi ve elimizden çalınan anımızın arka plan müziği oldu.

Reed başparmağıyla klitorisimi okşadı, iki parmağı hâlâ içimdeydi. Islaklığım ona bulaşarak nemli bacaklarımdan aşağıya süzüldü.

Fazla uzun sürmedi. Dokunuşu karşısında parçalanmam, bölünmem ve ufacık parçalara ayrılmam hiç vakit almadı. Orgazm bana sertçe çarptığında, baş döndüren beyaz bir ateş görüşümü kapladı ve beni çökmüş, göğsüm ağırlaşmış bir halde çardağın duvarına yaslanmış şekilde bıraktı. Zirveden aşağıya inerken Reed beni kollarının arasına aldı ve kulağıma peş peşe özürler fısıldadı.

Özürler.

Kutlamalar, havai fişekler, sonsuza dek mutlu yaşayacağımız hayatımızın başlangıcı yoktu.

Hızlıca batan ağustos güneşi gibi sadece bir veda vardı.

Ona her zamankinden daha sıkı sarıldım. Gözyaşlarım elmacıkkemiklerimden aşağıya kederimden izler bırakarak süzülüyordu. Gündüzsefaları kulağımdan düşmüştü, şimdi ezilmiş tomurcuklar halinde ayaklarımızın altında dağılmış şekilde duruyorlardı.

Matem.

Zafer.*

İkisi birlikte umutsuzlukla kanıyordu.

“Seni seviyorum.” Reed gözyaşlarımın izlerini çaresizce silmeye çalışıyordu. Ama onlar delik açmışlardı. Yara izleri bırakıyorlardı. “Seni seviyorum, Halley,” dedi sıkıdığı dişlerinin arasından. “Sevme-yi asla bırakmayacağım.”

Yakındaki bir banka çöktük. Reed beni kucağına çekti ve gece göğündeki bütün ışıklar kaybolurken bana sarıldı. Orada bir saat daha kaldık. Ağlıyor, dilek diliyorduk.

Başka bir acı dolu vedayı daha erteliyorduk.

Reed’i yirmi dört saat sonra şehirden ayrılıp Illinois’ye dönmenden önce stüdyoda son kez gördüm. Bunun geçici bir şey olduğunu biliyordum. En önemli parçam dışındaki her bir parçam bunu gayet iyi biliyordu. O parça sızlıyor, feryat ediyor ve farklı bir son için yalvarıyordu.

Son iki yıldır uzun bir yol katetmiştim ve iyi olduğumu söylemeyi o kadar istiyordum ki. Devam ettiğimi. Fakat geçmişteki travmalarım, güvensizliklerim ve derin korkularım gibi çoğu konuda yoluma devam ettiğimi kolaylıkla söyleyebilsem de Reed’e duyduğum sevgide hiçbir değişiklik olmamıştı. O sevgi içime demir atmış, kalıcı bir varlıktı. Sarsılmaz ve inatçıydı.

Elimden gelen tek şey beklemektir.

Reed bana hayatımı kurtaran bir can simidi uzatmıştı.

Ama ben bütün bir ömrü istiyordum.

* Gündüzsefası olarak bilinen çiçek İngilizcede “morning glory” olarak geçer. Glory kelimesi tek başına kullanıldığında “zafer” anlamına gelmektedir. Yazar kendi dilinde bir kelime oyunu yapmıştır.

BÖLÜM 37

Reed

CHARLESTON'DAN EVE döndükten sonraki aylarda içimdeki boşluk gittikçe daha beter bir hal almaya başladı. İşler her zamanki gibi sürüyordu, stüdyo dikkat dağıtıcılarımın en başında geliyordu. Arkadaşlarımdan biri havalar ısınmaya başlayınca beni hafta sonları düzenli olarak çıktığı tekne gezintilerine katılma konusunda ikna etmişti. Ayrıca erkek kardeşim de şehirdeydi. Birkaç gün boyunca barlarda içmek ve öğleden sonraları golf oynamak zihnimi hiç durmadan meşgul eden düşünceleri geçici olarak avutmuştu.

Otuz dokuz yaşına yeni basmıştım, yani bu artık resmen golf oynayabileceğim anlamına geliyordu.

Ama ilgimi çekmiyordu.

Hiçbir şey ilgimi çekmiyordu.

İlgimi çekecekler listesinin en sonundaysa *jiu-jitsu* ile ilgilenen eğitmen bir müşterimden gelen davet vardı. Kadını başka stüdyoya göndermeme bir ders uzaklığındaydım. Hayat grinin koyu tonlarında akıp giderken, başka bir kadınla yakınlaşma düşüncesi kadar beni rahatsız eden bir şey yoktu.

O olmayan bir kadın.

Halley acımasız bir fırtına gibi zihnimi ele geçirmişti. Gözlerimi kapattığımda, okyanusta ayakta dururken beline kadar suyun içinde olduğunu, saçları yüzünün etrafında altından bir hale gibi

uçuşurken gözlerinin günbatımının kıvrımlarıyla parladığını hayal edebiliyordum. Serin nemli hava yüzünden buruş buruş olmuş cildi. Dolgun ve aralanmış dudakları, öpülmek için yalvarıyordu.

Onu öperek aptallık etmiştim. Benim olmayan bir şeyi aldığım, artık bana ait olmayan taraflarına dokunduğum için. İkimize de öldürücü bir umut ışığı verdiğim için. Öylesine istekli ve duyarlıydı ki. O kadar güzeldi ki. Bu mahvoluşun reçetesi idi ve o mahvoluş beni eve kadar izlemişti.

Geçen yıl arka odanın bir kısmını ofis haline getirmiştim. Hafta içlerinde akşamlarımı iki farklı yerdeki işleri düzenlemek için hazırladığım tabloları detaylandırarak geçirmiştim. Köşede, kâğıtlarla dolu masanın üzerinde bir bilgisayar duruyor; kalemlik, zımba ve Tara ile Halley'nin, Noel Arifesi'nde şöminenin önünde çekilen fotoğrafının olduğu koyu gri bir çerçeveye aynı yeri paylaşıyordu.

Fotoğrafa göz attım, ikisini de özlüyordum.

Tara'nın kucaklamalarını, Halley'nin ise öpücüklerini özlüyordum.

Dalıp gittiğim sırada ekrana bir bildirim geldi. Bir sohbet kutusuydu. Döner sandalyenin üzerinde öne doğru kaydım, hiç beklemediğim bu mesaj karşısında kalbim hızla atmaya başlamıştı.

Halley: Gece geç saatlere kadar ofiste mi kalıyorsun?

Daha önce bu şekilde hiç mesajlaşmamıştık. Yalnızca kişisel olmayan, iş odaklı e-postalar vardı ve bütün bunlar, kaburgalarımın arasındaki şiddetli sızlamayı hafifletme konusunda çok az şey yapıyordu. Onunla kişisel olarak temasa geçmeyi hiç düşünmemiştim. Fazla gerçek, fazla yakın hissettirirdi. Çok acı verirdi.

Ama bu... *öncedendi*. Ziyaretimden, parmaklarım onun bacaklarının arasına girmeden, değersiz dudaklarımın arasından aşk ilanı dökülmeden ve tuzlu bir rüzgâr, gözyaşlarıyla karışırken dilimin onunkine kenetlenmesinden önceydi.

JENNIFER HARTMANN

Mesaj kutusuna gözlerimi kırpıştırarak baktım ve ardından elimi uzatıp parmaklarımı tuşların üzerine yerleştirdim. Beynimde bir sürü şiirsel kelime dolaşıp duruyordu ama parmak uçlarıma ulaşmıyorlardı.

Ben: Selam.

Bu fazlasıyla ezikçeydi.

Halley: Sana da selam.

Ben: Kusura bakma. Beni hazırlıksız yakaladın.

Halley: Bu iyi anlamda mı yoksa kötü mü?

Ben: İyi. Her zaman iyi.

İçine etmenin kaçınılmaz olduğu başka bir konuşmayı daha beklerken bir dakika geçti.

Halley: Selamlama tarzın beni derin, aydınlatıcı ve ruhu açığa çıkaran bir konuşmaya hazırlanıyormuşsun gibi düşündürdüğü için ben de buna uygun şekilde karşılık verebilirim: Havalar nasıl?

Sırıtip yanağımın içini ısırdım ve onun çalışma masasının sandalyesinde bağdaş kurmuş oturduğunu hayal ettim. Altın sarısı saçları dağınık bir topuzla toplanmıştı, pijamaları zayıf vücudunu sarıyordu.

Ben: Kitaplardan fırlamış gibi görünen günbatımlarının yüzüne yansımaları ve kahkahalarının okyanus dalgalarını aşması gibi değil. Ama idare ediyorum.

Halley: Ahh, işte o buradaymış. Böylesi çok daha iyi :)

OLDER

Ben: Seni özledim.

Halley: Daha da iyisi. İçinde gizli bir romantik olduğunu hep biliyordum.

*Ben: Ayaklarını yerden kestiğim için mi?
Hem de gerçek anlamda. Sayısız kez.*

*Halley: Hahaha. Tuş! Ama hayır,
masamda oturan Beanie Baby sayesinde.
Hoppity gerçeği biliyor.*

*Ben: :) Nasılsın? Son zamanlarda
hiç düşün var mıydı?*

*Halley: Gelecek hafta sonu en yoğun
sezonu bitiriyoruz. Nisan ayına kadar yalnızca
birkaç düşün olacak. Sana çektiğim
yeni favori fotoğrafımı e-posta olarak atacağım.
Bekle lütfen.*

Sıkıca tutundum.

Nefesime, kalbime ve umutlarıma sımsıkı tutundum.

*Yeni bir e-posta iletildi ve gelen kutuma tıklayıp onu açtım.
Dans eden anne ve kızın düşük kalitedeki bir fotoğrafıydı. Gelin
kahkaha atarken başını arkaya atmış, annesinin yüzü duygularıyla
buruşmuştu. Gözyaşları yanaklarından aşağıya süzülüyordu. Çok
güzeldi. Doğaldı. Halley'nin keskin gözlerinin, yeteneğinin ve eşi
benzeri olmayan kalbinin kanıtıydı.*

Ben: Bu olağanüstü.

*Halley: Beni bu yola yönlendirdiğin için
teşekkür ederim. Hayallerim gerçek oluyor.*

JENNIFER HARTMANN

*Ben: Taş, kâğıt, makas böyle olacağının
habercisiydi, hatırladın mı? Eğer ben
kazanırsam, sen kanatlarını açıp gökyüzüne
bakarak hayallerinin peşinden koşacaktın.
Ben kazandım.*

Halley: Ben kazanmışım gibi hissediyorum :)

Ne olursa olsun... ben ikimiz de kaybetmişiz gibi hissediyordum.
Hayati bir şey kaybetmiştik. Oldukça önemli bir şeyi.

Hüzün içime sızarak keyifli gülümsememi söndürdü. Halley
bin altı yüz kilometre uzaktaydı. Dokunmak, tutmak, kollarıma
almak ve kalp atışlarımla uykuya dalmasını sağlayamayacağım ka-
dar uzaktı.

Cevap vermeden önce parmaklarımla masanın üzerine vurdum,
boğazımda bir düğüm oluşmuştu.

Ben: Eve gidip akşam yemeği hazırlayacağım.

Halley: Benim için de biraz piruhi al.

*Ben: Sen yokken aynı gelmiyor.
Rice Krispies olsun.*

Halley: Noel versiyonu mu?

Ben: Öyle olduğunu biliyorsun.

Halley: İyi geceler, Reed.

Ben: Bunu bir ara tekrar yapmalıyız.

*Halley: Yapmalıyız. Belki de havalar
daha iyi olur. Önümüzde güneşli bir gökyüzü var.*

*Ben: Tahminler olumlu yönde.
İyi geceler, Kuyruklu yıldız.*

İşim bittikten sonra anahtarlarımı alıp eve dönmeden önce masada iç karartıcı birkaç dakika daha oyalandım. Stüdyodan üç kilometre uzaklıktaki evime doğru koşar adımlarla ilerlerken, ekimin sonundaki serinlik tenimi ısıtıyor, karamsar düşüncelerim kızıma kayıyordu. Son iki yıl acı verici geçmişti. Ben onunla bir ilişki kurmaya çalışırken Tara'nın tavırları mesafeliydi ve ters ters bakan gözleri beni paramparça ediyordu.

Gerçekleri görmesinin bu kadar uzun sürmeyeceğini sanmıştım.
Doğruları.

Bana kalbini tekrar açacağını ve beni utanmaz bir canavardan başka bir şey olarak göreceğini.

Altı ay önce öğle yemeği için randevulaşmıştık, onun tarafında oldukça az ilerleme vardı. Ama Tara yine de gelmiş, restoran koltuğuna kendini bırakmıştı ve aramızdaki rahatsız edici sessizliğin içinde ketçabıyla desenler çizmişti. Whitney gelmesi için ikna etmişti. Telafi etmesi için. Acısını, kabullenmeye çevirmek adına elimden gelen her şeyi yapmıştım. Kötü zamanlamayla yapılan esp-riler, zorlama gülümsemeler ve güzellik okuluyla ilgili sorular. Ama yalnızca soğuk bir ilgisizlikle karşılaşmıştım.

Tuğladan bir duvar gibiydi.

Ama... gelmişti.

Ve bu, benim soğuk ve gölgeli dünyama ufacık bir ılık huzmesi oluşturmuştu.

Kapıma yaklaştım, anahtarlarıma uzandım ve kapı koluna uzandığımda zaten açık olduğunu görünce şaşırdım.

Tuhaf.

Dikkatli bir şekilde kapıyı açıp baktım ve koltuğumda kaskatı halde oturmuş bir figür ortaya çıktığında olduğum yerde donup kaldım.

Onu hayal edip etmediğime emin olmak için gözlerimi kırptırdım. "Tara?"

İfadesiz bakan zümrüt rengindeki gözlerini yüzüme çevirdi, ısıltıları çoktan kaybolmuştu. Taş gibi oturmuş, benim eve gelmemi bekliyordu.

Sertçe yutkunurken içeri girip kapıyı arkamdan kapattım ve anahtarları cebime attım. Ona baktım, ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Neden burada olduğuna dair herhangi bir fikrim yoktu.

Acil bir durum olmalıydı.

Whitney ya da *Ladybug*.

Yüzüm solarken korku iliklerime kadar işledi. "Ne oldu?"

Gözlerini kısıp kaşlarını çatarken, "Pek çok şey oldu," dedi.

"Biri canını mı yaktı?"

"Ever."

Fiziksel yaralanmadan bahsetmediğini farkına varmadan önce gözlerim baştan aşağı üzerinde dolaşarak onu inceledi. Öne doğru ilerledim, boğazım alev alev bir sıcaklıkla fokurduyordu. "Burada ne yapıyorsun?"

Bakışlarını kaçırdı. "Bilmiyorum. Annem bunalımda olduğunu söyledi. Bana suçluluk duygusu yükleyip duruyordu."

"Bunalımda değilim." *Öyleydim.*

"Değil misin?" Bakışları yavaşça tekrar bana doğru döndü, özlemi çektığım o ısıltıdan hâlâ yoksunlardı. "O halde boş ver gitsin. Yanlış alarm."

Ayağa kalkmak için hareketlendiğinde ileriye doğru fırladım ve ellerimi öne uzattım. "Hayır. Bekle. Gitmeni istemiyorum."

"Buraya gelmek aptalcaydı."

"Bu konuyu konuşarak aşabiliriz."

"Kelimelerin bu duruma yardımcı olmaz." Tüylü, fildişi kazağının kollarını çekiştirdi. "Sadece bir kutu hap içmediğinden ya da başka bir şey yapmadığından emin olmak istemiştım."

Kaşlarımı çatarken, “İntihara meyilli değilim,” dedim.

Omuzlarını silkti. “Güzel. Bunu anneme söylerim.” Tara oturmaya devam etti, hâlâ kazağıyla oynuyor ve iki ayağını farklı ritimlerde yere vuruyordu.

Kollarımı birbirine bağladım, kalbim umutla çarpıyordu. Tara yeni evimi görmeye gelmemiştii, Whitney’ye onun için bir anahtar bırakmıştıım. Bir gün bu kapıdan içeri girip kollarımın arasına atlaması için dua ediyordum. “Benim için endişelendin,” diye devam ettim. Sesime yansıyan sıcaklık kırıntılarına engel olamıyordum.

Acı çekiyormuş gibi sıkıntılı bir nefes verdi. “Heyecanlanmanı gerektirecek bir durum yok. Sadece seni ölü halde görmek istemedim.”

“Teşekkürler.”

“Seni anneme kontrol ettirmeliydim.”

Temkinli adımlarla odanın karşına geçtim, onunla aramda yalnızca birkaç adım vardı. “Ama yapmadın. Kendin geldin.”

Umursamazca bir omuz silkme daha.

Elimi saçlarımdan geçirirken iç çektim. “Konuş benimle. Bana aklından neler geçtiğini anlat. Bunun üstesinden gelebiliriz. Biz bunu-”

“Onunla görüştün mü?”

Boğazıma bir yumru otururken, alnımda ince bir ter tabakası birikti. “Evet.”

“Ve?”

“Ve hiçbir şey yok. Uçakla gitmem, mimarlar ve inşaat şirketleriyle görüşmem gerekiyordu.”

“Ne büyük tesadüfmüş.”

“Mecburiyetti.”

Bana bakarken dudaklarını kıvırdı. “Onu hâlâ seviyorsun, değil mi?”

Sorusu içimde bir alevin yanmasına neden oldu. Bedenim ısınıyor, kalbim tutuşuyordu ve yalnızca gerçek, yatağından taşan bir nehir gibi açığa çıkıyordu. “Dile getirebileceğimden daha da fazla.”

Tara bir süre bana baktı, yüzü duygularıyla birlikte buruşuyordu.

“Bu konuyla ilgili ne hissediyorsun?” diye sordum.

Gözlerini kırptırdı. “Babamın en yakın arkadaşımın sevişmesi hakkında mı ne hissediyorum?”

Gözlerimi botlarımın altındaki koyu gri halıya çevirdim. “Yapıyordum.”

“Ne?”

“Onunla *sevişiyordum*. İki yıl önce sona erdi.”

“Benim yüzümden.”

“Evet,” diye usulca onayladım. “Senin yüzünden.”

Tara hızla koltuktan kalktı, başını iki yana sallayınca kahverengi saçları omuzlarının üzerine düştü. “Bu hiç adil değil. Herkesin arkasından iş çevirerek on yedi yaşındaki bir kızla işi pişiren senken, neden kendini kötü adam gibi hisseden kişi ben oluyorum?”

“On dokuz yaşındaydı.”

“Siz tanıştığınızda on yedi yaşındaydı. Bu gerçekten boktan bir durum baba.”

Baba.

Bu sıfatı duymayalı yıllar olmuştu. Tek bir kelime, beni dizlerimin üzerine çökertecek güce sahipti. Gözlerim yaşardı ve konuşması arka plandaki bir cızırtıdan ibaret hale geldi.

Dudağını ısırıp ifademi incelerken, yüzünde bir yumuşaklık belirdi. Ardından silkelendi. “Aradan bu kadar zaman geçtikten sonra onu hâlâ sevebileceğini asla düşünmemiştim.”

“Neden? Sen seviyorsun.”

Gözleri, sanki parçaları bir araya getirmek için daha önce hiç zaman ayırmamış gibi birden parladı. Hasarlı parça bendim. Yapboza

uymayan, ısırılmış ve kırılmış parça. Benim dışımdaki herkesin Halley'yi sevmesine izin veriliyordu.

Tara, "Bu farklı," dedi.

"Nasıl farklı?"

"Nasıl farklı olduğunu biliyorsun. Sen onun iki katı yaşındasın." Yutkunarak bakışlarını kaçırdı. "Stacy hakkındaki detayların tamamını bilmediğinin farkındayım. Anneme söylemiştim ama sana asla anlatmadım. Ama bu durumu değiştirmiyor. Aradaki benzerlikleri ve bunun bana nasıl hissettirdiğini yok sayamam."

Zihnim, oturma odasında durduğum, Halley'nin koluma yapıştığı ve ikimizin de gerçek olduğu bildiği şeye arka çıkmam için bana yalvardığı ana geri döndü. Ama doğruları konuşmanın zamanı değildi. Eğer o zamanki şeyleri yapmamış olsaydım, Tara ikimizi de terk edip gidecekti.

Bundan hiç kuşku yoktu.

Şimdi, iki yıl sonrasında gerçekler söylenebilecek tek şeymiş gibi geliyordu.

Öne doğru bir adım daha attım ve Tara'nın savunmaya geçerek kollarını birbirine kavuşturmasını izledim. Kalkanını kırmak zorundaydım. "Tara dinle beni." Dinlemesi için yalvarırken sesimi alçalttım. "Halley'yi seviyorum çünkü bunu yapmamak imkânsız. Planlı değildi. İstenen bir şey bile değildi. Sadece oldu. Ve bu seni böylesine derinden etkilediği için üzgünüm. Gerçekten bunun için çok üzgünüm. Charleston'daki olayın ne kadar ciddi olduğu hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Eğer bilseydim, her şeyi daha farklı yapardım. Kafanı gerçek olmayan bu saçmalıklarla doldurmazdım." Gözlerimi kapatıp burnumdan bir nefes verdim. "Ama *senin* gördüğün ne varsa ben de görüyorum. Güçlü, becerikli, dayanıklı bir kadın. Onu hiçbir zaman ergen ya da onarılması gereken kırılmış bir ruh olarak görmedim. Sadece yönlendirilmeye ihtiyacı vardı. Sevgiye. Birinin ona inanmasına. Ve bu kişiler de sen, ben ve annen olduk. Benim sevgim sadece bazı sonuçlarla birlikte geldi."

Tara'nın gözleri yüzümde dolaştı, dudakları titriyordu. "Denedim baba. Bunu anlayabilmeyi gerçekten çok fazla denedim. Halley'ye bunu yapacağıma söz vermiştim ve yalan söylemedim. Sadece..." Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Bu kadar zor olacağını tahmin etmemiştim. Stacy ve öğretmenimizin arasında olup bitenlerden o kadar habersiz, o kadar bilgisizdim ki kendime böyle bir şeyin bir daha yaşanmamasına engel olacağıma dair söz verdim. Kimsenin, özellikle de arkadaşımın."

"Tara bu aynı şey değil. Tanrım, ona yakın bile değil."

"Beni yaraladın." Kalbindeki acıyı bastırmaya çalışırken dişlerini sıktı. "Sana güvenmiştim. Bu dünyadaki herkesten daha fazla."

Omuzlarım çöktü. İki yıldır süren gerilim, sesinin çatlaması ve sözlerinin dağılmasıyla uçup gitti. En sonunda o çelik gibi soğukluğun arkasından bir şeyler dökülüyordu ve tek yapmak istediğim onu daha hoş bir şeye çevirmekti. Bu durumu düzeltmek için kullanabileceğimiz bir şeye.

Elimi uzatıp öne doğru ilerledim.

Geriye doğru sıçradı. "Hayır, henüz hazır değilim," dedi kırılgan şekilde. "Ayrıca olay çıkarmaya, bencil ya da merhametsiz olmaya çalışmıyorum, sana yemin ederim. Bunu yapmıyorum. Uzun zaman olduğunun ben de farkındayım. Yıllar geçtiğinin. Yaşadığım onca şeyden sonra buna inanmak benim için çok güç."

"Anlıyorum. Bununla ilgili her şey fazlasıyla zor." Yaşlar görüşümü bulanıklaştırırken, ellerimi dua eder gibi birbirine bastırdım. Umut bir yakarıştı. "Ama uğraş gerektirmeyen aşk abartılıyor. Zor aşk uğruna savaşman gerektiği anlamına gelir. Eğer savaşıyorsan, bu uğruna mücadele edecek bir şeylerin var demektir. Ve bu çok güzel. Bu her şey demek." Dilimi üst dişlerimin üzerinde dolaştırdım. "Savaşmanı istiyorum. Benim için. Bizim için. Deliler gibi özlediğim ilişkimiz için."

"Bunu nasıl kabul edebileceğimi bilmiyorum," diye itiraf etti. "Bittiğini sanmıştım. O gittiğinde, tekrar birileriyle çıkmaya

başlayacağını sanmıştım, başka biriyle yeniden başlayacağını. Kendi yaşma uygun biriyle. O günlerde Halley'nin, mide bulandırıcı bir sızlamayı tatmin etmek için ihtiyaç duyduğu hastalıklı bir fanteziden fazlası olmadığına inanıyordum.”

Zihnimi uyuşturan bir acı içime işlerken yüzüm çöktü. “Beni bundan çok daha iyi tanıyorsun.”

“Öyle olduğunu sanıyordum.” Omuzlarını umutsuzca silkti. “Galiba o yüzden bu kadar acı veriyor. Beni hazırlıksız yakaladın. Yalan söyledin. İki yıl boyunca arkamdan gizlice iş çevirdin.”

“Tara bununla nasıl baş edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Günler geçtikçe ona daha fazla âşık oluyordum. Aşkım arttıkça da kendimi o kadar derine gömdüm. Sana ihanet etmek istediğim en son şeydi.”

“Ama yine de yaptın.” Gözünden bir damla yaş süzülerek yanğından aşağıya doğru hüznünlü bir çizgi çizdi. “Ardından da canavar olduğunu düşünmeme izin verdin. Sapık olduğunu. Senin bunu neden yaptığını anlamak için annemle aylarca süren uzun konuşmalar yapmam ve *gerçek bir terapi* görmem gerekti.”

Kendi gözyaşlarım beni yakıyor, kırılmış kalbimin içinde boğuluyordum.

Ama hiçbir şey beni Tara'nın sonraki kelimeleri kadar sarsamazdı.

“Onu seçtin.”

Nefesim kesildi.

Yüzüme kazınan perişanlıkla kızıma bakıp kaldım.

O anda hızlı bir karar versem de Halley'nin kalbini korumayı, kızıma tercih etmiştim çünkü Tara'nın bir gün beni anlayacağını umuyordum. Beni affedeceğini. Yaralarını iyileştirebilmek için ayrıcalıklı, sevgi dolu bir hayatın ona verdiği araçları ve tecrübeyi kullanacaktı. Halley'nin asla böyle bir şansı olmamıştı. O hiçlikten gelmişti ve benim bencilce kararlarım, ona eşyalarını toplatıp bilinmeyen ve ürkütücü bir gelecekte başka bir şey bırakmamıştı.

Ama Tara'nın yaşadığı travmanın ağırlığını bilmiyordum.

Onun üzerine çöken şey kendi yükleriydi.

Kendi acısıydı.

Geriye dönüp baktığımda her şeyi daha farklı yapabilirdim. Bu karmaşanın içinde dengeyi bulmaya çalışabilirdim. Daha fazla deneyip, daha fazla mücadele edebilirdim. Belki ikisini de yaptıklarının yol açtığı hasarlardan kurtarabilirdim.

Ama yasak aşk oyununda daima kaybeden birileri olurdu.

Sadece bundan hepimizin etkileneceği hiç aklıma gelmezdi.

Sessizliğim karşısında Tara bakışlarını kaçırdı ve başını eğdi. Yaşlar gittikçe artarken gözleri sıkıca kapandı. Başını iki yana sallayıp titrek bir nefes aldı.

Onu teselli edecek başka kelimem yoktu. Yapılacak başka bir açıklama yoktu. Halley'yi sevdiğimi zaten biliyordu, zaman onun gözlerini gerçeğe karşı açmıştı.

Fakat ne söylersem söyleyeyim, Tara'yı onu da aynı şekilde sevdiğime ikna edemeyeceğimden korkuyordum.

Ve bu benim hatamdı.

Bu benim sonsuza kadar taşıyacağım ağır bir yükü.

Elimi yüzümde dolaştırdım, mağlubiyet kemiklerimi sızlatıyordu. "Bana bunu nasıl düzeltebileceğimi söyle."

Tara kırgınlığından geriye kalanları kenara attı ve duruşunu dikleştirdi. "Bilmiyorum baba. Bu benim dördüncü sınıftaki fen bilgisi projem değil. Yapıştırıcı bittiği için dükkâna koşarak günü kurtaracağın bir şey değil."

"Bir şeyler olmalı." Kelimelerim saflıkla, yalvarışla kanıyordu. "Sen benim küçük kıızımsın."

"Ben her zaman senin küçük kızın olacağım." Tara koltuğun üzerinden çantasını alıp yanımdan hızla geçti ve omzunun üzerinden mırıldandığı o son cümle göğsüme saplanmış bıçağı sonuna kadar döndürdü. "Ve sen de her zaman kalbimi kıran adam olarak kalacaksın."

BÖLÜM 38

Tara

EVE YAVAŞÇA SÜZÜLEREK GİRİP ayakkabılarımı çıkardığımda, annem küçük mutfak masasında oturuyordu. Elinde bir kadeh şarap vardı. İçeri girdiğim anda başını kaldırdı, gözleri umutla parlıyordu.

Üzgünüm anne.

Umut burada yaşamıyor. Yanlış eve geldin.

Ağır adımlarla yatak odasına doğru ilerlerken bakışlarından kaçınarak fark edilmemeye çalıştım. Yapmak istediğim son şey bu konu hakkında konuşmaktı. Bir kez daha.

“Tara.”

“Yorgunum,” diye seslendim. “Neden buraya geldiğini bilmiyorum.”

“Evet, biliyorsun.” Üzerinden kalktığı sandalyenin bacakları, sararmış fayansların üzerinde sürtünerek gıcırdadı. “Nasıl gitti?”

Sıkıntılı bir nefes verip koridorun ortasında durdum ve saçlarımı gözlerimin önünden çektim. “Ölmemiş.” Ardından başka bir kaçma girişimi denemesinde daha bulundum.

Beni durdurdu. “Tara, bunu konuşalım.”

“Bu kulağa Laurel teyzenin kilise kermesi için dua şallarının renk uyumunun önemi hakkında verdiği derslerden daha kötü geliyor.”

Kadehini sallayıp büyük bir yudum içmeden önce, “Ben ciddi-yim,” dedi. “Bu önemli.”

Önemliydi.

O yüzden bu kadar acıtıyordu. Ve bir şey canımı yaktığında, onunla yüzleşmek yerine kaçırdım. Kendimi ısıltılı, güzel şeylerle oyalardım. Acıyı derinlere gömmeye ve ilerlemeye istekli hale gelir, başka şeylere odaklanırdım. Herkesin kendi başa çıkma mekanizması vardı. Benimki, bana yeteri kadar hizmet etmişti.

Ama annemin sesindeki tonu tanıyordum; bunun peşini bırakmayacaktı. Yatak odasına kadar ardımdan gelir, ben ise örtülerin altına sığınıp annemin başucumda dikilmediği, ebeveynlere özgü o bitmek bilmez nasihatleri zorla dayatmadığı yeni bir güne uyanmanın hayalini kurardım. O ise sabırla, aklımı başıma toplamam için mantıklı sözlerle beni ikna etmeye çalışırdı.

Öfkeyle nefes verdim ve kızgın bir ifadeyle dönüp ona baktım. “Yirmi yaşındayım. Davetsiz şekilde evime gelmenden hoşlanmıyorum.”

“Bana anahtarı sen verdin.”

“Acil durumlar için.”

“Bu acil bir durum.”

Gözlerimi kısıtım. “Babamın en yakın arkadaşımı becermesi acil bir durum değil. Onun açısından bu korkunç bir karardı ama bunu bir milyarınca kez tekrar etmek istemiyorum. Yorgunum, lütfen git.”

Anlayış dolu kahverengi gözleriyle bana baktı. Orada sıcaklık hâkimdi. Ağzımdan ne kadar kaba kelime çıkarsa çıksın, her zaman öyle olurdu. Ne kadar iflah olmayacak durumda olsam da her zaman sıcak ve yumuşaktı. Savunma mekanizmamı kıracak kadar güven vericiydi. Ne kadar öfkeli ya da kızgın olursam olayım kollalarının arasına koşmak istememi sağlardı.

Halley ise bizimle yaşamaya başlayana dek böyle bir şeye sahip olmamıştı.

Benim annem gibi annelik yapmayan birinin var olduğu hayatı hayal etmek çok zordu. İşte tam da bunun düşüncesi; beni güç de olsa ilerlemeye, teslimiyetle iç çekmeye ve omzumdaki yükleri azaltmaya iten şeydi. “Denedim,” diye mırıldandım. “Anlamaya, kabul etmeye çalıştım. Ama bu imkânsızmış gibi geliyor.”

Dudaklarında bir gülümseme belirirken, masaya oturmamı işaret etti. “Otur.”

Kederli bir şekilde ona itaat ettim ve mutfığa yaklaştım.

Tam o sırada masanın üzerine yayılmış bir şey dikkatimi çekti. Çenemi sık mama, ellerimin yumruk olmasına ve kalp atışlarımın hızlanmasına neden olan bir şey. “Bunu nereden buldun?”

Bakışlarını o tarafa çevirdi. “İki yıldır yatağının altında tozlanıyordu.”

“O benim.”

“Hiç baktın mı peki?”

Yutkunup kollarımı kavuşturdum. “Hayır.”

“Neden?”

“Önemi yok.” Asit boğazımı yakıyor, derimde rahatsız edici bir his dolaşıyordu. “Hazır olduğum zaman bakacağım. Ne zaman hazır olup olmayacağıma sen karar veremezsin.”

“Ben de seninle beraber bakacağım. Belki bunun yardımı olur.”

“Neye yardımı olacak?” diye sordum alayla. “İçinde bir zaman makinesi falan mı var? Son birkaç yılı silebilecek misin?”

Annem tekrar oturdu ve yanındaki boş sandalyeyi gösterirken şarap kadehini kenara koydu. “Zaman makinesine ihtiyacımız yok. Geçmiş silmenin bize hiçbir faydası olmaz. Eğer her şeyin kolay bir çözüm yolu olsaydı, kırılgan ve umursamaz bir topluluk olurduk.” Tek kaşını kaldırdı. “Otur.”

Ellerim gevşedi.

Lanet olsun.

Ona ve onun annelik nasihatlerine lanet olsun.

Annem her zaman mantıklı olan taraftı. Artık neredeyse kırk yaşındaydı, yani zaman da onun tarafındaydı. Zamanı ve tecrübelerini, hayat dersine dönüştürüp onları bana zorla kabullendirmek için can atıyordu.

Hoşuma gitmese de dinlerdim. Anneme bu kadarını borçluydum.

Sandalyeyi çektim ve yaramaz bir çocuk gibi kendimi üzerine bırakıp çenemi ellerimin arasına dayadım. Öylece duvara bakıyordum. Bunu onun için kolay hale getirmeyecektim. Mümkün değildi.

İşaretparmağını Halley ile benim gölde çekilmiş fotoğrafımızın üzerinde dolaştırırken, “Bu fotoğrafı çektiğimi hatırlıyorum,” dedi. “Halley’nin yanımıza taşınmasının üzerinden sadece birkaç ay geçmişti. O anda Halley’nin hayatının çok daha güzel olacağını biliyordum. Daha iyi bir hayatı olacağını.”

Gevşeyerek fotoğrafa baktım. “Harika bir iş çıkarmışsın.”

“Sen de öyle. Bütün bunlar yaşanırken, onun yanında olduğun için seni takdir ediyorum.”

“Geçiş döneminden mi bahsediyorsun?”

“Darmadağın olduğu süreçten.” Fotoğrafı incelerken gözlerini kıstı. “Başka biri onu hikâyenin kötüsü olarak gösterebilirdi. Hain. Kızlar sinsi ve bencil olabilir. Sen cesur davrandın. Gerçek bir arkadaş oldun.”

Gerçek bir arkadaş.

Kırgın bir kız çocuğu.

Ben mükemmel değildim.

Annem fotoğraf albümünü açtı ve gözlerim dalıp gitti. Neyden korktuğumu tam olarak bilmiyordum.

Gerçeklerden olabilir miydi?

Evet, öyleydi. Öfkemle birlikte, kendi ördüğüm duvarların arasına sıkışmış halde yaşamaktan memnundum. Kendimi, ruhumu

ezip geçecek aydınlanmalara açmaktansa böylesi çok daha güvenli hissettiriyordu. Ben böyle şeyler için yaratılmamıştım.

“Tara lütfen şuna bir bak.” Annem elime uzandı ve avuçlarımızı birbirine kenetledi. “Halley sana bunu bir sebepten dolayı verdi. Bu kendisinin gözünden, onun gerçekleri ve yolculuğu.”

Sanki sivri uçlu pençeler onlara batmış gibi gözlerim doldu. Bakışlarımı yavaşça açık albüme çevirdim ve sayfaları inceledim. Fildişi renginde, karton kâğıtlardandı. Renkli karalamalar, yapışkanlar ve notlar vardı.

Fotoğraflar.

Bir sürü renkli fotoğraf. Bazılarını hatırlıyordum. Bazılarının ise varlığından bile haberim yoktu.

Titrek bir nefes aldım ve yaklaşarak titizlikle bir araya getirilmiş sayfaların her birine bakmaya başladım. Bu bizim hikâyemizdi. Bizim rengarenk, parlak hayatımızdı. Sahildeki günlerimiz. Ödev gruplarımız. Oyun gecelerimiz, tatillerimiz, partilerimiz, barbekülerimiz. Balo gecesi.

İçlerinden birine baktım. Babamın Halley’nin yanına nasıl sıkıştığına ve onun başını babamın omzuna doğru eğmesine odaklandım. Öylesine sıradan bir andı ki, dönüp ikinci kez bakmazdım bile. Ama şimdi bağlantıyla birlikte orada bir şeyin olduğunu görebiliyordum.

Devam ettim.

Sayfaları çeviriyor, görüntülerin hepsini zihnime kazıyordum.

Babamın evinde çekilmiş birkaç fotoğraf vardı. Bu gizli ve kaçak anlara karşı düşmanlığımı akıtmak isteyen bir taraf vardı ama onu bir kenara attım. Babam koltukta oturmuştu. Elinde video oyun kumandasını tutuyor, yüzünde bir sırıtmayla televizyon ekranına bakıyordu. Halley’nin onun etrafındaki anıları gizlice kaydettiğinin farkındaydı. Bu eğlenceliydi. Tatlıydı. Öfkem ve yanlış anlaşılmalarım yüzünden bozduğum gündelik bir andı.

Annem elimi tutmaya devam ediyordu. Kırılmış parçalarımın dağılmasını engelleyen, sağlam bir duruşu vardı.

Çizim yapılmış sayfalarda daha fazla fotoğraf ışıldadı.

Halley, *Ladybug* ile yataktaydı. Bunu ben çekmiştim. Altın rengi saçlar ve tüyler birbirine karışmış, huzurla uyuyorlardı. Halley'nin tatlı evcil hayvanımızı beceriksizce sardığı pembe alçısı, yaşadığı her şeyin hatırlatıcısıydı. Üstesinden geldiği her şeyin.

Babamla çektiirdiğimiz bir başka fotoğraf içimde bir duygu fırtınası yarattı. Onun omzunda uyuyordum. Parkta antrenman yaparak geçirdiğimiz öğleden sonranın ardından omzuna kıvrılmıştım ve huzurluydum. Kolunu bana sarmış, başını koltuğa yaslamıştı. Gözleri kapalıydı. Fotoğrafın çekildiğinden haberi olduğunu sanmıyordum. Yakalanmış, kaydedilmiş ve sonsuza dek ölümsüzleştirilmişti.

Bunu özlemiştim. Uyurken bile beni korumaya devam eden sıcacık ve güvenli kollarını özlemiştim. Rüya gibiydi ve yüklerimden arınmıştım.

Ve sonrasında yalnızca babamın fotoğrafı vardı.

Parktaki banklardan birine oturmuştu, saçları rüzgâra karışmıştı. *Beanie Baby* Bones elinde tuttuğu bulanıklıktan ibaretti ve kadrajda çoğunluğu kırılmıştı. Babam hafif bir tebessümle kameraya bakıyordu, gözleri daha önce onları hiç görmediğim şekilde ıslıl ıslıl parlıyordu.

Halley'ye bakıyordu.

Fotoğrafın yan tarafına mavi keçeli kalemle kalp çizilmiş ve yanındaki kutucuğa iki kelime yazılmıştı:

Beni görüyor.

Nefesim kesildi.

Bu çok saftı. Samimi, gerçek... hayatın içinden bir andı. Orada bir duygu vardı. Neredeyse elimle uzanıp dokunabileceğim kadar somut bir histi. Onu göğsümde, kapalı kalbimin kirlenmiş

odacıklarında hissettim. Yaşam doğrudan onun içine sızarak, buruşmuş organı yeniden hareketlendirdi. Defibrilatörün pedleri ona tekrar şok verdi.

Sıcacık gözyaşlarım, yanaklarımdan aşağıya pişmanlıkla nehir gibi süzülüyordu.

Bunca zamandır.

Yıllar uçup giderken herkes hayatına devam etmiş ama ben bomboş kalmıştım. Bomboş ve hareketsizdim, nefretim içinde fazlasıyla rahattım. Keskin inançlarım konusunda fazlasıyla inatçıydım.

Zihnimde babamı bir canavar olarak canlandırmıştım ve o da farklı şekilde düşünmem için hiçbir şey yapmamıştı. Belki de gerçeği tek başıma görmemi bekliyordu. Duymayan kulaklara söylenen sözler hiçbir işe yaramazdı. Yalnızca ben... hazır olduğumda gerçekleri kabul edebilirdim.

Hazır mıyım?

Tanrım, hazır olmayı istiyordum. Bununla işim artık bitmişti. Sabahtan akşama kadar her gün, hiç durmadan beni ele geçiren bu acıyla yaşamaktan bıkip usanmıştım. Rahat değildi. Güvenli değildi.

Zehirliydi.

Annem elimi sıktı, başparmağı eklemlerimin üzerinde dolaşırken, "Görüyor musun?" diye sordu.

Dudağımı ısırıp boştaki avucumla gözüme bastırdım. Diğerinden daha fazla yaş akıyordu. "Neyi görüyor muyum?"

"İhtiyacın olan şeyi."

Başımı salladım çünkü yapmıştım. Görmüştüm. Her şeyi hatta daha fazlasını görüyordum. Kelimelerim acıyla titrerken, "Sen bunu nasıl bu kadar kolay kabullendin?" diye mırıldandım.

Annem iç çekerek kendi acısını bastırmaya çalıştı. "Affetmek pratik yaptığında çok daha kolay hale gelir. Kendimi affetmeyi öğrenebilmek için yıllarımı harcadım. Eskiden ben de ihanet eden

kişiydim. Düşmandım. Hayat hassastır, seçimler düşüncesizce yapılır ve affetmek her zaman zorlu bir savaştır. Baban mükemmel değil, ben de değilim. Sen de değilsin, Halley de. Kusurlarımız bizi bir arada tutar. Hepimizin ortak noktası da budur. Hepimiz hata yaparak bir şeylerin içine edebiliriz ama aynı zamanda hepimiz affetme yeteneğine de sahibiz. Bizi güçlü insan yapan şey de bu.”

Burnumu çektim, başımı sallamaya hâlâ devam ediyordum. Kelimelerinin buz tutmuş ve sıkıca mühürlenmiş taraflarıma dokunmasına izin verdim. “Birbirlerini gerçekten seviyorlar, değil mi?”

Hafifçe gülümsedi. “Sen ne düşünüyorsun?”

“Bunu ikisi için de zorlaştırdığımı düşünüyorum. Hayatta güzel şeyler bu kadar kolay geçip giderken, ben her şeyi mahvettim. Halley benim yüzümden taşındı. Babam benim yüzümden arkada kaldı.”

Körü körüne bağlı olduğum inançlarımın ciddiyeti beni rahatsız ediyordu. Onlar eskiden bana güç veriyorlardı. Öfke ve negatif enerji gücü elinde tutuyordu. İnsanlar bu gücü, duyguyla karıştırıyordu ama işin aslı tek yaptığı hisleri *emip kurutmaktı*. Kupkuru kalmıştım. Kabuktan ibarettim.

Kıpkırmızı olmuş gözlerimi anneme doğru kaldırıp, “Sence çok mu geç kaldım?” diye sordum.

Hiçbir tepki göstermedi. “Kaldın mı?”

“Sorularıma sorularla cevap verip duruyorsun.”

“Cevapları bu şekilde buluruz.”

Gözlerim tekrar cevapların var olduğu fotoğraf albümüne kaydı. Orada derin uykudalardı, gizlenmişlerdi; oyalanıyorlar, yakalanıp harekete ve eyleme geçilmeyi bekliyorlardı.

O gücü elimde ben tutuyordum.

Yok etme ve iyileştirme gücünü.

Yıllar önce babamla birlikte yaptığımız yapbozu düşündüm. Yapış yapış olmuş, parçalarından biri bozulmuştu. Yapboz asla

OLDER

kusursuz değildi. Hiçbir zaman hayal ettiğim gibi olmamıştı. Ama yine de her parçası *olması gerektiği gibi* birleştirilmiş ve tamamlanmıştı.

O son parçayı yerine koymuştum.

Kusurluydu.

Hasarlıydı fakat tamamlanmıştı.

Ve ardından nihayet...

Yeni bir yapboza başlanılabilirdi.

BÖLÜM 39

Reed

KAPIM ÇALDI.

Yatak odamdaki antrenman matından hızla kalktım ve yüzümü kaplayan teri havluyla silerken etrafta temiz bir tişört aradım. “Ge-liyorum.” Yaşlı komşumuzun müziğin sesini kısmamı isteyeceğini varsayarak, radyoyu kapattım.

Havluyu omzuma atıp kapıya doğru yürüdüm ve kolu çevirip açtım:

Hiçbir şey yoktu.

Kimse görünmüyordu.

Gözlerimi kırparak boş koridora baktım. Ardından derin bir nefes alıp başımı sallayarak kapıyı kapatmak için geri çekildim. Ama etrafa göz gezdirirken bir şey dikkatimi çekti ve kalp atışlarım yerinden çıkacak gibi atmaya başladı.

Benim fotoğrafımdı. Açık krem rengindeki bir kartona bantlanmış, mavi kalem ve kelimelerle süslenmişti. Yanında da ufak bir not vardı.

Nabzım gittikçe hızlanırken eğilip kâğıtları yerden aldım.

Neler olduğunun farkına vardığımda, şaşkın ve inanamayan gözlerle fotoğrafa bakıyordum.

Halley'nin el yazısıyla karşı karşıyaydım: *Beni görüyor.*

Uzun zaman önce, ilişkimizin başlarında ve bir ilkbahar gününde çekilmiş bu fotoğraf bizi farklı yönlere savuracak ve dünyamı yerinden oynatacaktı. Tek kullanımlık fotoğraf makinesini yüzümün önünde sallarken ben parktaki banklardan birinde oturuyordum. Fotoğrafçılığa ilk adımlarını atıyordu. Taş gibi durup ifadesiz kalmaya çalışmama rağmen gerçek bir tepki yakalamayı başarmıştı. Dudaklarım hafifçe kıvrılmıştı, gözlerim parlıyordu.

Sonun başlangıcıydı.

Çizimlerini ve kelimelerini incelerken gözlerim doldu.

Beni görüyor.

Onu görmüştüm. Gözlerim gölde duran, iç karartıcı ve karanlık suyun oluşturduğu tuvale bakan mutsuz kıza çevrildiği andan itibaren onu görmekten daha fazlasını yapmıştım. Acısını görmüştüm. Yanlış yola saptığını. Umutsuzluğunu. Bunu hissetmiştim. Halley içime sızmış ve bir daha asla gitmemişti.

Dikkatim yanında duran nota kaydığında uzun bir nefes verdim.

Whitney mi?

Kaşlarımı kaçtım ve kalbim tekrar yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı.

Hayır...

Tara.

Kızımın el yazısıydı. Birkaç kelime çizgili kâğıdın üzerine karalanmıştı. Nefesimin kesilmesine neden olan kelimeler...

Ben de görüyorum baba.

Tek yazdığı buydu.

Ama umut edebileceğim çok daha fazlasıydı. Mümkün olacağını sandığımdan daha fazlası.

Bu zeytin dalıydı.

İlk adımdı.

JENNIFER HARTMANN

Geri çekiliyordu.

Başılamayla dalgalanan küçük, beyaz bir bayraktı.

Elimi çenemde dolaştırdım. Yere çöküp yıllarca birikmiş gerilim, zorluk ve derin kalp kırıklığı sıcak güneşin altında buharlaşıp sis gibi yok olana dek yazıyı okumaya devam ettim.

Bu kadarı yeterliydi.

BÖLÜM 40

Halley

AY, ETRAFI MÜCEVHERLE KAPLI gece gökyüzünün içinden sallanıyordu. Okyanus ayak bileklerime çarparken içim ürperdi. Kasım ayının sonundaki on derece civarındaki soğukluk, tenimin buruşmasına neden oluyordu. Kollarımı kavuşturdum. İçimdeki hüznün, sakince vuran dalgaların melodisiyle sarmalanıyordu.

Ne zaman sakinliğe ihtiyacım olsa, daima buraya gelirdim.

Kafamı dağıtabileceğim bir yerdi.

Daha gençken göle gidip aynı bu şekilde böyle dururdum. Dalgaların ve çalkantıların ötesinde bir hayat hayal ederdim. Evimdeki acımasız hapisanemdeki dehşetten kilometrelerce uzakta, capcanlı ve parlak bir gelecek. Yüzeyin altına saklanmış olan pek çok sır vardı. Su ve ben hayatlarımızı karşılaştırırdık, bu her zaman kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlardı.

Bu akşam beklediğim en son şey bir ortaklıktı.

“Yolunu mu kaybettin?”

Arkamı döndüm. Su bacaklarıma sertçe çarpıyor, şaşkınlık kurgularımın arasına vuruyordu.

Ne?

Bu mümkün değildi.

Onu hayal ediyor olmalıydım.

Gözlerimi hızla kırptıştırırken elimi göğsüme bastırarak tekrar gerçekliğı hissetmeye çalıştım. Şaşkınlıktan ağzım açık kalmış, dilim tutulmuştu ve bacaklarım tir tir titriyordu. "Reed."

Kıyıda duruyordu, ellerini koyu renk kot pantolonunun cebine sokmuştu. Gözlerinin ne renk olduğunu anlayamayacağım kadar uzaktaydı ama ben o soluk yeşilin nasıl bir tonda olduğunu çoktan ezberlemiştim.

İssız sahilin üzerinde birbirimize bakıyorduk.

Reed öne doğru ufak bir adım atınca sertçe yutkundum. "Yolu mu kaybetmiş gibi mi görünüyorum?"

"Biraz."

"Burada ne yapıyorsun?"

Reed başını yana yatırdı ve geceye çöken gölgelerin arasından beni süzdü. "Scotty bana burada olduğunu söyledi. Her cuma akşamı, tek başına okyanusa gidiyormuşsun."

"Bu benim sorumun cevabı değil."

Gülümseyerek, "Evet öyle," dedi.

Hayır... *değildi*.

Onun neden burada olduğunu bilmeme imkân yoktu.

Dudağımdaki tuzlu bir su damlasını yalayıp başımı salladım. "İş için buradasın."

"Tekrar dene."

"Stüdyoyla ilgili bir şeyler yüzünden. Bina tasarımıyla. Ben-"

"Hayır."

Yaşlar görüşümü bulanıklaştırıyordu. "Reed..."

Hâlâ gülümsemeye devam ederken su çizgisinin yakınına oturdu ve parmaklarını nemli kumların içine daldırıp dizlerini kendine çekti. "Garip bir déjà vu hissediyorum."

Ben de kalp krizi geçiriyordum.

İçgüdülerim ve dizlerimin bağıını çözen şaşkınlık beni suyun içine oturmaya zorladı. Onun birkaç adım uzağında, ay ışığının gözlerinde nasıl parladığını izlerken bacaklarımı uzatıp karşısına oturdum.

Sesim alçalıp tamamen yokluğa karıştı. Bedenim okyanusun serinliği ve şüpheyle titriyordu.

“Bütün günü ev aramakla geçirdim.”

“Ne?”

“Ev. Şehir merkezinde. Stüdyodan birkaç kilometre uzaklıkta, şimdilik işime yarayacak bir yer buldum. Bir kadının dokunuşuyla, biraz renk eklenebilir.”

“Lütfen anlayacağım dilde konuş.”

Sırıttı ve Aşk Tanrı’sının oklarını kalbime fırlattı. “Buraya taşıyorum, Halley.”

“Hayır, taşınmıyorsun.”

“Evet. Yaşadığım yerdeki kira sözleşmem bittiği anda.”

Hıçkırmaya başlayarak, “Dur,” dedim. “Neden böyle şeyler söylüyorsun?”

Benimle alay ediyordu. Zar zor atan kalbimle, acımasız bir oyun oynuyordu.

Bacaklarımı kendime çekip yüzümü dizlerimin arasına gömdüm, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu.

“Bunu söylüyorum çünkü doğru,” dedi. “Çünkü iki yıldan daha fazla zamandır bunu söylemek istiyorum. Çünkü bunu nefes alıp vermekten daha fazla istiyorum.”

“Reed.” İsminde, kelimelerinde ve hayali varlığının içinde boğuluyordum. Bu gerçek olamazdı. Bizim için hiç umut yoktu. Buna rağmen vaatleri, rastlantıları ve deliler gibi özlemini çektiğim geleceği öyle inançla ima ediyordu ki, buna karşılık tek yapabildiğim ağlamaktı. “Ama kötü sonla lanetlendik. Biz birlikte olamayız.”

“Neden?”

“Çünkü... Tara yüzünden. O buna asla-”

“Bana onay verdi, Halley.”

Başımı hızla kaldırdım, kanım lav gibi kaynayan bir umutla pompalanıyordu. “Ne?” Ona şaşkın şaşkın bakıyor, yalanını yakalamaya çalışıyordum. Kandırmacayı. “Bu mümkün değil.”

“Mümkün. Buradayım. Buradayım çünkü olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok.”

“Buna asla onay vermez. Asla kabullenmez.” Başımı salladım, avuçlarım okyanusun çamuruyla doluydu. “Üzerinden yıllar geçti.”

“Yıllar her şeyi daha net göstermenin bir yolunu bulur,” dedi. “Konuştuk. Ağladık. Tara bunu tam anlamıyla asla kabullenemeyebilir ama gerçek olduğunu anlıyor. Aramıza sonsuza dek giren bir engel olmak istemiyor. Seni seviyor. İkimiz de seni seviyoruz. Ve bu sevgi farklı şekilde inşa edilmiş olsa da aynı yerden geliyor.” Reed derin bir nefes alıp kumların üzerinden kalktı ve suya doğru yaklaşıp elini kalbinin üzerine koydu. “Buradan geliyor.”

Başım yukarı kalkarken gözlerim ona kilitlendi ve suya ilerlemesini izledim. Her defasında bir santim yaklaşıyordu. Aramızdaki yeni bariyer paramparça oluyordu. Sığ dalgalar, ayak bilekleri suyun içinde kaybolana kadar botlarının uçlarını öptü.

İkimiz. Birlikteydik.

Su çizgisinin aynı tarafındaydık.

Hareket edemiyordum. Felç geçirmiş, hipnotize olmuş gibiydim. Temkinli adımları, suyun derinlerine batan vücudu beni büyülüyordu. Ardından tam karşıma oturdu ve uzun bacaklarıyla beni sardı.

Üzerine atladım.

Kendimi kollarının arasına bıraktığımda su sıçrayarak gözyaşlarıma karıştı. Reed arkaya doğru kaymadan ve suyun içine batmadan önce beni yakaladı. Ama yalnızca bir anlığına. Ben çoktan

boğulmaya başlamıştım. Şaşkınlıkla ve nefes almamın mümkün olmadığı kadar saf bir aşkla dibe çöküyordum.

Reed bana sıkıca tutunup kollarını etrafıma sardı ve saçlarıma öpücükler bıraktı.

Ellerimle yanaklarını kavrayabilmek için geriye çekildim, ardından parmaklarımı yumuşacık koyu saçlarının arasından geçirdim. Gözleri ıslı ıslıldı, gölgeler tamamen gitmişti. "Beni kurtarmak için buradasın," diye soludum.

Fısıltıyla, "Belki de sen beni kurtarmak için buradasındır," derken sıcak dudakları, dudaklarıma değiyordu. Sonra beni ayağa kaldırıp kendi etrafımda döndürdü. Gülümsemesi sanki nadir elmaslarla oyulmuş gibiydi. "Dans et benimle."

Beni suyun içinde döndürdüğünde kahkaha atmaya başladım.

Ona sıkıca sarılırken parmaklarım kollarına gömüldü. Asla bırakmak istemiyordum. Onu bırakmam da gerekmiyordu.

Reed aramızda artık bir duvar olmadığının farkındalığıyla *Wonderwall*'un nakarat kısmını mırıldanmaya başladı.

Daha fazla barikat yoktu.

Yalnızca zorlu bir aşkın renkleriyle boyanmış, birlikte paylaştığımız geniş bir ufuk vardı.

Dans ettik.

Ayın, yıldızların, sınırsız olasılıkların altında sallanıyorduk. Su bacaklarımızı ıslatıyor ve hak ettiğimiz gelecek zihnimizi ele geçiriyordu.

Reed beni tutup arkaya doğru yatırdı. Ardından tekrar göğsüne çektiğinde yumuşak bir sesle mırıldandı. "Şarkıyı beğendin mi?"

Yanağımı göğsüne yasladım. Kulağıma paha biçilemez bir melodiyi serenat yapan, mükemmel zamanlamayla atan kalbini dinlerken gözyaşları mutluluktan sel gibi akıp gidiyordu. "Bu benim en sevdiğim şarkı."

SON

Halley

Haziran, 2005

LADYBUG ŞİRİN KULÜBEMİZİN KAPISINDAN zıplayarak içeri girdi. Yaşlılıktan dolayı beyazlaşan tüylü ağzı, yüzümle buluşup beni öpmek için sabırsızlanıyordu. On üç yaşında olmasına rağmen güçsüz olmaktan epey uzaktı. Hâlâ yavru köpek enerjisiyle ve koşulsuz bir sevgiyle doluydu.

Onu bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm zamanlar olmuştu. Fakat hayatımızda olması gereken şeyler en sonunda bize geri dönüş yolunu bulmayı başarırdı.

Ona sıkıca sarılıp burnunu öperek hatıralarımı ve bebek pudrası gibi yumuşaklığını içime çektim.

“Anneciğim! Tara teyze geldi!”

Ladybug kendini kucağıma bırakırken en yakın arkadaşım devasa iki bavulla kapıdan içeri girdi, Whitney de arkasından onu takip ediyordu.

“Dünyanın. En. Uzun. Yolculuğuydu.”

Tara’ya bakarken sııttım ve *Ladybug*’ın kulaklarının arkasını kaşıdım. “Ama buna değer, değil mi?”

“Tamamen ne yemek yaptığına bağlı.”

“Fırında sebzeli et.”

Gözleri dikkatle kısıldı. “Ya şarap?”

Whitney ceketini çıkartırken, “Evet lütfen,” diye araya girdi.

“Şarap. Meksika usulü fırında et.” Kaşlarımı oynattım. “Ayrıca tatlı olarak da viski soslu, pudingli ekmek.”

Tara’nın gözleri büyüdü. “Aman Tanrım. Tamam, beni ikna ettin. O halde hemen okyanusa gidiyoruz. Bana engel olamazsın.”

Reed kaşları çatık şekilde mutfaktan çıkarken kalktım ve taytımın yapışmış tüyleri silkeledim. Her zamanki gibi tişört ve koyu bir kot giymişti.

Ama Tara’nın ağzına kapattığı elinin arkasından kahkaha atmasının sebebi giydiği fazladan parçaydı. “Güzelmış.”

Tara yıllar önce Reed’e verdiği önlük hediye etme sözünü yerine getirmişti.

Pembeydi ve Reed bundan hiç hoşnut değildi. Ama Tara yılda iki defa ziyarete geldiğinde, yazları ve Noel zamanlarında onu do-laptan çıkartırdı.

Reed kendisini küçümser gibi omuz silkip derin bir iç çekti ve ardından yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. “Selam, *Squirt*.” Bakışları Whitney’ye kaydı. “Whit.”

Whitney gülümseyerek karşılık verdi.

Tara bavullarını kenara çekerek öne doğru ilerledi ve Reed’in sunduğu sıcak kucaklamayı kabul edip, “Seni görmek güzel baba,” derken onu kendisine çekti.

Manzara karşısında gözlerim doldu.

Yıllar hepimize cömert davranmıştı. İlk etapta zordu ama yine merhamet, şifa ve anlayışla doluydu. Reed evini kapatıp benimle birlikte olabilmek için doğu yakasına taşındığında, geleceğin nasıl şekilleneceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tara öfkeli kalmaya

* Genel olarak bayat ekmeklerden ya da bir gün öncesinden kalmış keklerle yapılan özellikle İrlanda’da da oldukça meşhur olan bir tatlıdır.

devam edecek miydi? O öfke siyah ve grinin tonlarında tekrar canlanacak mıydı?

İlk birkaç ayın tamamı endişeyle dolu, göz korkutucuydu.

Fakat zaman geçip de Tara hiçbir şüphe uyandırmadan ve düşmanlık barındırmadan dostça iletişim kurmaya başladıkça hayatlarımız yeni bir anlam; yepyeni bir bakış açısı kazanmaya başlamıştı.

Aşk sonunda hiç sönmeyen bir alev gibi kazanmıştı.

Ben bavulları kenara çekerken, evlat edindiğimiz çocuklar çığlıklar atarak ve gülümseyerek girişe doğru koştu. “Merhaba büyük-anne!”

“Merhaba, Tara teyze!”

İkisi de eğildi ve çocuklardan birini kucakladı.

Tara kızımıza sıkıca sarıldı, ikisinin kahverengi saçları birbirine karışmıştı. “Daha da büyümüşsün.”

“Neredeyse beş oldum!”

“Bir zamanlar ben de beş yaşındaydım. Harikaydı.” Kızımızı yere bıraktı ve Whitney’nin göğsüne yaslanmış oğlumuzun saçlarını karıştırdı. “Siz küçük yaramazları çok özledim.”

“Biz de seni özledik!”

“Bu doğru,” dedim. “Her gün senin hakkında konuşuyorlar.”

“Tabii ki konuşurlar. Ben en iyisiyim.”

Serçeparmaklarımız birbirine kenetlendi ve birbirimize içten bir şekilde gülümsedik. Ardından çocukların ikisi de yeni oyuncaklarını Tara’ya göstermek için koşturarak yatak odasına gitti.

Derinlerde her zaman günün birinde çocuklara koruyuculuk yapmak isteyen bir parçam vardı. Unutulmuş. Sevgiden mahrum bırakılmış. Evleri olmayan ve istismara uğrayanlar. Bu her geçen gün büyüyen bir arzuydu. Reed bu fikri sonuna kadar desteklemişti. O yüzden inişli çıkışlı ilişkimizdeki bir yılın ardından uyuşturucu bağımlıların olduğu bir evden alınan yeni doğmuş ikizleri evlat edinmiştik. Bir erkek ve bir kız.

Mina ve Jayce.

Mina “*sevgi*”, Jayce ise “*iyileşmek*” anlamına geliyordu.

Elbette kalbim bu iki değerli ve saf sevgi yumağından vazgeçmek için yaratılmamıştı. O yüzden evlat edinme belgelerini imzalamamız hiç uzun sürmemişti. Tek istediğim çocuklar büyüdükten sonra da koruyucu ailelik yapmaya, onları yetiştirmeye ve evimi tatlı, yolunu kaybetmiş ruhlarla paylaşmaya devam etmekte.

Ben de bir keresinde yolumu kaybetmiştim.

Bazen lazım olan tek şey bizi doğru tarafa yönlendirecek, kendimizi yeniden bulmamızı sağlayacak bir yardım eliydi.

Tara ve Whitney yatak odasında çocuklara katıldığı sırada ben de fırındaki yemekleri kontrol eden Reed’in yanına gittim. Arkasından yaklaşıp kollarımı gövdesine sardım ve yanağımı sıcacık sırtına yasladım. “Hımm. Çok güzel kokuyorsun.”

“Duş aldım.”

“Bunu hatırlıyorum.”

Kollarımın arasında dönerken göz kırptı ve ardından alnıma bir öpücük kondurdu.

“Daha sonra tekrar duş almak isteyebilirim,” diye itirafta bulundum.

“Öyle mi?” Gözleri tutkuyla parlarken kaşlarından biri havaya kalktı. “Doymak bilmez birisin.”

“Âşık biriyim.”

Beni tamamen kendisine çekti ve çenesini başımın üzerine yaslayıp elini sırtımda dolaştırdı. Ürperti aniden ortaya çıktı ve göğsümdeki mutluluk balonu gibi büyüyerek her yere yayıldı. “Böyle bir aşka sahip olduğumuzun her zaman farkındaydım,” dedi ve rahatlamayla iç geçirdi.

“Nasıl bir aşk?” Kollarının arasında pelte gibiydim. Zayıf ve kemiksiz bir yığından ibarettim.

Reed beni yavaşça sağa sola salladı. "Birlikte yaşlanacağın türden bir aşk."

Gözlerim kapandı.

Kalp atışlarım hızlanırken gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı.

Hiçbir zaman evlenme ihtiyacı hissetmemiştim. Aşk hikâyemizin düğün çanlarından ve yasal bağlılığın ötesinde olduğunu biliyordum ama Reed 2000 yılının sonbaharında bana evlenme teklifi etmişti. Tabii ki *evet* demiştim. En yakın arkadaşlarımızın ve ailelerimizin katıldığı, bölgedeki göllerin birinde sade bir tören yapmıştık Monique bu mutlu günümüzü kaydetmekten büyük bir keyif alarak beni ilk defa kameranın diğer tarafında bırakmıştı. Artık parmaklarımızda altın yüzükler, sahibi olduğumuz ve çok sevdiğimiz bir evimiz, ayrıca bizi her gün mutlulukla dolduran iki muhteşem bebeğimiz vardı.

Her şeye sahiptik.

Sevdiğin insanla birlikte yaşlanmak fazla hafife alınan bir zenginlikti. Yaşlanmak göz korkutucuydu. Ölüm uğursuz ama kaçınılmaz bir gerçeklikti, sürekli zihnimizde dolanıp bizi rahatsız ediyordu. Ancak kalbinize sahip olan, korkularınızı ve hayallerinizi paylaşan, ruhunuzun en derin köşeleriyle sizi tanıyan biriyle bu hayatın diğer tarafına birlikte yolculuk etmek, paha biçilemez bir ayrıcalıktı. Her fırtınada bana yol arkadaşlığı yapacağına dair bir vaatti. Reed'in sözleri, beni rahatlatıcı bir kucaklamayla sararken karşımıza çıkacak şey her ne olursa olsun, onunla birlikte yüzleşeceğimizi biliyordum.

Zor şeyleri yapma konusunda iyiydim.

Ve hayattaki en zor şeyler yerini en büyük ödöüllere bırakmıştı.

Ailecek akşam yemeğı yerken, oturma odasındaki hoparlörlerden *CD* çalıyordu. Oasis'ten *Stop Crying Your Heart Out*, yemeklerimizin en sevilen arka plan şarkısıydı. Çocuklarımızın albümdeki favorisiydi.

Neyse ki ben ağlamayı* uzun zaman önce bırakmıştım. O yüzden hikâyelerimizi, kahkahalarımızı ve gelecek planlarımızı birbirimizle paylaşıırken şarkı yalnızca yüzümde bir gülümsemenin oluşmasını sağladı.

Yemeğimiz sona erdiğinde, Whitney'de kalmış eski fotoğrafların ve benim fotoğraf koleksiyonlarımın oluşturduğu yığınların etrafında toplandık.

Ve kendi ailelerimizin hatıralarından oluşan albümünün.

Mina deri ciltli albümü çevirirken, tombul parmağıyla fotoğrafların hepsini tek tek işaret ediyordu. "Babam." Birlikte çektiğimiz başka bir fotoğrafa bakarken çikolata kahvesi gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Annem ve babam plajda."

"Doğru." Gülümsedim, ruhum tamamen ışıkla doluydu. "Yüzmeye gitmiştik. Seni eve getirmemizden bir gün öncesiydi, bunu okyanusa dalarak kutlamak istemiştik. Evimiz daha büyümeden ve hayatlarımız daha muhteşem hale gelmeden önce yalnızca ikimizin olduğu son gündü."

Mina, "Bu ne?" diye sordu.

Gözüm fotoğrafa kaydı. "Baban ve benim, Washington'daki üçüncü antrenman stüdyomuzu açtığımız zaman."

"Dövüş yeri mi?" dedi Jayce.

"Evet, dövüş yeri." Kolunu dürterek kıkırdadım. "İnsanların güçlü ve cesur hale gelmelerine yardımcı oluyoruz. Tıpkı sizin gibi."

Jayce, ben sade fildişi rengindeki elbisemle koridorda yürürken Reed'in beni izlediği başka bir fotoğrafı incelerken eğildi. Bu, o gün çekilen fotoğrafların arasında en sevdiğimdi. Reed'in gözleri, yaşlar ve aşkla parlıyordu. Dudakları mutluluk dolu bir gülümsemeyle kıvrılmıştı ve kaşlarının ortası bütün duyguların karışımıyla buruşmuştu. Sonsuza kadar ölümsüzleştirilen, paha biçilemez bir andı.

* Üst kısımda geçen Oasis grubunun şarkısının anlamı dilimizde *kalbindeki ağlamayı durdur* anlamında da kullanılabilir. Karakter burada şarkıya gönderme yapmaktadır.

Bana olan aşkı gün gibi ortada, asla sorgulanamayacak durumdaydı.

Jayce'in kahverengi gözleri düğün fotoğraflarının olduğu sayfalarda dolaşıyordu. "Anne?"

"Hımm?"

"Babam ve sen nasıl âşık oldunuz?"

Gözlerimi kırıştırdım.

Bakışlarım yanımda oturmuş ve elimi sıkan Reed'e kaydı. Birbirimize baktık. Kalbime titreşimler ve omurgamdan aşağıya sıcak bir ürperti gönderdiğini bilen, sevgi dolu bir bakıştı bu.

Reed'in kolu etrafıma dolanıp beni kendine doğru çektiğinde çocuklara döndüm. Memnuniyetle iç çekip şakağımı Reed'in geniş omzuna dayadım ve gözlerimi kapatıp usulca cevap verdim. "Büyüdüğünde sana anlatırım."

Son

Older'ı okuduğunuz için teşekkür ederim. Umarım bu yasak yolculuktan keyif almışsınızdır! Eğer umutsuz yerlerde daha fazla aşk arıyorsanız, kaygı dolu ve yavaş ilerleyen romantik kitaplarımı incelemekten çekinmeyin.

İLETİŞİM

Beni takip edin!

Okuma Grupları: *Queen of Harts: Jennifer Hartmann's
Reader Group*

Instagram: *@author.jenniferhartmann*

Facebook: *@jenhartmannauthor*

Twitter: *@authorjhartmann*

TikTok: *@jenniferhartmannauthor*

Ürünler, Haberler ve Daha Fazlası İçin:

www.jenniferhartmannauthor.com

YAZAR HAKKINDA

Jennifer Hartmann kendi şahsi aşk kahramanı ve üç çocuğuyla birlikte kuzey Illinois'de yaşıyor. Acı dolu aşk hikâyeleri yazmadığı anlarda büyük ihtimalle kalbinizi kırmanın ve ardından onları bir araya getirmenin yollarını düşünüyordur. Günbatımlarından (çünkü sabahlar çok zor) bisiklet sürmekten, seyahat etmekten, Buffy Vampir Avcısı'nın tekrarlarını izlemekten ve günün o zamanında kahvenin yerini şarabın almasından keyif alıyor. *Taco* seviyor.

Ayrıca köpeğinizi gerçekten ama gerçekten sevmek istiyor. XOXO.